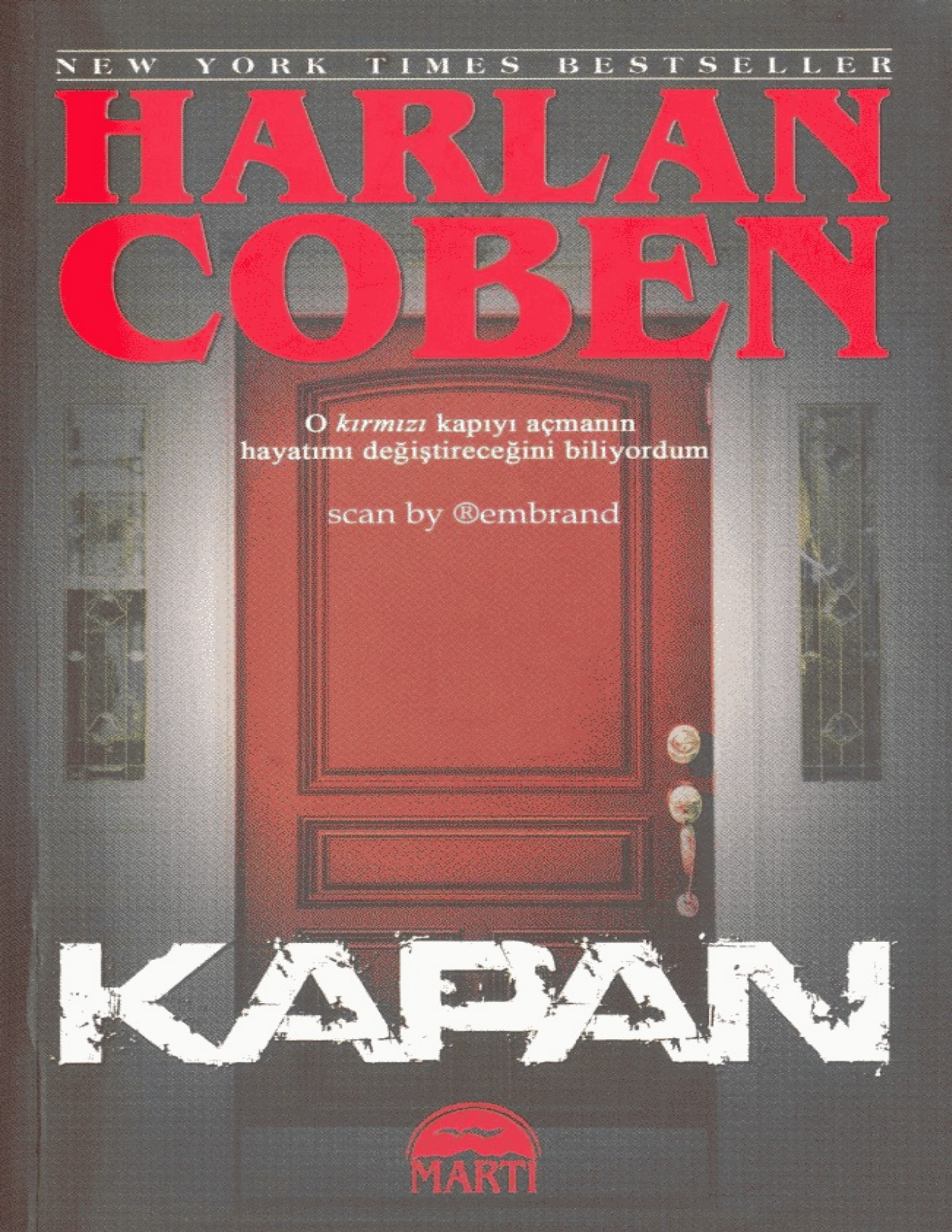
NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

O *kırmızı* kapıyı açmanın
hayatımı değiştireceğini biliyordum

scan by ®embrand

KAPAN

MARTI

O kırmızı kapıyı açmanın hayatımı
değiştireceğini biliyordum
Harlan Coben Kapan CAUGHT
GİRİŞ

O KIRMIZI kapıyı açmanın hayatımı mahvedeceğini biliyordum.Evet, bu kulağa gerçekten de çok duygusal ve önsezisel geliyor, ki ben bunların ikisinde de pek iyi sayılmam. Ayrıca doğru, kırmızı kapıya ilişkin en ufak tehditkâr bir şey de yoktu.

Aslına bakılırsa kapı çok sıradışıydı, ahşap ve dört kanatlıydı, her dört banliyö evinden üçünün girişini koruyan türdendi.

Boyası solmuştu, göğüs hizasındaki tokmağı sanki o güne kadar hiç kimse tarafından kullanılmamış gibiydi, kaba pirinç bir topuzu vardı.

Ancak kapıya uzak sokak lambasının aydınlattığı yoldan ilerleyip yaklaştıkça, o karanlık delik beni tümden yalayıp yutmaya hazır bir ağız gibi açılmışken, alın yazısı hissi silkelenip kurtulunamayacak kadar yoğun bir hâl almıştı. leriye atılan her bir adım büyük bir çaba gerektiriyordu, sanki çatlak bir kaldırımdan ilerlemek yerine hâlâ yaş olan çimentoda yürümeye çalışıyor gibiydim. Bedenim yaklaşmakta olan klasik korku semptomlarının tümünü sergiliyordu: Sırtım omur gam boyunca baştan aşağıya ürperiyor muydu? Kesinlikle.

Kollarımdaki tüyler diken diken miydi? Evet. Ya ense kökümde iğnelenme? Mevcuttu. Kafatasım ve saç diplerimde karıncalanma? Evet, hissediyordum.
Ev karanlıktı, tek bir ışık dahi yanmıyordu. Chynna beni zaten bu konuda uyarmıştı. Konut bir şekilde hafif basmakalıp, biraz da sıradan duruyordu.

Bu beni her nedense rahatsız etti. Ayrıca bu çıkmaz sokağın sonunda, oldukça izole bir evdi, sanki davetsiz misafirleri savuşturuyormuş gibi karanlıkta olduğu yere çömelmiş bekliyordu.

Bundan hoşlanmadım.

Bu eve dair hiçbir şeyden hoşlanmadım, ama ben böyleydim işte.

Chynna aradığında, mahallenin dördüncü sınıf Newark Biddy Basketbol takımının koçluğunu henüz bitirmiştim.

Takımım, hepsi de benim gibi koruyucu ailelerin sorumluluğu altında olan çocuklar biz kendimizi Ebeveynsizler in kısaltması olan Sizler olarak adlandırıyoruztam bir kara mizah, maçın bitmesine iki dakika kala altı sayı önde olmasına rağmen kaybetmişti. Tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi, sahada da Sizler baskı altında pek başarılı olamıyordu.

Tam genç oyuncularımı, genelde İyi çabaladınız, Bir sonrakine icaplarına

bakacağız,ya da Gelecek Perşembe maçımız olduğunu sakın unutmayın,türünden bir takım içgörülerimi paylaştığım, her zaman Elleri Ortaya Uzatın la sonlanan ve ardından da tercihen bir melodiyle Savunmadiye bağırdığımız maç sonrası moral konuşmamı yapmak için bir araya toparlamıştım ki Chynna aradı.

-Dan?

-Kimsiniz?

-Ben Chynna. Lütfen gel. Sesi titredi, hemen takımımı gönderdim, arabama atladım ve şimdi de buradaydım.

Duş almaya dahi vaktim olmamıştı.

Sporun sırtımda bıraktığı terin kokusuyla, korkudan akan terin kokusu birbirine karıştı. Adımlarımı yavaşlattım.

Benim sorunum neydi? Birincisi, büyük olasılıkla duşumu almış olmalıydım.

Duş almadan kendimi iyi hissetmiyordum. Hiç hissetmemiştim.

Chynna her zaman çok dikbaşlı olmuştu. Şimdi ise yalvarıyordu.

Kimse gelmeden orada olmalıydım. Dolayısıyla buradaydım, gri tişörtümün rengi terden koyulaşmış, o kapıya doğru yürürken göğsüme yapışmıştı.

Birlikte çalıştığım çoğu genç gibi, Chynna nın da ciddi sorunları vardı ve belki de uyarı zillerini harekete geçiren şey buydu. Telefonda ses tonundan hoşlanmamış, tüm bu olan bitenlere ısınamamıştım. Derin bir nefes alarak arkama baktım.

Uzakta, banliyöde, bir takım yaşam işaretlerine rastlayabildim ev ışıkları, titreşen bir televizyon ya da bilgisayar ekranı, açık bir garaj kapısıancak bu çıkmaz sokakta hiçbir şey yoktu, ne bir ses ne de bir hareket, sadece karanlığın derin sessizliği mevcuttu. Cep telefonum, neredeyse aklımı başımdan alacak şekilde titreşti. Bunun Chynna olduğunu düşündüm, ama hayır, eski karım Jenna ydı. Yanıtlama tuşuna bastım ve,

-Efendim, dedim.

-Senden bir şey rica edebilir miyim? diye sordu.

-Şu anda biraz meşgulüm.

-Sadece yarın gece çocuğa bakacak birisine ihtiyacım var. Eğer istersen Shelly i de getirebilirsin.

-Shelly ve ben, yani, biraz sorunumuz var, dedim.

-Yine mi? Ama o harika bir insan.

-Harika kadınları uzun süre elimin altında tutmakta zorlanıyorum.

-Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Jenna, sevgili eski karım, sekiz yıl önce tekrar evlendi.

Yeni kocası Noel Wheeler adında oldukça saygın bir cerrah.

Ayrıca benim ricamla gençlik merkezinde gönüllü çalışmakta.

Noel den hoşlanıyorum ve o da beni seviyor. Önceki evliliğinden bir kızı var. Ayrıca Jenna ile Kari adında, altı yaşında bir kızları oldu. Ben Kari nin vaftiz babasıyım ve iki çocuk da beni Dan Amca diye çağırırlar. Ben ailenin seyyar çocuk bakıcısıyım.

Sözlerimin kulağa çok uygar ve Pollyanna cılık oynarmış gibi geldiğini biliyorum, ki bence de öyle. Benim durumumda, bu basit ifadesiyle bir gereksinim sorunu olarak adlandırılabilir. Benim başka hiç kimsem yokebeveynlerim yok, kardeşlerim yokdolayısıyla, elimdeki aile olarak adlandırabileceğim en yakın kişi eski karım. Birlikte çalıştığım, savunmayı, yardım etmeyi denediğim çocuklar benim hayatım.

Oysa onlara en ufak bir yardımımın dokunduğundan dahi emin değilim.

Jenna,

-Dünya dan Dan a, orada mısın? dedi.Ona,

-Orada olacağım, dedim.

-Altı otuzda. Sen harikasın. Jenna ahizeye doğru bir öpücük fırlattı ve telefonu kapattı.

Kısa bir an için telefona baktım, evlendiğimiz günü anımsadım. Evlenmek benim açımdan büyük bir hataydı. İnsanlara çok yaklaşmak da benim için bir hata, ancak buna engel olamıyorum. Bazıları hiç sevilmemiş olmaktansa, sevilip kaybedilmenin çok daha iyi olduğu felsefi görüşünü savunur.

Ben bunun benim açımdan uygun bir düşünce tarzı olduğunu düşünmüyorum.

Gün geçmiş ve daha çok şey öğrenmiş olsak da, aynı hataları tekrarlamak insanların DNA larında var. Dolayısıyla şimdi buradayım, seçkin bir Sarmaşık Birliği okulunda büyük bir güçlükle sınıfının en önde gelenleri arasına giren, fakat hiçbir zaman kim olduğunu silip atmayan, zavallı bir öksüzüm. Klişe bir laf, ancak hayatımda birisinin olmasını istiyorum. Heyhat, bu benim kaderim değil. Ben yalnız olmak istemeyen ama yalnızlığı seven birisiyim.

-Biz evrimin işe yaramaz atıklarıyız Dan... Sevgili üvey

-babam bana şunu öğretti. O, felsefi müzakerelere katılmaktan hoşlanan bir üniversite profesörüydü.

-Şunu bir düşün Dan. Beşeriyet boyunca, en güçlü ve zekiler ne yaptı? Meydanlarda savaştı. Bu savaşlar ancak geçen yüzyıl içerisinde sonlandı.

Daha önceleri, ön safhalarda çarpışmaları için elimizdeki en iyileri gönderdik.

Sonuç olarak, en üstünlerimiz savaş meydanlarında ölürken, kim evde oturdu

ve üredi? Sakatlar, hastalar, zayıflar, namussuz lar, ödlekler kısacası, en kötüler. İşte, genetik açıdan bizler onların yan ürünleriyizbinlerce yıldır kar payını tırpanlayıp ayak takımını elde tuttuk, işte bu yüzden hepimiz işe yaramaz birer çöplüğüzyüzyıllar boyunca süren kötü üremeden gelen birer pisliğiz. Tokmağı bıraktım ve kapıyı parmak eklemimi vurarak hafifçe tıklattım. Kapı gıcırdayıp hızlanarak açıldı. Aralık olduğunun farkında dahi değildim.

Bundan da hoşlanmadım. Burada hoşuma giden pek bir şey yoktu.

Çocukken çok sayıda korku filmi seyrederdim, ki bu çok garipti, çünkü onlardan nefret ederdim. Bir şeylerin bana doğru sıçramasından hiç hoşlanmazdım.

Ve kanlı filmlere de hiç dayanamazdım. Ama onları yine de seyreder, kahramanların önceden kolayca tahmin edilebilir aptalca hareketlerinden zevk alırdım. Ve şimdi o sahneler, bahsi geçen salak kahramanın kapıyı tıklattığı, kapının hafifçe aralandığı ve sizin

-Koş, seni kıt zekâlı salak! diye çığlık attığınız, kahramanın yerinden dahi kıpırdamadığı ve sizin bunu anlamlandıramadığınız, iki dakika sonrasında katilin kahramanın kafatasını deldiği ve beynini büyük bir gürültüyle çiğnediği o filmler gözümün önünde tekrar canlanıyordu.

Hemen şimdi oradan uzaklaşmalıydım.

Aslında, öyle de yapacaktım. Ama Chynna yla yaptığım telefon görüşmesini, sarf ettiği sözleri, ses tonundaki titremeyi anımsadım. İç çektim, yüzümü kapının aralığına doğru yaklaştırdım, antreye göz gezdirdim. Karanlıktı.

Ama saati ve kamayı görme şansım oldu.

-Chynna? Sesim yankılandı. Bunu sessizliğin takip edeceğini düşündüm.

Bir sonraki adım bu olmalıydı, öyle değil mi? Yanıt gelmedi. Kapıyı iteleyerek hafifçe açtım, ileri doğru çekingen bir adım attım...

-Dan? Arkadayım. İçeri gel. Ses boğuktu ve uzaktan geliyordu. Bundan da hoşlanmadım, ama artık geri çekilip dışarı çıkmak gibi bir şansım kesinlikle yoktu. Geri adım atmak hayatım boyunca bana çok pahalıya mâl olmuştu. Tereddüdüm gitmişti. Artık ne yapılması gerektiğini biliyordum.

Kapıyı açtım, içeri bir adım attım ve kapıyı arkamdan kapattım. Benim yerimde başka birisi olsaydı beraberinde tabanca ya da bir tür silah getirirdi. Bunu yapmayı ben de düşünmüştüm.

Ama bu hiç de işime yaramadı. Artık bu konuda endişelenmenin bir anlamı yok. Evde kimse yoktu. Chynna bana öyle olacağını söylemişti. Ve eğer olsalardı, o zaman zamanı geldiğinde bunun icabına bakardım.

-Chynna?

-Çalışma odasına git, birazdan oradayım. Ses kulağa... cansız geliyordu. Koridorun sonunda bir ışık gördüm ve ona doğru yürüdüm.

Artık bir ses işitiliyordu.

Durup dinledim. Sanki bir yerden su akıyor gibiydi. Belki de bir duş.

-Chynna?

-Giyiniyorum. Birazdan oradayım. Loş çalışma odasına girdim.

Şu karartma ayarlı anahtarlardan tekinin düğmesini gördüm ve onu açıp açmamakta tereddüt yaşadım, sonunda onu olduğu gibi bırakmaya karar verdim. Gözlerim ortama büyük bir hızla alıştı. Oda düşük kalite bir ahşapla kaplanmıştı. Kereste ailesinden bir tanesinden ziyade vinili andıran bir yapısı vardı. Duvarda klapalarında büyük çiçekler yer alan iki üzgün budalanın portresi asılıydı.

Bunlar pejmürde bir otel garajı satışından kolayca edinilebilecek türden resimlerdi. Barda, büyük, ağzı açık bir şişede, markasız votka durmaktaydı. Birisinin fısıltısını işittiğimi düşündüm.

-Chynna? diye seslendim.

Yanıt gelmedi. Dikildim, daha başka fısıldaşma işitecek miyim acaba düşüncesiyle dinledim. Hiçbir şey duymadım.

Arkaya, duş sesini işittiğim yere doğru yürüdüm.

Sesin,

-Hemen geliyorum, dediğini işittim. Durdum, bir ürperti hissettim.

Çünkü artık sese daha yakındım. Onu çok daha rahat işitebiliyordum. Ve tüm bu olan bitenlere dair özellikle garip olduğunu düşündüğüm şey şuydu: Bu ses hiç de Chynna nın sesini andırmıyordu.

Birdenbire üç duygunun etkisi altına girdim. Birincisi panikti. Bu Chynna değildi. Hemen kendini evden dışarı at.

İkincisi meraktı. Eğer bu Chynna değilse kimdi ve neler oluyordu? Üçüncüsü, yine panikti. Telefondaki Chynna ydıpeki ona ne olmuştu?Artık arkamı dönüp koşarak dışarı çıkamazdım.

İçeri girdiğim tarafa doğru bir adım attım ve işte ne olduysa o zaman oldu. Birdenbire yüzüme bir spot lamba doğrultuldu, neredeyse kör olacaktım.

Elimi yüzüme kaldırarak geriye doğru tökezledim.

-Dan Mercer? Gözlerimi kırptım. Kadın sesi. Profesyonel. Derin bir tonda. Garip bir şekilde tanıdık.

-Kim var orada? Birdenbire odada başkaları da belirdi. Elinde kamera olan bir adam. Kamera mikrofonunu andıran bir şsy taşıyan başka birisi daha. Vs tanıdık sss tonuna sahip, ksstans rengi saçlı ve döpiyesli, çarpıcı bir kadın.

-Ben Wendy Tynes, NTC News ten. Neden buradasın Dan? Ağzımı açtım

ama hiçbir şey söyleyemedim. Bu kadını şu TV haber programından...

-Neden on üç yaşındaki bir kızla, seksüel bir diyaloğa girdin Dan? Onunla kurduğun bağlantılar elimizde. ... çeşitli tuzaklar kurarak sübyancıları yakalayan ve bunları tüm dünya görsün diye kameraya alan o programdan tanıdım.

-Buraya on üç yaşındaki bir kızla seks yapmaya mı geldin? Orada olup bitenlere dair gerçekler, kemiklerimi dondurarak bir anda kafama dank etti.

Diğer insanlar da odaya akın ettiler. Bunlar belki de yapımcılardı. Diğer bir kamera man daha. İki polis. Kameralar daha da yaklaştı. Işıklar daha parlaklaştı.

Kaşımda ter damlaları oluştu. Kekelemeye, inkâr etmeye başladım.

Ama her şey bitmişti.

İki gün sonra, program yayınlandı. Tüm dünya da bunu seyretti.

Dan Mercer in hayatı, tıpkı o kapıya yaklaşırken bir şekilde hissettiğim üzere, mahvolmuştu.

MARCIA MCWAID KIZININ BOŞ YATAĞINI ilk gördüğünde, hemen paniklemedi.

Bu his sonradan gelecekti. Sabah saat altıda uyanmıştı, bu Cumartesi için erken bir saatti, kendisini oldukça iyi hissediyordu. Yirmi yıllık kocası Ted yatakta, hemen yanında uyuyordu. Midesinin üzerine yatmıştı, kolu karısının beline dolanmıştı. Ted külot giymeksizin sırf gömlekle uyumaktan hoşlanıyordu. Üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Belinden aşağısı çırılçıplaktı. Pişmiş kelle gibi sırıtarak,

-Adamıma aylak aylak gezinecek ortam sağlıyor, derdi. Ve Marcia da , kızının gençlik çağlarında söylediği bir tekerlemeyi taklit ederek,

-ÇFB, diye karşılık verdi Çok Fazla Bilgi.

Marcia kocasının kolu arasından sıyrıldı ve mutfağa doğru ilerledi. Keurig marka yeni makinayla kendisine bir fincan kahve hazırladı. Ted küçük ev aletlerinden hoşlanırdı erkekler ve oyuncaklarıancak bu kez alman kesinlikle işeyarıyordu. Sürahisini alıyor, bunu makinaya yerleştiriyordunuz işte kahveniz hazır. Görüntü ekranı yok, dokunmatik ped yok, kablosuz bağlanabilirlik yok. Marcia bunu sevdi.

Eve yaptıkları son eklemeyi yakın bir geçmişte tamamlamışlardı yedek bir yatak odası, bir banyo, mutfağa da camlı bir köşe eklenmişti. Mutfağın bu yeni köşesi sabah güneşini ziyadesiyle alıyordu, dolayısıyla burası Marcia nın evde en sevdiği yer hâlini almıştı. Kahve ve gazetesini aldı, pencerenin hemen yanına, bacaklarını altına toplayarak oturdu.

Cennetten küçük bir köşe.

Gazetesini okuyup kahvesini yudumladı. Birkaç dakika içerisinde programını

kontrol etmek zorunda kalacaktı. Üçüncü sınıfa giden Ryan ın sabah saat sekizde Hoops Basketbol maçında olması gerekiyordu. Takıma Ted antrenörlük yapıyordu.

İkinci sezonda tek bir galibiyetleri dahi yoktu.

Marcia ona,

-Senin çalıştırdığın takımlar neden tek bir maç dahi kazanamıyor? diye sormuştu.

-Ben çocukları iki kriteri baz alarak takıma dâhil ediyorum da ondan.

-Ve bunlar... ?

-Babalan ne kadar nazikve anneleri ne kadar seksi. Marcia onu şakacıktan tokatlamıştı. Yan çizgide dikilen anneleri görmese ve kocasının kesinlikle şaka yaptığından emin olmasa, büyük olasılıkla endişelenirdi.

Ted, belki stratejik açıdan değil ama oğlanlarla ilgilenmek açısından, aslında harika bir antrenördü.

Hepsi de onu ve yeteneksiz oyuncuların, genelde sezon içerisinde cesareti kınlan ve basketbolü bı rakan tüm çocukların dahi her hafta takımda boy göstermelerine yarayan zayıf rekabet duygusunu çok sevmişlerdi. Hatta Ted Bon Jovi nin bir şarkısını almış ve onu değiştirmişti:

-Sen kaybetmeye dahi hoş bir anlam katıyorsun. Çocuklar atılan her bir basketle birlikte gülüp tezahürat yapıyorlardı. Üçüncü sınıfta olması gereken de buydu.

Marcia nın on dört yaşındaki kızı Patricia nın birinci sınıf oyununun provası vardı, bu Les Miserables müzikalinin özet yorumuydu. Oyunda çeşitli küçük rolleri vardı ama bu hiç de ona düşen iş yükünü etkiliyor gibi görünmüyordu.
Ve lise son sınıftaki sn büyük çocuğu Haley, kız lacrosse takımının

-kaptan antremanları

-nı yürütüyordu. Kaptan alıştırmaları resm değildi. Bu lise spor kolu tarafından yayınlanan ana hatlar doğrultusunda önceki egzersizleri gizlice tekrarlamanın bir yoluydu. Kısacası antrenör yoktu, resm bir şey yoktu, bu sadece rastgele bir toplanma, hızlı bir oyundu.

Banliyödeki çoğu ebeveyn gibi, Marcia nın da spor kollarıyla sevginefret karışımı bir ilişkisi vardı. Uzun vadede kızının bu spora ilgisinin azalacağını bilmesine rağmen yine de tüm hayatını bu spora göre yönlendiriyordu.

Güne başlamak için yarım saatlik bir huzur. İhtiyacı olan tek şey buydu.

İlk fincanını bitirdi, bardağını ikinci kez doldurdu, gazetenin

-Moda sayfasını aldı. Ev sessizdi. Yavaşça yukarı çıktı ve çocuklarını yokladı. Ryan yan yatmış uyuyordu, annesi babasına olan benzerliğini görebilsin

diye sürekli olarak yüzü kapıya dönük duruyordu.Yan oda Patricia nındı. O da hâlâ uyuyordu.

-Tatlım? Patricia kımıldandı, gürültü yapmış olmalıydı. Onun da odası, tıpkı Ryan ınki gibi, sanki birisi gelip çekmecelere çeşitli lokumlar yerleştirmiş, sonra da bunları patlatıp çekmeceleri açmış gibi görünüyordu; bazı giyisiler çok geniş bir alana yayılarak yerlere saçılmıştı, diğerleri yarı yolda yatıyordu, tıpkı Fransız Devrimi nde barikata saldıranlar gibi gardroba sıkıca yapışıp kalmışlardı.

-Particia? Bir saate kadar provan olacak.

-Kalktım, diye inledi, ancak ses tonundan hâlâ uyuduğu anlaşılıyordu. Marcia bir sonraki odaya geçti, bu Haley in odasıydı, hızlıca göz attı.

Yatak boştu.

Aynı zamanda da toplanmıştı ama bu hiç de şaşırtıcı bir durum değildi.

Kardeşlerinin odalarının tam aksine, burası düzenli, temiz, aşırı derecede tertipliydi. Burası rahatça bir mobilya dükkânının sergi salonu olabilirdi.

Yerlerde giyisiler yoktu, her çekmece tam manasıyla kapalıydı. Kupalarsayıca çoktudört rafa düzgün bir şekilde dizilmişti. Ted dördüncü rafı kısa bir süre önce, Haley in takımı Franklin Lakes deki tatil turnuvasını kazandıktan sonra oraya takmıştı. Haley kupaları dört rafa büyük bir itinayla yerleştirmiş, yeni rafta sadece bir kupanın durmasını istememişti. Marcia bunun sebebinden tam manasıyla emin değildi. Bu kısmen Haley in raflara daha başka kupaların geleceğini bekliyor gibi görünmek istememesindendi, ancak en başlıca neden onun düzen sizliğe dair beslediği genel nefretti sanki. Her bir kupayı yanındakiyle eşit mesafeye yerleştirmiş, yeni bir kupa geldiğinde diğerlerini birbirlerine biraz daha yaklaştırmış, ilk başta sekiz santim arayla sıraladığı kupaları daha sonra beş santim, ardından da üç santim aralıklarla raflara dizmişti. Haley dengeli birisiydi. İyi kız oydu ve her ne kadar bu harika bir şey olsa dao başarma tutkusuyla dolu, ödevlerini kendisine hatırlatılmadan yapan, başkalarının kendisi hakkında kötü düşünmelerini kesinlikle istemeyen, komik denilebilecek derecede rekabetçi bir kız,Marcia yı endişelendiren oldukça sıkı bir vasıf, OCD benzeri bir rahatsızlık vardı.

Haley in eve kaçta geldiğini merak etti. Kızın artık geceleri belirli saatte evde olmasını gerektirecek herhangi bir sınırlaması yoktu, çünkü buna gerçek anlamda hiçbir zaman ihtiyaç olmamıştı. O sorumluluk sahibiydi, son sınıf öğrencisiydi ve bu konuyu hiçbir zaman istismar etmemişti. Marcia yorgundu ve saat onda yatmaya gitmişti. Ted de, her zamanki

-seks yapma arzusuyla

-, kısa bir süre sonra onu takip etmişti.

Marcia tam çıkıp gitmeye, tüm gördüklerini boş vermeye hazırlanıyordu ki, tam olarak ne olduğunu söyleyemeyeceği bir şey makinaya bir parti çamaşır atmaya karar vermesine sebep oldu. Küçük kardeşler Ryan ve Patricia

-çamaşır sepeti

-nin

-yer ya da

-çamaşır sepeti dışında her yer için kullanılan bir kelime olduğuna inanıyorlardı, ama tabı ki Ha Obsessif Kompulsif Bozukluk.ley o gün giyindiği giyisileri saygılı, inançlı bir şekilde her gece çamaşır sepetine bırakırdı. Ve işte, Marcia kendisini göğsünde küçük bir kaya varmış gibi hissetmeye o zaman başladı.

Çamaşır sepetinde tek bir giysi dahi yoktu. Marcia, Haley in diş fırçasını, ardından da lavabo vs duş teknesini kontrol ettiğinde, göğsündeki kaya daha da büyüdü.

Hepsi de kemik kadar kuruydu.

Paniği sesinden uzak tutmaya çalışarak Ted e seslendiğinde, bu kaya daha da büyüdü. Arabaya binip kaptan antre manlarına gittiklerinde ve Haley in oraya hiç uğramadığını öğrendiklerinde biraz daha büyüdü. Marcia, Ted etrafı eposta bombardımanına tutarken, Haley in arkadaşlarını aradığında daha da büyüdühiç kimse Haley in nerede olduğunu bilmiyordu. Marcia ve Ted in tüm itirazlarına rağmen Haley in evden kaçtığına, onun öfkeden küplere binmiş bir çocuk olduğuna inanan yerel polisi aradıklarında kaya daha da büyüdü. Kırk sekiz saat sonra işin içine FBI girince daha da büyüdü.

Bir haftanın ardından hâlâ Haley e dair en ufak bir iz yokken daha da büyüdü.

Sanki yer yarılmış ve onu bir bütün hâlinde yutmuş gibiydi.

Bir ay geçti. Hiçbir değişiklik olmadı. Sonra ikinci hafta geçti. Hâlâ tek bir haber yoktu. Ve sonunda, üçüncü ayın içerisinde, haber geldive Marcia nın göğsünde büyüyüp gelişen, nefes almasına izin vermeyen ve onu geceler boyunca uyutmayan kaya büyümeyi kesti. 23 BÖLÜM 1 ÜÇ AY SONRA

-GERÇEĞİ, SADECE GERÇEĞİ, gerçeğin tümünü söylemeye, gerçek dışı hiçbir şeyi dile getirmemeye, Tanrı nın huzurunda yemin ediyor musunuz? Wendy Tynes ettiğini söyledi, kürsüye çıktı, ileri baktı. Kendisini ekrandaymış gibi hissetti, ki bu onun televizyonda haber muhabirliği yapan birisi olarak alışık olduğu bir durumdu, ama bu kez yerinde hafifçe kımıldandı. İleri doğru baktı ve Dan Mercer ın kurbanlarının ebeveynlerini gördü.

Dört çiftlerdi. Her gün oradaydılar. İlk başta beraberlerinde çocuklarının fotoğraflarını, tabi ki zararsız olanları getirmişler, bunları havaya kaldırmışlardı,

ama yargıç onları engel lemişti. Şimdi etrafı seyrederek sessiz sessiz oturuyorlardı ve bu bir şekilde çok daha korkutucuydu.

Sandalye rahatsızdı. Wendy pozisyonunu değiştirdi, bacaklarını çapraz yaptı, ardından da düzeltti ve bekledi.

Meşhur savunma avukatı Flair Hickory ayağa kalktı ve Wendy, kim bilir kaçıncı kez, Dan Mercer ın bu adamı tutacak parayı nereden ve nasıl bulduğunu merak etti. Flair her zamanki kalın pembe çizgili gri takım elbisesini, pembe gömleğini giyinmiş, pembe kravatını takmıştı. Salonu büyük bir tevazuyla

-teatral olarak betimlenebilecek bir şekilde arşınladı, ancak bu daha çok, göze çarpma cesaretine gerçekten sahip olması durumunda, Liberace nin yapabileceği türden bir şeydi.

Sıcak bir gülümseyişle sözlerine,

-Bayan Tynes, diye başladı. Bu Flair in tarzının bir parçasıydı. Bu adam homoseksüeldi, evet, ama mahkemede sanki ellerini Liza Minellinin caz söylerken yaptığı şekilde sallayan deri binici pantolonlu Harvey Fierstein miş gibi davranıyordu.

-Adım Flair Hickory. Günaydın. Kadın,

-Günaydın, dedi.

-İş Üzerinde Yakalananlar adını taşıyan renkli sansasyonel bir TV programı için hazırlıyorsunuz, doğru mu? Lee Portnoi adındaki savcı,

-İtiraz ediyorum. Bu bir TV programı. Elde programın renkli ya da sansasyonel olduğu iddiasını destekleyecek en ufak bir delil yok, dedi.

Flair gülümsedi.

-Bu konuda kanıt sunmamı ister miy Amerikalı meşhur bir avukat.diniz Bay Portnoi? Yargıç Lori Howard, daha şimdiden kulağa bıkkın gelen bir ses tonuyla,

-Buna gerek olmayacak, dedi. Wendy e döndü.

-Lütfen soruyu yanıtlayın. Wendy,

-Artık bu programda çalışmıyorum, dedi.

Flair sanki bu habere şaşırmış gibi görünmeye çalıştı.

-Çalışmıyor musunuz? Ama çalışıyordunuz, öyle değil mi?

-Evet.

-Peki, ne oldu?

-Program yayından kaldırıldı.

-Yeterince seyirciyi ekran başına bağlayamadığı için mi?

-Hayır.

-Gerçekten mi? O zaman neden? Portnoi,

-Sayın Yargıç, nedenleri hepimiz biliyoruz, dedi. Lori Howard başını

sallayarak tasdikledi.

-Devam edin Bay Hickory.

-Müvekkilim Dan Mercer ı tanıyor musunuz?

-Evet.

-Ve onun evine izinsiz girdiniz, öyle değil mi? Wendy adamın gözlerinin içine bakmaya, bu her ne demekse, suçluymuş gibi görünmemeye çalıştı.

-Bu pek de doğru sayılmaz, hayır.

-Sayılmaz mı? Pekâlâ canım, ikimizin de elimizden geldiğince doğrulan dile getirdiğimizden emin olmak istiyorum, bu yüzden birbirimize destek olalım, ne dersin? Sanki Milan daki bir iskeledeymişçesine mahkeme salonunu turladı. Hatta kurbanların ailelerine gülümseme arsızlığını dahi gösterdi.

Ebeveynlerin büyük çoğunluğu Flair e bakmıyormuş gibi davrandılar, ancak babalardan teki olan Ed Grayson ona öfkeyle baktı. Flair hiç korkmamış göründü.

-Müvekkilimle ilk karşılaşmanız nasıl oldu?

-Bana sohbet odasında kur yaptı. Flair in kaşları yukarı doğru havalandı.

-Gerçekten mi? Sanki bu birisinin o güne kadar söylediği en enteresan şeydi.

-Ne tür bir sohbet odasıydı bu?

-Çocukların sürekli olarak girip çıktığı bir sohbet odası.

-Ve siz de o sohbet odasındaydınız, öyle mi?

-Evet.

-Siz çocuk değilsiniz Bayan Tynes. Demek istiyorum ki, benim ağız tadıma uygun olmayabilirsiniz, ancak buna rağmen sizin oldukça çekici yetişkin bir kadın olduğunuzu açıkça görebiliyorum.

-İtiraz ediyorum! Yargıç Howard iç çekti.

-Bay Hickory? Flair özür dilercesine elini sallayarak gülümsedi. Bu ancak Flair in yanına kâr kalabilecek türden bir söylemdi.

-Şimdi, Bayan Tynes, o sohbet odasındayken sanki rüşte erişmemiş bir kızmış gibi davrandınız, bu doğru mu?

-Evet.

-Sonra da erkeklerin sizinle seks yapmayı istemeleri için özel tasarlanmış sohbetlere giriştiniz, bu da doğru, öyle değil mi?

-

-Hayır.

-Nasıl yani?

-Ben her zaman ilk adımı onların atmasını beklerim. Flair başını iki yana salladı ve cıkcık türünden sesler çıkarttı.

-Eğer bunu her söylediğimde bir dolar alsaydım... Mahkeme salonu az sayıdaki kahkahayla hafifçe hareketlendi.

Yargıç,

-Belgeler elimizde Bay Hickory. Bunları okuyabilir ve kararımızı verebiliriz, dedi.

-Harika bir noktaya parmak bastınız Sayın Yargıç, teşekkürler. Wendy, Dan Mercer in neden orada olmadığını merak etti ama bunun sebebi aslında oldukça açıktı. Bu açık duruşmaydı, dolayısıyla katılma zorunluluğu diye bir şey yoktu.

Flair Hickory yargıcı, polisin Mercer m bilgisayarında ve evinin muhtelif yerlerine saklanmış hâlde bulduğu korkunç, mide bulandıran, iğrenç materyali fırlatıp bir tarafa atmaya ikna etmeyi umuyordu. Eğer bunu başarırsaki herkes bunun zor bir iş olacağına hemfikirdi, Dan Mercer aleyhine açılan dava büyük olasılıkla düşecek ve hasta predator sokaklarda serbest serbest gezinecekti.

-Bu arada,

-Flair tekrar Wendy e doğru döndü

-o çevrimiçi sohbetlerde, hattın diğer ucundaki kişinin benim müvekkilim olduğunu nasıl anladınız?

-İlk başta anlayamadım.

-Öyle mi? Peki kiminle konuştuğunuzu düşündünüz?

-Aklımda bir isim yoktu. Bu işin bir parçası. O aşama da, sadece karşımda rüştünü almamış kızlarla seks yapmak için kıvranan birisi olduğunu anladım.

-Bunu nereden anladınız?

-Affedersiniz? Flair parmaklarıyla den den işareti yaptı.

-Sizin deyişinizle, rüştünü almamış kızlarla seks yapmak için kıvrananbirisiydi. Hattın diğer ucunda sizinle sohbet eden kişinin yaptığı şeyin bu olduğunu nasıl anladınız?

-Yargıcın söylediği gibi Bay Hickory.

Kayıtlan okuyun.

-Oh, okudum. Ve nasıl bir sonuca vardım, biliyor musunuz? Bu Lee Portnoi nin ayağa fırlamasına sebep oldu.

-İtiraz ediyorum.

Bay Hickory nin vardığı sonuç umurumuzda bile değil. Kendisi burada şahitlik yapmıyor.

-Kabul edilmedi. Flair masasına geri döndü ve notlarını karıştırmaya başladı.

Wendy salona bir göz attı. Bu kesin karar vermesine yardımcı oldu.

Orada oturan insanlar büyük acılar çekmişlerdi.

Wendy onların adaleti bulmalarına yardım ediyordu. Her ne kadar yorgunmuş

gibi davranılabilse, ya da bunun Wendynin işi olduğu söylenebilecek olsa da, buyaptığı iyilikonun açısından büyük bir anlam taşıyordu. Ancak Ed Grayson la gözgöze geldiğinde, orada hiç hoşuna gitmeyen bir şeyle karşılaştı.

Bakışlarında öfkeli bir ifade vardı. Belki de meydan okuyan bir ifade.

Flair kâğıtları yerine bıraktı.

-Pekâlâ, izninizle bunu size şu şekilde anlatayım Bayan Tynes: Eğer bu kayıtlan mantıklıbirisi okumuş olsaydı, en ufak bir şüphe duymaksızın, sohbet katılımcılarından birisinin çekici, otuz altı yaşında, bayan bir haber muhabiri olduğu sonucuna mı varır

-İtiraz ediyorum!

-yoksa tüm bunların on üç yaşında genç bir kız tarafından kaleme alındığına mı inanırdı? Wendy ağzını açtı, sonra kapattı ve bekledi. Yargıç Howard,

-Yanıtlayabilirsiniz, dedi.

-Ben on üç yaşında bir kızmışım gibi davranıyordum. Flair,

-Ah, dedi,

-bunu kim yapmaz ki? Yargıç,

-Bay Hickory, diyerek uyardı.

-Özür dilerim Sayın Yargıç, engel olamadım. Pekâlâ Bayan Tynes, eğer sadece bu mesajları okumuş olsaydım, sizin rol yaptığınızı anlamam mümkün olmazdı, öyle değil mi? Sizin gerçekten de on üç yaşında bir kız olduğunuzu düşünürdüm. Lee Portnoi ellerini havaya kaldırdı.

-Şimdi, bu söylenenlerde herhangi bir soru var mı?

-Şimdi geliyor tatlım, kulaklarını aç ve dinle: Peki, bu mesajlar on üç yaşındaki bir kız tarafından mı yazılmıştı?

-Bu soru soruldu ve yanıtı da verildi Sayın Yargıç. Flair,

-Sadece basit bir evet ya da hayır istiyorum, dedi.

-Bu mesajları kaleme alan kişi on üç yaşında bir kız mıydı? Yargıç Howard, Wendy e başıyla soruyu yanıtlayabileceğim işaret etti. Wendy,

-Hayır, dedi.

-Aslına bakılırsa, tıpkı sizin dediğiniz gibi, on üç yaşm 1 daki bir kızmış gibi davranıyordunuz, öyle değil mi?

-Doğru.

-Ve o anda sizin bildiğiniz tek şey de, hattın diğer ucunda rüştünü almamış bir kızla seks yapmak istiyormuş gibi davranan yetişkin bir erkek olduğuydu. Bildiğiniz tek şey, herpesli bir albino rahibeyle konuştuğunuzdu, doğru mu?

-İtiraz ediyorum. Wendy nin gözleri Flair inkilerle buluştu.

-Seks arayışı içerisinde çocuğun evinde boy gösteren herpesli albino bir

rahibe değildi. Ama Flair bu yanıtı kabul etmedi.

-Bu hangi evdi Bayan Tynes? Şu kameralarınızı yerleştirdiğiniz ev mi? Söyleyin bana, orada yaşı küçük, rüştünü almamış bir kız yaşıyor muydu? Wendy hiçbir şey söylemedi.

Yargıç,

-Lütfen soruyu yanıtlayın, dedi.

-Hayır.

-Ama siz oradaydınız, öyle değil mi? Belki de çevrimiçı iletişim kurduğunuz, hattın diğer ucundaki kişi her kimseve bu insanın şu noktada kim olduğunu gerçekten de bilmiyoruz, belki de o kişi sizin yaptığınız haber

-Flair tüm bunları sanki

-haber kelimesi ağzında kötü bir tat bırakmışçasma sarf etti

-programını görmüş ve çekici, otuz altı yaşındaki TV yıldızıyla tanışabilmek için bu oyuna dâhil olmayı istemişti. Bu mümkün değil mi? Portnoi tekrar ayağa kalkmıştı.

-İtiraz ediyorum Sayın Yargıç. Bunlar jüriyi etkilemek için ileri sürülen hususlar.

-Flair,

-Yeterince de doğru, dedi.

-Hepimiz kurulan sahte tuzağın aşikâr davasını burada tartışabiliriz. Tekrar Wendy e döndü.

-Şimdi gelin, on yedi Ocak akşamına dönelim, olur mu? Müvekkilimle alavere dalavereyle dolu evinizde karşı karşıya geldiniz, sonra ne oldu? Wendy savcının

-alavere dalavere terimine itiraz etmesini bekledi ama adam büyük olasılıkla yeterince itirazda hâlihazırda bulunduğunu fark etmişti.

-Müvekkiliniz kaçtı.

-Siz kameralarınız, ışıklarınız ve mikrofonlarınızla ortaya çıktıktan sonra, öyle değil mi? Wendy soruyu yanıtlamadan önce bir süre diğer bir itirazın yapılmasını bekledi.

-Evet.

-Söyleyin bana Bayan Tynes. Sizin o alavere dalavereyle dolu evinize gelen adamların büyük çoğunluğunun verdiği tepki böyle mi oluyor?

-Hayır. Çoğunlukla yerlerine çakılıp kalıyor ve durumu açıklamaya çalışıyorlar.

-Peki, bu adamların çoğu suçlu mu çıkıyor?

-Evet.

-Ama benim müvekkilim farklı davrandı. İlginç. Portnoi tekrar ayağa fırladı.

-Bu Bay Hickory açısından ilginç olabilir. Bizler için, onun saçmalıkları Flair sanki başı kesinlikle belaya sokulamayacakmış gibi,

-Evet, tamam, geri aldım, dedi.

-Rahatlayın Avukat bey, jüri burada değil. Yoksa yargıcımızın sizin rehberliğiniz olmadan

-saçmalıklarımın arasından gerçekleri çekip çıkartacağına güvenmiyor musunuz? Kol düğmesini geçirdi.

-Pe kâlâ Bayan Tynes, kameralarınızı ve ışıklarınızı açtınız, elinizde mikrofon ile ortaya atladınız ve Dan Mercer kaçtı, ifadeniz böyle mi?

-Öyle.

-Sonra ne yaptınız?

-Yapımcılarıma onu takip etmelerini söyledim. Flair tekrar şoka uğramış gibi yaptı.

-Sizin yapımcılarınız aynı zamanda polis memuru mu Bayan Tynes?

-Hayır.

-Sizce rütbesiz vatandaşlar polis memurlarının desteği olmaksızın şüphelileri kovalama işine bulaşmalı mı?

-Yanımızda bir polis memuru da vardı.

-Oh, lütfen. Hickory şüpheci göründü.

-Şovunuz tam manasıyla sansasyon dolu. Kısacası saçma Wendy adamın sözünü yarıda kesti.

-Biz daha önce tanışmıştık Bay Hickory. Bu, adamın hızını kesti.

-Öyle mi?

-Ben Güncel Durum da asistan yapımcı olarak görev yaparken. Sizi o zaman Robert Blake cinayeti davasına atamıştım. Flair dinleyicilere döndü ve eğilip selam verdi.

-Pekâlâ, bayanlar baylar, benim bir medya fahişesi olduğum gerçeğini şu anda resmileştirmiş durumdayız. Tuş! Tekrar birkaç gülüşme işitildi.

-Buna rağmen Bayan Tynes, mahkemeye hukuki yaptırımın sizin gazetecilik zırvalıklarmızla işbirliği yapma noktasında lehinize olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?

-

-İtiraz ediyorum,

-Ben izin veriyorum.

-Ama Saym Yargıç

-Reddedildi. Oturun Bay Portnoi. Wendy,

-Biz polis ve savcılıkla yakın ilişki içerisindeyiz, dedi.

-Anlıyorum. O zaman, güvenlik polisleriyle birlikte çalışıyordunuz, doğru mu?

-Pek sayılmaz, hayır.

-Pekâlâ, ne demeye çalışıyorsunuz Bayan Tynes? Tüm bu saçma sapan uygulamaları, güvenlik birimlerinin bilgisi olmaksızın, onlarla işbirliği yapmadan mı gerçekleştirdiniz yanı?

-Hayır.

-Tamam, güzel. On yedi Ocak gecesi öncesinde, polis güçleri ve savcılık bürosuyla müvekkilim hakkında herhangi bir temasa geçtiniz mi?

-Başsavcılıkla temasa geçtik, evet.

-Harika, teşekkürler. Şimdi, biraz önce bana yapımcılarınızı müvekkilimi kovalamaya yolladığınızı söylediniz, doğru mu? Portnoi,

-Bunu bu kelimelerle dile getirmedi, dedi. Takip etmekterimini kullandı. Flair, Portnoi ye sanki hayatında ondan daha can sıkıcı bir tatarcıkla karşılaşmamış gibi baktı.

-Evet, tamam, her neysekovalamak, takip etmek, aradaki farkı daha sonra tartışabiliriz.

Müvekkilim kaçtığında Bayan Tynes, siz nereye gittiniz?

-Onun evine.

-Neden?

-Dan Mercer in belli bir noktada orada boy gösterebileceğini düşünmüştüm.

-Yani onu orada, onun evinde beklediniz, doğru mu? Evet.

-Evinin dışında mı beklediniz? Wendy kıpırdandı. Şimdi önemli noktaya geliyorlardı.

Başını kaldırıp içeriyi dolduran yüzlere baktı, dokuz yaşındaki oğlunu Dan Mercer a kurban veren Ed Grayson un gözlerine kilitlendi.

-çeride bir ışığın yandığını gördüm, şeklinde açıklama yaparken, adamın üzerine odaklanan bakışlarının ağırlığını hissetti.

-Dan Mercer ın evinde mi?

-Evet. Flair,

-Ne kadar garip, dedi, sesi alay doluydu.

-Daha önce hayatımda, evde olmadıkları hâlde ışıklarını açık bırakan insanlar olduğunu tek bir kez bile işitmemiştim.

-İtiraz ediyorum! Yargıç Howard iç çekti.

-Bay Hickory. Flair gözlerini Wendy den ayırmadı.

-Peki, sonra ne yaptınız Bayan Tynes?

-Kapıyı çaldım.

-Müvekkilim yanıt verdi mi?

-Hayır.

-Yanıt veren başka birisi oldu mu?

-

-Hayır.

-Peki, sonra ne yaptınız Bayan Tynes? Wendy, bir sonraki kısmı aktarırken eğilip bükülmemeye çalıştı.

-Pencereden baktığımda içeride kımıldayan bir şey gördüğümü düşündüm. Flair,

-Kımıldayan bir şey gördüğünüzü düşündünüz, diye tekrarladı.

-Vay, vay, sözlerinizi isteseniz dahi bundan daha muğlak ve çapraşık bir hâle sokabilir miydiniz acaba?

-İtiraz ediyorum!

-Geri aldım.

Peki sonra ne yaptınız?

-Kapı topuzunu çevirdim. Kilitli değildi. Açtım.

-Gerçekten mi? Bunu neden yaptınız ki?

-Endişelenmiştim.

-Ne konuda endişelenmiştiniz?

-Yakalandıktan sonra kendilerine zarar veren çok sayıda pedofil vakasına rastlamıştım.

-Sebep bu mu? Yani, kurduğunuz tuzağın müvekkilimi intihara sürükleyebileceğinden endişelendiniz, öyle mi?

-Öyle de denebilir, evet. Flair elini göğsüne yerleştirdi.

-Çok etkilendim. Portnoi,

-Sayın Yargıç! diye bağırdı.

Flair onu tekrar pas geçti.

-Yani müvekkilimi korumak istediniz, öyle mi?

-Böyle bir şeyin yaşanabileceğini düşünerek, evet, onu durdurmak istedim.

-Yayında, tuzağa düşürdüğünüz insanları betimlerken, sapık , hasta , ahlaksız , iğrenç ve alçak türünden keli meler sarf ediyorsunuz, doğru mu?

-Evet.

-Buna rağmen, bugün verdiğiniz ifadenizde, müvekkilimin evine onun hayatını kurtarmak için izinsiz girmeyigerçekte, kanunu çiğnemeyiistediğinizi söylüyorsunuz, öyle mi?

-Sanıyorum öyle de diyebilirsiniz. Flair in ses tonu sadece etrafa istihza saçmakla kalmadı, aynı zamanda sanki günlerini bunun içerisinde marine edilerek geçirmiş gibi çıktı:

-Ne kadar da asil bir davranış.

-İtiraz ediyorum! Wendy,

-Asil olmaya çalışmıyordum, dedi.

-Ben bu adamların adaletin önüne çıkartıldıklarını görmeyi, ailelerin yaşadıkları trajediyi arkalarında bırakmalarım tercih ederim.

İntihar kolay bir kurtuluştur.

-Anlıyorum. Peki, müvekkilimin evine izinsiz girdiğinizde ne oldu? Portnoi,

-İtiraz ediyorum! dedi.

-Bayan Tynes kapının kilitli olmadığını söyledi Flair, yumrukları kalçasında,

-Evet, pekâlâ, girdi, haneye tecavüz etti, oradaki beyefendiyi her ne memnun ediyorsa öyle olsun, dedi.

-Lütfen araya girmeyi artık kesin. Siz müvekkilimin evine,

-ses tonuna tekrar tonlama vererek gzrdikten sonra ne oldu Bayan Tynes?

-Hiçbir şey olmadı.

-Müvekkilim kendisine zarar vermeye çalışmıyor muydu?

-Hayır.

-

-Peki, ne yapıyordu?

-Orada değildi.

-İçerde birisi var mıydı?

-Hayır.

-Ya içeride gördüğünüzü düşündüğünüz şu kıpırdanışneydi?

-Bilmiyorum. Flair başını sallayarak onayladı ve yürüyerek uzaklaştı.

-Müvekkilim yönetmeniniz peşinden kovalarken kaçıp dışarı çıkar çıkmaz, hiç vakit kaybetmeksizin onun evine geldiğinizi doğruladımz. Evine geri dönerek intihar girişiminde bulunacağını gerçekten de düşündünüz mü?

-Evine giden en kestirme nereden ulaşabileceğini kesinlikle biliyor olacaktı ve benden de bir adım öndeydi. Evet, öyle olacağını düşündüğüm anlar oldu.

-Anlıyorum. Ama yanılmıştınız, öyle değil mi?

-Ne konuda?

-Müvekkilim doğrudan evine gitmedi, öyle değil mi?

-Gitmedi, doğru.

-Ama sizhenüz kendisi ya da polis oraya gelmeden Bay Mercer in evine girdiniz, doğru mu?

-Kısa bir süre için evet.

-Bu kısa süre ne kadardı?

-Emin değilim.

-Pekâlâ, her bir odayı kontrol etmek durumunda kaldınız, öyle değil mi? Kirişte kemerine ya da başka bir şeye bağlı hâlde sallanmadığından emin olmak için, doğru mu?

-Sadece ışığı açık olan odaya baktım; mutfağa.

-Ki bu, en azından oturma odasını baştan başa geçtiğiniz anlamına geliyor. Söyleyin bana Bayan Tynes, müvekkilimin evde olmadığını anladıktan sonra ne yaptınız?

-Dışarı çıkıp bekledim.

-Neyi beklediniz?

-Polisin gelmesini.

-Geldiler mı?

-Evet.

-Ve ellerinde müvekkilimin evini aramak için izinleri vardı, öyle değil mi?

-Evet.

-Her ne kadar ben sizin müvekkilimin evine izinsiz girerken oldukça asil niyetlerinizin olduğunu fark etmiş olsam da, tuzağa düşürme çabanızın engellenip durdurulacağından hiç korkmadınız mı?

-Hayır.

-O on yedi Ocak programından bu yana, müvekkilimin geçmişine dair büyük boyutta araştırma yaptınız. O gece evinde polis tarafından bulunan şeylerin dışında, yasadışı faaliyete dair somut herhangi bir kanıt elde edebildiniz mi?

-Henüz değil. Flair,

-Bunu hayırolarak kabul edeceğim, dedi.

-Kısacası, polis araştırması boyunca bulunan kanıtlar haricinde, elinizde müvekkilimi herhangi yasadışı bir şeyle bağlantılandıran herhangi bir şey yok, bu doğru, öyle değil mi?

-O gece o evde boy gösterdi.

-

-Rüştünü ispatlamamış bir kızın yaşamadığı o alavere dalavere dolu evi kastediyorsunuz.

Sonuç olarak Bayan Tynes, davave sizin, ah, saygınlığınızmüvekkilimin evinde bulunan materyallerle sınırlı. Bunlar dışında elinizde hiçbir şey yok.

Kısacası, bu kanıtı o eve yerleştirmek için her tür mecburi sebebiniz mevcuttu, öyle değil mi? Lee Portnoi araya girdi.

-Sayın Yargıç, bu çok komik.

Bu sav jürinin kararma sunulmalı. Flair,

-Bayan Tynes elinde herhangi bir izin olmaksızın eve yasadışı yollarla girdiğini itiraf etti, dedi.

Portnoi,

-Güzel, diye karşılık verdi,

-o zaman onu haneye tecavüzle suçlaym, tabi eğer bunu kanıtlayabileceğinizi düşünüyorsanız. Ve eğer Bay Hickory albino rahibeler ya da gizli kanıtlara dair absürd teoriler ortaya atacaksa, tabi ki buna hakkı vartabi duruşma süresince. Mahkemedeki jüri üyelerine.

Ki bunun hemen ardından ben de ileri sürdüğü teorilerin ne kadar absürd olduğunu kanıtlayacak kanıtlar sunabileyim.

İşte bu yüzden mahkemelerimiz ve duruşmalarımız var. Bayan Tynes seçkin bir vatandaşve seçkin bir vatandaş mahkeme memuruyla aynı standarda bağlı kalmaz. Siz bilgisayarı ya da resimleri bir tarafa atamazsınız Saym Yargıç.

Bunlar onaylı bir arama emri eşliğinde yapılan yasal araştırmayla bulunmuşlardır.

İğrenç fotoğraflardan bazıları garajda ve kitaplık rafının arkalarında saklanmışlardıve Bayan Tynes in bunları içeride geçirdiği o kısa saniyeler, hatta dakikalar içerisinde oraya saklamış olma şansı kesinlikle yoktur. Flair başını salladı.

-Wendy Tynes eve hiç de inandırıcı olmayan bir takım sebeplerle, habersiz girdi. Açık bir ışık mı? Kımıltı mı? Haydi ama. Aynı zamanda sağa sola çeşitli deliller saklamak için de oldukça zaruri sebepleri vardıve Dan Mercer ın evinin kısa bir süre içerisinde araştırılacağının bilgisini de almıştı. Bu, zehirli bir ağaçtan toplanan meyvelerden çok daha kötüdür.

Evde ne tür deliller bulunmuş olursa olsun, hepsi toplanıp çöpe atılmalıdır.

-Wendy Tynes seçkin bir vatandaştır.

-Bu ona burada sınırsız yetki vermez.

Oraya o dizüstü bilgisayarını ve fotoğrafları kolayca saklamış olabilir.

-Ki bu sizin sadece jüriye yapabileceğiniz türden bir iddiadır.

-Sayın Yargıç, ele geçirilen materyal inanılmaz derecede önyargı uyandırıcı. Kendi ifadesiyle, Bayan Tynes in burada seçkin bir vatandaş olarak görüldüğü çok açık. Kendisine başsavcılıkla arasındaki ilişkiyi defalarca sordum. Onların ajanı ve yardımcısı olduğunu ifade etti. Lee Portnoi bu açıklamayla birlikte kıpkırmızı kesildi.

-Bu çok komik Sayın Yargıç. Suç hikâyeleri üzerine çalışan her muhabir artık

bir devlet ajanı olarak mı düşünülüyor?

-Kendi ifadesi dikkate alındığında, Wendy Tynes sizin dairenizle yakın ilişkiler içerisinde çalıştı Bay Portnoi. İsterseniz stenografa yazdıklarım en baştan okutabilirim, özellikle de olay yerinde savcılıkla temas hâlinde çalışan bir memur bulundurmaya ilişkin kısmını.

-Bu Bayan Tynes ı memur yapmaz.

-Bu sadece anlamsal bir yaklaşım ve Bay Portnoi de bunu biliyor. Eğer Wendy Tynes olmasaydı, bağlı olduğu memuriyet hiçbir zaman müvekkilime karşı bir dava açmayacaktı.

İddialarının tümümüvekkilimin suçlandığı suçların hepsiBayan Tynes in tuzağa düşürme girişiminden kaynaklanıyor.

Eğer o bu işin içine girmeseydi, arama emri kesinlikle çıkartılmazdı. Portroi odanın karşısına yürüdü.

-Sayın Yargıç, davayı ofisimize ilk olarak sunan kişi Bayan Tynes olabilir, ancak bu değerler altında, her bir şahit ya da öne çıkan, şikâyetçi her bir taraf ajan olarak adlandırılabilir Yargıç Howard,

-Yeterince dinledim, dedi. Tokmağını kürsüye indirdi ve ayağa kalktı.

-Hükmümü sabaha öğreneceksiniz. BÖLÜM 2 WENDY KORİDORDA PORTNOIYE,

-Pekâlâ, dedi,

-her şey berbat oldu.

-Yargıç bunu geçerli saymayacaktır. Wendy ikna olmamıştı.

Pontnoi,

-Bu aslında oldukça iyi oldu, dedi.

-Nereden anladın? Portnoi, karşı tarafın avukatını işaret ederek,

-Bu dava kanıtların fırlatılıp atılamayacakları kadar kamuoyunun gözü önünde gelişiyor, dedi.

-Flair in orada yaptığı şey sadece bize dava stratejisini göstermekti. Hemen önlerinde, Dan Mercer m eski karısı Jenna Wheeler rakip bir TV muhabirinin sorularım yanıtlamaktaydı. Eski kocasına dair ortaya koyulan kanıtlara rağmen, Jenna onun sadık destekçisi olarak kalmış, Dan a yöneltilen suçlamaların düzmece olduğunu iddia etmişti. Bu tutum, ki Wendy nin bakış açısıyla hem takdire şayan hem de toycaydı, Jenna nm kasabada toplum dışına itilmesine sebep olmuştu.Biraz daha ileride, Flair Hickory birkaç muhabirle bir araya gelmiş sohbet ediyordu. Tabi ki,onun duruşmalarını kaleme aldığı günlerde Wendy nin de yaptığı gibimuhabirler onu çok seviyorlardı. Aşırı davranışlarından dolayı göze çarpıyor ve bunu tam anlamıyla farklı bir seviyeye

taşıyordu.

Ama şimdi, o sorular kendisine yöneltilen birisi olarak, Wendy yakın arkadaşların acımasızlıkla birlikte nasıl dikkat çekici olabileceklerini açıkça görebiliyordu.

Wendy kaşlarını çattı.

-Flair Hickory bana hiç de aptal birisiymiş gibi gelmiyor. Flair dalkavukluk eden basından bir kahkaha aldı, birkaç sırt sıvazladı ve yürüyüp oradan uzaklaştı. Flair sonunda yalnız kaldığında, Wendy Ed Grayson un ona yaklaştığını görerek şaşkınlığa uğradı.

-Oooo, dedi.

-Ne? Wendy çenesiyle işaret etti. Portnoi onun gösterdiği yönü gözleriyle takip etti. Gri saçları kısa kesimli iri bir adam olan Grayson, Flair Hickory nin yakınında dikildi. Her iki adam da birbirlerini tepeden tırnağa süzdüler.

Grayson ona daha da yaklaşarak Flair in şahsi alanına girdi. Ama Flair yerini korudu. Portnoi onlara yaklaştı.

-Bay Grayson? Suratları birbirinden sadece birkaç santimetre uzaktaydı.

Grayson başını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Portnoiye baktı.

Portnoi,

-Her şey yolunda mı? diye sordu. Grayson,

-Yolunda, dedi.

-Bay Hickory?

-Mükemmeliz Avukat. Sadece arkadaşça sohbet ediyoruz. Grayson un gözleri Wendy ninkilere kilitlendi ve kadın gördüklerinden hiç hoşlanmadı. Hickory,

-Pekâlâ, eğer burada işimiz bittiyse Bay Grayson... dedi.

Grayson hiçbir şey söylemedi. Hickory dönüp uzaklaştı.

Grayson, Portnoi ve Wendy e doğru yaklaştı.

Portnoi,

-Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? diye sordu.

-Hayır.

-Size Bay Hickory le ne hakkında konuştuğunuzu sorabilir miyim?

-Sorabilirsiniz. Grayson, Wendy e baktı.

-Yargıcın hikâyenize inandığını düşünüyor musunuz Bayan Tynes? Wendy,

-O bir hikâye değildi, dedi.

-Ama gerçeğin ta kendisi de değildi, öyle değil mi? Ed Grayson arkasını döndü ve oradan uzaklaştı.

Wendy,

-Bu da neydi? diye sordu.

Portnoi,

-Hiçbir fikrim yok, dedi.

-Ama onun için endişelenme.

Tabi Flair için de. O işinde iyi, ama bu raundu kazanamayacak.

Evine git, bir içki iç, her şey iyi olacak. Wendy eve gitmedi. Secaucus, New Jersey deki, Meadowlands Spor Kompleksi ne tepeden bakan, TV haber stüdyosuna yöneldi. Manzara hiçbir zaman sakinleştirici değildi.

Burası bataklık bir araziydi, aralıksız yapılanmanın ağırlığıaltında inliyordu.

Epostalarına baktı ve amiri, idareci yönetmen Vic Garrett ten bir mesaj geldiğini gördü. Mesaj, ki belki de bu Vic in hayatı boyunca gönderdiği en uzun email di, şöyle diyordu:

-HEMEN ŞİMDİ YANIMA GEL. Saat akşam üç otuzdu. Wendy nin Kasselton Lisesi nde son sınıf öğrencisi olan oğlu Charlie şu anda evde olmalıydı.

Oğlunu, ev telefonuna hiçbir zaman yanıt vermediği için, cebinden aradı.

Charlie telefonu dördüncü çalışta, o alışıldık tarzıyla yanıtladı:

-Ne var? Wendy oğluna,

-Evde misin? diye sordu.

-Evet.

-Ne yapıyorsun?

-Hiçbir şey.

-Ev ödevin var mı?

-Biraz.

-Peki, yaptın mı?

-Yapacağım.

-Neden şimdi yapmıyorsun?

-Çok az. En fazla on dakikamı alır.

-Ben de onu söylüyorum. Eğer gerçekten o kadar azsa, hemen yap ve bu dosyayı kapat.

-Sonra yapacağım.

-İyi, ama şu anda ne yapıyorsun?

-Hiçbir şey.

-O zaman neden bekliyorsun? Neden ödevini hemen şimdi yapmıyorsun? Yeni bir gün, aynı sohbet. Charlie sonunda

-bir dakika içerisinde ödevini yapacağım söyledi, ki bu

-Eğer bir dakika içerisinde dersem, belki beni rahatsız etmeyi kesersin

-in kısa ifade şekliydi.

Wendy,

-Büyük olasılıkla saat yedi gibi evde olacağım, dedi.

-Gelirken Çin yemeği getirmemi ister misin? Charlie,

-Bamboo House a git, dedi.

-Tamam. Saat dörtte Jersey nin yemeğini ver. Jersey köpeklerinin adıydı.

-Tamam.

-Sakın unutma.

-Hıhıı.

-Ve ödevini de yap.

-Hoşça kal. Klik.

Wendy derin bir nefes aldı. Charlie şimdi on yedi yaşındaydı, son sınıftaydı ve tam bir baş belasıydı. Üniversite araştırmalarını sonlandırmışlar, ki bu ebeveynlerin üçüncü dünya despotlarının dahi yüzünü kızartacak kadar insafsızca dâhil oldukları bir banliyö faaliyetiydi, oğlan Lancaster, Pennsylvania daki Franklin Marshall a kabul edilmişti. Diğer tüm gençler gibi, Charlie hayatındaki bu büyük değişiklikten korkuyordu ve gergindi, ama annesi kadar da değil. Güzel, ruhsal açıdan değişken, baş belası oğlu Charlie, Wendy nin sahip olduğu her şeydi. On iki yıldır yalnızdılar, bekâr anne ve tek çocuğu büyük beyaz banliyöde geziniyorlardı. Yıllar, her çocukta olduğu gibi, akıp geçmişti. Wendy, Charlie nin gitmesine izin vermek istemedi. Ona her gece baktı, şahit olduğu başbelası mükemmelliği seyretti ve oğlu dört yaşma geldiğinden bu yana yaptığı gibi Tanrı ya, lütfen onu burada, bu yaşta dondurmama izin ver, tek bir gün daha küçük ya da büyük değil, güzel oğlumu burada, şimdi dondurmama vs onu birkaç gün daha yanımda tutmama izin vsr, diys yalvardı.

Çünkü kısa bir süre sonra yalnız kalacaktı.

Bilgisayar ekranında diğer bir eposta daha belirdi. Yine patronu Vıc Garrett ten geliyordu: HEMEN ŞİMDİ YANIMA GELDERKEN HANGİ NOKTAYI YORUMA AÇIK BIRAKTIM? Yanıtla tuşuna bastı ve yazdı:

-Geliyorum. Vic in ofisi koridorun karşısında olduğu için, bu iletişim şeklinin tümü anlamsız ve sinirlendiriciydi, ancak içinde yaşadığımız dünya da öyle değil miydi? Charlie ile birbirlerine evlerinde sık sık bu tür mesajlar atarlardı.

Bağıramayacak kadar yorgun hâlde, şöyle yazardı:

-Yatağa girme vakti ya da

-Jersey i dışarı çıkart veya hep popüler kalan bir ifade olan

-Bu kadar bilgisayar yeter, kitap oku, gibi.

Wendy hamile kaldığında, Tufts Üniversitesi nde, ikinci sınıfta okuyordu ve on dokuz yaşındaydı. Bir kampüs partisine gitmiş ve aşırı derecede içtikten sonra

orta saha futbolcusu olan John Morrow ile ilişkiye girmişti.

Wendy Tynes m sözlüğünde bu adamın ismini aradığınızda, hemen yanında beliren tanımlama

-kesinlikle onun tipi değiP di. Wendy kendini bir kampüs liberali, bir yeraltı gazetecisi olarak görüyor, turnike kadar sıkı siyah şeyler giyiniyor, rock müzik dinliyor, şiir eleştiri metinleri kaleme alıyor ve Cindy Sherman sergi lerine gidiyordu. Sonunda muhteşem sporcudan hoşlanıvermişti.

Gel de anla. Bu ilk başlarda çok büyük bir sorun olmamıştı.

Gerçekten de birbirlerine bağlanmışlar ve her yerde birlikte boy göstermeye başlamışlardı, gerçek manada çıkmıyorlardı.

Wendy hamile kaldığını fark ettiğinde, belki de bir aydır bu ilişkiyi sürdürüyorlardı.

Tam bir modern kadın olarak, Wendy hayatı boyunca o anda olup bitenlerin sadece ama sadece kendi tercihi olduğunu söyleyip duracaktı. Üniversiteyi bitirmesine iki buçuk yıl kala ve yeşermeye başlayan gazetecilik kariyerinin yarısındaydı, zamanlama tabi ki bundan daha kötü olamazdı, ancak bu verilecek kararı çok daha netleştirdi. John a telefon etti ve,

-Konuşmalıyız, dedi. John, Wendy nin sıkışık odasına geldi ve Wendy ona oturmasını söyledi. John, bir doksan beş boyundaki iri bir adamın rahat edemeyip dengesini kurmakta zorlandığı ve çok komik göründüğü hasır sandalyeye yerleşti.

Wendy ona, son iki gündür kafasında tekrarladığı konuşmasını aktarmaya başlarken,

-Hamileyim, dedi.

-Artık olup bitecekler benim kararım ve umarım sen de bundan gurur duyacaksın. Wendy küçük odayı ona bakmaksızın baştan sona arşınlayarak sözlerine devam etti, ses tonunu mümkün olduğunca normal tutmaya çalışıyordu. Hatta konuşmasını o gün oraya geldiği için John a teşekkür ederek ve iyi dileklerini ileterek bile sonlandınnıştı.

Sonra risk alarak başını kaldırıp ona bakmıştı.John Morrow, Wendy e hayatında görmediği kadar mavi gözleri yaşlarla dolu bir hâlde bakıyordu.

-Ama ben seni seviyorum Wendy, demişti.

Wendy gülmek istemiş ama bunun yerine ağlamaya başlamış, John o lanet olası hasır sandalyede kayıp kalkmış, dizleri üzerine çökmüş ve evlilik teklifi etmişti; hemen orada, Wendy gülüp ağlarken. Ve neredeyse herkesin endişe ve şüphesine rağmen, evlenmişlerdi. Hiç kimse onlara en ufak bir şans tanımamıştı ama o günü takip eden dokuz yıl tam bir mutluluk zinciriydi.

John Morrow tatlı, özenli, sevgi dolu, muhteşem, komik, akıllı ve dikkatliydi.

Tüm gerekler dikkate alındığında, Wendy nin ruh eşiydi. Tufts taki son senelerinde Charlie doğdu. İki yıl sonra, John ve Wendy Kasselton daki işlek caddede, küçük bir eve yeter miktarda para biriktirmişlerdi.

Wendy yerel televizyon istasyonunda işe girdi. John psikoloji üzerine yüksek eğitimini yaptı. Yollarına devam ediyorlardı.

Ve sonra, sanki birisi parmağını şıklatıp her şeyi sonlandırmışçasma, John öldü. Artık küçük ev sadece Wendy e, Charlie ye ve kadının kalbinde sevdiğine ayırdığı o büyük deliğe, boşluğa ev sahipliği yapmaktaydı.

Vic in kapısını tıklattı ve başını içeri uzattı.

-Zili mi çaldın? Patronu,

-Duyduğuma göre mahkemede canına ot tıkanmış, dedi.

Wendy,

-Destek, diye karşılık verdi.

-İşte bu yüzden burada çalışıyorum.

Aldığım destekten dolayı. Vic,

-Destek mi istiyorsun, dedi,

-o zaman kendine git bir sutyen al. Wendy kaşlarını çattı.

-Bunun hiç de mantıklı olmadığının farkındasın, öyle değil mi?

-Evet, biliyorum. Sana verilen görevlere ilişkin şikâyetlerini içeren kısa notunuçok sayıda ve sürekli tekrarlayan notlarınıaldım.

-Ne görevler ama? Son iki hafta içerisinde benden sadece bir şifalı çay deposunun açılışına ve ardından da erkek kaşkollerinin sergilendiği defileye gitmemi istedin. Bana yine gerçek bir görev ver.

-Bekle. Vic kulağını, sanki duymak istemiyormuşçasına, eliyle kapattı. O, büyük bowling topu büyüklüğündeki midesi dışında ufak tefek bir adamdı. Surat yapısı

-dağ gelinciğini andırıyor şeklinde tanımlanabilirdi, tabi eğer dağ gelinciği gerçekten çok çirkin bir yaratık olsaydı.

Wendy,

-Ne var? dedi.

-Erkek egemen bir meslekte seksi bir kadın olmanın ne kadar adaletsiz olduğunu ifade ederek sövüp sayacağın ve benim sana bir şekerlemeden daha öte davranmadığımı söyleyeceğin kısma mı geldik?

-Sövüp saymak, daha iyi işlerde görevlendirilmem yönünde bana yardım edecek mi? Vic,

-Hayır, dedi.

-Ama neyin yardımcı olabileceğini biliyor musun?

-Dekoltemi daha fazla açmamın mı?

-Düşünce tarzını beğendim, fakat hayır, bugün değil.Bugün bu soruya verilebilecek tek yanıt, Dan Mercer m mahkûmiyeti olurdu. Sen hasta bir pedofılin serbest kalmasına yardımcı olan aşırı iş yükü altında ezilmiş bir muhabiri oynamaktan ziyade, onu yakalayan kahraman rolünde olmalısın.

-Serbest kalmasına yardımcı olan mı? Vic omzunu silkti.

-Eğer ben olmasaydım, polisin Dan Mercer dan haberi dahi olmayacaktı. Vic sanki elinde bir keman varmış gibi kollarım havaya kaldırdı, gözlerini kapattı ve çalmaya başladı.

-Pislik bir adam gibi davranma.

-İş arkadaşlarından bazılarını guru kucaklaşması için buraya mı çağırmalıyım? Belki de heyecan içerisinde Kumbayasöylemek için el ele tutuşuruz, ne dersin?

-Belki ileride, senin göbeğin küçülünce.

-Aah. Wendy,

-Dan Mercer in nerede gizlendiğini bilen var mı? diye sordu.

-Hayır. Hiç kimse onu iki haftadır görmemiş. Wendy bundan nasıl bir sonuç çıkartması gerektiğinden emin değildi. Dan ın aldığı ölüm tehditlerinden dolayı başka bir yere taşındığını biliyordu, ancak o gün mahkemede boy göstermemesi hiç de adamın karakter yapısına uygun değildi.

Tam başka bir şey soracaktı ki Vic in dâhili hattı vızıldandı.

Wendy e tek parmağını kaldırıp sessiz olmasını işaret etti ve dâhili hattın düğmesine bastı:

-Ne var? Resepsiyonistin ses tonu oldukça alçaktı.

-Marcia Mc Waid sizi görmek için burada. Bu ikisini de sessizleştirdi. Marcia McWaid, Wendy nin mahallesinde, ondan iki kilometre kadar uzakta yaşıyordu.

Üç ay önce genç kızı Haley inCharlie nin okul arkadaşlarından tekiydiyatak odasının penceresinden habersizce çıkıp gittiği iddia ediliyordu. Kız geri dönmemişti.

Wendy,

-Kızının durumunda bir değişiklik mi var? diye sordu.

Vic başını olumsuz manada salladı.

-Tam aksine, dedi, ki bu tabi ki çok daha kötüydü.

İki, belki de üç haftadır, Haley McWaid in ortadan kayboluşu NEWSFLASH de büyük bir hikâye olmuştugenç kız kaçırılmış mıydı? Kaçmış mıydı? ve ekrandaki şeritten uzmanlarınkızın başına gelmiş olabilecekleri anlamak için

ortaya attıkları savlar büyük puntolarla geçip duruyordu. Ancak hiçbir hikâye, en sansasyoneli bile, yeni şeylerle beslenmeksizin hayatta kalamazdı.

Tanrı biliyor ki haberleşme ağları bunu yapmayı denedi. Beyaz köleliğinden şeytana tapınmaya kadar her tür dedikoduya parmak bastılar, ancak bu meslekte bir konuda

-hiç haber alamamak gerçekten de tam bir

-kötü haber

-di. Ne komikti, yani kısa ilgi sürelerimiz, ve bunun için haber araçlarını suçlayabiliyorduk, ama izleyiciler neyin güncel kalacağını belirlemişlerdi.

Eğer insanlar bir hikâyeyi seyrederlerse, o canlı kalır. Eğer seyretmezlerse, haberleşme ağları toplumun hercai bakışlarını üzerlerine çekmek maksadıyla yeni, dikkat çekici diğer bir oyuncak arayışına girerler.Wendy,

-Onunla benim konuşmamı ister misin? diye sordu.

-Hayır, bunu ben yapacağım. Onca parayı bunun için alıyorum. Vic, şşşdiyerek onu kovaladı. Wendy koridorun sonuna yöneldi. Tam dönerken de Marcia McWaid i Vic in kapısının önünde gördü. Wendy Marcia yı tanımıyordu ama onu birkaç kez, herkesin yaptığı gibi, Starbucks ta ya da okulun önünde durulup çocukların alındığı şeritte veya yerel video dükkânında görmüştü. Yanında her zaman çocuğu olan o canlı annenin artık olduğundan on yaş daha büyük gösterdiğini söylemek çok klişe olurdu. Hâlâ oldukça çekici bir kadındı, hâlâ yaşını gösteriyordu, ancak sanki her bir hareketi tamamen yavaşlamış, hatta yüz ifadesini kontrol eden kaslar dahi pekmezle kaplanmış gibiydi. Marcia McWaid döndü ve Wendy ile göz göze geldi.

Wendy başıyla selamladı, hafifçe gülümsemeyi denedi. Marcia arkasını döndü ve Vic in ofisine girdi.

Wendy masasına geri döndü ve telefonu aldı. Marcia McWaid i düşündü, iyi bir kocası ve harika bir ailesi olan bu ideal anne ne kadar da hızlı ve kolay bir şekilde yıkılmıştı, onun yerinde her kim olsa aynı hız ve kolaylıkla yıkılırdı.

Charlie nin numarasını tuşladı.

-Ne var? O sabırsız ses tonu Wendy i rahatlattı.

-Ödevini bitirdin mi?

-Bir dakikaya kadar bitecek. Wendy,

-Tamam, dedi.

-Bu akşam için Banboo House u hâlâ istiyor musun?

-Bunu daha önce konuşmamış mıydık? Telefonu kapattılar. Wendy arkasına yaslandı ve ayaklarını masasına uzattı.

Boynunu uzattı ve penceresinden görünen inanılmaz derecede çirkin

manzaraya göz attı. Telefonu tekrar çaldı.

-Alo?

-Wendy Tynes? Sesi işitince ayaklarını tekrar yere indirdi.

Evet?

-Ben Dan Mercer ım. Sizi görmem lâzım. BÖLÜM 3 BİRAN İÇİN, Wendy hiçbir şey söylemedi.

Dan Mercer,

-Seni görmem lazım, diye tekrarladı.

-Ben senin için biraz olgun değil miyim Dan? Yani, demek istiyorum ki, ben adet gören ve göğüsleri gelişmiş birisiyim ve yaşlıyım. Wendy bir iç çekiş işittiğini düşündü.

-Çok kiniksin Wendy.

-Ne istiyorsun?

-Bilmen gereken şeyler var.

-Mesela?

-Mesela burada hiçbir şey göründüğü gibi değil.

-Sen hasta, sapkın, ahlaksız, zeki avukatı olan bir sapıksın.

İşte görünen bu. Ancak bunu söylediğinde dahi, ses tonunda hafif bir tereddüt vardı. Biraz şüphelenmeli miydi? Hiç sanmıyordu.

Kanıtlar yalan söylemez. Buna hem şahsi hem de profesyo nei yollardan sıkça şahit olmuştu. Gerçek şuydu ki; onun

-kadın sezgisi olarak adlandırılan becerisi genelde başarısızlığa uğruyordu.

-Wendy? Hiçbir şey söylemedi.

-Bana tuzak kurulmuştu.

-Hıhıı. Bu da yeni bir tanesi Dan. İzin ver de bunu bir tarafa not alayım ve yapımcımı yakalayayım, ona ekranın dibine şu kayıp geçen haber şeritlerinden birisini koydurayım.Son dakika haberi: Sapık, Tuzağa Düşürüldüğünü Söyledi.Sessizlik yaşandı. Wendy bir an için adamm hattan ayrıldığından, telefonu kapattığından korktu. Bir anda duygusallaşmak ne kadar da aptalcaydı. Sakin ol. Onunla konuş.

Arkadaşlık kur. Nazik ol. Bilgi al. Hatta onu kapana kıstır.

-Dan?

-Bu bir hataydı.

-Dinliyorum. Tuzağa düşürüldüğüne dair bir şeyler söyledin, öyle değil mi?

-Kapatsam iyi olur. Wendy itiraz etmek istedi, alaycı sözleriyle çok ileri gittiği için kendi kendisini azarladı, ancak bu konuda suistimal edildiğini hissetti. Aslına bakılırsa Dan ın bu tür ifadeleriyle daha önce birkaç kez karşılaşmıştı.

Bunlardan ilki onunla geçen sene, yakalanmadan yaklaşık bir yıl kadar önce barınaktaki görevine dair söyleşi yapmaya çalışırken sarf edilmişti. Pes etmek niyetinde değildi, ama onun çekip gitmesini de istemiyordu.

-Beni arayan sendin, dedi.

-Biliyorum.

-Ben de dinlemeye hazırım.

-Benimle buluş. Yalnız.

-Bu fikrin pek hoşuma gittiğini söyleyemeyeceğim.

-O zaman boş ver.

-Pekâlâ Dan, senin dediğin gibi olsun. Mahkemede görüşürüz. Sessizlik oldu.

-Dan? Adamın sesi Wendy nin tüylerini donduran bir fısıltı hâlindeydi.

-En ufak bir fikrin yok, öyle değil mi Wendy?

-Ne hakkında? Bir ses işitti. Bu hıçkırık da, gülüş de olabilirdi. Telefonda algılamak zordu. Ahizeyi daha sıkı tuttu ve bekledi.

-Eğer benimle buluşmak istersen diye, dedi,

-sana adresi epostayla göndereceğim. Yarın saat ikide. Yalnız gel. Eğer gelmemeyi tercih edersen, sorun değil, seninle tanışmak çok güzeldi. Ve ardından da telefonu kapattı.

VIC İN OFİSİNİN KAPISI açıktı. Wendy içeri hızlı bir bakış attı ve onun telefonda olduğunu gördü. Vic kendisine bir saniye zaman vermesi için Wendy e parmağını kaldırdı, telefondaki her kimse ona sert bir hoşça kal dedi ve telefonu kapattı.

Wendy,

-Biraz önce Dan Mercer la konuştum, dedi.

-Seni mi aradı?

-Evet.

-Ne zaman?

-Biraz önce. Vic arkasına yaslandı, ellerini göbeğinde bileştirdi.

-O zaman sana söyledi, öyle değil mi?

-Bana tuzağa düşürüldüğünü ve benimle buluşmak istediğini ifade etti. Vic in suratmdaki ifadeyi gördü.

-Neden? Başka ne var? Vic iç çekti.

-Otur. Wendy,

-Ooo, dedi.

-Evet, ooo. Oturdu.

-Yargıç hükmünü verdi. Evde bulunan delillerin tümü atıldı. Ayrıca, basının ve bizim TV baskınımız olumsuz etki yarattığı için, adama yöneltilen tüm

suçlamaları da kaldırdı. Wendy kalbinin sıkıştığını hissetti.

-Lütfen bana şaka yaptığını söyle. Vic hiçbir şey söylemedi. Wendy gözlerini kapattı, dünyanın çevresinde gittikçe daraldığını hissetti. Dan ın ertesi gün kendisiyle buluşacağından artık o kadar da emin değildi.

Wendy,

-Peki, şimdi ne olacak? diye sordu.

Vic sadece ona bakmakla yetindi.

-Kovuldum mu?

-Evet.

-

-Bu kadar mı?

-Aşağı yukarı, evet. Kötü ekonomik şartlar işte. Yukarıdaki işyerleri de adam çıkartıyor. Omuz silkti.

-Kovulacak senden daha iyi kim olabilir ki?

-Çok sayıda isim verebilirim.

-Ben de, ama onlar her şeyi mahvetmiyorlar. Özür dilerim tatlım, ne yazık ki işler böyle yürüyor. İnsan Kaynakları ilişik kesme işlemlerini tamamlayacaktır.

Eşyalarını bugün toparlayıp paketlemek zorundasın. Seni bir daha bu binada görmek istemiyorum. Wendy hissizleştiğini hissetti. Sendeleyerek ayağa kalktı.

-Benim için biraz olsun savaştın mı?

-Ben sadece kazanma şansım olan durumlarda savaşırım.

Aksi takdirde bunun ne anlamı olur ki? Wendy bekledi. Vic başını önüne indirdi ve sanki meşgulmüş gibi davrandı.

Başını kaldırmadan,

-Burada dokunaklı bir ortamın yaşanacağını mı düşünüyorsun? Wendy,

-Hayır, dedi. Ardından da ekledi:

-Belki. Vie,

-Mercer la buluşacak mısın? diye sordu.

Wendy ona doğru döndü.

-Evet.

-İhtiyatlı davranıp gereken önlemi alacak mısın? Wendy kendisini zorlayarak gülümsedi.

-Adamım, sanki annemin üniversiteye başlarken bana söylediği bir şeyi anımsadım.

-Ve eğer seni tanıyorsam, onu dinlemedin.

-Doğru.

-Resm olarak tabi ki artık burada çalışmıyorsun vs herhangi bir namın da

yok. Dolayısıyla sana Dan Msrcsr dan güvenli denebilecek bir mesafede durmanı tavsiye etmeliyim.

-Ya gayriresm olarak?

-Eğer onu yakalamanın bir yolunu bulursan, şunu bil ki, kahramanları tekrar işe almak keçilerden daha kolay. WENDY DÖNDÜĞÜNDE ev sessizdi ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Gençliğinde, ebeveynleri onun evde olduğunu odasındaki hoparlörden etrafa bangır bangır müzikten bilirlerdi. Günümüzde çocuklar, haftanın her günü, 24 saat kulaklık ya da başka her ne olarak adlandırıyorlarsa ondan kullanıyorlardı. Charlie nin de o anda, bilgisayarının başında, kulaklıkları sıkı sıkı kulaklarına yerleşmiş bir hâlde oturduğundan adı kadar emindi. Ev yansa bile, kesinlikle bunu fark etmezdi.

Buna rağmen, Wendy tüm gücüyle bağırdı:

-Charlie! Yanıt gelmedi. Bu seslenişlerine en az son üç yıldır tek bir karşılık almamıştı.

Wendy kendisine bir içki doldurdunar suyuna votka, içine de biraz limonve eski sandalyesine gömüldü. Bu John m en sevdiği koltuktu ve evet, bunu, yani o koltuğu orada tutmak ve günün sonunda kendisini içine bırakıp gömülmek tüyler ürperticiydi. Ama burayı sert olmasına rağmen konforlu buluyordu.

Bir gün önce Wendy, Charlie nin okul parasını kazandığı maaşla nasıl ödeyeceğini düşünmüştü. Artık bu sorun değildi, çünkü bunu başarmanın en ufak bir yolu yoktu. İçkisinden bir yudum daha aldı, pencereden dışarı baktı, oradan nereye gideceğini düşünmeye başladı. Hiç kimse kimseyi işe almıyordu ve tıpkı Vic in büyük bir özenle vurguladığı üzere, her şeyi mahvetmişti.

Başka ne tür bir iş yapabileceğini düşündü, ancak pazarlayabileceği diğer herhangi bir becerisinin olmadığını fark etti. Dikkatsiz, düzensiz, inatçıydı, ekip oyuncusu sayılmazdı. Eğer işinden bir karne alıp evine getiriyor olsaydı, üzerinde mutlaka şöyle yazardı:

-Arkadaşlarıyla oynamakta başarısız. Bu yönü hikâye peşindeki bir muhabir açısından işe yaramıştı. Ama başka hiçbir yerde hoş karşılanacağı söylenemezdi.

Postayı kontrol etti, Ariana Nasbro dan gelen üçüncü mektubu gördü ve midesinde keskin bir sancı hissetti. Elleri titremeye başladı. Mektubu açmaya gerek dahi yoktu. İlkini iki ay önce okumuştu ve neredeyse kusuyordu.

Zarfı iki parmağıyla, sanki pis bir kokusu varmışçasına tuttu, ki içinde olabilecekleri düşündüğünde böyle bir şey de mümkündü, mutfağa yürüdü, çöpün dibine doğru iteledi.

Tann ya şükürler olsun ki Charlie hiçbir zaman postalan kontrol etmiyordu.

Ariana Nasbro nun kim olduğunu tabi ki o da biliyordu. Sekiz yıl önce, Ariana Nasbro, Charlie nin babasını öldürmüştü.

Merdivenleri tırmandı ve Charlie nin kapısını çaldı. Doğal olarak hiçbir yanıt gelmedi, dolayısıyla kapıyı açtı.

Charlie başını kaldırıp baktı, sinirlenmişti, kulaklıklarını çıkarttı.

-Ne var?

-Ev ödevini yaptın mı?

-Tam yapmak üzereydim. Annesinin sinirlendiğini görebiliyordu, dolayısıyla aceleyle gülümsedi, babasına o kadar benziyordu ki her bir saniye Wendy nin kalbine bir hançer gibi indi. Tam oğluna her şeyden önce ödevini yapmasını kendisinden istemiş olduğunu söyleyerek azarlamaya hazırlanıyordu ki durdu, gerçekten de, bu artık kimin umurundaydı ki? Onunla birlikte geçirdiği zaman böylesine hızlı uçup giderken ve kısa bir süre sonra artık oğlunun yanında olmayacağından, bu kadar ince ayrıntılara saplanıp kalmanın hiçbir anlamı yoktu.

-Jersey nin yemeğini verdin mi? diye sordu.

-Ah... Wendy gözlerini devirdi.

-Boş ver. Ben yaparım.

-Anne?

-Evet?

-Bamboo House a uğrayıp yiyecek bir şeyler aldın mı? Akşam yemeği.

Unutmuştu.

Charlie, onu taklit ederek, gözlerini devirdi.

-Bilmişlik yapma. Önceden ona kötü haberi söylememeye, doğru zamanı beklemeye karar vermişti, buna rağmen kendisini tutamayarak,

-Bugün işten kovuldum, dedi.

Charlie sadece ona bakmakla yetindi.

-Beni işittin mi?

- :Evet, dedi. Çok kötü. :Evet.

-Benim gidip akşam için bir şeyler almamı ister misin?

-Tabı.

-Hâlâ sen ödüyorsun, öyle değil mi?

-Şimdilik evet. Sanırım bunun üstesinden gelebilirim. BÖLÜM 4 MARCİA VE TED MCWAID lise salonuna akşam saat altıda vardılar. İçinde bulundukları durumu eski klişe söz

-hayat devam ediyor dan daha iyi anlatan başka bir şey yoktu, o gece, Haley kaybolalı tam doksan üç gün olmuşken, Kasselton Lisesi nin prodüksüyonu Les

Miserables m açılış gecesiydi.

İkinci çocukları Patricia ya Seyirci 4, Öğrenci 6 ve her zaman gıptayla bakılan Fahişe 2 rolleri verilmişti. Ted bunu ilk duyduğunda, ki bunu Haley ortadan kaybolmadan önce öğrenmişlerdi, sürekli olarak şakalar yapmış, arkadaşlarına on dört yaşındaki kızının Fahişe 2 yi oynayacağını söylemekten ne kadar gurur duyduğunu ifade etmişti. O günler artık çok eskilerde, diğer insanlar tarafından başka bir ülkede yaşanan değişik bir diyar ve zamanda kalmıştı.

İçeri girdiklerinde salona derin bir sessizlik çöktü. Hiç kimse onların yanında nasıl davranmaları gerektiğini bilmiyordu.

Marcia bunu anladı ama umurunda dahi değildi.

-Su içmeliyim, dedi.

Ted başıyla onayladı.

-Ben yerimizi tutarım. Marcia koridora doğru yöneldi, çeşmenin önünde kısa bir süre için durdu, sonra yoluna devam etti.

Bir sonraki ayrımdan sola döndü. Koridorun aşağısında bir hademe yerleri paspaslıyordu. Kulağında kulaklık vardı, başını da sadece kendisinin işitebildiği bir müzik eşliğinde hafifçe sallıyordu; onu görmüş olsa bile, yüz ifadesi bunu kesinlikle belli etmedi.

Marcia merdivenlerden ikinci kata çıktı. Burada ışıklar daha loştu.

Adımları, gün boyunca hayat ve enerji dolu binanın sessizliğinde tıkırdayıp yankılandı. Dünyada, gece vaktinde, bir okulun koridorundan daha gerçeküstü, daha boş ve yankı yapan başka bir yer daha yoktur.

Marcia omzunun üzerinden arkaya baktı, kimse yoktu.

Hızlandı, çünkü aklında gitmesi gereken bir hedef vardı.

Kasselton Lisesi çok büyüktü, toplamda iki bin öğrenci vardı. Okul dört katlıydı ve tıpkı diğer kasabalardaki nüfuzu sürekli olarak büyüyen çok sayıda okul gibi, birleşik bir yapıdan ziyade bir dizi ek binalardan oluşmaktaydı.

Bir zamanlar çok sevimli olan orijinal tuğla binaya daha sonra yapılan eklemeler, yöneticilerin stilden ziyade içeriğe daha çok önem verdiklerinin bir göstergesiydi. Elde edilen düzen karman çormandı, daha çok bir çocuğun şekillendirdiği ahşap bloklar, legolar ve Lincoln tahtalarıyla yapılan bir şeyi anımsatıyordu.

Geçen gece, McWaid lerin evinin korkunç sessizliğinde, mükemmel kocası Ted, doksan üç günün ardından ilk defa gülmüştü, hem de gerçekten gülmüştü. Çıkarttığı ses ne kadar da yakışıksızdı. Ted hemen o dakika susmuş, daha sonra hıçkırığa dönüşen bir boğulma sesiyle kahkahasını yanda kesmişti.

Marcia uzanmak, çok sevdiği, işkence çeken bu adamı rahatlatmak için bir

şey yapmak istemiş, ama yapamamıştı.

Diğer iki çocuğu Patricia ve Ryan, Haley in ortadan kayboluşunu görünüşte iyi idare ediyor gibiydiler ama çocuklar zaten olaylara yetişkinlerden çok daha kolay adapte olurlar.

Marcia onlara odaklanmaya, çocuklanna büyük bir dikkat göstermeye ve onları avutmaya çalıştı, ama bunu da başaramadı.

Büyük olasılıkla insanlar onun çok incindiğinin farkındaydılar.

Bu yaşadığı sorunun bir parçasıydı, ama dahası da vardı.

Marcia, Patricia ve Ryan ı ihmal ediyordu, çünkü şu anda endişelendiği, üzerine odaklandığı tek kişi Haley dionu eve geri getirmekti. Sonra, diğer çocuklarıyla ilgilenecekti.

Marcia nın öz kız kardeşi Merilee, Great Neck ten gelen o popüler bilmiş, ona

-Kocana vs diğer çocuklarına odaklanmalı, ağlamayı kesmelisin, dsms cesaretini göstermiş vs daha o kelimeyiağlamaksöyler söylemez, Marcia, Merilee nin suratının ortasına koca bir yumruk indirmeyi, ona kendi lanet olası ailesi için endişelenmesini söylemeyi, oğlu Greg in uyuşturucu kullandığını ve kocası Hal ın da büyük olasılıkla başka birisiyle ilişkisinin olduğunu, çenesini kapatması gerektiğini dile getirmeyi çok istemişti. Patricia ve Ryan büyük olasılıkla bu kötü dönemi kazasız belasız atlatacaklar Merileeve biliyor musun? İyi olmak için ellerindeki en büyük şans, Ryan m lacrosse sopası cebinin düzgün bir şekilde katlanıp katlanmadığından ya da Patricia nm kostümünün grinin doğru tonunu taşıyıp taşımadığından emin olan bir anneye sahip olmak olmayacak. Hayır, onları mükemmel ve güçlü yapan şey, tek şey, ablalarını eve geri getirmek olacak.

Bu gerçekleştiğinde, ancak bu gerçekleştiğinde, geriye kalanlar hayatlarını sürdürme şansım yakalayacak.

Ancak üzücü gerçek şuydu ki; Marcia hiç de tüm gününü Haley i aramakla geçiriyor gibi değildi. Bunu denemiş, fakat içine korkunç bir bitkinlik çöreklenmişti. Marcia sabah yatakta kalmak istedi. Kol ve bacaklarını külçe gibi ağır hissediyordu.

Şimdi bile, koridor boyunca gerçekleştirdiği bu garip göç ona zor geliyordu.

Doksan üç gün.

Marcia, Haley in ilerideki dolabını seçebilmeye başladı. Kaybolduktan birkaç gün sonra, arkadaşlarından bazıları dolabının metalik kapağının dışını araba kazasında ölenler için yapıldığı gibi süslemişlerdi.

Orada fotoğraflar, solmuş çiçekler, haçlar ve notlar vardı.

-Evine geri dön Haley!

-Seni özledik!

-Seni bekleyeceğiz.

-Seni seviyoruz! Marcia durup öylece baktı. Uzandı ve Haley in aynı şeyi daha önce kim bilir kaç defa yaptığını, kitaplarını çıkarttığını, sırt çantasını dolabın dibine tıktığını, paltosunu astığını, bir arkadaşıyla lacrosse ya da belki de hangi oğlana tutku duyduğu üzerine çene çaldığını düşünerek şifreli kilide dokundu.

Koridorun aşağısından bir ses geldi. Arkasına döndü ve müdür odasının kapısının açık olduğunu gördü. Lise müdürü Pete Zecher, Marcia nm ebeveyn olduklarını tahmin ettiği bir çift insanla birlikte dışarı çıktı. Hiçbirisini tanımıyordu. Hiç kimse konuşmadı. Pete Zecher elini ileri doğru uzattı ancak ebeveynlerden hiçbirisi elini sıkmadı. Döndüler ve büyük bir hızla merdivenlere yöneldiler. Pete Zecher onların gözden kaybolmalarını seyretti, başını salladı ve dolaba doğru döndü.

Onu fark etti.

-Marcia?

-Selam Pete. Pete Zecher iyi bir müdürdü, çok bilgiliydi ve öğrenci açısından iyi olacağına kanaat getirmesi durumunda kuralları ihlal etmeye ya da öğretmenleri sinirlendirmeye de her zaman hazır bir insandı. Pete burada, Kasselton da büyümüş, bu liseye gitmişti. Ve buradaki en önemli göreve atanınca da hayatı boyunca kurduğu hayali gerçekleşmişti.

Ona doğru ilerledi.

-Rahatsız mı ediyorum?

-Pek sayılmaz. Marcia kendisini zorlayarak gülümsedi.

-Sadece kısa bir süre için insanların bakışlarından kaçıp kurtulmak istedim. Pete,

-Elbise provasını seyrettim, dedi.

-Patricia gerçekten de harika görünüyor.

-Bunu duymak çok güzel. Pete başıyla işaret etti. İkisi de kilitli dolaba baktılar. Marcia üzerinde

-Kasselton Lacrosse yazan ve yanında çapraz yerleştirilmiş iki sopa barındıran bir çıkartma gördü. Bundan bir tane de onun arabasının arka penceresinde mevcuttu.

Marcia,

-O ebeveynlerin sorunu neydi? diye sordu.Pete ona hafifçe gülümsedi.

-Gizli.

-Oh.

-Ama sana bunu varsayımlı anlatabilirim. Marcia bekledi.

Pete,

-Lisedeyken hiç alkol kullandın mı? diye sordu. Marcia, tıpkı Haley in yaptığı gibi sanki onun cümlesinin arkasına eklercesine,

-Ben iyi bir kızdım, dedi.

-Ama evet, arada bir gizli gizli bira içerdik.

-Bunları nereden bulurdunuz?

-Biraları mı? Komşumun likör dükkânı sahibi bir amcası vardı. Ya sen? Pete,

-Benim yaşından büyük gösteren, Michael Wind adında bir arkadaşım vardı, dedi.

-O tipleri bilirsinaltmcı sınıftayken tıraş olurdu. İçkileri o alırdı. Bu günümüzde artık işe yaramıyor.

Herkes kimlik soruyor.

-Peki, tüm bunların varsayımsal çiftimizle ne alakası var?

-İnsanlar günümüzde çocukların alkolü sahte kimliklerle aldıklarını düşünüyorlar. Bunun birkaç örneği var, ama hayatım boyunca ben beşten daha az kimliğe el koydum. Buna rağmen içki içmek diğer zamanlardakinden çok daha büyük bir sorun.

-Peki çocuklar buna nasıl erişiyor? Pete çiftin biraz önce dikildiği yere doğru baktı.

-Ebeveynlerden.

-Çocuklar onların likör dolaplarını izinsiz mi açıyorlar?

-Öyle olmasını dilerdim. Biraz önce konuştuğum çift varsayımsal ikiliMilner lardı. İyi insanlar. Adam şehirde sigortacılık yapıyor. Kadın iss Glsn Rock ta bir butik işletiyor.

Dört çocukları var, ikisi liseye gidiyor. En büyükleri beyzbol takımında.

-Yani?

-Yani, bu iki nazik, çocuklarının üzerine titreyen ebeveyn bir fıçı almışlar ve beyzbol takımı oyuncularına bodrum katlarında bir parti vermişler.

Çocuklardan teki o kadar içmiş ki, neredeyse midesi yıkanacakmış.

-Bekle. Fıçıyı ebeveynler mi almışlar? Pete başıyla onayladı.

-Bu yüzden mi toplantı yaptınız?

-Evet.

-Kendilerini savunmak için ne dediler?

-En sık karşılaştığım mazereti ileri sürdüler: Hey çocuklar nasıl olsa içeceklerdien azından bunu güvenli bir ortamda yaptıklarından emin olduk.

Milner lar çocukların New York City e ya da güvenli olmayan başka bir yere gitmelerini, belki de içtikten sonra araba kullanmalarını istememişlerdi.

Dolayısıyla takımın başlarını çok fazla belaya sokamayacakları bodrum katlarında, kendi kontrolleri altında kafayı bulmasına izin vermişlerdi.

-Bu bir yerde akla mantığa uygun görünüyor.

-Sen olsan böyle bir şey yapar mıydm? Marcia bunu bir düşündü.

-Hayır. Ancak gsçsn sene Haley i ve bir arkadaşını Tuscany e götürdük. Üzüm bağlarında şarap içmelerine göz yumduk.

Hata mı ettik?

-

-Bu İtalya yasalarına aykırı bir şey değil.

-Bu oldukça ince bir çizgi Pete.

-Yani sen bu ebeveynlerin yaptıkları şeyin yanlış olmadığını mı düşünüyorsun? Marcia,

-Onların tamamen hatalı olduklarını düşünüyorum, dedi.

-Ve ileri sürdükleri özürleri de biraz sahte görünüyor çocuklara içki almak mı? Bu çocuklarını güvende tutmanın da ötesinde bir şey.

Bu ilgisiz, çağa ayak uyduran birer ebeveyn olma isteğinden başka bir şey değil. İlk olarak çocuğun arkadaşı, sonra ebeveyni olmayı istemek önemli ve gerekli.

-Aynı fikirdeyim. Marcia, tekrar kilitli dolaba dönerek,

-Ama bir de şu var ki, dedi,

-ben kim oluyorum da ebeveynlere tavsiyelerde bulunuyorum? Sessizlik yaşandı.

-Pete?

-Evet?

-Etrafta nasıl bir dedikodu dolaşıyor?

-Ne dediğini tam olarak anladığımdan emin değilim.

-Evet, eminsin. Siz bu konu açıldığındayani öğretmenler, öğrenciler, başka her kimseHaley in kaçırıldığını mı, yoksa kaçtığını mı düşünüyorsunuz? Biraz sessizlik daha yaşandı. Pete in ne düşündüğünü görebiliyordu.

-Hiçbir şeyi filtreden geçirme Pete. Ve lütfen beni memnun etmeye de çalışma.

-Çalışmayacağım.

-Peki?

-İçgüdülerim dışında bildiğim hiçbir şey yok.

-Anlıyorum. Koridorlar posterlerle doluydu. Balo pek uzak sayılmazdı.

Mezuniyet de öyle. Pete Zecher in gözleri tekrar Haley in kilitli dolabına takıldı. Marcia onun bakışlarını takip etti ve donup kalmasına sebep olan bir fotoğrafa gözü takıldı. Kendisi hariç ailenin tüm bireyleriTed, Haley, Patricia ve Ryan Disney World de Mickey Mause ile birlikte dikiliyorlardı.

Marcia bu fotoğrafı Haley in pembe kılıfındaki mor çiçek çıkartmalı iPhone uyla çekmişti. Tatile Haley ortadan kaybolmadan üç hafta önce çıkmışlardı.

Polis bu seyahati, o gezide bir şekilde tanıştığı birisinin Haley i evine kadar takip etmiş olma olasılığını göz önüne alarak, detaylı bir incelemeye tabi tutmuştu, ancak bu araştırma hiçbir bulguya ulaşamamıştı.

Marcia, Haley in gezide ne kadar mutlu olduğunu anımsadı, üzerinde en ufak bir baskı yoktu, sanki herkes birkaç gün boyunca mutlu birer çocuk olmuştu. Fotoğraf oldukça spontaneydi. Mickey i görmek için girilen sıra genelde yarım saat sürerdi, küçük çocuklar Mickey in damgalaması için

-imza kitaplarını alıp kuyruk oluştururlardı, ancak Haley, Epcot Center daki Mickey in önünde hiç sıra olmadığını fark etmişti.

Yüzüne bir gülümseme yayılan Haley kardeşlerini ellerinden yakalamış ve,

-Haydi gelin! Hemen bir fotoğraf çektirelim! demişti. Marcia fotoğrafı kendisi çekmek için ısrar etmişti.

Ailesinin her bir bireyi, tüm dünyası, Mickey in etrafındamutlu bir uyum içerisinde toplandığında hissettiği duygu selini anımsadı. Şimdi o resme bakıyor, o kısa mükemmel anı hatırlıyor, Haley in kalbi parçalayan gülümseyişine odaklanıyordu.

Pete Zecher,

-Bir çocuğu iyi tanıdığını düşünebilirsin, dedi.

-Ama inan bana hepsinin kendisine has sırları var.

-Haley in bile mi? Pete ellerini iki yana açtı.

-Şu kilitli dolap dizinine bir bak. Bunun kulağa aşikâr geldiğini biliyorum, ancak bunların her birisi hayalleri ve beklentileri olan, zorlu ve çılgın dönemden geçen bir çocuğa ait. Ergenlik, hayali ve gerçek baskılarla dolu bir savaştır. Sosyal, akademik, spor açısmdanve tüm bunların arasında değişirsin, hormonların fırlar gider.

Bu dolapların tümü, bu sorunlu bireylerin hepsi günün yedi saatinde bu yere hapsolurlar. Benim tahsilim bilim üzerine ve ne zaman buraya gelsem, laboratuvarda yoğun sıcağın altında hapsedilmiş o parçacıkları hayal ederim. Nasıl da oradan kaçıp kurtulmaya istek duyarlar. Marcia,

-Yani, dedi,

-Haley in kaçtığını mı düşünüyorsun? Pete Zecher gözlerini Disney World de

çekilen o fotoğraftan ayırmadı. O da o kalp parçalayan gülümseyişe odaklanmış gibiydi. Sonra arkasına döndü ve Marcia adamın gözlerindeki yaşları gördü.

-Hayır Marcia, onun kaçtığını zannetmiyorum. Ben ona bir şey olduğunu düşünüyorum; kötü bir şey olduğunu. BÖLÜM 5 WENDY SABAH UYANDI ve

-tost makinası ya da

-George Foreman GrilF in çok daha süslü bir ifade şekli olan panini makinasmı açtı.

Bu çok kısa bir süre içerisinde evin en önemli cihazı hâline gelmişti. Wendy ve Charlie hayatlarım neredeyse panini yle sürdürüyor gibiydiler. Trader Joedan satın aldığı buğday ekmeği dilimlerinin arasına domuz pastırması ve peynir koydu, makinanın ısınan üst yarısını kapattı.

Her sabah yaptığı gibi, Charlie sanki nalları olan aşırı kilolu bir yarış atı gibi hoplaya zıplaya aşağı indi. Mutfak masasına oturmaktan ziyade yığıldı ve sandviçin kokusunu içine çekti.

Charlie annesine,

-İşe ne zaman gidiyorsun? diye sordu.

-Dün işten kovuldum.

-

-Doğru ya. Unutmuşum. Gençlerin şu bencillikleri.

Bazen, tıpkı şu an olduğu gibi, bu çok tatlı olabiliyordu.

Charlie,

-Beni okula bırakabilir misin? diye sordu.

-Tabi. Kasselton Lisesi nin önünde, çocukların indirildikleri şeritteki sabah trafiği komik bir şekilde kalabalıktı. Bu bazı günler Wendy i çılgına çeviriyordu, ancak sabah seyahatleri onun oğluyla konuşabildiği ve belki de düşüncelerini paylaşabildiği tek andı. Bu açık bir coşkuyla olmuyordu, fakat dinlemesi durumunda, konuşulanlardan yeterince şey kapabiliyordu.

O gün Charlie başını önüne eğmiş ve sürekli olarak sağa sola mesajlar yollamıştı. Tüm yolculuk boyunca hiçbir şey söylememişti, parmakları küçük telefon tuşları üzerinde salınıp duruyordu.

Araba durduğunda, Charlie yolcu kapısını açıp dışarı kaydı, hâlâ mesaj yazmakla meşguldü.

Wendy ona seslendi:

-Teşekkürler Anne!

-Evet, özür dilerim. Wendy kendi garaj girişine doğru dönerken, evinin önüne park edilmiş arabayı fark etti. Yavaşladı, parka girdi, cep telefonunu yakınında tutuyordu. Sorun çıkacağını zannetmiyordu ama ne olacağından kesinlikle emin

olamazdınız. 9 11 i tuşladı, parmağını ara tuşunun yakınında tuttu ve arabasından indi. Adam şimdi Wendy nin arka tamponunun yanma çömelmişti.

-Lastiğiniz inik, dedi.

-Size yardımcı olabilir miyim Bay Grayson? Kurbanlardan tekinin babası olan Ed Grayson ellerini birbirine sürttü, güneşten dolayı gözlerini kıstı.

-Bugün TV stüdyonuza gittim. Birisi bana sizin işten kovulduğunuzu söyledi. Wendy hiçbir şey söylemedi.

-Sanıyorum bu yargıcın kararı yüzünden oldu.

-Sizin için yapabileceğim bir şey var mı Bay Grayson?

-Dün, mahkemenin ardından size söylediğim şey için özür dilemek istiyorum.

-Teşekkür ederim. Ed Grayson,

-Ve eğer bir dakikanız varsa, diye sözlerine devam etti,

-gerçekten konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. İKİSİ DE İÇERİ GİRDİKTEN ve Ed Grayson onun içki önerisini geri çevirdikten sonra, Wendy mutfak masasına oturdu ve bekledi.

Grayson birkaç dakika daha etrafı arşınladı, sonra aniden hemen onun yanındaki sandalyeyi tutup çekti, Wendy e bir metreden daha az mesafeye oturdu.

-Birincisi, dedi,

-bir kez daha özür dilemek istiyorum.

-Gerek yok.

Kendinizi nasıl hissettiğinizi anladım.

-Öyle mi?

-Wendy hiçbir şey söylemedi.

-Oğlumun adı E. J... Ed Junior tabi ki. Mutlu bir çocuktu.

Sporu seviyordu. Favorisi hokeydi. Benim ise bu oyun hakkında en ufak bir fikrim yok. Ben büyürken basketbol oynamıştım.

Ama karım Maggie Quebec doğumlu. Ailesinde herkes hokey oynuyor.

Dolayısıyla ben de bu spora sevmeyi öğrendim; oğlum için. Ama şimdi, yani, E. J. nin sporla alakası yok. Onu hokey sahasının yanma götürdüğümde, çıldırıyor.

Sadece evde oturmak istiyor. Sustu, uzaklara dalıp gitti. Wendy,

-Üzgünüm, dedi.

Sessizlik yaşandı.

Wendy konuyu değiştirmeyi denedi.

-Flair Hickory ile ne hakkında konuşuyordunuz?

-Müvekkili iki haftadan daha uzun bir süredir ortalarda görünmedi, dedi.

-Yani?

-Dolayısıyla ben onun nerede olabileceğini bulmaya çalışıyordum.

Ama Bay Hickory bunu bana söylemedi.

-Bu sizi şaşırttı mı?

-Pek sayılmaz, hayır. Biraz sessizlik daha yaşandı.

-Peki, sizin için ne yapabilirim Bay Grayson? Grayson saatiyle oynamaya başladı, bu kayışı bükülüp esneyen bir Timex ti. Wendy nin babasının da eskiden böyle bir saati vardı. Bunu kolundan çıkarttığında, bileğinde her zaman kırmızı bir iz bırakırdı. Ne kadar komik, ölümünün üzerinden geçen onca seneye rağmen neler anımsanıyordu. Grayson,

-Sizin şu TV şovunuz, dedi.

-Bir yılınızı pedofilleri yakalamak için harcadınız. Neden?

-Ne neden?

-Neden pedofiller?

-Ne fark eder ki? Ed Grayson gülümsemeye çalıştı ama bu pek bir işe yaramadı.

-Nüktedanlık yapmayın, dedi.

-İyi izlenme oranını yakalamak için sanıyorum.

-Tabi, bunu görebiliyorum.

Ama dahası da var, öyle değil mi?

-Bay Grayson Adam,

-Ed, dedi.

-İsterseniz Ed Grayson şeklinde devam edelim. Sizin esas konuya gelmenizi istiyorum.

-Kocanıza ne olduğunu biliyorum. İşte bu kadar. Wendy hafif bir yanma hissetti, hiçbir şey söylemedi.

-O serbest, biliyorsunuz. Ariana Nasbro dan bahsediyorum. Yüksek sesle dile getirilen ismi duymak acıyla yüzünü buruşturmasına sebep oldu.

-Biliyorum.

-Sizce artık tam manasıyla iyileşmiş midir? Wendy mektupları, bunların midesini nasıl bulandırdığını anımsadı.

Grayson,

-Olabilir, dedi.

-Bu noktada hastalıktan kurtulan insanlar tanıdım. Ama bu sizin için pek bir anlam ifade etmiyor, öyle değil mi Wendy?

-

-Bu sizi hiç ilgilendirmez.

-Bu doğru. Ama Dan Mercer ilgilendiriyor.

Sizin bir oğlunuz var, öyle değil mi?

-Bu da sizi hiç ilgilendirmez. Grayson,

-Dan gibi adamlar, dedi.

-Bildiğimiz kesin bir şey var. Onlar tedavi edilemiyorlar. Wendy e daha da yaklaştı, başım hafifçe yana doğru eğdi.

-Bu da bir parçası, öyle değil mi Wendy?

-Neyin parçası?

-Pedofıllerin peşine düşmenin. Alkolikler, pekâlâ, bu alışkanlıklarından vazgeçebilirler. Pedofiller daha basittir kesinlikle kurtarılma ya da günahlarından arınma gibi bir şansları yoktur, dolayısıyla affedilemezler de.

-Bana bir iyilik yapın Bay Grayson. Bana psikoanaliz yapmayın. Benim hakkımda lanet olası tek bir şey bilmiyorsunuz. Adam başını salladı.

-Güzel bir nokta.

-Dolayısıyla lütfen söyleyeceklerinize odaklanın.

-Bu oldukça basit. Eğer Dan Mercer durdurulmazsa, diğer bir çocuğun daha canım yakacak. Gerçek böyle. Bunu ikimiz de biliyoruz.

-Bunu yargıca söylemeliydiniz.

-O artık bana hiçbir yardımda bulunamaz.

-Ya ben, ben bulunabilir miyim?

-Siz bir muhabirsiniz. İyi bir muhabir.

-İşinden kovulmuş bir muhabir.

-Şimdi bunu yapmak için daha fazla sebebiniz var.

-Neyi yapmak? Ed Grayson öne doğru uzandı.

-Onu bulmama yardım et Wendy.

-Öldürmeniz için mi?

-O durmayacak.

-Bunu daha önce de söylemiştiniz.

-Ama?

-Ama ben sizin intikam planlarınızın bir parçası olmak istemiyorum.

-Bunun bu kadar basit bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz? Wendy omuz silkti.

Grayson,

-Bunun öç almayla falan alakası yök, dedi. Ses tonu alçaktı.

-Aslına bakılırsa, tam aksi.

-Anlayamadım.

-Bu yerinde ve hesaplanmış bir karar. Oldukça gerçekçi ve iş bitirici. Böylece

en ufak bir riske girilmeyecek. Sadece Dan Mercer m başka hiç kimseyi incitmeyeceğinden emin olmak istiyorum.

-Onu öldürerek mi?

-Daha başka bir yol biliyor musunuz? Bunun kana susamıştık ya da zorbalıkla da bir alakası yok.

Hepimiz insanız, ancak eğer buna benzer bir şey yapmışsaeğer genetiği ya da patetik hayatı bir çocuğa zarar verecek kadar altüst olmuşsa yani, yapabileceğiniz en insanca şey o adamı öldürmek olmalı.

-Aynı anda hem yargıç hem de jüri olmak oldukça hoşolmalı. Ed Grayson bu sözden neredeyse memnun kalmış gibiydi.

-Yargıç Howard doğru bir karar mı verdi?

-Hayır.

-O zaman kim, bizden daha iyisi var mıyani tanıdıklarınız arasında? Wendy bunu bir düşündü.

-Dün, duruşmadan sonra. Neden bana yalan söylediğimi söylediniz?

-Çünkü yalan söylediniz. Endişelendiğiniz şey Mercerm kendisini öldürmesi değildi. Eve girdiniz, çünkü onun kanıtı yok edeceğinden korkuyordunuz. Sessizlik yaşandı. Ed Grayson ayağa kalktı, mutfağın karşısına doğru yürüdü, lavabonun önünde durdu.

-Biraz su içmemde sorun var mı?

-Keyfinize bakın. Bardaklar solda. Adam dolaptan bir bardak aldı ve musluğu açtı. Grayson, suyun bardağı dolduruşunu seyrederek,

-Bir arkadaşım var, diye sözlerine başladı.

-İyi bir insan, avukatlık yapıyor, çok başarılı. Birkaç yıl önce bana Irak savaşının en önde gelen savunucularından olduğunu söylemişti. Böyle düşünme sebeplerini sıralamış, Irak lıların özgür olma şansını nasıl hak ettiklerini dile getirmişti. Ona,

-Senin bir oğlun var, öyle değil mi? dedim. Bana, evet, diyerek karşılık verdi, oğlan Wake Forest e gidecekti. Ona,

-Dürüst ol, bu savaş için onun hayatını kurban eder miydin? dedim. Ondan gerçekten de çok iyi düşünmesini istedim. Sanki Tanrı aşağı gelmiş de,

-Tamam, işte sana bir anlaşma. ABD Irak savaşını kazanacak, bu her ne işe yarayacaksa, ama karşılığında da oğlun kafasından vurulup öldürülecek. Sadece o. Başka kimse ölmeyecek.

Onun dışında herkes evlerine güvenli bir şekilde geri dönecek, ama senin oğlun ölecek, demiş gibi davranmasını söyledim. Sonra arkadaşıma sordum: Bu takası yapar miydin? Ed Grayson döndü ve bardaktan büyük bir yudum aldı.

Wendy,

-Ne dedi? diye sordu.

-Siz olsanız ne derdiniz Wendy?

-Ben sizin savaş destekçisi avukat arkadaşınız değilim.

-Nasıl da kaçamak bir cevap. Grayson gülümsedi.

-Doğrusunu söylemek gerekirse, karanlıklar içerisinde en dürüst olduğumuz anlarda, hiçbirimiz bu takası yapmayız, öyle değil mi? Hiçbirimiz öz evladımızı feda etmeyiz.

-İnsanlar çocuklarını her gün savaşa gönderiyorlar.

-Tabi, doğru, onları savaşa göndermek istiyor olabilirsiniz, ama ölüme değil.

Her ne kadar bu şartlardan teki içerisinde güçlü bir feragat barındırıyor olsa da, arada fark var.

Zarları atmaya, şansınızı denemeye istekli olabilirsiniz, çünkü oğlunuzun ölen kişi olacağına gerçekten inanmazsınız. Bu farklı. Benim bahsettiğim şartlar altında, bu bir seçenek değil. Grayson, Wendy e baktı.

Wendy,

-Alkış mı bekliyorsunuz? diye sordu.

-Benimle hemfikir değil misiniz? Wendy,

-Sizin farazi bakış açınız vazgeçişleri küçümsüyor, dedi.

-Ve bu da çok saçma.

-Pekâlâ, evet, belki de çok adaletsiz, bunu kabul ediyorum. Ama bizim için Wendy, hemen şu anda, çok gerçekçi olan bir unsur var.

Dan benim çocuğumu bir daha incitemeyecek ve sizin oğlunuz da onun için yaşça çok büyük. Tüm bunlara, sırf oğlunuz güvende olduğu için, göz mü yumacaksınız? Bu yani gelecek kurbanın bizim çocuklarımız olmayacağı garantisi size veya bana bu işten ellerimizi yıkayarak kurtulma hakkını mı veriyor? Wendy hiçbir şey söylemedi.

Ed Grayson ayağa kalktı.

-Ben böyle bir şeyi arzulayamam Wendy.

-Ben pek kural tanımaz birisi değilim Bay Grayson.

-Bu zaten öyle bir şey değil.

-Kulağa öyleymiş gibi geliyor.

-O zaman bir de şöyle düşünün. Grayson ona baktı, Wendy nin de kendisine baktığından ve tüm dikkatini verdiğinden emin oldu.

-Eğer zamanda geçmişe doğru bir yolculuk yapabilseydiniz ve Ariana Nasbro yu bulsaydınız Wendy,

-Susun, dedi.

-Eğer onun alkollü araba kullandığı ilk kazaya veya ikincisine ya da, daha da kötüsü, üçüncüsüne

-Hemen şimdi çenenizi kapatmanız gerekiyor. Ed Grayson başını salladı, sanki onun canını yakmaktan tatmin olmuş gibiydi.

-Sanıyorum gitme zamanım geldi. Mutfaktan çıktı ve giriş kapısına doğru yöneldi.

-Bunu bir düşünün, olur mu? Sizden tek isteğim bu. Siz ve ben bu işte ay ni taraftayız Wendy. Sanırım bunu biliyorsunuz. ARİANA NASBRO.

Grayson ayrıldıktan sonra, Wendy çöp kutusunda duran o lanet olası mektubu unutmaya çalıştı.

Bir süre iPod unu kapattı, gözlerini kapattı, müziğin kendisini rahatlatmasına izin vermeyi denedi. Hafif film müziğini açtı, Thriving Ivory

-Angels on the Moon

-u, William Fitzsimmons

-Please Forgive Me

-yi ve David Berkeley de

-High Heels and All

-u söylüyordu. Bu işe yaramadı, şarkıların tümü affedici olmaktan bahsediyordu. Diğer yolu denedi, idman giysilerini giyindi, Tears for Fears tarafından söylenen

-Shout türü çocuk şarkılarından

-First Night

-ı söyleyen The Hold Steady e, Eminem in

-Lose Yourself ine kadar ne varsa tümüyle hoplayıp zıpladı.

Bu da işe yaramıyordu. Ed Grayson un söyledikleri onu kovalayıp duruyordu...

-Eğer zamanda geçmişe doğru bir yolculuk yapabilseydiniz ve Ariana Nas bro yu bulsaydınız... Bunu yapardı. Tek bir soru sormadan yapardı. Wendy zamanda geçmişe seyahat eder, o fahişeyi yakalar, kafasını keser ve Nasbro nun seğirmeye devam eden başsız gövdesinin etrafında dans ederdi.

Güzel bir düşünce, gördün mü işte...

Wendy epostalarını kontrol etti. Söz verdiği gibi, DanMercer öğleden sonra iki için ona buluşma yerini yollamıştı: Bu Wykertown, New Jersey den bir adresti. Daha önce hiç duymamıştı. Google dan oraya nasıl gidebileceğine baktı.

Yol bir saat alacaktı. Güzel. Neredeyse dört saati daha vardı.

Duş aldı ve giyindi. Mektup. Şu lanet olası mektup.

Koşturarak aşağı indi, çöpü karıştırdı ve sade beyaz zarfı buldu.

Gözleri el yazısını sanki içinde yazılanlara dair ipucu verecekmiş gibi inceledi. Vermedi. Mutfak tezgâhından aldığı bir bıçak mektup açıcısı olarak işe yaradı. Wendy iki çizgili defter sayfasını çekip çıkarttı, bunlar bembeyazdı, tıpkı çocukken okulda kullandıklarına benziyordu.

Dikilmeye devam ederek Ariana Nasbro nun mektubunu her bir lanet olası, korkunç kelimeyihemen orada, mutfak lavabosunun önünde okudu. En ufak bir sürpriz, en ufak bir içgörü barındırmıyordu. Sadece İlk Gün den itibaren beslendiğimiz bana dair her şeysaçmalıklanyla doluydu. Tüm klişeler, tüm yavan duyarlılıklar, tüm basmakalıp bahaneler... ektupta hepsi mevcuttu ve bunların nedenleri de açıklanıyordu.

Her bir kelime sanki etine giren birer bıçak gibiydi. Ariana Nasbro

-kendi özsaygımın tohumları

-,

-değişiklik yapıp düzeltmek

-,

-anlam arayışına girmek ve

-dibe vurmak türünden şeylerden bahsediyordu. Acıklı ve etkileyici.

Hatta

-hayatımdaki tacizleri ve affetmeyi nasıl öğrendim ve

-onunaffedici olmanınmucizesi

-nden bahsetmeye cüret etmiş,

-sen ve Charlie gibilerini düşündüğü

-nü vurgulamak istemişti.

Bu kadının oğlunun adım yazdığmı görünce, Wendy başka hiçbir şeyin sebep olamayacağı kadar büyük bir öfkeyle doldu.

Ariana Nasbro, sert eleştirinin sonlarına doğru,

-Ben her zaman alkolik kalacağım, demişti. Diğer bir ben. Ben yapacağım, ben yapıyorum, ben istiyorum.

Mektup bunlarla doluydu.

Ben, ben, ben.

-Şimdi biliyorum ki ben affedilmeye değer, kusurlu birisiyim. Wendy kusmak istedi.

Ve mektubun son satırı da şöyleydi.

-Bu benim size üçüncü mektubum. Lütfen yanıt verin ki iyileşme sürecim başlayabilsin. Tanrı sizi kutsasın. Wendy, sana yanıt vereceğim, diye düşündü. Hemen şimdi lanet okumaya başlıyorum.

Anahtarlarını kaptı ve hızla arabasına yöneldi. Wendy geri dönüş adresini

GPS ine girdi ve Ariana Nasbro nun hâlihazırda yaşadığı evin yarı yoluna kadar sürdü.

Yolun yarısı New Brunswick teydi, normalde bir saatte kat edilir bir mesafeydi, ancak pedala köküne kadar basan ayağıyla, Wendy bu yolu kırk beş dakikadan daha kısa bir sürede kat etmişti. Arabasını parka bıraktı ve büyük bir hışımla ön kapıdan girdi. Masadaki kadına adını verdi ve Ariana Nasbro yu görmek istediğini belirtti. Kadın ona oturmasını söyledi.

Wendy dikileceğini dile getirdi, ama yine de teşekkür etti.

Birkaç dakika sonra, Ariana Nasbro belirdi. Wendy onu yedi yıldır, araba ile adam öldürme davasından bu yana görmemişti. Ariana o günlerde korkmuş görünüyordu, acınacak hâldeydi, omuzları çökmüştü, saçları dağınık mat bir kahverengiydi, gözlerini sanki ansızın tokatlanmayı bekliyormuşçasma kırpıyordu.

Bu kadın, yani hapis sonrası Ariana Nasbro, farklıydı.

Saçı kısa ve beyazdı. Dimdik dikiliyordu, hareketsizdi, Wendy yle göz göze geldi. Elini uzattı ve,

-Geldiğin için teşekkür ederim Wendy, dedi.

Wendy uzatılan eli görmezden geldi.

-Senin için gelmedim. Ariana gülümsemeye çalıştı.

-Yürümek ister misin?

-Hayır Ariana, yürümek istemiyorum.

Mektuplarmdailk ikisini okumadım bile ama sanırım sen leb demeden leblebiyi anlarsınbana yaptığını nasıl telafi edebileceğini sormuşsun.

-Evet.

-Bu yüzden şimdi buradayım: Sakın bana senin şu Adsız Alkolikler saçmalıklarını bir daha yollama. Umurumda bile değil. Sırf iyileşebilmen ya da ayılabilmen veya sen bunu her ne olarak adlandınyorsan onu yapabilmen için seni affetmek istemiyorum. Senin daha iyiye gitmen umurumda bile değil. Bu Adsız Alkolikler i ilk deneyişin değil, öyle değil mi? Ariana Nasbro, başını dimdik tutarak,

-Hayır, dedi,

-değil.

-Bunu başarmayı kocamı öldürmeden önce iki kere denedin, bu doğru değil mi? Kadm, aşırı sakin bir ses tonuyla,

-Doğru, dedi.

-Daha önce hiç Sekizinci Aşama ya gelmiş miydin?

-Gelmiştim. Ama bu kez durum farklı, çünkü Wendy elini kaldırarak onu

susturdu.

-Umurumda değil.

Bu seferin diğerlerinden farklı oluşu benim açımdan hiçbir anlam ifade etmiyor. Sen, iyileşmen ya da Sekizinci Aşama umurumda değil, ama gerçekten bir şeyleri telafi etmek istiyorsan, sana dışarı yürümeni, kaldırımın kenarında beklemeni ve kendini geçecek ilk otobüsün altına atmanı tavsiye edebilirim.

Bunun kulağa çok gaddarca geldiğini biliyorum, ancak eğer bunu Sekizinci Aşama ya ulaştığın son sefer yapmış olsaydmeğer bana gönderdiğin şu benbenben saçmalığını yazmış olduğun o mağdur insan her kimse, affetmek yerine sana bunu söylemiş olsaydı, belki de, sadece belki de, onu dinler, ölmüş olurdun ve benim John um da hayatta kalırdı.

Benim bir kocam ve Charlie nin de bir babası olurdu. İşte önemli olan bu. Sen değilsin. Adsız Alkolikler deki altı aylık sarhoş partin de değil. Senin ayıklığa yaptığın manevi seyahatin değil. Sonuç olarak, eğer gerçekten de özür dilemek istiyorsan Ariana, kendini ilk sıraya koymaktan vazgeç. Tedavi oldun mutamamen tedavi oldun mu, bir daha kesinlikle içki içmeyeceğinden yüzde yüz emin misin? Ariana,

-Biz hiçbir zaman tedavi olamayız, dedi.

-Doğru, şu Adsız Alkolikler saçmalıklarından bir tanesi daha. Hiçbirimiz yarın ne olacağını tam manasıyla bilemeyiz, öyle değil mi? Dolayısıyla özrünü de şöyle dilemelisin. Mektup yazmayı bırak, grupta kendinden bahsetmekten vazgeç,günü birlik yaşamayı bırak. Bunun yerine başka bir çocuğun babasını öldürmeyeceğini garanti altına alacak bir şey yap: O otobüsü bekle ve önüne kendini at. Bunun dışında, beni ve oğlumu rahat bırak. Seni hiçbir zaman affetmeyeceğiz. Hiçbir zaman. Ve bunu, sırf senin ve diğerlerinin iyileşebilmeniz için yapmamız gerektiğini düşünüyor olman ne kadar da bencilce ve canavarca. Bunları söyledikten sonra, Wendy arkasına döndü, arabasına doğru yöneldi ve onu çalıştırdı.

Ariana Nasbro ile işi bitmişti. Şimdi Dan Mercer la buluşma zamanıydı.

BÖLÜM 6 MARCİA MCWAID kanepede Ted m yanına oturdu.

Karşılarında, kayıp kız davası hakkında haftalık brifingini vermek üzere oraya gelen, Essex İlçe Müfettişi Frank Tremont vardı. Marcia onun ne diyeceğini daha o anda biliyordu.

Frank Tremont sincap kahverengisi bir takım elbise giyinmiş, son dört ay boyunca küçük bir topun içerisinde kırışık hâlde kalmış gibi görünen eski püskü bir kravat takmıştı.

Altmışlı yaşlarındaydı, emekliliğe yaklaşmıştı, ayrıca aynı işte uzun süre

çalışan insanlarda şahit olunan türden görüp geçirmiş, yaşamaktan bıkmış usanmış bir havası vardı. Marcia çevresine sorduğunda, Frank in saçının sakalının ağardığı, yaptığı işte son birkaç ayını geçiriyor olabileceği konusunda çeşitli dedikodular işitmişti.

Ama Marcia bu söylenenlerin hiçbirisine şahit olmadıve en azından Tremont hâlâ oradaydı, hâlâ onları ziyaret ediyordu, hâlâ onlarla temas hâlindeydi. Yanında başkaları da vardı, bunlar kayıp insanlarla ilgilenen federal ajanlar ve uzmanlar, muhtelif güvenlik polisleriydi. Bu korkunç takım elbiseli, yalnız, gittikçe yaşlanan polis ortaya çıkana kadar, son doksan dört gündür sayıları giderek azalmıştı. Eski günlerde, Marcia memurlara kahve ve kurabiye servisi yaparak kendisini oyalamayı denemişti. Artık böyle bir numaraya yer yoktu. Frank Tremont onların, sevimli banliyö evlerinde acı çektikleri açıkça belli olan iki ebeveynin karşısına oturdu ve onlara, bir kez daha, kayıp kızlarına dair söylenebilecek yeni bir şey olmadığını nasıl ifade edebileceğini düşündü.

Frank Tremont,

-Üzgünüm, dedi.

Tıpkı beklendiği gibi. Bir replik gibi.

Marcia, Ted in arkaya yaslanışmı seyretti. Adam yüzünü havaya kaldırdı, gözlerini gözyaşlarından kurtulmak için kırpıştırıyordu.

Marcia, Ted in iyi bir adam, harika bir erkek, muhteşem bir koca ve destekçi olduğunu biliyordu. Ancak onun pek de güçlü bir insan olmadığını çoktan öğrenmişti.

Marcia gözlerini Tremont tan ayırmadı.

-Peki, şimdi ne olacak? diye sordu.

-Aramaya devam edeceğiz. Marcia,

-Nasıl? dedi.

-Demek istiyorum ki, başka ne yapılabilir? Tremont ağzını açtı, durdu, geri kapattı.

-Bilmiyorum Marcia. Ted McWaid gözyaşlarının akmasına izin verdi. Tıpkı daha önce defalarca yaptığı gibi, Anlamıyorum, dedi.

-Nasıl olur da hiçbir şey elde edemezsiniz? Tremont öylece beklemekle yetindi.

-Bunca teknoloji, tüm ilerlemeler ve internetle...

Ted in sesi canlılığını yitirdi. Başını iki yana salladı. Anlamıyordu.

Her şeye rağmen. Marcia biliyordu. İşler bu şekilde yürümüyordu. Haley den önce, hukuk uygulamalarına dair sahip oldukları bilgileri ve dolayısıyla da inançları, her bir davanın çözüme ulaştığı TV şovlarını seyrederek edinen tipik

tecrübesiz bir Amerikan ailesiydiler. İyi giyimli aktörler bir saç teli, ayak izi ya da deri parçası bulurlar, bunu mikroskobun altına yerleştirirler ve vay canına, yanıt daha bir saat dahi geçmeden açıklığa kavuşur. Ama gerçek bu değildi. Marcia artık biliyordu ki, gerçek haberlerde çok daha iyi bulunuyordu.

Mesela, Colorado daki polisler şu küçük güzellik kraliçesi JonBenet Ramsey in katilini hâlâ bulamamışlardı. Marcia, güzel, on dört yaşındaki Elizabet Smart adlı kız bir gece, geç saatlerde yatak odasından kaçırıldığında gazetelerde yayınlanan başlıkları anımsadı. Medya var gücüyle bu kaçırma olayının peşine düşmüştü, tüm dünya donup kalmıştı, gözler polis, FBI ajanları ve suç mahalli

-uzmanları

-nın gerçekleri araştırmak için Elizabeth in Salt Lake City deki evini baştan aşağı didikleyişini seyrediyordubuna rağmen, dokuz aydan uzun bir süre, Elizabeth in kız kardeşi her ne kadar o adamı o gece orada gördüğünü söylemiş olsa da, hiç kimse evde çalışan, Tanrı saplantısı olan o çılgın evsiz adamı soruşturmayıdüşünmemişti. Eğer bunu CSI ya da Law Order a konu yapsanız, seyirciler bunun

-mantık dışı olduğunu ileri sürerek televizyon kumandasını fırlatıp atardı. Ancak tüm bu olanları güzel ve masum bir kisve altında saklayabilirdiniz, ki her zaman olan şey de tam manasıyla buydu.

Marcia artık, salakların dahi büyük suçlardan paçayı sıyırabildikleri gerçeğinin farkındaydı.

Gerçekte, hiçbirimiz güvende değildik.

Tremont,

-Sizin bana söylemek istediğiniz yeni bir şey var mı? diye sorarak şansım denedi.

-Herhangi bir şey? Ted,

-Size her şeyi anlattık, dedi.

Tremont başını sallayarak onayladı, yüz ifadesi o gün aşın derecede perişandı.

-Buna benzer başka davalarla da karşılaştık, yani kayıp kızın bir anda tekrar boy gösterdiği davalarla.

Ya kurtlarını dökmek için ortadan kayboluyorlar, ya da bir erkek arkadaşları oluyor. Bu fikri kabul ettirmeyi daha önce de denemişti. Frank Tremont, Ted ve Marcia da dâhil olmak üzere tıpkı diğerleri gibi, bunun bir evden kaçma olayı olmasını çok istemişti.

Tremont,

-Connecticut ta başka genç bir kız daha var, diye sözlerine devam etti.

-Yanlış adamla yakalandı ve svdsn kaçtı. Üç hafta sonra, svins gsri döndü. Tsd başını sallayarak onayladı vs umudunu geri kazanmak için Marcia ya döndü.

Marcia olduğundan daha mutlu görünmeyi dsnsdi ama bunu başarmanın yolu yoktu. Tsddy özür dilsysrsk sanki başından aşağı kaynar su dökülmüş gibi dönüp gitti. Marcia, herkesin içinde bir tsk kendisinin olayları sn nst hâliyle görebilmesini garip buldu. Tabi ki, hiçbir ebeveyn evinden üç ay süreyle kaçacak kadar umutsuzca mutsuz ya da dengesiz olan bir gencin ortaya koyduğu ipuçlarını kaçıracak kadar cahil olduğunu düşünmek istemezdi. Polis kızının kısa süreli hayatındaki her bir hayal kırıklığım büyüteç altına almıştı: Evet, Haley ilk tercihi olan Virginia Üniversitesi ne kabul edilmemişti. Evet, sınıfta yapılan deneme yarışmasını da kazanamamış ya da AHLISA şeref programına girmeyi başaramamıştı.

Ve evet, yakın bir geçmişte erkek arkadaşından ayrılmış da olabilirdi.

Ama öyleyse ne olmuştu ki? Her gencin başına bu tür şeyler geliyordu.

Marcia gerçeğin farkındaydı, bunu daha ilk günden itibaren biliyordu.

Müdür Zecher in ifadesiyle, kızının başına bir şey gelmişti. Kötü bir şey.

Tremont orada öylece oturdu, ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Marcia,

-Franck? dedi.

Adam ona baktı.

-Sana bir şey göstermek istiyorum. Marcia kızının dolabında bulduğu Mickey Mouse fotoğrafını çıkarttı ve adama verdi. Tremont bir süre resme baktı.

Resmi öylece tuttu. Oda sessizdi. Marcia adamın hırıltılı nefesini işitebiliyordu.

-Bu resim Haley ortadan kaybolmadan üç hafta önce çekildi. Tremont fotoğrafı sanki Haley in ortadan kayboluşunailişkin bir şeyler saklıyormuşçasma inceledi.

-Hatırlıyorum.

Ailece yaptığınız şu Disney World seyahati.

-Yüzüne bir bak Frank. Adam itaat etti, gözleri oraya odaklandı.

-Bu kızın, bu gülümsemeyle, evden kaçmaya karar verdiğini ve bunu hiç kimseye söylemediğini mi düşünüyorsun? Bu kızın gerçekten de tek başına buradan uzaklaşıp gittiğine, iPhone, ATM ya da kredi kartlarını kesinlikle kullanmayacak kadar sezgili olduğuna mı inanıyorsun? Frank Tremont,

-Hayır, dedi.

-İnanmıyorum.

-Lütfen aramaya devam et Frank.

-Arayacağım Marcia. Söz veriyorum. İNSANLAR NEW JERSEY İN sapa yollarını düşündüklerinde, akıllarına ya dağınık depoları, derbeder mezarlıkları ve köhne iki ailelik meskenleriyle Garden State Bulvarı, ya da fabrikaları, bacaları ve Terminator filmlerindeki kâbusu andırır geleceği anımsatan devasa bileşkeleriyle New Jersey Paralı Yol unu düşünürler. Akıllarına nedense Sussex Eyaleti ndeki Yol 15, çiftlik arazileri, eski göl toplulukları, antik ahırlar, 4H Panayır Yerleri, eski küçük beyzbol stadyumu gelmez.

Wendy, Dan Mercer m talimatlarını takip ederek, Yol 15 i 206 ya dönüşene kadar takip etti, sağdaki çakıl yola döndü, UStireIt birimlerini geçti ve Wykertown daki treyler kampına geldi. Etraf sessizdi. Park küçük ve ıssızdı, rüzgârda sallanan paslanmış bir salıncak halkası görmeyi bekleyebileceğiniz kadar terk edilmişti. Arazi ızgara tarzında bölünmüştü.

Sıra D, Kolon 7 arka, uzak köşedeydi, zincirle tutturulan çitlerden çok uzak değildi.

Wendy arabadan çıktı ve sessizlikten dolayı şaşkınlığa düştü. Tek bir ses yoktu. Arazi boyunca tek bir yabani kadife çiçeği uçuşmadı ama belki de normali buydu. Parkın tümü şu vahiy sonrası kasabalardan tekine benziyordubomba düşmüş, sakinleri buharlaşmıştı. Çamaşır ipleri vardı, ama üzerlerinde hiçbir şey asılı değildi. Yırtık oturaklı katlamalı sandalyeler yere çerçöp şeklinde saçılmıştı. Kömür barbeküleri ve kumsal eşyaları, sanki oyunun yarısında öylece bırakılmış gibi duruyordu.

Wendy telefonu çekiyor mu diye baktı. Hiçbir şey yoktu.

Harika. Cüruf briketinden yapılma iki basamağı tırmandı ve treyler kapısının önünde durdu. Bir yanı onaonun süper kahramandan ziyade bir anne olduğunu bilen mantıksal tarafı geri çekilmesini ve salaklık etmemesini söylüyordu. Ne yapacağını daha da uzun uzadıya düşünebilirdi, ancak kafes kapı açıldı, Dan Mercer orada dikiliyordu.

Wendy onun suratım gördüğünde, hemen geriye bir adım attı.

-Sana ne oldu? Dan Mercer şişmiş çenesi arasından mırıldanarak,

-İçeri gel, dedi. Burnu ezilmişti. Tüm yüzü çürük içerisindeydi, ancak işin en kötüsü bu değildi. Yüzü ve kolunda yuvarlakyanık grupları vardı. Bunlardan teki sanki yanağını tamamen delip içeri girmiş gibiydi.

Wendy bu yanıklardan tekini işaret etti.

-Bunu sigarayla mı yaptılar? Adam omuz silkmeyi başardı.

-Onlara treylerimde sigara içmemelerini söyledim.

Onlar da sinirlendi.

-Kimler?

-Bu şakaydı. Yani şu sigara içilmez bölge kısmı.

-Evet, o kadarını anladım. Sana kim saldırdı? Dan Mercer elini salladı.

-Neden içeri girmiyorsun?

-Neden burada, dışarıda kalmıyoruz?

-Haydi ama Wendy, yanımdayken kendini güvende hissetmiyor musun? Senin de sözünü sakınmadan ifade ettiğin gibi, hiç de benim tipim değilsin. Wendy,

-Olsun, dedi.

Dan Mercer,

-Gerçekten de şu anda dışarı çıkmaktan en ufak bir haz almıyorum, dedi.

-Oh, ama ben ısrar ediyorum.

-O zaman güle güle. Bunca yolu sana boş yere kat ettirdiğim için özür dilerim. Dan içeri girip gözden kaybolurken arkasından kapıyı kapattı. Wendy blöf yapıp yapmadığını anlamak için bir saniye bekledi. Daha önceki uyarı zillerini unutarakadam içinde bulunduğu durumdan daha kötüsünü kaldıramayacak gibi görünüyordukapıyı açtı ve içeri girdi. Dan treylerin diğer tarafmdaydı.

Wendy,

-Saçın, dedi.

-Ne olmuş? Dan ın bir zamanlar dalgalı olan kahverengi saçları şimdi korkunç bir sarıyla gölgelenmişti, başkaları onu sarışın olarak adlandırabilirlerdi.

-Kendin mi boyadm?

-Hayır, Dionne ye gittim, o benim şehirdeki en beğendiğim, renkleri en iyi şekilde kullanan sanatçı. Wendy buna neredeyse hafifçe gülümsedi.

-Sana gerçekten de çok yakışmış.

-Biliyorum. Sanki seksenlerin romantik rock filmlerinden fırlayıp çıkmış gibiyim. Dan kapıdan treylerin arka köşesine doğru daha da uzaklaştı, sanki çürüklerini gizlemek istiyor gibiydi. Wendy kapıyı bıraktı. Büyük bir gürültüyle kapandı. İçerisi loştu. Güneş ışınları odanın karşısına kuvvetle vurdu. Wendy nin yakınındaki zemin muşambayla kaplıydı, ancak odanın uzak köşesi, Brady Bunch in çok cafcaflı olarak addsdscsğği türden bir şeyle, kötü kesimli turuncu renkli bir peluşla kaplıydı.

Dan köşede küçücük göründü, kamburlaşmış ve çökmüştü.

Tuhaf olan, Wendy yi bu kadar sinirlendiren şey, adamın gerçek tercihlerini göstermek maksadıyla onu tuzağa düşürmeden bir yıl kadar önce Dan Mercer ve yaptığı

-iyi çalışmalar hakkında bir hikâye oluşturmaya çalışmış olmasıydı.

Tüm bu yaşananlardan önce, Dan o çok ender rastlanılan canavarlardan bir tanesiydiiçten ve iyi niyetli, gerçekten fark yaratmak isteyen ve daha da çarpıcısı, bu arzusunu kendi kendisini abartma isteğiyle birleştirmeyen bir adam.Wendy debunu itiraf etmeye cesareti var mıydı?onun bu yönlerine kapılmıştı. Dan yatıştırılması mümkün olmayan kahverengi saçları ve koyu mavi gözleriyle yakışıklı bir adamdı.

Size sanki dünyadaki tek insanmışsınız gibi bakma becerisine sahipti.

Dikkat çekici, etkileyici ve aşırı mütevazi bir mizah anlayışı vardı, Wendy o bedbaht çocukların bundan ne kadar hoşlandıklarını anlayabiliyordu.

Ama onun gibi patalojik açıdan inanılmaz derecede şüpheci bir muhabir nasıl olmuş da bu adamın ne mal olduğunu anlayamamıştı? Hatta onun kendisinebunu kendisine dahi itiraf edebilecek miydi?çıkma teklifi etmesini dahi ümit etmişti. Dan ona baktığında o büyük, vakitsiz çekim, o beklenmedik yıldırım yaşanmış, kendisinin de ona hafif bir şimşek gönderdiğini kesinlikle hissetmişti.

Artık tüm bunları düşünmek tüyler ürperticiydi.

Köşeden, Dan ona yine aynı etkileyici tarzda bakmayı denedi ama olmadı.

Wendy nin önceden aldandığı görünüşte güzel duruluk dağılıp gitmişti.

Bunun yerine geride kalan şey değersiz güdülerdi ve şimdi bile, bildiği onca şeye rağmen, Wendy nin içgüdüleri ona bu adamın o aşikâr canavar olamayacağını söylüyordu.

Fakat, ne yazık ki, bu tam bir saçmalıktı. Bir düzenbazla karşı karşıyaydıişte bu kadar basit. Dan ın alçak gönüllülüğü gerçek kimliğini kamufle etme yöntemlerinden biriydi.

Bunu ister içgüdü, ister kadın sezgisi, isterse de önsezilerle hareket etmek olarak adlandirinWendy bunu yaparak hak sizlik etmişti.

-Bunu ben yapmadım Wendy. Biraz ben daha. Kötü bir gün geçiriyordu.

-Evet, bunu bana telefonda da söyledin, dedi.

-Ayrıntıya girmek ister misin? Adamın kafası karışmış görünüyordu, konuşmaya nasıl devam edeceğinden emin değildi.

-Tutuklandığım günden bu yana, benim hakkımda araştırma yapıyorsun, öyle değil mi?

-Öyleyse ne olmuş?

-Şehir kulübünde birlikte çalıştığım çocuklarla konuştun, öyle değil mi? Kaçıyla?

-Ne fark eder ki?

-Kaçıyla konuştun Wendy? Tüm bunlarla ne söylemeye çalıştığı konusunda

Wendynin oldukça fazla fikri vardı.

-Kırk yedi, dedi.

-İçlerinden kaçı kendisini taciz ettiğimi söyledi?

-Sıfır. Alenen. Ama bir takım dile getirilmeyen ipuçları vardı. Dan,

-Dile getirilmemiş ipuçları, diye tekrarladı.

-Yani, sen de dahil, herhangi birisi tarafından kaleme alınmış olabilecek şu isimsiz yazıları kastediyorsun.

-Ya da korkmuş bir çocuk tarafından.

-O yazıların onların ipliğini pazara çıkarttığına da inanmıyorsun.

-Bu senin masumiyetini ispatlayan bir kanıt sayılmaz Dan.

-Komik.

-

-Ne?

-Ben bu işin tam tersine işlediğini, kişinin suç kanıtlanana kadar masum olunduğunu düşünüyordum. Wendy gözlerini devirmemeye çalıştı. Bu oynamak istediği bir oyun değildi. Akıntıyı tersine çevirmenin tam zamanıydı.

-Senin hakkında araştırma yaparken başka ne bulduğumu biliyor musun? Dan Mercer sanki daha da uzaklaşıp, köşeye çekilmiş gibiydi.

-Ne?

-Hiçbir şey. Arkadaşın yok, ailen yok, ciddi hiçbir bağlantın yok. Eski karın Jenna Wheeler dışında. Şehir kulübünde ise, sanki tam bir hayalet gibisin.

-Ebeveynlerim ben küçükken öldüler.

-Evet, biliyorum. Oregon da bir yetimhanede büyüdün.

-Yani?

-Yani geçmişinde birçok gedik var.

-Tuzağa düşürüldüm Wendy.

-Doğru. Ve o eve de tam zamanında geldin, öyle değil mi?

-Sadece başı beladaki bir çocuğu ziyaret ettiğimi düşünmüştüm.

-Kahramanım benim. Ve doğrudan içeri girdin, öyle mi?

-Chynna benimle yüksek sesle konuşmuştu.

-Onun adı Deborah, Chynna değil. O kanalda stajyerlik yapıyor. Sesinin senin şu gizemli kızma benziyor olması ne kadar da büyük bir şans. Dan,

-Uzaktan geliyordu, dedi.

-Bu sizin kurgunuzdu, öyle değil mi? Sanki duştan daha yeni çıkmış gibi?

-Anlıyorum. Onun şehir kulübünden Chynna adında bir kız olduğunu düşündün, doğru mu?

-Evet.

-Tabi, şu Chynna yı araştırdım Dan. Senin gizemli kızını.

Sırf her detayı göz önüne aldığımızdan emin olmak için.

Seni yanımıza alıp bu kızın resmini polis ressamımızla birlikte çizdik.

-Bunu biliyorum.

-Ve bu karakalem resmi bölgedeki herkese gösterdimşehir kulübündeki her bir çalışanı ve mukimi burada sıralamaya gerek yok. Bu kızı hiç kimse tanımıyor, hiç kimse onu görmemiş, ortada ona dair hiçbir şey yok.

-Sana söyledim. Bana gizlice geldi.

-Tamam. Ve birisi o korkunç mesajları göndermek için evine gelip dizüstü bilgisayarını kullandı, öyle mi? Dan hiçbir şey söylemedi.

-Velütfen bu noktada bana yardım et Danbilgisayarına şu fotoğrafları da başka birisi yükledi, öyle mi? Oh... başka birisiavukatmıza inanmamız durumunda belki de benşu iğrenç çocuk resimlerini garajına sakladı. Dan Mercer gözlerini kapattı, bozguna uğramıştı.

-Ne yapman gerektiğini biliyor musun Dan? Henüz serbestken, henüz kanun sana dokunamazken, yardım almalısın. Bir terapiste git. Dan başını salladı ve gülümsemeyi başardı.

-Ne? Başını kaldırıp Wendy e baktı.

-İki yıldır pedofılleri yakalıyorsun Wendy. Bilmiyor musun?

-Neyi bilmiyor muyum? Adamın köşeden uzanan sesi bir fısıltı hâlindeydi.

-Pedofıller tedavi edilemezler. Wendy büyük bir ürperti hissetti. Ve işte treylerin kapısı da tam o an hızla ardına kadar açıldı.

Wendy geriye doğru sıçradı, gördüğü manzara neredeyse onu çarpıp sersemletti. Kar maskeli bir adam içeri girdi.

Sağ elinde bir tabanca vardı.

Dan ellerini kaldırdı, geriye doğru bir adım daha attı.

-Sakın... Kar maskeli adam silahı ona doğrulttu. Wendy güçlükle geriye doğru sendeledi, gözden uzaklaştı ve sonra, bir anda, kar maskeli adam silahını ateşledi.

Tek bir uyarı işitilmemişti, Dan a kımıldamaması ya da ellerini havaya kaldırması söylenmemiş, buna benzer hiçbir şey olmamıştı. Sadece bir ıslık, kısa süreli bir patlama işitildi.

Dan döndü ve yüzüstü düştü.

Wendy çığlık attı. Sanki kendisini koruyabilecekmiş gibi, eski kanepenin arkasına dümdüz uzandı.

Kanepenin altından Dan ın yerde yattığını görebiliyordu.

En ufak bir hareket yoktu. Başının etrafında bir kan gölü oluşmuş, halıyı

lekelemekteydi. Cellat odanın karşısına geçti. Acele etmiyordu.

Sakin ve ilgisizdi. Sanki parkta geziniyor gibiydi. Dan ın yattığı yerde durdu. Tabancayı Dan ın kafasına nişan aldı.

İşte, Wendy adamın saatini tam o an fark etti.

Bu bükülüp esneyen kayışı olan bir Timex ti. Tıpkı Wendy nin babasının taktığı gibi. Her şey birkaç saniye boyunca yavaş çekim yaşandı.

Wendy nin artık açıkça gördüğü adamın boyu uygundu. Kilosu da öyle. Ve bir de buna saat eklenince...

Bu adam Ed Grayson du.

Dan m kafasına iki kurşun daha sıktı, bu kesme seslerini andıran bir patırtıydı. Dan m bedeni darbeyle birlikte sıçradı.

Wendy i bir panik sardı. Bunu yatıştırmak için çabaladı. Mantıklı düşünmeliydi.

Şu anda ihtiyaç duyduğu şey buydu.

İki seçeneği vardı.

Birincisi, konuşarak Grayson u ikna etmek. Onu onun tarafında olduğuna inandırmak.

İkincisi kaçmak. Kapıya doğru koşmak, arabasına binmek, oradan toz olmak.

Her iki seçenek de sorunluydu. Mesela birinci seçenekte: Grayson ona inanacak mıydı? Wendy onu birkaç saat önce reddetmiş, aslına bakılırsa ona yalan söylemişti ve işte şimdi oradaydı, Dan Mercer la, biraz önce büyük bir soğukkanlılıkla vurulduğuna şahit olduğu o adamla gizli gizli buluşmuştu.

Birinci seçenek kulağa pek iyi gelmiyordu, bu da geriye...

Açık kapıya doğru koşturdu.

-Dur! Wendy, hiç şansın yok, diye düşündü. Güneş ışığınadoğru fırladı.

Koşmaya devam et, diye aklından geçirdi. Sakın yavaşlama.

-Yardım edin! diye haykırdı.

Tek bir yanıt gelmedi. Park hâlâ ıssızdı.

Ed Grayson hemen onun arkasından, fırlayıp dışarı çıktı.

Silahı elindeydi. Wendy koşmaya devam etti. Diğer treylerler mesafe olarak çok uzaktaydı.

-Yardım edin! Silah sesleri işitildi.

Atlayıp saklanılabilecek tek yer arabanın arkasıydı. Wendy oraya yöneldi.

Birkaç silah sesi daha yükseldi. Arabanın arkasına daldı, onu bir kalkan gibi kullandı. Kapıyı kilitlemeden bırakmıştı.

Bu riski alacak mısın? Başka ne gibi bir seçeneği vardı ki? Orada durup adamın arabanın arkasına dolanmasını ve kendisini vurmasını mı bekleyecekti?

Ceplerini karıştırdı ve arabasının uzaktan kumandasını aldı. Kapıyı açtı. Daha da iyisi, Charlie sürücü belgesini alırken, motoru çalıştırmak için kullanılan uzaktan kumandayı satın almakta da ısrarcı davranmıştı, çünkü kış sabahlarında mutfakta bekleyerek arabanın kendi kendisine ısınmasını sağlayabilirlerdi. Wendy tabi ki bu ek masraftan şikayet eünişti, şımarık oğlu birkaç dakika soğukta dikilemeyecek kadar zayıftı.

Şimdi bu tercihte direttiği için onu öpmek istiyordu.

Araba çalıştı.

Wendy sürücü kapısını açtı ve başı önünde, içeri girdi. Pencereden dışarı baktı. Silah doğrudan arabaya doğrultulmuştu.

Hızla eğildi.

Birkaç silah sesi daha işitildi.

Patlayıp etrafa saçılan cam sesini duymayı bekledi. Hiçbir şey gelmedi.

Bu konuda endişelenmenin zamanı değildi.

Yana doğru yatarak vitese geçirdi. Araba hareket etmeye başladı.

Sol elini kullanarak gaz pedalına bastı ve hiçbir yeri görmeden sürdü.

Hiçbir yere çarpmayacağını ümit ederek ilerledi.

On saniye geçti. Acaba ne kadar yol kat etmişti? Yeterince, diye aklından geçirdi.

Wendy doğruldu ve koltuğa yerleşti. Maskeli Grayson u dikiz aynasından görebiliyordu. Adam ona doğru koşuyordu, silahı çekiliydi.

Gaz pedalına köküne kadar bastı, başı geriye doğru hareketlendi ve dikiz aynasından hiç kimse görünmeyene kadar ilerledi. Cep telefonunu aldı. Hâlâ çekmiyordu. Buna rağmen 911 i tuşladı, arama düğmesine bastı ve BAŞARISIZ mesajıyla birlikte bip sesini işitti. Bir mil kadar gitti. Telefonu hâlâ çekmiyordu. Yol 206 ya doğru yöneldi ve tekrar denedi. Hiçbir şey olmadı.

Üç mil sonra, arama başarıyla tamamlandı.

Bir ses,

-Acil arama sebebiniz nedir? diye sordu.

-Bir cinayeti raporlamak istiyorum. BÖLÜM 7 WENDY ARABAYLA GERİ dönüp treylere gidene kadar, ÜÇ Sussex Eyalet ekip aracı olay yerine gelmişti bile.

Memurlardan teki mahalli çevrelemekteydi.

Memur,

-Bizi arayan bayan siz miydiniz? diye sordu.

-Evet.

-iyi misiniz hanımefendi?

-İyiyim.

-Herhangi tıbbi bir yardıma ihtiyacınız var mı?

-Hayır, ben iyiyim.

-Telefonda katilin silahlı olduğunu söylemiştiniz, öyle değil mi?

-Evet.

-Ve yalnızdı, öyle mi?

-Evet.

-Lütfen benimle gelin. Onu ekip aracına doğru yönlendirdi ve arka kapıyı açtı.

Wendy tereddüt etti.

-Güvenliğiniz için hanımefendi. Tutuklu falan değilsiniz. Wendy arka koltuğa yerleşti. Memur kapıyı kapattı ve sürücü koltuğuna yerleşti. Motoru kapalı tuttu ve Wendy i soru bombardımanına tutmaya devam etti. Arada bir elini onu susturmak için havaya kaldırdı ve onun anlattıklarını Wendy nin memur olduğunu tahmin ettiği başka birisine telsizle aktardı.

Ona, katilin Ed Grayson olduğundan şüphelendiği de dâhil olmak üzere, bildiği her şeyi anlattı.

Diğer bir memur, ki bu adam çok iriydi, yüz elli kilodan fazlaydı ve Afrikalı Amerikalı ydı, araca yaklaştığında aradan yarım saatten daha fazla geçmişti. Üzerinde normal bedende bir insanın vücudunu iki kez dolanabilecek büyüklükte bir Hawai tişörtü vardı. Arka kapıyı açtı.

-Bayan Tynes, ben Sussex Eyaleti Polis Departmanı ndan Şerif Mickey Walker im. Lütfen araçtan çıkar mısınız?

-Onu yakaladınız mı? Walker cevap vermedi. Treyler parkının girişine doğru sallanarak yürüdü. Wendy adamı takip etti. Diğer bir memurun beyaz atletli ve boksör şortlu adamı sorguladığını gördü.

-Şerif Walker? Adam yavaşlamadı.

-Kar maskeli adamın Ed Grayson olduğuna inandığınızı mı söylediniz? Evet. :Ve buraya hemen sizin arkanızdan mı geldi?

-

-Evet.

-Araba modelini anımsıyor musunuz? Wendy bunu bir düşündü.

-Görmedim, hayır. Walker beklediği yanıtın bu olduğunu belli etmek istercesine başını sallayarak onayladı. Treylere geldiler. Walker telli kapıyı açtı ve içeri girmek için eğildi. Wendy de onu takip etti. Üniformalı diğer iki memur çoktan oraya gelmişlerdi.

Wendy, Dan ın yere düştüğü uzak köşeye baktı.

Hiçbir şey yoktu.

Walker a döndü.

-Cesedi kaldırdınız mı? Ama gelecek yanıtı biliyordu.

Yanından tek bir ambulans veya suç mahalli taşıtı ya da cenaze arabası geçmemişti.

Memur,

-Burada hiç kimse yoktu, diye yanıtladı.

-Anlamıyorum.

-Ed Grayson ya da başka birisi yoktu. İçeri girdiğimizde treyler aynen bu hâldeydi. Wendy uzak köşeyi işaret etti.

-Orada yatıyordu. Dan Mercer. Uydurmuyorum. Oh, hayır, bu olamaz, diye düşünerek cesedin durduğu yere doğru baktı. Aklı bir milyon kere film TV de karşılaştığınız, cesedin ortadan yok olduğu, yalvaran kadının

-Ama bana inanmalısınız! dediği ama hiç kimsenin ona inanmadığı sahneye gidip geldi.

Wendy nin gözleri tepkisini görmek için iri polise doğru hareketlendi. Adamın şüpheci davranacağını düşündü ama Walker onu şaşırttı.

-Bunu uydurmadığınızı biliyorum, dedi.

Wendy tam uzayıp giden bir tartışmaya girmek üzereydi ki, buna birdenbire gerek kalmadı. Bekledi.

Walker,

-Derin bir nefes alın, dedi.

-Bir koku alıyor musunuz? Alıyordu.

-Barut mu?

-Evet. Oldukça yakın bir zamanda atılmış sanıyorum.

Dahası, oradaki duvarda da mermi deliği var. Delmiş geçmiş.

Kurşunu dışarıda, bir cüruf briketinin içinde bulduk. Sanki otuz sekizlik gibi görünüyor ama detayları daha soma öğreneceğiz.

Şimdi odaya bir göz atmanızı ve buradan ayrılırkenki hâlinden daha farklı bir şey görüp görmediğinizi söylemenizi istiyorum. Hantal bir tavırla işaret ederek sustu.

-Bilirsiniz işte, ortadan kaybolan ceset ve diğerleri dışında. Wendy hemen fark etti.

-Halı yok olmuş. Walker yine onun ne söyleyeceğini daha önceden zaten biliyormuşçasına başım salladı.

-Ne tür bir halıydı?

-Turuncu renkli bir pelüş. Mercer m vurulduktan soma düştüğü yer orasıydı.

-Ve o halı da köşedeydi, öyle mi? Yani daha önce işaret ettiğiniz yerde?

-Evet.

-Size bir şey göstermeme izin verin. Walker küçük treylerde çok fazla yer kaplıyordu. Odanın karşısına geçtiler ve Walker dolgun parmağıyla duvarı işaret etti. Wendy mermi deliğini görebiliyordu, muntazam ve küçüktü. Walker cesedin yere düştüğü noktaya doğru eğildi.

-Bunu görüyor musun? Küçük turuncu iplik parçalan, Cheetos gibi, yere saçılmıştı. Bu harikaydiWendy nin doğru söylediğinin kanıtıydı ama Walker m ona göstermek istediği şey bu değildi. Adamın parmağını takip etti.

Kan vardı.

Çok değil. Dan Mercer vurulduğunda etrafa saçılanların tümü kesinlikle değil. Ama yeterli miktarda. Yapışkan sıvının içerisine turuncu iplik artıkları sıkışmıştı.

Wendy,

-Halıdan akan kan olmalı, dedi.

Walker başım sallayarak onayladı.

-Dışarıda bir adamın rulo yapılmış halıyı aracının arkasına attığına şahit olan bir şahidimiz varsiyah bir Acura MDX, New Jersey plakalı. Fair Lawn, New Jersey deki Motorlu Taşıtlar Departmanı nı arayarak Edward Grayson adma kayıtlı bir araba olup olmadığını sorduk. Adamın siyah bir Acura MDX i var. İLK OLARAK fon müziğini işittiler. Çok dramatikti.

Bahdahduuumm...

Kapıyı siyah cübbeli Hester Crimstein açtı ve aslanı andırır bir edayla yargıç koltuğuna ilerledi. O yaklaştıkça işittiği davul sesi daha da belirginleşmeye başladı. O ünlü ses, ölmeden evvel

-dünyadaki filmlerin tümünde var olan o ses,

-Yargıç Hester Crimstein başkanlığında herkes ayağa kalksın, dedi.

Sıfata bir bak: CRIMSTEIN IN OTURUMU.

Hester yerine yerleşti.

-Bir karara vardım. Kadınlar korosu,

-Bir ah iki nokta yedi... New Yoooorkkkk, türü seri radyo çağrı mektuplarını okuyanlara benzer şekilde, melodik bir tarzda

-Kararzamanı! diye seslendi.

Hester iç geçinnemeye çalıştı. Son üç aydır, Crimstein İş Üzerinde nin kablolu haber sınırlarım aşarak, yeni TV şovunu kasede alıyordu. Bu

-gerçek davalarla ilgilenen bir şovdugerçek davalar ünlü kişilerin örtbas edilen hataları, kayıp beyaz gençler, politikacıların yaptıkları zinalar üzerineydi.

Mübaşirinin adı Waco ydu. Adam emekli bir standup komedyeniydi.

Evet, gerçekten. Burası, her ne kadar öyle görünüyor olsa da, mahkeme salonu değil TV stüdyosuydu. Bu tam manasıyla bir dava olmasa bile, Hester belirli türden yasal bir işleme başkanlık etmekteydi. İki taraf da bir tahkim anlaşması imzalamıştı. Yapımcılar tasfiye parasını ödemişler, davacı ve davalıya günlük yüzer dolar verilmişti. Bu tam bir kazankazan durumuydu.

Sıradan insanların yaşamlarını konu alan televizyon programlarının kötü bir ünü vardır ve bunu da hak ederler, ancak çoğunlukla büyük bir ustalıkla sergilenen şeyler, özellikle de kur yapmakla alakalı olanlar, bir insanın dünyasında kalan şeylerdir. Davalı Reginald Pepe yi ele alalım. Lütfen.

Çağrılmaktan hoşlandığı hâliyle Büyük Reg, o günlerdeki kız arkadaşı davalı Miley Badonis ten sözde iki bin dolar ödünç almıştı. Big Reg, mahkemeye

-piliçler bana bir şeyler vermekten hoşlanıyorlarbaşka ne diyebilirim ki? tarzında bir ifadeyle, bunun hediye olduğunu iddia etmişti. Büyük Regelli yaşındaydı, göbekli ve yüz yirmi kiloydu, göğüs kıllarının aralıklardan kıvrım kıvrım fırlamasına olanak sağlayacak türden ağ bir tişört giymişti. Sütyen kullanmıyordu ama yapmalıydı.

Saçları jelleşerek diken diken olmuştu, bu onun son moda çizgi filmlerdeki kötü adamlara benzemesine sebep oluyordu. Boynunun etrafına altın zincirler dolanmıştı, hem de düzinelerce. Büyük Reg in geniş yüzünün sağ yanağında bir uzay arabası tarafından araştırılacak kadar çok sayıda krater görünümlü çukur mevcuttu, bu çukurlar Hester in şovunun yüksek çozünürlü ekranlarda gösterildiği gerçeğiyle üzüntüden daha da belirginleşmişti. Davacı Milsy Badonis adamdan sn az yirmi yaş gençti vs hsr ns kadar ona bakan hsrkss doğrudan Elits Model olduğunu düşünmese ds, kız güzeldi.

Ancak bir adama, herhangi bir adama sahip olmaya o kadar istekliydi ki, Büyük Reg e tek bir soru sormaksızın bu parayı vermişti.

Büyük Reg iki kez boşanmıştı, üçüncü karısından ayrı yaşıyordu ve bugün yanında iki farklı kadın daha vardı. İki kadın da göbeklerini ortada bırakan askısız straplez birer bluz giyinmişlerdi ve ikisinin de bunları güzel bir şekilde taşıyabilecekleri vücut yapıları yoktu. Bluzlar o kadar dardı ki kadınlara sukabağı benzeri bir şekil vermiş, bedenlerindeki tüm yağları dışarı fışkırtmıştı.

-Siz. Hester sağdaki Straplezli yi işaret etti.

-Ben mi? Çok hızlı konuşuyordu.

-Evet. Öne gelin. Neden buradasınız?

-Ha?

-Neden burada, Bay Pepe ile birliktesiniz?

-Ha? Komik mübaşir Waco, The Wizard of Oz dan şarkı söylemeye başladı,

-Eğer bir beynim olsaydı... Hester ona pis bir bakış attı.

-Yerinde ve zamanında bir gönderme Waco. Waco sessizleşti.

Soldaki Straplezli öne doğru yaklaştı.

-Eğer bu mahkemeyi memnun edecekse Sayın Yargıç, biz burada Büyük Regin arkadaşları olarak bulunmaktayız. Hester, Büyük Reg e baktı.

-Arkadaşları mı? Büyük Reg, Doğru, arkadaşlarım, demek istercesine tek kaşını kaldırdı.

Hester öne doğru uzandı.

-Hanımlar, ben ikinize birden bir tavsiyede bulunacağım. Eğer bu adam kendisini eğitip daha iyi bir hale getirmek için çalışmazsa, günün birinde tam bir hayatı kaymış pislik seviyesine düşebilir. Büyük Reg,

-Hey, Yargıç! dedi.

-Sessiz olun Bay Pepe. Yargıç gözlerini iki kadından ayırmadı.

-Neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum hanımlar, fakat bildiğim tek bir şey var: Babanızdan intikam almanın yolu bu değil. Siz, ikiniz, sürtüğün ne demek olduğunu biliyor musunuz? İki kızın da kafaları karışmıştı.

Hester,

-İzin verin, size yardımcı olayım, dedi.

-İşte, o sürtük sizsiniz. Miley Badonis,

-Devam edin Yargıç! diye bağırdı.Hester bakışlarım sesin geldiği yöne doğru çevirdi.

-Bayan Badonis, taş atmak ve cam evler hakkında herhangi bir şey biliyor musunuz?

-Ah, hayır.

-O zaman sesinizi kesin ve dinleyin. Hester straplezlilere geri döndü.

-Siz ikiniz sürtüğün tanımını biliyor muzunuz? Soldaki Straplezli,

-Fahişe gibi bir şey, dedi.

-Hem evet, hem de hayır. Fahişe seçici olmayan kızdır.

Sürtük ise, ki bence bu diğerinden çok daha kötüdür, Reginald Pepe gibi bir adama dokunan kızdır. Kısacası, Bayan Badonis büyük bir gururla, fahişe olmama yolunda emin adımlarla ilerlemektedir. Sizin de böyle bir fırsatınız var. Size bunu değerlendirmeniz için yalvarıyorum. Değerlendirmeyeceklerdi.

Hester bu tür insanlarla daha önce de karşılaşmıştı. Davalıya döndü.

-Bay Pepe?

-Evet Sayın Yargıç?

-Size büyükannemin bana sık sık tekrarladığı bir şeyi söyleyeceğim:

Arkanızda başka birisi varken ata binemezsiniz

-Eğer bunu doğru şekilde yaparsanız binebilirsiniz Sayın Yargıç, heh heh heh. Aman Tanrım.

Hester,

-Sizinle konuşmaya devam ederdim, dedi,

-ama siz ümitsiz vakasınız. Sizi gölet yüzeyindeki pislik tabakası olarak adlandıracağım Bay Pepe, ama bu pislik tabakasına haksızlık olmaz mı? İnsanoğlu açısından acınası bir vaka olan siz, takip ettiğiniz yolda hayat boyu sürecek bir atık ve yıkım bırakacakken, pislik tabakaları kimseyi incitmezler. Oh, tabi bir de çok sayıda fahişe. Büyük Reg, ellerini iki yana açıp gülümseyerek,

-Hey, dedi,

-hislerimizi incitiyorsunuz. Hester, Evet, diye düşündü. Adamın dünyası buydu. Davacıya geri döndü.

-Ne yazık ki Bayan Badonis, insanoğlu açısından acınası bir vaka olmakta herhangi bir suç yok. Parayı ona siz verdiniz. Bunun borç verildiğine dair elimizde herhangi bir kanıt yok. Eğer roller değiştirilmiş olsaydıeğer çaylak, yaşça oldukça genç, çekici bir kadına para veren çirkin adam siz olsaydınızyine ortada herhangi bir dava olmazdı.

Kısacası, davalıyı gördüm. Ve onu iğrenç buldum. Dava ertelenmiştir. Büyük Reg hazla bağırdı.

-Hey, Yargıç, eğer meşgul değilseniz Fon müziği tekrar çalmaya başladı, ama Hester buna aldırış etmedi. Cep telefonu çaldı.

Arayan numarayı görünce, büyük bir aceleyle kürsüden indi ve telefonu yanıtladı.

-Neredesin? diye sordu.

Ed Grayson,

-Evimin önüne park ediyorum, dedi.

-Ve görünüşe bakılırsa, tutuklanmak üzereyim.

Hester,

-Tavsiye ettiğim yere gittin mi? diye sordu.

-Gittim.

-Tamam, iyi. Dava vekiline haklarını söyle ve sus. Hemen geliyorum. BÖLÜM 8 WENDY POPS UN HARLEYDAVIDSON UNU garaja giden araba yolunda görünce şaşırdı. Uzun sorgulamadan bunalmıştıtabi günün erken saatlerinde kocasının katiliyle yüz yüze gelişinden ve bir adamın öldürülüşünü seyredişinden bahsetmeye gerek dahi yoktu. Pops un eski, soluk çıkartmalarla

bezeli, üzeri battaniyeyle örtülü Hog unun yanından ağır adımlarla yürüdübir Amerikan bayrağı, bir Ulusal Tüfek Birliği üyeliği, bir Savaş gaziliği logosu. Yüzüne hafif bir gülümseme yerleşti.

Ön kapıyı açtı.

-Pops? Adam hantal hantal yürüyerek mutfaktan çıktı.

-Buzdolabında biran yok, dedi.

-Burada hiç kimse bira içmiyor.

-Evet, ama kimin ziyarete geleceğini hiçbir zaman bilemezsin. Wendy ona gülümsedi... Eski kocanızın babasını nasıl isimlendirirdiniz ki?... Eski kayınpeder.

-Doğru söze ne denir. Pops odanın karşısına yürüdü, onu sıkı sıkı kucakladı.

Deri, yol, sigara ve evet, hafif bira kokusu etrafa yayıldı. Kayınpederi eski kelimesini boş verkıllı, ayı gibi bir eski Vietnam askeriydi. İri bir adamdı, büyük olasılıkla yüz otuz kilo kadardı, nefes alıp verdiğinde hırıltılı bir ses çıkartıyordu, tütünden dolayı san sarı lekelenmiş, gri bir bıyığı vardı.

-İşini kaybettiğini işittim, dedi.

-Nasıl? Pops omzunu silkti. Wendy bunu düşündü. Sorunun tek bir yanıtı vardı: Charlie.

-Bu yüzden mi buradasın? diye sordu.

-Sadece geçiyordum ve dinlenecek bir yere ihtiyaç duydum. Torunum nerede?

-Bir arkadaşının evinde. Her an evde olabilir. Pops onu inceledi.

-Berbat görünüyorsun.

-Ne kadar da tatlı dillisin.

-Bana olan bitenden bahsetmek ister misin? Wendy anlattı. Pops bir çift kokteyl hazırladı.

Kanepeye oturdular ve Wendy, ona cinayetten bahsederken, her ne kadar itiraf etmek oldukça zor olsa da, etrafında bir erkek olmasını ne kadar özlediğini fark etti.

Pops,

-Öldürülmüş bir bebek tecavüzcüsü, dedi.

-Vay be, haftalar boyunca yas tutacağım.

-Bu biraz saygısız bir tavır, ne dersin? Pops omuz silkti.

-Bir takım çizgileri aştıktan sonra, artık geri dönemezsin. Bu arada, erkek arkadaşın var mı?

-

-Ne hoş bir geçiş.

-Soruyu savsaklama.

-Hayır, çıktığım biri yok. Pops başım salladı.

-Ne var?

-İnsanların sekse ihtiyaçları vardır.

-Bunu bir yere yazacağım.

-Ciddiyim. Sen hâlâ işi bitmemiş bir kızsın. Dışarı çık ve birisini bul.

-Senin şu sağ kanat Ulusal Tüfek Birliği üyesi arkadaşlarının evlilik dışı sekse karşı olduklarını düşünüyordum.

-Hayır, hayır, biz bunu sadece öğütleriz, böylece oyun alanlarını kendimiz için temizlemiş ve açmış oluruz. Wendy buna gülümsedi.

-Zekice. Pops kafasını kaldırıp ona baktı.

-Başka ne tür bir sorun var? Wendy bu konuda bir şey söylememek için çaba harcadı, ancak kelimeler ağzından yuvarlanıp çıkıverdi.

Wendy,

-Ariana Nasbro dan birkaç mektup aldım, dedi.

Bir sessizlik yaşandı.

John, Pops un tek çocuğuydu. Wendy açısından bir koca kaybetmek çok zordu, aynı şekilde hiçbir ebeveyn de çocuk kaybetmenin ne kadar zor bir şey olduğu üzerine yorumda bulunmak istemezdi. Pops un suratındaki acı, canlı, nefes alıp veren bir şeydi. Hiçbir zaman yok olmamıştı.

-Bizim şu sevgili, tatlı Ariana mız senden ne istedi? diye sordu.

-On İki Aşama yı yapıyor.

-Ah. Ve sen de bu aşamalardan tekisin, öyle mi? Wendy başıyla onayladı.

-Aşama Sekiz ya da Dokuz, hangisi unuttum. Giriş kapısı hızla ardına kadar açıldı, sohbetleri yarıda kesildi. Charlie nin aceleyle içeri girdiğini işittiler yolda duran Harley i gördüğü kesindi.

-Pops burada mı?

-Çalışma odasındayız ufaklık. Charlie odaya doğru hızla koştu, yüzünde büyük bir gülümseme vardı.

-Pops! Pops, Charlie nin hayatta kalan tek büyük ebeveyniydi Wendy nin anne ve babası Charlie daha doğmadan vefat etmişlerdi.

John m annesi Rose ise iki yıl önce kanserden ölmüştü.

İki erkekCharlie hâlâ bir oğlandı, bu kesin, ancak artık büyükbabasından daha uzundubirbiıierine sıkı sıkıya sarıldılar.

İkisi de gözlerini kapattılar. Pops un kucaklaşma tarzı hep böyleydi.

Çekinecek hiçbir şey yoktu. Wendy onları seyretti ve hayatında bir erkeğin olmasını ne kadar özlediğini tekrar fark etti.

Durduklarında, Wendy her şey normalmiş gibi davrandı.

-Okul nasıldı?

-Berbat. Pops kolunu torununun omzuna attı.

-Charlie ile motosikletle şöyle bir gezinip gelmemizde sorun var mı? Wendy itiraz etmek üzereydi, ancak Charlie nin beklentili yüz ifadesi onu durdurdu. O huysuz genç artık ortadan kaybolmuştu.

Oğlan tekrar tam bir çocuk olmuştu.Wendy, Pops a,

-Fazladan bir kaskın var mı? diye sordu.

-Her zaman. Pops, Charlie ye bakarak tek kaşım kaldırdı.

-Güvenlik bilinci içerisindeki bisikletli bir pilice ne zaman rastlayacağını hiç kestiremezsin. Wendy,

-Gecikmeyin, dedi.

-Oh, siz gitmeden önce, belki de bir uyarı yayınlamalıyız.

-Uyarı mı? Wendy,

-Hanımefendilerin kilit altında tutulmaları için, dedi.

-İkiniz etrafta sinsi sinsi dolaşmaya başlayacaksınız. Pops ve Charlie yumruk tokuşturdular.

-Oooh, evet. Erkekler.

Wendy onlarla birlikte kapıya kadar yürüdü, özlediği şeyin bir erkeğin fiziksel varlığı, kucaklaşmak, sarılmak ve tüm bunların içlerinde barındırdıkları rahatlık olduğunu fark ederek onlarla biraz daha kucaklaştı. Onların Pops un Hog uyla hızla uzaklaşmalarım seyretti ve tam dönüp içeri girmek üzereydi ki, bir araba geldi ve evin önüne park etti.

Araba yabancıydı. Wendy bekledi. Şoför kapısı açıldı ve bir kadm hızla dışarı fırladı. Gözleri kırmızı, yanakları da gözyaşlarmdan sırılsıklamdı.

Wendy onu hemen o anda tanıdı Jenna Wheeler; Dan Mercer in eski karısı.

Wendy, Jenna yla ilk olarak Dan vakası patlak verdikten sonra karşılaşmıştı. Wheeler lann evine gelmiş, Jenna nın mavi çiçekli, parlak sarı kanepesine oturmuş, Jenna eski kocasını alenen ve yüksek seslesavunurken onu dinlemiş ve bu ona pahalıya patlamıştı. Kasabadaki insanlar daJenna, Wendy den iki kilometre kadar uzakta yaşamaktaydı, hatta kızı Charlie ile aynı okula gidiyordutabi ki çok şaşırmışlardı.

Dan Mercer, Wheeler lann evinde zaman geçirmişti. Hatta Jenna nm ikinci eşinden olan çocuklarına bakıcılık yapmıştı.

Komşular şefkatli bir annenin böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini, o canavarı topluluklarına nasıl dâhil edebildiğini ve tüm gerçekler ortadayken şimdi bu adamı nasıl savunabildiğim çok merak etmişlerdi.

Wendy,

-Biliyorsunuz, öyle değil mi? dedi.

Jenna başıyla onayladı.

-En yakm akrabası olarak kayıtlara geçtim. İki kadın orada, hafif kambur dikildiler.

-Ne diyeceğimi bilmiyorum Jenna.

-Orada mıydınız?

-Evet.

-Dan a siz mi tuzak kurdunuz?

-Ne?

-Ne dediğimi işittiniz.

-Hayır Jenna, ona tuzak falan kurmadım.

-O zaman neden oradaydınız?

-Dan beni telefonla aradı. Buluşmak istediğini söyledi. Jenna şüpheci göründü.

-Sizinle mi?

-Elinde masum olduğunu ispat edecek yeni kanıtlar olduğunu söyledi.

-Ama yargıç davayı çoktan reddetmişti.

-Biliyorum.

-O zaman neden? Jenna sustu.

-Yeni kanıt neydi?

-Wendy omuz silkmekle yetindi, bu hiçbir şey bilmediğinin göstergesiydi. Gece ılıktı ama hafif bir rüzgâr da vardı.

Jenna,

-Başka soracaklarım da var, dedi.

-O zaman neden içeri girmiyorsunuz? Wendy nin Jenna yı içeri davet etme sebebi sadece onu düşünmesi değildi. Şimdi o korkunç dehşete şahit olmanın beraberinde getirdiği şok geçmiş, içindeki muhabir yavaş yavaş öne çıkmaya başlamıştı.

-Size çay ya da başka bir şey ikram edebilir miyim? Jenna onu dikkate almadı.

-Ben hâlâ ne olduğunu anlayamadım. Dolayısıyla Wendy ona yaşananları anlattı. İşe Dan ın ettiği telefonla başladı, treylere Şerif Walker la birlikte dönüşüyle bitirdi. Ed Grayson un bir gün önce evine yaptığı ziyaretten bahsetmedi. Walker a bunu anlatmıştı, ancak burada etrafı velveleye vermeye hiç gerek yoktu. Jenna nemli gözlerle dinledi. Wendy sözlerini bitirince, Jenna,

-O gidip doğrudan Dan ı mı vurdu? dedi.

-Evet.

-Bunu yapmadan önce hiçbir şey söylemedi mi?

-Hayır, tek bir şey bile söylemedi.

-O öylece Jenna sanki yardım arıyormuşçasına odaya şöyle bir göz attı.

-Bir insan bunu nasıl yapar? Wendy nin bu soruya verecek bir yanıtı vardı ama hiçbir şey söylemedi.

-Onu gördünüz, öyle değil mi? Yani Ed Grayson u? Polise onun kimliğini verdiniz mi?

-Yüzünde maske vardı. Ama evet, sanırım Grayson du.

-Sanıyor musunuz?

-Maskeliydi Jenna. Maskesi vardı.

-Onun yüzünü hiç görmediniz mi?

-Kesinlikle görmedim.

-O zaman onun o olduğunu nereden anladınız?

-Saatinden. Boyu, yapısı. Yürüyüşü. Jenna kaşlarını çattı.

-Bunun mahkemede işe yarayacağını düşünüyor musunuz? Bilmiyorum.

-Polis onu gözetim altında tutuyor, biliyorsunuz. Wendy bunu bilmiyordu ama yine de çenesini kapalı tuttu.

Jenna tekrar ağlamaya başladı. Wendy orada ne yapacağını bilmiyordu.

Rahatlatıcı kelimeler sarf etmek gereksizdi, işe yaramazdı. Dolayısıyla bekledi.

Jenna,

-Ya Dan dan ne haber? diye sordu.

-Onun yüzünü gördünüz mü?

-Anlayamadım?

-Oraya gittiğinizde, onun suratına ne yaptıklarını gördünüz mü?

-Çürükleri mi kastediyorsun? Evet, gördüm.

-Onu öldüresiye dövmüşler.

-Kimler?

-Dan kaçmak için delicesine çırpındı. Her nereye gittiyse, komşular onu buldu ve peşini bırakmadı. Telefon çağrıları, tehditler, duvar yazıları ve evet, dayak olayları yaşandı.

Korkunçtu. Sürekli taşınıyor, birileri de onu hep buluyordu.

-Wendy,

-Onu bu kez kim dövdü? diye sordu.

Jenna başını kaldırdı, Wendy ile göz göze geldi.

-Hayatı tam bir cehennemdi.

-Bunu benim üzerime yüklemeye mi çalışıyorsun?

-Suçsuz olduğunuzu mu sanıyorsunuz?

-Onun dövülmesini hiçbir zaman istemedim.

-Hayır, sadece hapse girmesini istediniz.

-Bu yüzden özür dileyeceğimi mi düşüyorsun?

-Siz bir muhabirsiniz Wendy. Hem yargıç, hem de jüri olmanıza gerek yok. Ama bu hikâyeyi bir kez ortaya attığınızda, yani, yargıcın suçlamaları reddetmesinin önemli bir şey olduğunu mu düşündünüz? Dan m hayatmaya da diğer sıradan bir hayatatıpkı eskiden olduğu gibi geri dönebileceğini mi hayal ettiniz?

-Ben sadece olan biteni raporladım.

-Bu saçmalık ve bunu siz de biliyorsunuz. Bu hikâyeyi siz yarattınız. Onu siz tuzağa düşürdünüz.

-Dan Mercer rüştünü kazanmamış bir kızla flört etmeye başladı... Wendy sustu. Bunu tekrarlamanın bir anlamı yoktu.

İkisi de daha önce buradaydılar. Bu kadın, ne kadar saf olursa olsun, yastaydı. Bunu huzur içinde yaşamasına izin verilmeliydi.

Wendy,

-Sorular bitti mi? diye sordu.

-Bunu o yapmadı. Wendy karşılık veraıe zahmetinde dahi bulunmadı.

-Onunla dört yıl yaşadım. O adamla evliydim.

-Ve ondan boşandmız.

-Öyleyse ne olmuş? Wendy omuz silkti.

-Neden?

-Bu ülkedeki evliliklerin yansı boşanmayla sonlanıyor.

-Sizinki neden öyle sonlandı? Jenna başını salladı.

-Ne yani? Bunun onun pedofil olduğunu öğrendiğim için yaşandığını mı düşünüyorsunuz?

-Öyle mı oldu?

-O, kızımın vaftiz babası. Çocuklarıma bakıcılık yapıyordu.

Onu Dan Amca olarak çağırıyorlardı.

-Doğru. Bunlar çok özel şeyler.

Peki ama siz ikiniz neden boşandmız?

-Ortak verilmiş bir karardı.

-Hıhıı.

Onu artık sevmemeye mi başlamıştınız? Jenna nm buna yanıt vermesi biraz zaman aldı.

-Pek sayılmaz.

-O zaman? Bak, bunu itiraf etmek istemediğini biliyorum ama belki de onda yanlış giden bir şeyler olduğunu hissetmişsindir, öyle mi?

-Öyle bir şey değil.

-Nasıl bir şey o zaman?

-Dan ın pek ulaşamadığım bir noktası vardı. Ve siz daha o aşikâr şeyi söylemeden önce, hayır, cinsel açıdan bir saplantısı yoktu. Dan ın çocukluğu çok zor geçmiş. Öksüzmüş, bir besleme evinden diğerine gezinip durmuş... Ses tonu hafifledi.

Wendy tekrar gözle görülüp algılanabilir noktalara atladı. Öksüzlük. Besleme evleri. Belki de taciz.

Bir pedofılin geçmişini araştırdığınızda, her zaman bunabenzer bir takım karmaşık şeylerle karşılaşırdınız. Wendy bekledi.

-Ne düşündüğünüzü biliyorum. Ve yanılıyorsunuz.

-Neden? O adamı çok iyi tanıdığın için mi?

-Evet. Ama o kadarla sınırlı değil.

-Başka ne var?

-Bu her zaman sanki... bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Ona üniversitede bir şey oldu. Onun Princeton a gittiğini biliyorsunuz, öyle değil mi?

-Doğru.

-Zavallı öksüz, çok sıkı çalıştı, harika bir Sarmaşık Ligi okuluna gitmeyi başardı.

-Evet, öyleyse ne olmuş? Jenna sustu, göz göze geldiler.

-Ne var?

-Ona borçlusunuz. Wendy hiçbir şey söylemedi.

Jenna,

-Her ne düşünüyor olursanız olun, dedi,

-tüm bunlar gerçek olsun ya da olmasın, kesin olan tek bir şey var.

-Ve bu da?

-Onu siz öldürttünüz. Sessizlik yaşandı.

-Belki bundan fazlasını yaptınız. Avukatı sizi mahkemede zor durumda bıraktı. Dan serbest kalacaktı. Bu sizi sinirlendirmiş olmalı.

-O kadar ileri gitme Jenna.

-Neden olmasın? Sinirliydiniz. Mahkemenin olan biteni yanlış algıladığını hissettiniz. Dan la buluştunuz ve birdenbire, şaşırtıcı bir rastlantıyla, Ed Grayson da orada boy gösterdi.

Bu işin içinde olmalıydınızya da en azından suç ortaklığı yapmalıydınız.

Belki de bu iş için ayarlanmıştınız. Sustu. Wendy bekledi. Sonra: Tıpkı Dan gibidemeyeceksin, öyle değil mi? Jenna omuz silkti.

-Lanet olası bir rastlantı.

-Artık gitme zamanının geldiğini düşünüyorum Jenna.

-Sanıyorum haklısınız. İki kadın kapıya doğru yürüdü. Jenna,

-Size son bir sorum daha var, dedi.

-Sor bakalım.

-Dan size nerede olduğunu söyledi, öyle değil mi? Yani demek istiyorum ki o treyler parkına bu sayede ulaştınız, öyle değil mi?

-Doğru.

-Ed Grayson a bundan bahsetmiş miydiniz?

-Hayır.

-O zaman nasıl oldu da orayı bulduhsm ds sizinle aynı anda? Wendy yanıtlamadan svvsl tereddüt stti.

-Bilmiyorum.

Sanrım beni takip etti.

-Bunu yapması gerektiğini nereden biliyordu? Wendy nin buna verecek yanıtı yoktu. O ıssız yollarda, dikiz aynasını sık sık kontrol ettiğini anımsıyordu. Tek bir araba dahi yoktu.

Ed Grayson, Dan Mercer ı nasıl bulmuştu?

-Görüyorsunuz ya? Buna verilebilecek en mantıklı yanıt, ona yardım ettiğinizdir.

-Etmedim. Jenna,

-Tamam, dedi.

-Ve eğer hiç kimse size inanmasaydı, bu çok kötü olacaktı. Dönüp uzaklaştı. Sorusu havada asılı kaldı. Wendy onun arabayla uzaklaşışını seyretti. Tam dönüp içeri girmeye hazırlanıyordu ki, bir şey dikkatini çekti.

Kadının araba lastiği. Havası inmişti. Ed Grayson da öyle söylememiş miydi? Koşarak yola fırladı. Lastik iyiydi. Hızla eğildi ve arka tamponu boydan boya yokladı. Parmak izleri. Telaştan bunu unutmuştu. Elini hemen geri çekti, poposunun üzerine oturdu, bir göz attı.

Hiçbir şey yoktu.

Gerçekten de başka seçeneği yoktu. Sıradan bir oto tamircisi gibi sırtüstü yattı. Giriş yoluna hareketi hisseden bir ışıklandırma taktırmıştı. Bu yeterli aydınlatma sağlıyordu. Arabanın altındaki katran yüzeyde kımıldandı. Çok fazla değil. Sadece birazcık. Ve işte onu o an gördü. Küçüktü, bir kibrit

kutusundan büyük sayılmazdı.

Bir mıknatısla tutturulmuştu, bu insanların yedek anahtar setini saklarken kullandıkları türdendi. Ama bulduğu şey tamamen farklıydı ve her şeyi açıklıyordu.

Ed Grayson araba lastiğini kontrol etmek için çömelmemişti.

Maksadı tamponun altına mıknatıslı bir GPS cihazı yerleştirmekti.

BÖLÜM

-MÜVEKKİLİNİZ ifade vermek istiyor mu? Sussex Eyaleti Polis Merkezi ndeki sorgu odasında Ed Grayson la birlikte, Mickey Walker adlı müthiş bir şerif ve Tom Stanton adlı genç bir polisle oturan avukat Hester Crimstein,

-Sakın beni yanlış anlamayın beyler, ancak bu çok komik, diye karşılık verdi.

-Eğlendiğinize sevindim.

-Eğlendim. Gerçekten. Bu tutuklama çok gülünç. Walker,

-Müvekkiliniz tutuklu değil, dedi.

-Sadece onunla biraz çene çalmak istiyoruz.

-Takviminize işaretlediğiniz türden sıradan bir sohbet mi? Ne hoş. Ama yine de kendisinin evi ve arabası için bir arama izni yayınladınız, öyle değil mi?

-Yayınladık. Hester başıyla onayladı.

-İyi, harika. İşte, daha işe başlamadan önce buyrun bakalım. Masanın karşısına doğru bir kağıt parçasıyla kalem uzattı.

Walker,

-Bu da ne? diye sordu.

-Sizden isimlerinizi, rütbelerinizi, ofis adreslerinizi, ev adreslerinizi, telefon numaralarınızı, keyfinizi kaçıran şeyleri, sizi heyecanlandıran şeyleri, kanuna aykırı tutuklamadan dolayı sizi dava ettiğimizde benim celp dağıtıcımın sizleri bulmasına ve size iyi hizmet vermesine yardımcı olacak başka her ne varsa oraya listelemenizi istiyorum.

-Biraz önce size söyledim. Hiç kimse tutuklu değil.

-Ve ben de size biraz önce söyledim yakışıklı: Yine de arama izinlerini yayınladınız.

-Ben müvekkilinizin ifade vermeyi isteyeceğini düşünüyorum.

-Öyle mı? Walker,

-Müvekkilinizin bir adamı infaz ettiğini gören şahidimiz var, dedi.

Ed Grayson ağzını açtı, ama Hester Crimstein elini adamın koluna bırakarak onu susturdu.

-Sakın konuşma.

-Güvenilir bir tanık.

-Ve bu güvenilir tanığınız müvekkilimin gerçekleştirdiği infazabu arada, bu ne kadar da etkileyici bir kelimeöldürmek veya katletmek ya da vurmak değil de, bir adamı infaz ettiğine şahit olmuş, öyle mi?

-Doğru. Hester kaba bir tavırla tatlı tatlı gülümsedi.

-O zaman, eğer mümkünse adım adım gitmemizin sizce bir mahsuru var mı Şerif?

-Adım adım gitmek mi?

-Evet. Birincisi, bu adam kim? Yani infaz kurbanı?

-Dan Mercer.

-Şu pedofil mi?

-Kim ya da ne olduğu önemli değil.

Ayrıca ona yüklenen bu suç da düşürüldü.

-Pekâlâ, sarf ettiğiniz ikinci cümle doğru.

Ahbaplarınız davanın içine etti. Ama hiç önemli değil. Adım adım.

Birinci adım: Dan Mercer m infaz edildiğini söylüyorsunuz.

-Doğru.

-O zaman, ikinci adım: Bize cesedi gösterin. Bir sessizlik yaşandı.

-Duymakta sorun mu yaşıyorsun büyük oğlan? Ceset diyorum. Tıbbi tetkikçimin onu incelemesini istiyorum.

-Şirinlik yapma Hester. Cesedin henüz bulunamadığım biliyorsun.

-Bulunamadı mı? Hester şaşırmış taklidi yaptı.

-Pekala, o zaman belki bana Dan Mercer m öldüğüne dair elinizde ne tür bir kanıtınızın olduğunu söyleyebilirsiniz? Bekleyin, sorun değil. Ben biraz hızlı gidiyorum. Ortada ceset falan yok, doğru mu?

-Henüz değil.

-Tamam, peki. Bir sonraki adım. Yine de, her ne kadar elinizde bir ceset olmasa da, Dan Mercer m infaz edildiğini iddia ediyorsunuz, öyle mi?

-

-Evet.

-Sanırım bir tür silah kullanılmıştır, değil mi? Onu inceleyebilir miyiz lütfen? Yine bir sessizlik yaşandı.

Hester elini kulağına götürdü.

-Alo? Walker,

-Onu da henüz bulamadık, dedi.

-Silah yok mu?

-Yok.

-Ceset yok, silah yok. Hester ellerini iki yana açtı ve sırıttı.

-Neden Beyler, bu çok komik,dediğimi şimdi anlıyor musunuz?

-Biz sadece müvekkilinizin ifade vermek isteyebileceğini umuyorduk.

-Ne hakkında? Güneş enerjisi ve yirmi birinci yüzyıldaki önemi hakkında mı? Bekleyin, söyleyeceklerim bitmedi.

Ceset ve silahtan bahsettikneyi unuttuk? Oh... doğru. Şu tanık. Sessizlik oldu.

-Tanığınız müvekkilimin Dan Mercer ı infaz ettiğini gördü, doğru mu?

-Doğru.

-Yüzünü görmüş mü? Bir sessizlik daha.

Hester elini tekrar kulağına götürdü.

-Haydi ama büyük adam. Söyle.

-Maske takıyormuş.

-Anlayamadım?

-Maske takıyormuş.

-Yani yüzünü örten bir maske mi?

-İfadesinde öyle söyledi, evet.

-Peki, müvekkilimi nasıl teşhis etmiş?

-Saatinden.

-Saati mi? Walker boğazını temizledi.

-Ayrıca boyu ve yapısından.

-Bir seksen boy ve doksan kilo. Oh, ve hiç de ender rastlanmayan şu Timex. Neden artık gülümsemediğimi biliyor musunuz Şerif Walker?

-Eminim ki bunu bizimle paylaşacaksınızdır.

-Artık gülümsemiyorum çünkü bunu yapmak çok kolay.

Benim saatimin kaç lira olduğunu biliyor musunuz? Böylesi bir paraya, karşımda beni zorlayacak bir şeylerin olmasını hak ediyorum. Bu çok aşağılayıcı bir durum. Sizin davanız, bu hâliyle, çocuk oyuncağından da öte. Elinizde nelerin olmadığım artık dinlemek istemiyorum. Elinizdekileri duymak istiyorum. Bekledi. O dakikaya kadar Walker sadece onun bildiklerini dile getirmişti. Crimstein in hâlâ orada bulunuyor olma ssbsbi ds sadscs buydu.

Ellerinde ns olduğunu bilmek istiyordu.

Walker tekrar,

-Müvekkilinizin ifade vereceğini umuyoruz, dedi.

-Elinizdekiler bu kadarsa, hayır.

-Bu kadar değil. Sessizlik yaşandı.

Hester,

-Bir trampet çalınmasını ister misiniz? diye sordu.

-Müvekkilinizi Dan Mercer a ve olay mahalline bağlayan fiziki bir kanıtımız var.

-Oh, yaşasın. Haydi anlatın.

-Yapılan testler sadece bir başlangıç.

Detaylar önümüzdeki haftalarda elimizde olacak. Ancak fiziki kanıtın ne göstereceğine dair oldukça güçlü bir fikrimiz var. Bu yüzden müvekkilinizi burada tutuyoruz. Tüm bu yaşananlardaki rolünü bize açıklamasına yardımcı olmak için. Her şeyi açıklığa kavuşturması için.

-Ne kadar da anlayışlısınız.

-Treylerde kan izine rastladık. Ayrıca Bay Grayson un Acura MDX inde de kan bulundu. Her ne kadar tam DNA testi biraz zaman alacak olsa da, elde edilen ilk sonuçlar kanların birbirleriyle uyuştuğunu gösterdi. Diğer bir deyişle, tanığımızın Bay Mercer m vurulduğunu belirttiği noktada bulunan kan, müvekkilinizin aracında bulunanla aynı. Aynı zamanda bunların tiplerine de

baktırdık. İkisi de 0 negatif, yani Bay Mercer inkiyle aynı. Bir de elimizde halı tüyleri var. Çok fazla detaya girmeden, hem Bay Mercer m kiraladığı treylerde, hem de müvekkilinizin Acura MDX inde bulunan halı tüylerinin aynı olduğunu söylemek durumundayım. Aynı tüylere müvekkilinizin lastik pabuçlarının altında da rastladık. Son olarak, bir silah kalıntısı testi yaptık. Müvekkilinizin ellerinde barut izlerine rastlandı. Bir silahla ateş etmiş. Hester orada öylece oturdu ve baktı. Walker da ona aynı şekilde karşılık verdi.

-Bayan Crimstein?

-Sözünüzü bitirmenizi bekliyorum. Çünkü elinizdeki şeylerin tümü bu kadar olamaz. Walker hiçbir şey söylemedi.

Hester, Ed Grayson a döndü.

-Haydi gel. Gidiyoruz. Walker,

-Yanıt vermeyecek misiniz? diye sordu.

-Neye? Müvekkilim emekli bir federal polis müdürü. Bay Grayson bir aile erkeği, cemiyetin önemli bir üyesi, en ufak suç kaydı olmayan bir adambuna rağmen siz zamanımızı böyle saçmalıklarla harcıyorsunuz. En iyi ihtimalleen ama en iyi ihtimalle, test sonuçlarının tümünün sizin umduğunuz gibi çıkması ve benim sizin fiziki kanıt olarak isimlendirdiğiniz şeyleri uzmanlarım aracılığıyla yerle bir etmemem, sizi cezai kural ihlali ve ehliyetsizlikle suçlamamam hâlinde, her şeyin sizin açınızdan iyi gitmesi durumunda, ki bundan gerçekten de çok şüpheliyim, müvekkilim ve Dan Mercer arasında rastlantısal bir bağ olduğunu gösterebilir, ama sadece gösterebilirsiniz. Nokta, son. Ve bu çok komik. Ceset yok, silah yok, müvekkilimi kesinkes tanılayabilecek bir tanık yok.

Hatta ortada bir suç olduğuna dair bile ispatınız yoksadece müvekkilimi bu işe bulaştırıp duruyorsunuz. Walker arkasına yaslandı, sandalyesi hareketiyle birlikte gıcırdadı.

-Yani halı iplerini ve kanı açıklayabileceksiniz, öyle mi?

-Bunu yapmam gerekmiyor, öyle değil mi?

-Sadece bize yardımcı olmayı isteyeceğinizi düşünmüştüm. Müvekkilinizi temize çıkartmayı isteyeceğinizi.

-Size ne yapacağımı söyleyeyim. Hester kâğıda bir telefon numarası karaladı ve bunu ona uzattı.

-Bu da ne?

-Bir telefon numarası.

-Bunu görüyorum. Nerenin?

-GunORama atış poligonunun. Walker öylece kadına baktı. Suratının rengi çekildi.

Hester,

-Onları arayın, dedi.

-Müvekkilim bu akşam üzeri, siz onu yakalamadan bir saat kadar önce oradaydı. Biraz hedef çalışması yapıyordu. Hester parmağını hafifçe salladı.

-Silah kalıntı testine hoşça kal. Walker m çenesi açılıp düştü. Stanton a baktı, soğukkanlılığını tekrar kazanmaya çalıştı.

-Uygundur.

-Bay Grayson emekli bir federal polis müdürü, unuttunuz mu? Sık sık atış yapar.

Burada işimiz bitti mi?

-İfade verilmeyecek mi? Sarı renkli kar yemeyin. İşte ifademiz bu. Haydi, gel Ed. Hester ve Ed Grayson ayağa kalktılar.

-Araştırmalarımıza devam edeceğiz Bayan Crimstein.

İkiniz de bunu bilmelisiniz. Bir tarih cetvelimiz var. Bay Grayson u adım adım izleyeceğiz. Cesedi ve silahı bulacağız. Onun bunu neden yaptığını anlıyorum. Ama biz infaz memuru rolünü üstlenemeyiz. Dolayısıyla bu davayı bizzat ben takip edeceğim.

En ufak bir hata yapmayın.

-Dobra dobra konuşabilir miyim Şerif Walker?

-Tabi. Hester tepesindeki kameraya baktı.

-Şu kamerayı kapatın. Walker arkasına baktı, başını sallayarak onayladı, kameranın kırmızı ışığı söndü.

Hester yumruklarını masaya dayadı ve öne doğru yaslandı.

Çok fazla uzanması gerekmedi. Otururken dahi Walker neredeyse onun hizasındaydı.

-Cesedi, silahı ve lanet olsun, müvekkilimin o çocuk tacizcisini seksen bin tanık önünde Giants Stadyumu nda vurduğunu gösteren canlı yayını ele geçirebilirsinizbuna rağmen ben onu on dakika içerisinde kurtarabilirim. Döndü. Ed Grayson kapıyı çoktan açmıştı. Hester,

-İyi günler, dedi.

AKŞAM SAAT ONDA, Charlie, Wendy in cep telefonuna bir mesaj gönderdi.

POPS EN YAKIN ÜSTSÜZ BARIN NEREDE OLDUĞUNU ÖĞRENMEK İSTİYOR.

Wendy gülümsedi. Oğlunun iyi olduğunu ifade ediş tarzı çok hoştu.

Charlie irtibat hâlinde kalmakta çok iyiydi.

Yanıtladı. BİLMİYORUM. VE HİÇ KİMSE ONLARI BÖYLE

İSİMLENDİRMİYOR.

BUNLARA ARTIK BEYEFENDİLERİN BEKLEME SALONU DENİLİYOR.

Charlie: POPS SİYASİ AÇIDAN DOĞRU OLAN BUSAÇMALIKLARDAN NEFRET ETTİĞİNİ SÖYLEDİ.

Wendy ev telefonu çalarken gülümsedi. Bu, onu geri arayan Şerif Walker dı.

Wendy,

-Arabamda bir şey buldum, dedi.

-Ne?

-Bir GPS. Onu oraya Ed Grayson un yerleştirdiğini düşünüyorum.

-Hemen köşedeyim, dedi.

-Saatin geç olduğunu biliyorum ama gelip hemen şimdi bakmamda bir mahsur var mı?

-Hayır, bana uyar.

-Beş dakika sonra oradayım. Wendy onu dışarıda, arabasının yanında karşıladı. Walker, Wendy kendisine artık görünüşte önemsiz bir detay olan arka tekerin kontrolünü de ekleyip Ed Grayson un ziyaretini aktarırken, eğildi. GPS e baktı ve başını salladı. Gerisin geri doğrulmak için bir ila iki dakika harcamak zorunda kaldı.

-Buraya birkaç fotoğraf çekmeleri ve bunu buradan çıkartmaları için birkaç adam yollayacağım.

-Ed Grayson u tutukladığınızı işittim.

-Bunu size kim söyledi?

-Mercer m eski eşi Jenna Wheeler.

-Yanılmış. Onu sadece sorgulamak için götürdük. Hiçbir zaman tutuklanmadı.

-Onu hâlâ tutuyor musunuz?

-Hayır, serbest bırakıldı.

-Ya şimdi? Walker boğazını temizledi.

-Şimdi incelememize devam ediyoruz.

-Bu kulağa oldukça resm geliyor.

-Siz muhabirsiniz.

-Artık değil, ama sorun yok, en iyisi bu görüşmeyi kayıt dışı yapalım.

-Kayıt dışı konuşmak gerekirse, elimizde bir olay ya da kanıt yok. Cesedimiz yok. Silahımız yok. Tek bir tanığımız varki bu sizsinizve o katilin suratını kesinlikle görmedi, dolayısıyla onu kesinkes teşhis edemiyor.

-Bu saçmalık.

-Nasıl yani?

-Eğer Dan Mercer şüphelenilen bir pedofil yerine tanınmış bir vatandaş olsaydı

-Ve eğer ben yetmiş kilo verip beyaz ve hoş görünümlü bir adam olsaydım, birisi Hugh Jackman olduğuma inanabilirdi.

Ama gerçek şu ki, ceset ya da silah bulunana kadar, elimizde hiçbir şey yok.

-Sanki pes ediyormuşsunuz gibi görünüyor.

-Etmiyorum. Ancak hiç kimsenin bu işin peşine düşmek gibi bir niyeti de yok. Patronumun ve karşı tarafın avukatının bugün bana söyledikleri üzere, en iyi senaryo, oğlu kurban tarafından cinsel tacize uğrayan emekli bir askeri suçluyoruz.

-Ve bu siyasi kariyeri olan herkes için kötü bir durum. Walker,

-Bu kinik bir bakış açısı, dedi.

-Bundan başka ne tür bir bakış açısı çıkartılabilir ki?

-Gerçek dünyaya ait olanı. Elimizde sınırlı miktarda kaynağımız var. Frank Tremont adlı kıdemli bir iş arkadaşım hâlâşu kayıp kızı, Haley McWaid i arıyor, ancak bunca zamandan sonra, her şey eldeki kaynaklara bakıyor, öyle değil mi? Dolayısıyla, mesela,birincisibunu hak etmeyen bir pislik uğruna adaleti aramak veikincisihiçbir jüri onu mahkûm etmeyeceğinden dolayı büyük olasılıkla davayı kazanamayacağımız için, kaynakları bu davadan çekmeyi kim ister?

-Bir daha tekrarlıyorum: Sanki pes ediyormuş gibisiniz.

-Pek sayılmaz.

Onun attığı adımların izini sürmeyi, Mercer ın nerede yaşadığını ortaya çıkartmayı planlıyorum.

-Treylerde yaşamıyor muydu?

-Hayır. Avukatı ve eski karısıyla konuştum. Mercer çok fazla yer değiştirmişsanıyorum bir yere yerleşmek onun açısından çok zordu. Her neyse, o treyleri daha o sabah kiralamış.

Orada hiçbir şey yoktu, yedek elbise bile. Wendy suratını buruşturdu.

-Peki, o yeri bulduğunuzda ne olmasını bekliyorsunuz?

-Eğer biliyorsam Allah belamı versin.

-Başka?

-Sizin arabanızdaki şu GPS in izini sürmeye çalışacağım, ancak bunun bizi bir yere götürebileceğini düşünmüyorum.

Çok şanslı olup cihazın Grayson a ait olduğunu kanıtlasak bile, bu onun sizi göz hapsine aldığını göstermez, öyle değil mi? Hâlâ aşmamız gereken çok yolumuz olacak. Wendy,

-Cesedi bulmalısınız, dedi.

-Doğru, bu birinci öncelikte. Grayson un takip ettiği yolu takip etmeliyimve sanırım böylece kaba bir fikre sahip olabilirim. Grayson un o treylerden ayrıldıktan iki saat sonra atış poligonuna uğradığını biliyoruz.

-Şaka yapıyorsunuz, öyle değil mi?

-Ben de bu tepkiyi verdim. Ama aslına bakılırsa bu oldukça zekice bir adımdı. Onu orada, hedeflere nişan alırken gören tanıklar var, bu yüzden bizim silah kalıntı testlerimiz geçersiz hâl aldı. Onun poligona beraberinde götürdüğü silahı inceledik, ama sonuç hiç de şaşırtıcı değildimermi kovanları treyler parkında bulduklarımıza uymadı.

-Vay be.

Grayson yapacağınız testleri geçersiz kılmak için poligona mı gitti yani?

-O eski bir federal polis müdürü. Ne yaptığını biliyor.

Bunu bir düşünün. Maske taktı, cesedi ortadan kaldırdı, silahı ortadan kaldırdı, bizim silah kalıntı testimizi aradan çıkarttıve Hester Crimstein i tuttu. Neyle karşı karşıya olduğumu görüyor musunuz?

-Görüyorum.

-Grayson un cesedi yol üzerinde bir yere attığını biliyoruz, ancak arada nasıl geçirildiği açıklanamayan çok uzun bir zaman dilimi var ve o bölge dekarlar genişliğinde, bomboş bir bölge.

-Ve orayı baştan sona tarayabilecek kadar adamınız yok, öyle mi?

-Söylediğim gibi, bu bir kaybolan kız davası değil.

Konu bir pedofılin cesedi. Ve eğer Grayson her şeyi yeterince iyi planladıysaki şu anda durum öyle görünüyor, Mercer ı henüz öldürmeden önce arazide bir çukur kazmış olabilir. Cesedi hiç bulamayabiliriz.

-Wendy başını sallayarak uzaklara dalıp gitti.

-Ne var?

-Onun kurbanı bendim. Grayson beni kendi tarafına çekmeye çalıştı. Bunu yapamayınca, beni takip ettive ben de onu Mercer a götürdüm.

-Bu sizin hatanız değildi.

-Öyle olup olmaması önemli değil. Bu şekilde kullanılmak hoşuma gitmedi. Walker hiçbir şey söylemedi.

Wendy,

-Bu saçma bir son, dedi.

-Bunun oldukça temiz bir son olduğunu düşünenler de olabilir.

-Nasıl yani?

-Pedofil yasal sistemimizden kaçıp kurtulur ama adaletten değil. Üzerinde

düşünüldüğünde kulağa neredeyse kutsal bile geliyor. Wendy başını iki yana salladı.

-Bu kulağa ters geliyor.

-Hangi kısmı? Wendy bunu açıklamadı.

Ancak sorunun yanıtı, hepsiydi.

Mesela belki de Mercer m eski eşinin bu konuda bir fikri olabilirdi.

Belki de yaşanan bunca şeye dair bir şeyler en başından beri yanlıştı. Belki de en başından beri kadınca içgüdülerine ya da yüreğine veya başka her ne olarak adlandırılabilire ona güvenmeliydi. Birdenbire kendisini sanki masum bir insanın öldürülüşüne yardım etmiş gibi hissetti.

Wendy,

-Sadece onu bul, dedi.

-O adam nasıl biri olur sa olsun, bunu ona borçlusun.

-Deneyeceğim. Ama şunu anlamalısın ki, bu dava hiçbir zaman öncelikli olmayacak. BÖLÜM 10 AMA WALKER bu konuda trajik derecede yanılıyordu.

Wendy korkunç buluşu ertesi gün televizyonlarda

-flaş haber olarak verilene kadar öğrenemedi. Pops ve Charlie geç uyanmışlardı, Jenna nm Princeton hakkındaki yorumu kafasında çınlayıp duruyordu. Wendy kendi araştırmasına tek başına başlamaya karar verdi. Birinci durak: Phil Turnball, Dan Mercer ın üniversiteden oda arkadaşı. Dan ın geçmişini ciddi bir şekilde araştırmanın tam zamanı, diye düşündü. İşe bundan daha iyi bir noktadan başlayamazdı.

Wendy nin Englewood, New Jersey deki Starbucks a girdiği dakikalarda, iki polis, yani Sussex Eyalet Şerifi Walker ve acemi yardımcısı Tom Stanton da oradan elli kilometre uzakta, Newark ta, Freddy nin Lüks Konforlu Süitleri ndeki 204 numaralı odayı araştırıyorlardı. İçerisi tam bir pislikti.

Walker, Freddy nin değişik bir mizah anlayışı olmalı, diye düşündü, isimde listelenen üç şeydenlüks, konforlu ya da süithıçbirisinin elde edilemediğini söylemeye gerek dahi yoktu. Walker, Dan Mercer in hayatının son iki haftasını gözlem altına almak için büyük bir gayretle uğraştı. Çok sayıda ipucu vardı. Dan Mercer cep telefonuyla sadece üç kişiyi aramıştı: Avukatı Flair Hickory i, eski karısı Jenna Wheeler i ve dün muhabir Wendy Tynes ı. Flair müvekkiline nerede yaşadığını kesinlikle sormamıştına kadar az şey bilirse, o kadar iyiydi. Jenna bunu bilmiyordu. Wendy, pekâlâ, düne kadar o da onunla temas hâlinde değildi.

Buna rağmen araştırmayı yapmak o kadar da zor değildi.

Dan Mercer saklanıyordu, evet, ama hem avukatına hem de eski karısına göre, bu gizlenme polislerden ziyade aşırı derecede

-endişeli vatandaşlardan ve benzeri türden tetikteki insanlardan gelen tehditlere karşıydı. Hiç kimse etrafında yırtıcı bir hayvan olmasını istemiyordu. Bu yüzden otelden otele dolaşıp durmuş, genelde ödemelerim yakındaki bir ATM den çektiği nakitle yapmıştı. Yaklaşan duruşma sebebiyle, Mercer eyaletten ayrılamamıştı.

On altı gün önce, Wildwood daki Motel 6 ya yerleşmişti.

Buradan Fort Lee deki Court Manor Lee ye geçmiş, orada üç gün kalmış, bunu Ramsey deki Fair Motel takip etmiş, dün itibarıyla da Newark ta Freddy nin Lüks Konforlu Süitleri ndeki 204 numaralı odaya yerleşmişti.

Pencere, Dan Mercer in eskiden çalıştığı Resort olarak bilinen barınağa tepeden bakmaktaydı. Sonunda gelinebilecek en ilginç yer. Müdür Mercer ı iki gündür görmemişti, ama adamın açıklamasına bakılırsa, insanlar oraya fark edilmek için gelmezlerdi.

Walker,

-En iyisi ne bulabileceğimize bir bakalım, dedi.

Stanton başını sallayarak onayladı.

-Tamam. Walker,

-Sana bir şey sorabilir miyim? dedi.

-Hayır.

-Başka hiçbir polis bu işte benimle birlikte çalışmak istemedi.

Benim tam bir pislik olduğumu anlayarak uzak kalmayı yeğlediler. Stanton başını sallayarak onayladı.

-Ama ben buna talip oldum.

-Doğru.

-Ve bunu neden yaptığımı bilmek istiyorsun.

-Doğru. Stanton en üst çekmeceyi kapattı, ikincisini açtı.

-Belki yeniyim, belki zamanla daha da nasırlaşacağım.

Ama hukuk bu adamı temize çıkarttı. Nokta, son. Eğer bundan hoşlanmıyorsan, kanunu değiştireceksin. Kanunları uygulayan insanlar olarak bizler tarafsız hakemler olmalıyız. Eğer hız sınırı yüz on kilometresaatse, o zaman yüz on birle giden birisine ceza yazarsın. Eğer, hayır, ona yüz yirmiyle gitmediği sürece ceza yazma diye düşünüyorsan, o zaman yasayı yüz yirmi olarak değiştireceksin. Tabi bu tam tersine de işleyebilir. Yargıç kanunları takip ederek Dan Mercer ı serbest bıraktı. Eğer bu hoşuna gitmiyorsa, kanunu değiştir. Kanunları eğip bükme. Onları yasal yollardan değiştir. Walker gülümsedi.

-Sen daha yenisin. Stanton elbiselerin arasında bir şeyler ararken omuz silkti.

-Sanıyorum bunun dahası da var.

-Olabileceğini düşünüyorum.

Devam et, dinliyorum.

-Pete adında benden daha büyük bir erkek kardeşim var.

Harika birisi, muhteşem bir sporcu. Okulun ardından iki yıl boyunca Buffalo Bills in antrenman takımındaydı. Oldukça sıkıdır.

-Tamam.

-Dolayısıyla Pete üçüncü sezonunun başında kampa girdi. Bunun onun senesi olacağını düşünüyor, deli gibi çalışıyordu.

Listeye girmeyi gerçekten hedeflemişti. Yirmi altı yaşındaydı ve Buffalo daydı.

Bir gece dışarı çıkar ve Bennigan ın yerinde hayatının kadınıyla karşılaşır. Bilirsin işte. Şu restoran zincirinde.

-Orayı biliyorum.

-Tamam, Pete tavuk kanadı sipariş eder. Ve bu insanların gözlerini yerinden fırlatan fıstık aylak aylak dolaşarak gelir ve kanatlardan tekini alıp alamayacağını sorar. Kardeşim tabi der. Kız bunu büyük bir gösterişle yer. Ne demek istediğimi anlıyorsun, öyle değil mi? Dilini bolca kullanır. Üzerinde göz süzülerek bakılması için yalvaran açık bir bluz vardır.

Yani, tam bir afettir. Flört etmeye başlarlar. Masaya oturur.

Her şey bir diğerini tetiklerPete onu odasına götürür ve ona istediğini verir. Stanton yandan bir yumruk yaptı ve bunu nazikçe vurdubelki açık değildir düşüncesiyle,

-istediğini kelimesinin ne anlama geldiğim gösterdi.

-Kızın on beş yaşında olduğu ortaya çıkar. Lise ikinci sınıf öğrencisidir ama adamım, hiç de öyle görünmemektedir.

Günümüzde liseli kızların nasıl giyindiklerini bilirsin. Sanki Hooters da içki servis ediyormuşya da başka bir hizmette bulunuyormuş gibi süslenmiştir, ne dediğimi anlıyor musun? Stanton Walker a baktı ve bekledi. Sohbetin devam etmesi için, Walker,

-Ne demek istediğini biliyorum, dedi.

-Tamam, her neyse, kızın babası tüm bu olanları öğrenir.

Çılgına döner, Pete in küçük kızını iğfal ettiğini söyleıoysa kız büyük olasılıkla yaşlı adamdan öç almak için kardeşimi kullanmıştı. Dolayısıyla Pete yasal açıdan tecavüzle suçlanır.

Sistem içerisinde yakalanır. Benim sevdiğim sistemde. Anlıyorum.

Kanun bu. Şimdi o bir seks suçlusu, pedofil etiketi yemiş durumda. Ve bu bir

şaka. Benim erkek kardeşim iyi bir vatandaş, muhteşem bir insan ama artık hiçbir takım ona üç metreden daha fazla yaklaşmıyor. Belki şu adam, şu Dan Mercer da bir tür tuzağa düşürülmüştür, bu olamaz mı? Belki de ikinci bir şansı hak ediyordur. O suçu ispatlanana kadar masumdu. Walker arkasını döndü, çünkü Stanton un haklı olabileceğini kabul etmek istemiyordu.

Hayatta istemeyeceğiniz kadar çok anımsarsınızve bu hatırlamaların da kolay olmasını dilersiniz. İnsanları kategorilere sokmayı, onları birer canavar ya da melek yapmayı hedeflersiniz, ama işler hiç de böyle yürümez. Hep gride dolaşırsınız ve açıkçası bu genelde berbat bir durumdur. Uç noktalar çok daha kolaydır.

Tom Stanton bakmak için yatağın altına eğildiğinde, Walker tekrar konuya odaklanmaya çalıştı. O an için, belki de bu siyah ve beyazdan, ahlaki görellikten uzak durmak en iyisiydi.

Bir adam ortadan kaybolmuş, büyük olasılıkla ölmüştü.

Onu bul. İşte bu kadar. Kim olduğu ya da ne yaptığı önemli değil. Sadece onu bul.

Walker banyoya gitti, tezgâhı kontrol etti. Diş macunu, diş fırçası, jilet, tıraş kremi, deodorant. Çekici şeyler.

Stanton diğer odadan,

-Bingo! diye seslendi.

-Ne?

-Yatağın altında. Cep telefonunu buldum. Walker

-Harika, diye çığlık atmak üzereydi, ama kendini engelledi.

Mercer m cep telefonu numarasını bilip cep telefonu kulesi nirengisini kullanan Walker, Mercer m cep telefonundan yapılan son aramanın 15 numaralı yoldan bir yerden, cinayetten kısa bir süre önce yapıldığını zaten belirlemişti.

Burası treyler parkından yaklaşık altı kilometre uzaktaydı ve odasından oraya gitmesi ise en az bir saat alırdı.

O zaman, cep telefonu neden odasındaydı? Bunu düşünmek için pek zamanı olmadı. Stanton un diğer odadan gelen alçak tonlu, neredeyse acı yüklü bir fısıltıyı andıran sesini işitti:

-Oh hayır... Bu ses tonu aniden sırtını baştan sona ürpertti.

-Ne var?

-Aman Tamım... Walker aceleyle odaya geri döndü.

-Ne var? Sorun ne?

-Stanton telefonu elinde tutuyordu. Yüzünün rengi uçmuştu.

Ekrandaki resme bakıyordu. Walker parlak pembe mahfazalı telefonu

görebiliyordu.

Bu bir iPhone du. Onun telefonu da aynı modeldendi.

-Ne oldu? iPhone un ekranı kararda. Stanton hiçbir şey söylemedi. Telefonu aldı ve düğmesine bastı. Ekran aydınlandı. Walker bir adım yaklaştı ve baktı.

Kalbi sıkıştı.

Aydınlanan iPhone ekranında bir aile fotoğrafı vardı.

Klasik bir tatil fotoğrafı. Dört kişiüç çocuk, bir yetişkingülümseyip gülüyorlardı.

Fotoğrafın ortasında Mickey Mouse vardı. Mickey in sağında ise, belki de aralarında en fazla gülümseyen, Haley McWaid isimli kız dikilmekteydi.

BÖLÜM 11 WENDY, MERCER IN üniversitedeki oda arkadaşı Phil Turnball m evini aradı. Princeton dan mezun olduktan sonra, Turnhall doğrudan Wall Street e gitmiş ve yüksek gelire uzanan ekspres trene binmişti.

Eaglewood un lüks bölgesinde yaşamıştı.

İş Üzerinde Yakalananlar

-m Dan la ilgili bölümü ilk yayınlandığında, Wendy, Turnball la temasa geçmeyi denemişti.

Adam yorumda bulunmayı reddetmişti. Wendy bunu umursamamıştı.

Belki şimdi, Dan öldüğüne göre, Phil Turnball konuşmaya hazır olabilirdi.

Bayan TurnballWendy kadının ilk adını yakalayamamıştı telefonu yanıtladı.

Wendy kim olduğunu açıkladı.

-Kocanızın beni başından savmaya çalıştığını biliyorum ama güvenin bana, bunu dinlemeyi gerçekten isteyecektir. :Şimdi burada değil.

-

-Ona bir şekilde ulaşma şansım var mı? Kadın tereddüt etti.

-Bu önemli Bayan Turnball.

-Toplantıda.

-Manhattan daki ofisinde mi? Eski notlarımdan orasının adresini Kadın,

-Starbucks ta, dedi.

-Anlayamadım?

-Toplantı. Bu sizin düşündüğünüz gibi bir şey değil.

Starbucks ta yapılıyor. WENDY, BAUMGART IN ÖNÜNDE park edecek bir yer buldu, burası fırsat buldukça uğradığı bir restorandı, ardından da dört apartman ilerideki Starbucks a doğru yürüdü.

Bayan Turnball, Phil in ekonomik bunalım sırasında işten çıkartıldığını söylemişti. Yaptığı toplantı, evrenin eski efendilerine bu Phil tarafından kurulan ve Babalar Kulübü olarak isimlendirilen bir gruptuverilen kahve partisinden öte

bir şey değildi. Bayan Turnball, bu kulübün bir anda işsiz kalan erkeklere

-o çok yorucu dönemle baş etmek ve arkadaşlık kurmak yönünde yardımcı olduğunu söylemişti ama Wendy kadının sesindeki alaycı tonu fark etmeden geçemedi. Ya da belki de Wendy kafasından uyduruyordu. Bir grup kan emici, fazla kazanan, aşırı önemsenen hırslı adam, tıpkı birer parazit gibi emip yok olmasına yardımcı oldukları ekonomi uğruna inleyip sızlanıyor, bir yandan da beşer dolarlık kahvelerinin tadını çıkartıyorlardı.

Pekâlâ, sürekli zırıldayan bir avuç insan.

Starbucks a girdi ve sağ köşede oturan Phil Turnball ı hemen tanıdı.

Üzerinde yeni ütülenmiş bir takım elbise vardı ve etrafı üç adamla çevrilmiş hâlde masada oturmaktaydı. Bunlardan teki bembeyaz tenis giysileri içerisindeydi ve sanki Federer in servis atmasını beklercesine raketini çeviriyordu.

Diğer bir tanesinde, bir bebek ve bebek askısı vardı. Nazikçe bir aşağı bir yukarı sallanıyordu, bunu ufaklığı hoşnut ve sessiz tutmak için yaptığından en ufak bir şüphe dahi yoktu. Son adam, diğerlerinin büyük bir dikkatle dinlediği üçüncüsü, düz ağzı nazikçe havaya kaldırılıp sağa yatırılmış gereğinden büyük bir şapka takmıştı.

Yatık Şapkalı,

-Bundan hoşlanmadın mı? diye sordu.

Wendy artık adamlara daha yakın olduğu için, bu Yatık Şapkalı nm JayZ ye benzediğini görebiliyordueğer JayZ birdenbire on yıl yaşlansa, hiçbir zaman idman yapmamış olsa, aynen onun gibi olurdu. Bu JayZ ye benzemeye çalışan dolgun beyaz bir adamdı.

Tenis elbiseli adam,

-Hayır, hayır Fly, bizi yanlış anlama, dedi.

-Bu çok adil. Kesinlikle adil. Wendy kaşlarını çattı. Adil mi?

-Amave bu sadece bir görüşben hattın çalıştığını düşünmüyorum.

Köpek yavrularının sallanmaları falan.

-Hımm. Çok mu grafiksel?

-Belki.

-

-Kendim olmam gerektiği için, ne dediğimi biliyor musun? Bu gece Blend de. Açık mikrofonla. Öyle olmalı. İnsanlara satılamaz.

-Seni anlıyorum Fly, gerçekten. Ve bu gece bazılarına dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceksin, sakın endişelenme.

Ama şu gerdanlık? Tenis Elbiseli ellerini iki yana açtı.

-Bu temana kesinlikle uymuyor. Yavru köpeğe bir gönderme daha yapmalısın. Köpekler gerdanlık takmazlar, haksız mıyım? Masanın etrafından tasdik mırıltıları yükseldi.

JayZyoksa Fly mı demeliydi?Wendy nin etraflarında dolanıp durduğunu fark etti. Başını öne eğdi.

-Dikkat. Düşman saat beş yönünde. Hepsi de Wendy e doğru döndü. Phil hariç, bu Wendynin kesinlikle beklemediği bir şeydi. Orada olsaydınız, Bayan Turnball m onu evrenin bu eski efendileri topluluğuna dair uyardığını düşünürdünüz.

-Dur biraz. Bu tenis elbiseli adamdı.

-Seni tanıyorum.

NTC Haberler. Wendy Birşey, öyle değil mi?

-Wendy Tynes, evet. Phil Turnball dışında herkes gülümsedi.

-Fly ın bu geceki başarısı hakkında bir hikâye yazmak için mi buradasın? Wendy bu adamlar hakkında bir hikâye yazmanın kulağa harika bir fıkirmiş gibi geldiğini düşündü.

-Belki sonra, dedi.

-Şimdi sadece Phil i görmek için buradayım.

-Benim sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.

-Hiçbir şey söyleme. Haydi gel. Özel konuşmalıyız. STARBUCKS TAN DIŞARI ÇIKIP binanın arkasına doğru yürürken, Wendy,

-Yani Babalar Kulübü bu, öyle mi? dedi.

-Bunu sana kim söyledi?

-Karınız. Adam hiçbir şey söylemedi.

Wendy,

-Pekâlâ, diye sözlerine devam etti,

-oradaki Vanilya Buz la aranızda ne oluyor?

-Norm... yani, aslında, bizim kendisine Fly şeklinde seslenmemizi ister.

-Fly mı?

-TenAFly ın kısaltılmışı. Bu onun rap müzikte kullandığı adı. Wendy iç çekmemeye çalıştı. Tenafly hemen sokağın aşağısındaki bir New Jersey kasabasıydı.

-Norm... Fly... şehirdeki Benevisti Vance nin zeki pazarlama elemanıydı. İki yıldır işsiz, ama yeni bir yeteneğini keşfettiğini düşünüyor.

-Neymiş bu?

-Rap yapmak.

-Lütfen bana şaka yaptığınızı söyleyin. Phil,

-Bu keder gibi bir şey, dedi.

-Herkes yası diğerlerinden biraz daha farklı tutar. Fly yeni bir Pazar yakaladığını düşünüyor.

-Wendy nin arabasına ulaştılar. Wendy kapılan açtı.

-Rapçilik mi? Phil başını sallayarak onayladı.

-Piyasadaki tek orta yaşlı New Jersey rapçisi o. En azından, o böyle olduğunu söylüyor. Ön koltuğa oturdular.

-Pekâlâ, sen benden ne istiyorsun? Bunu kolaylaştırmanın hiçbir yolu yoktu, dolayısıyla Wendy konuya doğrudan daldı.

-Dan Mercer dün öldürüldü. Phil Turnball tek bir şey söylemeksizin dinledi. Ön camdan dışarı baktı, yüzü solgun, gözleri nemliydi. Wendy adamın tıraşının mükemmel olduğunu fark etti. Saçları o mükemmel şeklindeydi ve tam önünden küçük bir lüle aşağı doğru uzanmaktaydı, böylece adamın genç bir oğlanken nasıl göründüğünü hayal etmek çok kolaylaşıyordu.

Wendy bekleyerek adamın söylediklerini hazmetmesine izin verdi.

Wendy,

-Size verebileceğim bir şey var mı? diye sordu. Phil Turnball başını olumsuz manada salladı.

-Dan la, birinci sınıfta, alıştırma programının ilk gününde tanıştığımı hatırlıyorum. Çok komikti.

Onun dışında hepimiz dimdik duruyor, insanları etkilemek istiyorduk. O inanılmaz derecede rahattı, garip bir görünümü vardı.

-Nasıl garip?

-Sanki her şeyi daha önce görmüş de çok fazla çaba harcamaya değmez diye düşünüyormuş gibi. Dan aynı zamanda bir fark yaratmak istedi. Evet, bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum, ama o gerçekten de çizginin her iki tarafını da destekledi.

Tıpkı hepimiz gibi çok eğlendi ama her zaman iyi şey 1er yapmaktan bahsetti. Sanıyorum planlarımız vardı. Hepimizin öyle. Ve şimdi... Sesi alçalıp yitti.

Wendy,

-Üzgünüm, dedi.

-Sanırım beni sadece bu kötü haberi vermek için buraya kadar takip etmedin.

-Hayır.

-Pekâlâ, başka ne var?

-Dan hakkında araştırma yapıyorum

-Görünüşe bakılırsa bunu çoktan yapmışsın. Wendy e doğru döndü.

-Geriye bir tek cesedi bulmak kalmış.

-Amacım bu değil.

-O zaman ne?

-Sizi daha önce bir kez aradım. Dan hakkındaki araştırmalarımıza başladığımızda. Phil Turnball hiçbir şey söylemedi.

-Neden telefonlarıma yanıt vermediniz?

-Versem ne diyecektim ki?

-Her ne olursa.

-Benim bir karım, iki de çocuğum var. Bir pedofılihaksız yere suçlanmış bile olsaalenen savunmanın kime ne tür bir fayda sağlayacağını anlayamadım.

-Dan ın haksız yere suçlandığını mı düşünüyorsunuz? Phil gözlerini sıkı sıkı kapattı. Wendy adama doğru uzanmak istedi ama yeniden bunun yanlış bir hareket olacağını hissetti. Hızlanmaya karar verdi.

-Starbucks a gelirken neden takım elbise giyindiniz?

-Phil hafifçe gülümsedi.

-Günlük elbiselerle geçirilen Cuma günlerinden hep nefret etmişimdir. Wendy bu yakışıklı ancak gerçek manada bozguna uğratılmış adama baktı. Bitkin, neredeyse tükenmiş görünüyordu.

Sanki üzerindeki muhteşem takım elbise ve cilalı ayakkabıları onu ayakta tutuyor gibiydi.

Adamın yüzünü incelerken, aniden diğer bir surat zihninde canlanıp nefesini kesti: Wendy nin sevgili babası, elli altı yaşında, mutfak masasında oturuyordu, fanila kolları yukarı doğru kıvrılmıştı, derme çatma özgeçmişini bir zarfa tıkıştırıyordu. Elli altı yaşında ve birdenbire, erişkinlik döneminde ilk defa, işsizdi.

Babası bir sendika başkanıydı, New York un önde gelen gazetelerinden birisi için yirmi sekiz yıldır matbaacılık yapıyordu. İşçileri için çeşitli pazarlıklara girişmiş, sadece 1989 da greve gitmişti, herkesçe seviliyordu.

Sonra bir şirket evliliği yaşandı, bu doksanlı yılların başlarındaki şu daimi MAanlaşmalarından teki, tıpkı Phil Turnball m sırf menkul kıymet portföyü birkaç puan yukarı çıktığı için sevdiği türden bir Wall Street uygulamasıydı.

Babası birdenbire şirkette fazlalık yaratmaya başlamış ve işten çıkartılmıştı.

Bir anda, hayatında ilk defa, işsizdi. Ertesi güne, o mutfak masasında özgeçmiş hazırlayarak başladı. Ve o gün suratı, şu anda Phil Turnball in taşıdığı ifadeye inanılmaz derecede bürünmüştü.

Wendy babasına,

-Öfkeli değil misin? diye sormuştu.

Evlilik ve Devralmalar.

-Öfke zaman kaybıdır. Babası kâğıtları diğer bir zarfa daha itelemişti. Başını kaldırıp ona bakmıştı.

-Bir tavsiye ister misinyoksa artık tavsiye almak için çok mu büyüdün? Wendy,

-Bunun için hiçbir zaman çok büyümüş olmayacağım, demişti.

-Kendin için çalış. Güvenebileceğin tek patron sensin. Babasının hiçbir zaman kendisi için çalışma şansı olmamıştı.

Aradığı diğer işi de hiç bulamadı. İki yıl sonra, elli sekiz yaşında, babası aynı mutfak masasında, hâlâ tasnifli belgeleri tarayıp zarflara doldururken, kalp krizinden öldü.

Wendy,

-Yardımcı olmak istemiyor musunuz? diye sordu.

-Ne için? Dan öldü. Phil Turnball kapı koluna uzandı.

Wendy elini adamın koluna bıraktı.

-Gitmeden son bir soru daha: Neden Dan m yanlış yere suçlandığını düşünüyorsunuz? Adam yanıt vermeden önce düşündü.

-Sanıyorum bu insanın kendisinin de başına gelince, neyin nasıl olduğunu daha iyi hissediyor.

-Anlayamadım.

-Boş ver. Önemli değil.

-Başınıza bir şey mi geldi Phil? Burada yakalayamadığım şey ne? Adam kıkırdadı ama konuşulanlarda komik en ufak bir şey yoktu.

-Yorum yok Wendy. Kapının kolunu iteledi.

-Fakat

-Kapıyı açarken,

-Şimdi olmaz, dedi.

-Şimdi bir yürüyüş yapacak ve kısa süreliğine eski arkadaşımı düşüneceğim. Dan en azından bunu hak ediyor. Phil Turnball arabadan indi, takım elbisesinin ceketini düzeltti ve kuzeye, Wendy den, Starbucks taki arkadaşlarından uzağa yöneldi.

BÖLÜM 12 BR ÖLÜ FAHİŞE DAHA.

Essex Eyaleti Müfettişi Frank Tremont kemerli pantolonunu yukarı doğru çekti, kıza baktı ve iç geçirdi. Eski tas, eski hamam. Newark, Güney Bölgesi, Beth İsrail Hastane si nden çok uzak değildi, ama yine de arada hatırı sayılır bir mesafe mevcuttu. Franck havadaki çürük kokusunu alabiliyordu ama bu sadece cesetten yükselmiyordu. Bu yol hep böyle kokardı. Hiç kimse etrafı

temizlemiyordu. Bunu yapmayı deneyen dahi olmamıştı. Sadece çürük kokusu içerisinde tembel tembel oturuyorlardı.

Ve işte diğer bir ölü fahişe daha.

Kadının pezevengini çoktan gözaltına almışlardı. Fahişe onunla

-dalga geçmiş ya da öyle bir şey yapmış, pezevenk de ona ne kadar büyük bir adam olduğunu göstermek zorunda kalarak kadının boğazını kesivermişti. Yakalandığındabıçak hâlâ üzerindeydi. Zeki adam, gerçek bir dâhi. Adama olayı itiraf ettirmek Frank m yaklaşık altı saniyesini almıştı. Sadece,

-Bir kadını incitecek cesaretinin olmadığını işittik, demek yeterli olmuştu. Bu Zeki Pezo nun

-biraz erkek olması na yetmişti.

Yerdeki ölü kıza baktı, on beş belki de otuz yaşlarındaydı, burada bunu söylemek zordu, sokağın pisliği, ezilmiş soda kutuları, McDonalds paketleri, boş bira şişeleri içerisinde yatıyordu. Frank en son yürüttüğü ölü fahişe araştırmasını anımsadı. Bu dava elinde patlamıştı. Tamamen kendi beceriksizliğiydi.

Her şeyi yanlış algılamış ve işi berbat etmişti. Bu daha fazla sayıda hayata mâl olabilirdi, artık tüm olanları bir kez daha gözden geçirmenin hiçbir anlamı yoktu. Davayı ve ardından da işini kaybetmişti. Eyalet savcısı ve baş dedektif tarafından istifaya zorlanmıştı. Sonra da emekli edilmişti.

Soma Haley McWaid in kayıp davasına sürüklenmişti.

Amirlerine gitmiş ve sadece dava çözümlenene kadar işine devam etmek istediğini dile getirmişti. Amirleri buna anlayış gösterdi. Ama bu üç ay önceydi. Frank lise öğrencisi kızı araştırmak için elinden geleni yapmıştı.

Başkalarından, federallerden, İnternet, takip ve profil çıkartma konularından anlayan polislerden, yardımı olabilecek hemen herkesten yardım almıştı.

Şöhretle alakası yoktu, sadece kızı bulmakla ilgileniyordu.

Ama dava başarısızdı.

Ölü fahişeye baktı. İşte, bu işte bunlara sık sık şahit olunuyordu.

Hayatlarım heba eden uyuşturucu müptelaları ve fahişelerle karşılaşıyordunuz, kafayı buluyorlar, uyuşturucu kullanıyorlar, üzerlerinden para kazanılıyor, ardından dövülüyor ya da Tanrı bilir kaç farklı babadan kaçlarca çocuğa hamile kalıyorlardı. Bu lanet olası bir kayıptı. Çoğu insan bunu kolay atlatırdı, acıklı yaşamlar arasında umursamazca dolaşıyor, toplumsal dokuda psk bir çöküşe sebep olmuyor ve eğer fark edilirlerse, bu kötü bir sebepten oluyordu. Ama çoğu hayatta kalıyordu. Bu insanların her birisi güçten düşmüş birer zavallıydı, ama Tanrı onların hayatta kalmalarına izin veriyor, hatta bazen geç

yaşlara kadar yaşıyorlardı.

Ve sonra, sırf Tanrı lanet olası bir çatlak olduğu için, Frank m kızını alıyordu.

Sarı bandın gerisine bir kalabalık toplanmıştı, ama çok büyük değildi.

Herkes hızlı bir bakış atıyor ve oradan uzaklaşıyordu.

-İşin bitti mi Frank? Bu tıbbi tetkikçiydi. Frank başıyla tasdikledi.

-Ceset senin. Küçük kızı Kasey. On yedi yaşında. O kadar tatlı, zeki ve sevgi dolu. Tek bir gülümseyişin tüm odayı aydınlatabileceğine dair eski bir atasözü vardır. Kasey de o gülümsemelerden tekine sahipti. Bam, herhangi bir karanlığı anında kesip atabilecek türden bir ışık. Kasey hayatı boyunca kimseye en ufak bir sorun yaratmamış veya hiç kimseyi incitmemişti.

Tüm hayatı boyunca tek bir kez dahi bunu yapmamıştı. Kesinlikle uyuşturucu kullanmamış, fahişelik yapmamış ya da hamile kalmamıştı. Oysa şu fahişe ve uyuşturucu müptelalarıetrafta vahşi hayvanlar gibi dolaşıyorlardıve Kasey öldü.

Bu ne kadar da büyük bir adaletsizlikti.

Ewing e eklem uru teşhisi konulduğunda, Kasey on altı yaşındaydı. Kemik kanseri. Tümörler pelvis bölgesinde oluşmaya ve içini kemirmeye başlamıştı. Küçük kızı acı içerisinde ölmüştü. Frank bunu seyretmişti. Orada, kızının yatağının yanında, kuru gözlerle oturmuş, hem kızının kırılgan elini tutmuş, hem de kendi akıl sağlığını korumuştu. İnvazif ameliyatlardan gelen yara izlerine ve yavaş yavaş ölmekte olan çökük gözlere şahit olmuştu. Kızının ateşi çıkınca, vücudunun ani ısınışını hissetmişti. Kasey in küçük bir çocukken inanılmaz çok sayıda kötü rüya gördüğünü anımsadı, sık sık onların yatağına titreyerek gelir, onun ve Maria nın arasına girer, uykusunda konuşur, bir yanından diğer yanına dönerdi. Ancak teşhis konulur konulmaz, bunların hepsi sonlandı. Belki de gece korkusu gündüz korkusunun gölgesinde uçup gitmişti.

Sebep her ne olursa olsun, Kasey in uykusu daha sakin bir hâl almış, geceyi daha sessiz geçirmeye başlamıştı, sanki ölüm provası yapıyor gibiydi.

Frank dua etmişti ama bu faydasızdı. O böyle hissediyordu.

Tanrı ne yapacağını ancak kendisi bilirdi. O nun kendisine has bir planı vardı, öyle değil mi? Eğer onun her şeyi bilen ve mutlak güce sahip olduğuna gerçekten inanıyorsanız, sizin ve açması yakarışlarınızın O nun bu büyük planını etkileyeceğini gerçekten düşünüyor olamazsınız, öyle değil mi? Tremont işlerin bu şekilde işlemediğinin farkındaydı. Hastanede oğullan için dua eden diğer bir aileyle tanışmıştı. Aynı hastalık. Ama oğlan yine de ölmüştü.

Ardından diğer oğullan Irak a gitmiş, orada ölmüştü. Bunu duyduktan sonra insan edilen duanın işe yarayacağına nasıl inanabilirdi ki? Bu Frank a göre bir şsy değildi.

Bu arada buradaki sokaklar işe yaramaz insanlarla doluydu.

Onlar yaşıyorKasey ölüyor. Sonuç olarak, evet, aileleri olan kızlar, Haley McWaid ve Kasey Tremont gibi kızlar, sevenleri olan ve önlerinde uzun bir hayat, gerçek hayat, harcanamayacak kadar değerli bir yaşam uzanan kızlar, çok daha fazla önem taşıyorlardı. Gerçek buydu. Hiç kimse bunu dile getirmek istememişti. Karaktersiz düzenbazlar size mutlaka şu Hefty marka torbaya tıkılıp üzerine fermuar çekilen ölü fahişenin Haley McWaid ya da Kasey Tremont kadar önem verilmeyi ve saygı gönneyi hak ettiğini söyleyeceklerdir.

Ancak hepimiz bunun bir saçmalık olduğunu biliriz. Bu düşünceyi destekleriz. Ama hepimiz de gerçeğin farkmdayızdır. Yalan söyleriz. Ama öyle yaptığımızı da biliriz.

Dolayısıyla gelin öyleymiş gibi davranmayı keselim.

Ölen fahişe belki de Yıldız Defteri Kabir inin on ikinci sayfasında sadece iki paragraftık bir yer kaplayacak, okurlar açısından defalarca göz atılacak bir hikâye yaratacak. Haley Mc Waid den ise ulusal TV de saatlerce bahsedildi.

O zaman gerçeği hepimiz biliyoruz, öyle değil mi? Peki neden bunu dosdoğru dile getiremiyoruz ki? Haley McWaid 1er dünyanın gözünde çok daha önemliler.

Bunda yanlış bir taraf yok. Gerçek bu, öyle değil mi?Bu ölen fahişenin önemsiz olduğu manasını taşımıyor. Ama Haley daha önemli. Ve bu durum ırk ayrımcılığı ya da insanların yapıştırmaya çalıştıkları diğer herhangi bir yafta değil.

Bir kişiye bağnaz etiketi yapıştırabilirsinizbu çok kolay bir kaçış yoludur.

Ama saçmalığın da daniskasıdır. Beyaz, siyah, Asyalı, Latin, her ne olursa olsunönemsiz olan önemsizdir.

Her ne kadar dile getirmekten korkulsa da, bunu herkes bilir.

Frank ın zihni tıpkı şu günlerde sık sık yaptığı gibi hızla düşünceden düşünceye atladı, Haley McWaid in annesi Marcia ve bitkin baba Ted e takıldı.

Bir tarafa fırlatılıp atılan bu fahişe artık ölmüştü. Bunu belki de birileri umursayacaktı, ancak on kereden dokuzunda durum hiç de böyle olmuyordu.

Kızın ebeveynleri, tabi eğer onların kimler oldukları biliniyorsa, onu uzun bir süre önce gözden çıkartmışlardı. Marcia ve Ted ise hâlâ bekliyor, korkuyor ve umut ediyorlardı. Ve evet, bu önemliydi. Belki de dünyadaki Ölü Fahişeler le Haley Mc Waid ler arasındaki fark da buydu. Ten renkleri veya maddi durumları ya da kazık çitleri değil, ama sizin için endişelenen insanların, geride perişan hâlde kalacak ailelerin, bir daha hiçbir zaman bir bütün olamayacak babalar ve annelerin varlığı önemliydi.

Dolayısıyla Frank Haley, McWaid in başına ne geldiğini öğrenmeden pes etmeyecekti.

Tekrar Kasey i düşündü, mutlu küçük kızı, akvaryumları hayvanat bahçelerinden ve maviyi pembeden daha çok seven o ufaklığı anımsamaya çalıştı. Ama bu anılar uçup gitmişti, artık yeniden canlandırılmaları mümkün değildi, ne kadar da korkunç. Bunun yerine Frank, Kasey in o hastane odasında gittikçe küçülüşünü, parmaklarını saçları arasında dolaştırışmı ve saçlarının tutamlar hâlinde dökülüşünü, avucundaki saç tomarına bakışını ve babası yanında, biçare, güçsüz otururken ağlayışını hatırladı.

Tıbbi tetkikçinin ölü fahişeyle işi bitti. İki adam cesedi kaldırdı ve tekerlekli bir sedyeye sanki bir torba turba yosunu gibi pat diye atıverdi.

Frank,

-Yavaş olun, dedi.

Adamlardan teki ona doğru döndü.

-Artık canı yanmaz.

-Sadece sakin olun. Adamlar cesedi sedyeyle uzaklaştırırken, Frank Tremont cep telefonunun titrediğini hissetti.

Nemli gözlerini kırpıştırdı ve yanıtlama tuşuna bastı.

-Buyurun, Tremont?

-Frank? Arayan Sussex Eyaleti Şerifi Mickey Walker dı. İri zenci bir adamdı, Newark da Frank la birlikte çalışmışlardı. Sıkı bir dost, iyi bir dedektifti. Frank ın en gözdelerinden bir tanesiydi.

Walker in bürosu bebek tecavüzcüsü cinayeti davasını sonlandırmıştıgörünüşe bakılırsa ebeveynlerden teki pedofil sorununu kendi silahıyla kökünden çözüvermişti. Bu Frank a, her ne kadar Walker m bu konuda elinden gelen her türlü çalışmayı yapacağını biliyor olsa da, kurtuluşun iyi bir örneği gibi görünmüştü.

-Evet, benim Mickey.

-Freddy nin Lüks Konforlu Süitleri ni biliyor musun?

-

-Williams Sokağı ndaki binalar mı?

-İşte o. Hemen buraya gelmen lazım. Tremont kanının hızlandığını hissetti. Hemen ellerini salladı.

-Neden, ne oldu? Walker buz gibi bir ses tonuyla,

-Mercer m odasında bir şey buldum, dedi.

-Bunun Haley McWaid e ait olduğunu düşünüyorum. BÖLÜM 13 WENDY EVE GELDİĞİNDE, Pops mutfakta yumurta çırpıyordu.

-Charlie nerede?

-Hâlâ yatakta.

-Saat öğlen bir. Pops kafasını kaldırıp saate baktı.

-Evet. Aç mısın?

-Hayır. Dün gece nereye gittiniz? Pops, eli çabuk müebbet bir mahkûm gibi kızartma tenceresinin başında çalışırken, tek kaşını havaya kaldırdı.

-Söylemeyeceğine yemin mi ettin yoksa? Pops,

-Öyle de denebilir, dedi.

-Peki sen neredeydin?

-Bu sabah Babalar Kulübü nde biraz zaman harcadım.

-Ayrıntılara inmende mahsur var mı? Wendy anlattı.

Pops,

-Üzücü, dedi.

-Ve belki de biraz kendi isteklerini frenleyemiyor. Pops omuz silkti.

-Evine ekmek götürmeyi artık başaramayan bir adamonu artık hadım dahi edebilirsin. Kendisini yetersiz hissetmiştir. Çok üzücü. Sıradan insanlar ve üniversite mezunları için işlerini kaybetmek deprem gibi bir şeydir.

Hatta belki de üniversite mezunları açısından bundan daha da beterdir.

Toplum onlara kendilerini meslekleriyle betimlemeyi öğretmiş bir kere.

-Ve şimdi bunu kaybettiler, öyle mi?

-Evet. Wendy,

-Belki de sorunun çözümü diğer bir iş bulmakta değildir, dedi.

-Belki de asıl yanıt erkekliği tanımlamanın yeni yollarını bulmaktadır. Pops başını sallayarak onayladı.

-Bunlar derin konular.

-Ve de ikiyüzlü, öyle değil mi? Pops, rendelenmiş peyniri tavaya serperek,

-Doğru, dedi.

-Ama eğer bana karşı da ikiyüzlü davranamazsan, bunu başka kime yapabileceksin ki? Wendy gülümsedi.

-Tabi ki hiç kimseye Pops. Pops ocağı kapattı.

-Tabi ya, özel yumurtalarımdan istemediğinden emin misin? Bu benim uzmanlık alanım, biliyorsun.

Ve iki kişiye yetecek miktarda da pişirdim.

-Evet, tamam. Oturup yediler.

Wendy ona Phil Turnball dan, Babalar Kulübü nden ve Phil in kendisinden bir şeyler sakladığına dair hislerinden bahsetti. Tam yemeklerini bitirmek üzereydiler ki, uykulu Charlie eski püskü şortu, muazzam derecede büyük beyaz

tişörtü ve dağınık saçlarıyla boy gösterdi. Gözlerini çekiştirip parmaklarını şıklatırken, Wendy oğlunun ne kadar büyüdüğünü bir kez daha fark etti.

-İyi misin? diye sordu.

Charlie,

-Uykuluyum, diye açıkladı.

Wendy gözlerini devirdi ve yukarıdaki bilgisayara yöneldi.

Google a girip Phil Turnball u araştırdı. Çok az şey elde edebildi. Siyasi bir bağış. Görsel bir araştırmada, bir hayır cemiyetinin iki yıl kadar önceki şarap tatma faaliyetinde çekilen grup fotoğrafında, Phil ve karısı Sherry yer almaktaydı.

Sherry güzel narin yapılı bir sarışındı. Phil Turnball, Barry Erkek Kardeşler Tröstü olarak adlandırılan bir güvenlik firmasında çalışıyor görünüyordu.

Wendy şifresini hâlâ değiştirmediklerini ümit ederek kanalının kullandığı basın veri tabanına girmeyi denedi. Evet, bugünlerde bedava arama motorlarından her şeyi bulmak mümkündü, ama bu kez öyle olmamıştı.

Verileri toparlamak için hâlâ ödeme yapmak zorundaydınız.

Turnball hakkında haber araştırması yaptı. Yine bir şey çıkmadı. Ancak Barry Erkek Kardeşler i kötüleyen birkaç makaleyle karşılaştı. Öncelikle, şirket 46 ncı Sokak, Park Caddesindeki uzun süreli evinden taşınıyordu.

Wendy adresi tanıdı.

Şu LockHorne Binası. Gülümsedi, cep telefonunu çıkarttı.

Evet, aradan geçen iki yıla rağmen numara hâlâ kayıtlıydı.

Kapının kapalı olduğunu bir kez daha kontrol etti ve arama tuşuna bastı.

Telefona daha ilk çalışta yanıt verildi.

-Efendim. Ses tonu kibirli, ilgisiz ve eğer tek bir kelimeyle anlatılmak istenirse, kendini beğenmişti.

-Selam Win. Ben Wendy Tynes.

-Ekrandaki numara da öyle olduğunu söylüyor. Bir sessizlik yaşandı.

Win in o komik derecede yakışıklı yüzü, sarı saçları, kule oluşturacak şekilde birbirine yaslanmış elleri, arkalarında görünüşte çok küçük bir ruh varmış gibi duran delip geçici mavi gözleri neredeyse gözünün önünde beliriverdi.

Wendy,

-Yardımına ihtiyacım var, dedi.

-Bilgi lazım. Bir sessizlik daha.

Win leki bu Windsor Horne Lockwood IH ün kısaltmasıydı bu iş hiç de kolay olmayacaktı.

Wendy,

-Barry Erkek Kardeşler Tröstü hakkında herhangi bir şey biliyor musun? diye sordu.

-Evet, biliyorum. İhtiyacın olan bilgi bu mu?

-Sen inanılmaz zeki bir ukalasın Win.

-Beni hatalarımla sev. Wendy,

-Sanırım bunu bir kez yaptım, dedi.

-Oh, zavallıcık. Bir sessizlik daha oldu.

-Barry Erkek Kardeşler, Phil Turnball adında bir adamı işten atmış.

Bunu neden yaptıklarını merak ediyorum. Bu bilgiye ulaşabilir misin?

-Seni arayacağım. Klik. Win. Sosyete sayfalarında ondan sık sık

-uluslararası çapkın olarak bahsedilirdi ve Wendy bunun ona oldukça uyan bir yakıştırma olduğunu düşünüyordu. Win aristokrat bir mirasyediydi, parası çok eskilerden gelmekteydi, belki de Mayflower dan boşaltılanlar kadar eski, adam inanılmaz derecede üst sınıf ve zengindi. Wendy onunla iki yıl kadar önce, bir smokin organizasyonunda tanışmıştı. Win çok cesur davranmış, onunla sevişmek istemişti. Herhangi bir kargaşaya, gereksiz heyecana, mecburiyete gerek kalmamıştı. Tek bir gece. Wendy ilk başta afallamış, ama sonra olan biteni şöyle bir düşünmüş, neden olmasın demişti. Hayatında hiç tek gecelik bir ilişkiye girmemişti ve işte şimdi bu inanılmaz derecede yakışıklı, çekici adam ona bunun için ideal bir fırsat yaratmaktaydı.

Hayata sadece bir kez geliniyordu, öyle değil mi? Wendy yalnız, modern bir kadındı. Ayrıca Pops un geçenlerde ifade ettiği üzere, insanların sekse ihtiyaçları vardı. Dolayısıyla Wendy, Win in Central Park West deki Dakota binasında yer alan dairesine gitmişti. Win nazik, özenli, komik ve harikaydı. Wendy ertesi sabah evine geri döndüğünde, iki saat boyunca gözleri yerlerinden akana kadar ağlamıştı.

Telefonu çaldı. Wendy saatine baktı ve başım salladı. Bu Win in bir dakikadan daha az zamanını almıştı.

-Alo?

-Phil Turnball iki milyon dolan zimmetine geçirdiği için kovulmuş.

İyi günler. Klik.

Win.Wendy bir şey anımsadı. Blend di, öyle değil mi? O yerin adı buydu.

Bir keresinde oraya konser dinlemeye gitmişti.

Ridgewood daydi. Web adresini aldı ve Organizasyon Takvimi ne tıkladı.

Evet, o gece OpenMike Gecesi ydi. Hatta bir de şöyle bir not alınmıştı:

-Rap duayeni TenAFly dan Özel Konser. Kapı tıklatıldı. Wendy,

-Girin, diye seslendi ve Pops başını içeri uzattı.

-İyi misin? diye sordu.

-Tabi ki. Rap müzik sever misin?

-Onun yerine boğazlanırcasma öksürüp balgam çıkartan bir kediyi dinlemeyi tercih ederim.

-Bu gece benimle gel. Ufkunu genişletme zamanımız geldi. TED MCWAID OĞLU RYAN I Kasselton lacrosse sahasında seyretti. Günışığı şiddetini yitirmeye başlamıştı ama yeni model suni çim kaplı sahanın stadyum kalitesinde ışıkları vardı.

Ted dokuz yaşındaki oğlunun lacrosse maçındaydı, çünkü yapacak başka bir şeyi yoktu. Yoksa eve kapanıp tüm gün ağlamalı mıydı? Eski arkadaşlarıburadaki

-eski terimi büyük olasılıkla oldukça kabaydı ama Ted hiç de sevecen bir ruh hâli içerisinde değildi, sanki kayıp bir çocuğa sahip olmak bulaşıcı bir hastalıkmış gibi nazik bir şekilde onu selamladılar, kesinlikle onunla göz teması kurmadılar ve genelde ondan uzak durdular. Ryan, Kasselton un üçüncü sınıf takımmdaydı. Sopa kullanma becerisi

-hâlâ gelişmek ile

-var olmamak arasında bir yerdeydi. Top zamanın büyük çoğunluğunu yerle temas hâlinde geçiriyordu, hiçbir oğlan onu ağlarla buluşturacak kadar uzun bir süre sopasının ucuyla takip edemiyordu. Maç ragbi çarpışmasındaki hokey oyuncularını anımsatmaya başlamıştı.

Oğlanlar kafalarına çok büyük görünen kasklar takmışlardı, tıpkı Taş Devri ndeki Gazoo yu andırıyorlardı, ayrıca hangi çocuğun kim olduğunu söyleyebilmek de imkânsızdı. Ted maç boyunca Ryan a tezahürat yaptı, gösterdiği gelişime şaşırdı, ta ki çocuk oyunun sonunda kaskını çıkartana ve Ted onun Ryan olmadığını fark edene kadar...

Diğer ebeveynlerden biraz uzakta dikilen Ted o günü anımsayınca gülümsedi.

Sonra gerçekler kendilerine yol açtı ve nefesini kesti. İşte hep böyle oluyordu. Bazen normale dönebiliyordu, ama bunu yapınca da bedelini ödüyordu.

Haley i o sahadahemen orada, o açılış günündeve solunu çalıştırmak için harcadığı saatleri düşündü. Sahanın uzak köşesinde bir lacrosse vuruş noktası vardı. Haley oraya gider solu üzerinde çalışırdı, çünkü solunu geliştirmek zorundaydı, gözcüler onun solunu gözlemleyecekti ve onun lanet olası zaafı soluylaydı. Eğer soluna gidemezse Amsterdam Üniversitesi onu hiçbir zaman kabul etmeyecekti. Dolayısıyla solunu, sadece sahada değil aynı zamanda evde de, hiç durmaksızın çalıştırdı. Sol elini başka şeyler yaparken, dişlerini

fırçalarken, okulda not alırken de kullandı. Kasabadaki her ebeveyn, daha iyi eğitim veren, çok daha tercih edilir enstitülere girebilecekleri umuduyla, çocuklarını sürekli olarak daha iyi olmaya zorlamaya, daha iyi notlar almaları, daha iyi sporcular olmaları maksadıyla gece gündüz çalışmaya yönlendirmeye uğraşıyorlardı. Bu Haley için geçerli değildi. O kendi kendisini yöneten bir çocuktu. Belki de bu yönü çok aşırıydı, kim bilir? Belki. Sonunda Amsterdam Üniversitesi onu kabul etmedi. Solu inanılmaz derecede gelişmişti ve Haley artık lise takımı ya da hatta alt seviye Bölüm 1 programı için inanılmaz derecede hızlıydı, ancak bu Amsterdam Üniversitesi için yeterli değildi. Haley kırılmıştı, yatıştırılamaz bir hâldeydi. Neden mi? Kimin umurunda ki? Uzun vadede bu ne fark ettirecekti? Kızını ne kadar da çok özlemişti.

Bunu yapmayıyani onun lacrosse maçlarına gitmeyiözlediği pek söylenemezdi.

Özlediği şey onunla birlikte televizyon seyretmekti.

Bir de onun kendisinden kendi müziğini

-dinlemesini isteyişini özlüyordu. Haley, YouTube videolarının çok komik olduğunu düşünüyor ve bunları onunla paylaşmak istiyordu. Kız gözlerini devirirken mutfakta elinden gelen en iyi

-ayda yürüme hareketini yapmak gibi saçma sapan şeyler yapmayı özlemişti.

Ya da bozum olan Haley kaşlarım çatıp

-Heeeyy, burada çocuk var! diye bağırana kadar Marcia yı kasten şapır şupur öpmek gibi.

Ted ve Marcia birbirlerinekarşılıklı kelimelere dökülmemiş, ancak üzeri örtülü bir tasdikleüç aydır dokunmamışlardı.

Bu çok hassas bir noktaydı. Fiziksel birlikteliğin eksikliği, her ne kadar Ted gittikçe şiddetlenen bir boşluk hissedi yor olsa da, aralarında herhangi bir gerilim yaratmıyordu. Bu, en azından şimdilik, üzerinde çalışılması gereken önemli bir işmiş gibi görünmüyordu.

Habersiz olmak. İçlerine dertti. Bir yanıt, herhangi bir yanıt almayı istemeye başlıyordunuz ve bu sizin kendinizi çok daha suçlu ve korkunç hissetmenize sebep oluyordu. Bu duygu onu içten içe kemirmiş, her gece uykusuz bırakmıştı.

Ted olaylarla yüzleşme konusunda iyi değildi. Bu onun kalbinin hızlı atmasına sebep oluyordu. Geçen sene bir komşusuyla arazi sınırına ilişkin yaşadığı tartışma, haftalar boyunca uykusuz kalmasına neden olmuştu. Günlerce sabahlamış, olanları tekrar tekrar anımsamış, adamla kafasında defalarca tartışmıştı.

Bu onun hatasıydı.

Erkeklerin Bir Numaralı Kuralı: Kızınız evde güvendedir.

Siz ailenizle ilgilenin, onlara göz kulak olun. Ancak yaşanan bu dehşeti üzerinizden atmak istiyordu, gerçek tüm çıplaklığıyla şuydu: Ted görevini yerine getirmemişti. Birisi evine izinsiz girip Haley ini ondan kopartıp almamış mıydı? Pekâlâ, bunun suçlusu kendisiydi, öyle değil mi? Baba koruyucudur.

Birinci işi budur. Ya Haley o gece evden kendi rızasıyla ayrıldı, gizlice sıvıştıysa? Bu da onun suçuydu. Çünkü o kızının gelip neyin ters gittiğini anlatabileceği ya da hayatında neler olup bittiğini aktarabileceği türden bir baba olmamıştı.

Bu tekrarlar hiçbir zaman sonlanmadı. Geriye dönmek, bir şeyleri değiştirmek, evrensel zaman yapısını veya benzeribir şeyleri başkalaştırmak istedi. Haley her zaman güçlü, bağımsız, işini bilen bir çocuktu. Ted onun becerikliliğine her zaman hayran olmuştu, ki bu özelliği kesinlikle annesinden gelmekteydi.

Bu da tüm yaşananların bir parçası mıydı yoksa? Haley in ebeveynliğe, yol gösterilmesine Patricia ve Ryan kadar ihtiyaç duymadığını fark etmiş miydi? Faydasız, ardı arkası kesilmez, tekrarlayan düşünceler.

Ted depresif birisi değildi, hem de hiç, ama Ted in babasının silahını tutuş şeklini en ufak detayıyla anımsadığı günler, kasvetli kara günler kesinlikle oluyordu. Şimdi tüm manzara gözünün önündeydievde hiç kimsenin olmadığından emin olmuş, çocukluğunun geçtiği ve ebeveynlerinin hâlâ yaşadığı eve girmiş, dolabın üstünde duran ayakkabı kutusundan tabancayı almış, yedinci sınıftayken Amy Stein ile ilk ilişkisini yaşadığı bodrum katma inmiş, sırf yerler beton diye, hah yok diye, temizlenmesi kolay diye, çamaşır ve kurutma makinalarınm olduğu odaya girmişti. Yere oturmuş, eski çamaşır makinasma yaslanmış, silahı ağzına dayamıştıve acısı sonlanmıştı.

Ted onun yerinde olsa bunu kesinlikle yapmazdı. Bunu ailesine yapmaz, onların bir şekilde acı çekmelerine sebep olmazdı. Bir baba bunu yapmazdı.

Kesinlikle yapmazdı. Ancak çok daha dürüst, çok daha korku dolu anlarında, bu kurtuluşu, kulağa bu kadar tatlı gelen bu lanet olası sonu düşünmenin ne anlama geldiğini merak etmişti.

Ryan artık oyundaydı. Ted buna, oğlunun koruyucu kafesin gerisindeki yüzüne odaklanmaya çalıştı, ağzı koruma güdüsüyle çarpılmış hâlde, çocukluğun oldukça temiz bir anı olan o dakikada neşelenecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Erkekler lacrosse kurallarını hâlâ tam manasıyla anlayabilmiş değildi onların oyunu kızlarınkinden tamamen farklı görünüyordu ancak oğlunun hücum

oynadığını biliyordu. Sayı yapma şansının en yüksek olduğu pozisyon orasıydı. Ted elleriyle ağzının etrafını kapatarak etten bir megafon oluşturdu.

-Koş Ryan! Sesinin boğukça yankılandığını işitti. Son bir saattir diğer ebeveynler de tabi ki hiç aralıksız tezahürat yapmışlardı, ancak Ted in sesi kulağa o kadar uyumsuz, o kadar yakışıksız gelmişti ki. Bir anda olduğu yere sindi. Bunun yerine alkışlamayı denedi ama bu da uygunsuz kaçtı, sanki elleri sağlıksız denilebilecek boyutlardaydı. Bir saniye için arkasına döndü ve işte onu da o zaman gördü.

Frank Tremont sanki derin bir kar yığını arasından çıkmışçasına ona doğru ağır adımlarla yürüdü. Hemen yanında, polis olduğu aşikâr diğer zenci iri bir adam ilerliyordu. Bir an için, sanki umut kanatlarını açtı ve ona doğru havalandı. Ted, içinde bir şeylerin sızladığını fark etti. Ama bu kısa sürdü.

Frank m kafası önüne eğikti. Daha da yaklaştığında, Ted adamın vücut dilinden ters giden bir şeylerin var olduğunu fark etti. Dizlerinin titrediğini hissetti. Teki bükülüverdi, ancak hemen doğrulup tekrar dengesini sağladı.

Onunla daha çabuk yüz yüze gelebilmek için yan çizgiyi aşarak koşmaya başladı.

Birbirlerine yeterince yaklaştıklarında, Frank,

-Marcianerede? diye sordu.

-Annesini ziyarete gitti. Frank,

-Onu bulmalıyız, dedi.

-Hemen şimdi. BÖLÜM 14 BLEND BARA GİRDİKLERİNDE, Pops un yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Wendy,

-Ne var? diye sordu.

-Şu bar taburelerinde Discovery Channel dakinden çok daha fazla sayıda panter var. Barın ışıkları zayıftı ve aynaları da füme renkteydi. Herkes siyah giyinmişti. Pops müşteriler konusunda haklıydı.

Yani, bir yere kadar.

Wendy,

-Tanımlamak gerekirse, dedi,

-panter daha genç erkekleri yatağa atmak için sık sık kulüpleri ziyaret eden yaşça büyük kadınlara denir. Pops kaşlarını çattı.

-İçlerinden bazılarının hâlâ Baba sorunları olmalı, öyle değil mi?

-Senin yaşında, Baba Kompleksi diye bir şeyin olması için dua etmelisin. Ya şuna ne dersinBüyükbaba KomplekSİ. Pops ona sanki sınırı fazlasıyla aştığını ifade etmek istercesine baktı, hayal kırıklığına uğramıştı.

Wendy başını sallayarak özür dilediğini ifade etti, çünkü evet, gerçekten de aşmıştı.

Pops,

-Etrafta şöyle bir dolaşmam sorun olur mu? diye sordu.

-Sana engel mi oluyorum?

-Sen buradaki en seksi pantersin. Dolayısıyla, evet. Her ne kadar bazı fıstıklar bundan hoşlansalar da. Kendilerini beni senden çalıyormuş gibi hissedecekler.

-Sadece onları alıp eve getirme, yeter. Evde duyarlı ve her şeyden çabucak etkilenen genç bir oğlum var. Pops,

-Her zaman ben onların evlerine giderim, dedi.

-Onların beni nerede bulabileceklerini bilmelerinden hoşlanmam.

Artı böylece onları ertesi sabah yapacakları utanç yürüyüşünden de kurtarırım.

-Çok düşüncelisin. Blend in önde bir barı, ortada restoranı, arkada ise bir kulübü vardı. Orada herkesin serbestçe şarkı söyleyebildiği geceler düzenleniyordu. Wendy giriş ücretini ödedibir içki dâhil, erkekler için beş papel, kadınlar için ise bir papelve içeri daldı. Norm un, namı diğer TenAFly ın söylediği rap müziği işitebiliyordu: Fıstıklar, dinleyin, Tenafly da yaşamıyor olabilirsiniz, Ancak TenAFly sizin içinize işleyecek... Oh, diye düşündü.

Sahnenin etrafına kırk ila elli kişi toplanmış alkışlıyordu. TenAFly, Bay T yi kıskandırmaya yeter miktarda altın takınmıştı, kafasında siperliği düz ve kendisi kırk beş derece eğimli duran bir de kamyoncu şapkası vardı.

Tek eliyle mikrofonu tutarken, diğeriyle de sarkık pantolonunu yukarı çektibu pantolonunun bedenine göre çok büyük olmasından ya da adamın neredeyse hiç kalçası olmamasından kaynaklanıyor olabilirdi. Norm o oldukça romantik şarkıyı TsnAFly içinizde derin bir etki bırakacak şekilde tamamladığında, kalabalıkorta yaşta: kırklarının başlarmdaona büyük bir tezahürat yaptı. En öndeki kırmızı giyimli bir kadm sahneye bir şeyler fırlattı, Wendy dehşete yakın bir hisle bunların iç çamaşırı olduğunu fark etti.

TenAFly bunları aldı ve derin derin kokladı.

-Selam, selam, oradaki hanımefendilere, alev alev yanan hoş bayanlara sevgiler, TenAFly ve BK burada! Kadın ellerini havaya kaldırdı. Üzerinde, Tanrı yardımcısı olsun,

-TenAFly m Büyük Hayranı! yazan bir tişört vardı.

Pops kadının arkasından dolanıp geldi. Kederli görünüyordu.

-Esirgeyen ve bağışlayan her şeyin aşkına... Wendy içeriyi gözleriyle şöyle bir taradı. Phil de dâhil olmak üzere, Babalar Kulübü nünBK nın anlamı bu

muydu ?geriye kalanını ön taraflarda bir yerlerde yakaladı. Adamlarını büyük bir neşeyle alkışlıyorlardı. Wendy nin bakışları arkaya doğru kaydı ve orada oturan minyon tipli sarışın birkadına odaklandı. Başı öne eğikti ve gözleri içkisine odaklanmıştı.

Sherry Turnball, Phil in karısı.

Wendy kalabalığın arasından yüzerek geçti, kadına doğru yol aldı.

-Bayan Turnball? Sherry Turnball başını içkisinden yavaşça kaldırarak döndü.

-Ben Wendy Walker. Telefonda görüşmüştük.

-Şu muhabir.

-Evet.

-Dan Mercer hikâyesini yapanın siz olduğunuzu bilmiyordum.

-Onu tanıyor muydunuz?

-Bir kez karşılaşmıştım.

-Nasıl?

-O Phil ile birlikte Princeton da aynı odada yaşıyordu.

Onunla geçen sene, Farley için yürüttüğümüz siyasi bağış etkinliğinde tanışmıştım.

-Farley mi?

-Diğer bir okul arkadaşı. İçkisinden bir yudum aldı.

Sahnede, TenAFly insanlardan sessiz olmalarını istedi.

-İzninizle size bir sonraki müzik parçasından bahsedeyim. İçeriye bir sessizlik çöktü. TenAFly sanki sinirlenmişçesine gözlüklerini çekip çıkarttı. Çatık kaşları gözdağı vermeyi hedeflemişti, ancak daha çok kabızlığın eşiğindeymiş gibi bir imaj yaratıyordu.

-Bir gün BK deki arkadaşlarımla Starbucks ta oturuyor dum, diye sözlerine başladı.

Babalar Kulübü avazı çıktığı kadar bağırdılar.

-Orada oturuyor, kahvemin ya da önümdeki her neyse onun tadını çıkartıyordum.

Tam o sırada şu dokuzbirbir adına çalışan hoş bayanlardan teki yanımdan geçti ve adamım, kadının göğüsleri iriydi, umarım ne demek istediğimi anlıyor sunuzdur. Sevinç çığlıkları, ne demek istediğini anlıyoruz, türünden yükseldi.

-Ve ben orada bir ilham, yeni bir ezgi ve nota arayışı içerisinde, bu boyundan bağlamalı bikini giyinmiş beş güzel kadını incelemeye aldım... ve birdenbire aklıma şu deyim geldi: Salla küçük köpekleri güzelim. Bir anda.

Kadın etrafta aylak aylak geziniyordu, enerjikti, çalışıyordu, ben de kendi kendime,

-Evet bebeğim, salla onları, diye içimden geçirdim. TenAFly bir an için durup söylediklerinin insanlara iyice nüfuz etmesini bekledi. Sessizlik yaşandı. Sonra birisi seslendi:

-Dâhi!

-Teşekkürler kardeşim, düşüncelerimde gerçekten de ciddiydim. Fanatiklerini anlaşılması güç bir tavırla işaret etti, parmakları sanki onlara doğru çevrilmiş bir silah gibiydi.

-Her neyse, BK deki arkadaşlarım bana bunu rap müziğe çevirmekte ve bir somaki kademeye taşımakta yardım etti. Dolayısıyla bu sizin için çocuklar.

Ve tabi ki, oradaki koca memeli fıstıklar için. Hepiniz de TenAFly ın ilham kaynağısınız. Alkış.

Sherry Turnball,

-Tüm bunların oldukça etkileyici olduğunu düşünüyorsunuz, öyle değil mi? dedi.

-Bu benim yorum yapabileceğim bir konu değil. TenAFly, her ne kadar tıbbi uzmanlar bunu büyük olasılıkla

-nöbet ya da

-hasar bırakan inme olarak isimlendirecek olsalar da, bazılarının

-dans olarak niteleyebilecekleri bir performansı sergilemeye başladı.

Hayır, kızım, salla küçük köpekleri, Sanki benim en gözde fanatiğimmişsin gibi salla, Salla onları, Gösterinin en iyisiymişsin gibi salla, Salla onları, Haydi, burada seni beslemek için bir kemik var, Salla onları, Al bunu kızım, PETA dan protesto yeme...

Wendy gözlerini ovalayıp kırpıştırdı, ardından da tekrar açtı.

Artık, Babalar Kulübü nün diğer üyeleri ayağa kalkmış, TenAFly ın dizeler arasında kalan kısmı solo söylemesine izin vererek

-Salla Onları korosuna eşlik ediyorlardı.

TenAFly:

-Çığlık atmaya ve haykırmaya gerek yok.

-Salla onları. TenAFly:

-Onları doğru salla, sana inci bir köpek tasması vereyim... Wendy yüzünü buruşturdu. Artık herkes ayaktaydı. Tenis beyazı giyinmiş adam parlak yeşil bir kazak içerisinde göze batıyordu. Phil in bej pantolonu ve mavi düğmeli bir gömleği vardı. Ayakta dikilmiş alkışlıyordu, rap müzik eşli ğinde kaybolup gitmiş gibiydi. Shsrry T urnball gözlerini uzaklara dikti.

Wendy,

-İyi misiniz? diye sordu.

-Phil in gülümsediğini görmek çok hoş. Rap müzik birkaç dize daha devam etti. Wendy, Pops un bir köşede iki hanımla sohbete daldığını fark etti. Banliyöde motosikletçiye pek rastlanmıyorduve lüks kulüp dansçılarından bazıları kötü oğlanları eve götürmeyi her zaman isterlerdi.

Sherry,

-Şu önde oturan kadını görüyor musunuz? diye sordu.

-Külotunu sahneye atan mı? Sherry başını sallayarak onayladı.

-O Norm unyani, TenAFly ınkarısı. Üç çocukları var. Evlerini satmak ve kadının ebeveynlerinin yanına taşınmak zorunda kaldılar.

Ama o eşini inanılmaz derecede destekliyor. Wendy,

-Çok hoş, dedi, ancak bir kez daha yakından baktığında tezahüratın biraz zorlama, hatta belki de gerçek coşkudan ziyade klasik bir zorlama yüklü çaba olduğunu düşündü.

Sherry Turnball,

-Neden buradasınız? diye sordu.

-Dan Mercer hakkında gerçekleri bulmaya çalışıyorum.

-Bunun için biraz geç değil mi, siz de öyle düşünmüyor musunuz?

-Büyük olasılıkla evet.

Phil bugün bana garip bir şey söyledi. Yanlış yere suçlanmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini ifade etti.

-Sherry Turnball içkisiyle oynadı.

-Sherry? Kadın gözlerini kaldırdı ve bakışları Wendy ninkilerle buluştu.

-Onun daha fazla incinmesini istemiyorum.

-Burada bulunma maksadım bu değil.

-Phil her sabah saat altıda kalkar, takım elbisesini giyer ve kravatını takar. Sanki işe gider gibi. Sonra mahalli gazeteleri alır, on yedinci sokaktaki Banliyö Lokantası na gider.

Orada kahvesini alarak tek başına oturur, ilanlara göz atar.

Tek başına, takım elbiseli ve kravatlı. Her sabah, yalnız. Hep aynı şeyi yapar. Wendy mutfak masasına oturmuş, zarflara özgeçmişini yerleştiren babasını tekrar anımsadı.

Sherry,

-Ona bunun sorun olmadığını anlatmaya çalışıyorum, dedi.

-Ancak ne zaman daha küçük bir eve taşınmayı önerecek olursam, Phil bunu kişisel algılıyor. Erkekler işte, öyle değil mi?

-Ona ne oldu Sherry?

-Phil işini çok seviyordu. Mal müşavirdi. Parayı yönetiyordu.

Günümüzde bunlar olumsuz terimler. Ama Phil, insanlar bana birikimlerini değerlendirmem konusunda güveniyor, derdi. Bunu bir düşünün. İnsanların parası onun için önemli. İnsanlar ona emeklerini, çocuklarının üniversite eğitimlerini, emekliliklerini emanet ediyorlar. Sürekli olarak, bunun getirdiği sorumluluğuve şerefıbir düşün, derdi. Tüm bunların onun açısından manası, kendisine duyulan güvendi.

Dürüstlük ve şerefti. Sustu. Wendy kadının devam etmesini bekledi.

Etmeyince, Wendy,

-Ben bir takım incelemeler yaptım, dedi.

-Tekrar çalışmaya başlıyorum. Phil bunu istemiyor. Ama ben yine de işime geri döneceğim.

-Sherry, beni dinle. Zimmete para geçirme suçlamasından haberim var. Kadın sanki tokat yemişçesine durdu.

-Nasıl?

-Bu önemli değil. Phil in yanlış yere suçlanmakla kastettiği şey bu mu?

-İthamlar anlamsız bir şekilde ortaya atıldı. En yüksek maaş alan çalışanlarından tekini işten atmak için bir bahane olarak kullanıldı. Eğer suçlu idiyse, neden hapis cezası almadı?

-Bunu Phil le konuşmak isterdim.

-Neden? Wendy ağzını açtı, durakladı, sonra tekrar kapattı.

Sherry,

-Tüm bu olanların Dan la hiçbir alakası yok, dedi.

-Belki de vardır.

-Nasıl? İyi soru.

Wendy,

-Onunla benim yerime konuşabilir misiniz? diye sordu.

-Ne diyeceğim?

-Ona yardımcı olmak istediğimi. Ancak birdenbire Wendy nin aklına bir şey geldi, Jenna mn söylediği bir şey, Phil ve Sherry nin de dillendirdiğibir şey, geçmişe ilişkin, Princeton hakkında, Farley le alakalı bir şey. Eve gitmeli, bilgisayarının başına geçmeli, biraz araştırma yapmalıydı.

-Sadece onunla konuşun, tamam mı? TenAFly diğer bir şarkıya başladı, bu Karizma adlı çekici, orta yaşlı kadına adanmış bir gazeldi. TenAFly en ufak bir karizmaya sahip olmadığını, ancak Karizma nın içinde olmak istediğini ifade ederek küçük bir şakayla eseri kendi istediği yönde değiştirmişti.

Wendy, Pops a doğru koşturdu.

-Haydi, gel, dedi.

Pops, çekici bir gülümsemesi ve ince bir boyun hattı olan çakırkeyif kadını işaret etti.

-İş üzerindeyim.

-Telefon numarasını al ve kadına küçük köpeklerini sana daha soma sallamasını söyle. Buradan bir an önce çıkmalıyız. BOLUM 15 MÜFETTİŞ FRANK TREMONT ve Şerif Mickey Walker in yedikleri ilk gol: Tacizci Dan Mercer ve kayıp kız Haley McWaid arasında bir bağ bulmak.

Haley in telefonu insanlara, her ne kadar genç bir Sussex Eyalet polisi olan ve teknik konularda bilgisi bulunan Tom Stanton hâlâ incelemesine devam ediyor olsa da, çok az sayıda ipucu sunmuştuyeni atılmış herhangi bir mesaj, eposta ya da yapılmış yeni bir arama yoktu. Buna rağmen, ağlayan Ted ve çelik gibi sağlam Marcia nm yardımlarıyla, Haley ve Dan Mercer arasında bağlantı kurmak o kadar da uzun bir zaman almadı. Haley McWaid, Kasselton Lisesi nin son sınıf öğrencisiydi. Sınıf arkadaşlarından tekinin adı Amanda Wheeler dı, bu Jenna Wheeler m, yani Dan ın eski karısının üvey kızıydı. Dan Mercer eski karısıyla arkadaş kalmıştı ve anlatılanlara bakılırsa onların evinde de çok zaman geçiriyordu.

İşte bağlantı.

Jenna ve Noel Wheeler, klasik, salonu basamaklı evlerinde, hemen karşıdaki kanepede oturmaktaydılar. Jenna nın gözleri yakın zamana kadar döktüğü yaşlardan dolayı şişmişti.

Ufak tefek bir kadındı, vücudu sanki antrenman yapıyormuşçasma sıkıydı, büyük olasılıkla yüzünün ağlamaktan şiş olmadığı zamanlarda oldukça da güzeldi. Kocası Noel, Tremont un öğrendiği kadarıyla, Valley Tıp Merkezi nde kalp cerrahıydı. Saçları koyu renkte, dağınık ve biraz da uzundutıpkı konser veren bir piyanistten bekleneceği gibi.

Frank, diğer sevimli bir banliyö evinde, farklı pelüş bir kanepe daha, diye düşündü. Tıpkı McWaid lerdeki gibi. Her iki kanepe de hoş, büyük olasılıkla oldukça da pahalıydı. Bu üzerinde mavi çiçekleri olan parlak san renkteydi.

Bahan anımsatıyordu.

Frank ikisini, Noel ve Jenna yı ya da Ted ve Marcia McWaid i ana caddedeki, büyük olasılıkla 4 numaralı yol üzerindeki bir eşya dükkânına giderken, birkaç kanepe denerken, güzel banliyö evlerine hangisinin uyacağına, hem dekora hem de yaşam tarzlarına hangisinin yakışacağına, duvar kâğıtları, Şark halısı ve Avrupa ya yaptıkları seyahatlerden satın aldıkları süs eşyalarına hangisinin en

yakın duracağına karar vermeye çalışırken hayal etti.

Kanepeyi evlerine yollattırmışlar, doğru noktayı bulana kadar bir yerden diğerine sürekli olarak taşımışlar, kendilerini üzerine bırakmışlar, denemeleri için çocuklarını çağırmışlar, hatta belki de gecenin bir yarısı kalkıp sessizce aşağı süzülüp üzerine uzanmışlardı. Sussex Eyalet Şerifi Mickey Walker, tıpkı güneş tutulmasında olduğu gibi Tremont un arkasına dolandı. Şimdi iki dava da birbiriyle çakışıyordu, dolayısıyla tam bir işbirliği içerisinde olmalıydılarkayıp bir kızı bulmaya çalıştığınızda eyalet yetki çatışması gibi bir şey söz konusu değildi. Bu sorgulamayı Frank ın yönetmesine karar vermişlerdi.

Frank Tremont avucunun içine doğru öksürdü.

-Bizimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkürler. Jenna,

-Dan hakkında yeni bir şey buldunuz mu? diye sordu.

-Size Dan Mercer ile aranızda ne tür bir ilişki olduğunu sormak istiyorum. Jenna şaşırmış göründü. Noel Wheeler kımıldamadı.

Hafifçe öne doğru eğildi, kollarını baldırlarına dayamıştı, parmakları iki dizi arasındaydı.

Jenna,

-Aramızdaki ilişkiye ne olmuş? diye sordu.

-Yakın mıydınız?

-Evet. Frank, Noel e baktı.

-Hepiniz mi? Yani, o karınızın eski kocasıydı. Soruyu yanıtlayan yine Jenna oldu.

-Hepimiz. Dan kızımız Kari nin vaftiz babasıdır... babasıydı.

-Kari kaç yaşında?

-Bunun tüm bu olanlarla ne alakası var ki? Frank m ses tonu biraz sertleşti.

-Lütfen sadece sorulan yanıtlayın Bayan Wheeler.

-Altı yaşında.

-

-Dan Mercer la yalnız zaman geçiriyor muydu?

-Eğer bir şeyleri ima ediyorsanız Frank, kadının sözünü keserek,

-Bir soru sordum, dedi.

-Altı yaşındaki kızınız, Dan Msrcsr la yalnız başına zaman geçirdi mi? Jenna, yüksek bir ses tonuyla,

-Geçirdi, dedi.

-Ve onu gönülden sevdi. Ona Dan Amca derdi.

-Diğer bir çocuğunuz daha var, öyle değil mi? Bu soruyu Noel yanıtladı.

-Benim daha önceki evliliğimden bir kızım var, evet. Adı Amanda.

-O şu anda evde mi? Frank bunu daha önceden kontrol etmişti, dolayısıyla sorunun yanıtını biliyordu.

-Evet, yukarıda. Jenna sessiz duran Walker a doğru baktı.

-Tüm bunların Ed Grayson un Dan ı öldürmesiyle ne alakası olduğunu kesinlikle anlayamıyorum. Walker sadece ona bakmakla yetindi, kolları göğsünde kenetliydi.

Frank,

-Dan bu eve ne sıklıkta gelirdi? dedi.

-Bu ne fark eder ki?

-Bayan Wheeler, gizlemeniz gereken bir şey mi var? Jenna nın ağzı açık kaldı.

-Anlayamadım?

-Neden beni sürekli olarak zorluyorsunuz ki?

-Böyle bir şey yaptığım yok. Sadece bilmek istedim

-Neden? Bunu neden sorduğum ne fark eder ki? Noel Wheeler ortamı yatıştırmak için karısının dizine elini koydu.

-Sık sık gelirdi. Hakkında ortaya atılan bu

-durakladısuçlamalar gün yüzüne çıkmadan önce, belki haftada bir kadar.

-Ya sonra?

-Ziyaretleri azaldı. Sadece bir ya da iki kez geldi. Frank dikkatini Noel e yoğunlaştırdı.

-Neden azaldı? Bunun suçlamalardan kaynaklandığına mı inanıyorsunuz? Noel Wheeler bir süre düşündü. Jenna ona baktı, vücudu aniden gerildi. Noel sonunda,

-Suçlamalardan dolayı olduğunu sanmıyorum, hayır, dedi.

-Peki neden? Noel Wheeler sessiz kaldı. Karısına hiç bakmadı.

-Sonradan pişman olmaktansa baştan güvende olmak en iyisi, öyle değil mi? Jenna,

-Dan buraya gelmemenin en iyisi olacağını hissetti.

Böylece komşular dedikodu yapmayacaktı, dedi.

Noel gözlerini halıdan ayırmadı.

Jenna,

-Ve, diye devam etti,

-ben tüm bunların olanlarla ne alakası olduğunu hâlâ bilmek istiyorum. Frank,

-Kızınız Amanda ile konuşmak isterdik, dedi. Bu dikkatlerini çekti. Jenna ilk başta ayağa fırladı, ama sonrasında bir şey onu durdurdu. Noel e doğru baktı.

Tremont bunun sebebini merak etti.

Üvey anne sendromu, diye düşündü. Ne de olsa, oradaki gerçek ebeveyn Noel Wheeler dı.

Noel,

-Dedektif... Tremont du, öyle değil mi? dedi.

Frank, terminolojiyi düzeltmeye zahmet etmeden, başınısallayarak onayladıo aslında bir müfettişti, dedektif değil, ama lanet olsun, bu ikisi çoğu zaman birbiriyle karıştırılıyordu.

Noel,

-Sizinle işbirliği yapmaya istekliyiz, diye sözlerine devam etti.

-Tüm sorularınızı yanıtlayacağım. Ama şimdi kızımı da bu işin içine katıyorsunuz.

Çocuğunuz var mı Dedektif? Frank Tremont, gözünün kenarından, Mickey Walker m ayağını huzursuzca salladığını fark etti. Tremont her ne kadar hiçbir şey söylemese de, Walker olan biteni biliyordu. Tremont kesinlikle Kasey hakkında konuşmadı.

-Hayır, yok.

-Eğer Amanda yla konuşmak istiyorsanız, ne olup bittiğini bilmem lazım.

-Bu anlaşılır bir durum. Tremont biraz sallandı, sessizliğin herkesi hafifçe kıpırdanmaya sevk etmesini bekledi.

Zamanlamanın uygun olduğunu düşününce,

-Haley McWaid in kim olduğunu biliyor musunuz? diye sordu.

Jenna,

-Evet, tabi ki, dedi.

-Eski kocanızın ona bir şey yaptığını düşünüyoruz. Sessizlik yaşandı.

Jenna,

-Bir şey yaptığını demekle Frank,

-Kaçırdığını, cinsel tacizde bulunduğunu, zorla götürdüğünü, öldürdüğünü söylemek istiyorum, diye lafı yapıştırdı.

-Bu sizin açınızdan yeterince açık mı Bayan Wheeler?

-Benim tek bilmek istediğim şey

-Ve sizin ne bilmek istediğiniz de umurumda değil.

Ayrıca Dan Mercer ya da namı veya onu kimin öldürdüğü de umurumda bile değil. Onunla sırf Haley McWaid le bu kadar yakın bir ilintisi olduğu için ilgileniyorum.

-Dan hiç kimseyi incitmezdi. Frank alnındaki damarın zonkladığım hissetti.

-Oh, bunu daha önce neden söylemediniz ki? Sırf sizin sözünüze inanabilir ve

evime geri dönebilirdim, öyle değil mi? Adamın kızınızı kaçırdığına dair ortaya konulan kanıt yığınını unutun Bay ve Bayan McWaideski karısı onun hiç kimseyi incitmeyeceğini söylüyor. Noel, büyük olasılıkla hastalarıyla konuşurken kullandığı o doktor ses tonuyla,

-Kibirli davranmanın hiçbir anlamı yok, dedi.

-Aslına bakılırsa Dr. Wheeler, kibirli davranmak için çok sayıda neden var. Daha önce açık bir şekilde işaret ettiğiniz üzere, siz bir babasınız, öyle değil mi?

-Evet, tabi ki.

-Pekâlâ, diyelim ki Amanda üç aydır kayıpve McWaid ler de beni bu şekilde çekiştirip duruyorlar. Nasıl bir tepki verirdiniz? Jenna,

-Sadece anlamaya çalışıyoruz dedi.

Ama kocası elini dizine koyarak tekrar onu susturdu. Noel başını salladı ve seslendi,

-Amanda! Jenna Wheeler, öfke dolu bir ses yukarıdan aşağı,

-Geliyorum! diye karşılık verince tekrar yerine oturdu.

Beklediler. Jenna, Noel e baktı. Noel in gözleri ise halıya odaklanmıştı.

Frank Tremont,

-İkinize bir soru, dedi.

-Dan Haley Mc Waid i tanıyor muydu ya da onunla hiç karşılaşmış mıydı, biliyor musunuz? Jenna,

-Hayır, dedi.

-Dr. Wheeler? Adam, kızı belirdiğinde dağınık saçlı kafasını olumsuz manada salladı. Amanda uzun boylu ve sıskaydı; vücudu ve kafası sanki dev eller bir topak kili her iki yandan sıkıştırıp bastırmışçasına uzamış görünüyordu. Bu dile getirilmesi oldukça kaba bir tanımlama olabilirdi, ancak kol ve bacakları çok uzun, biçimsiz ve hantal duruyordu. Büyük elleri önde, öylece dikildi.

Sanki çıplakmış, kontrol ediliyormuş ve mahrem yerlerini kapatmaya çalışıyormuş gibiydi. Gözleri etrafta dolanıp duruyor, kimseyle gözgöze gelmemeye çalışıyordu.

Babası ayağa kalktı ve odanın karşısına doğru yürüdü.

Kızını kollarıyla koruyucu bir tavırla sarmaladı ve kanepeye götürdü.

Onu Jenna ve kendi arasına oturttu. Jenna da kolunu üvey kızının bedenine doladı. Frank herkes biraz rahatlayana kadar birkaç dakika bekledi.

-Amanda, ben müfettiş Tremont. Bu da Şerif Walker.

Sana birkaç soru sormamız lazım. Başın kesinlikle belada değil, dolayısıyla rahatla. Sadece sorulara elinden geldiğince dürüst ve açık yanıtlar vermeni istiyoruz, tamam mı? Amanda başıyla hızla onayladı. Gözleri, tıpkı kendilerine

güvenli bir tünek arayan iki korkmuş kuş gibi etrafı dolaştı.

Ebeveynleri ona daha da sokulup sarıldı, sanki onun yerine darbeyi kendileri almak istercesine biraz öne doğru eğildiler.

Frank,

-Haley McWaid i tanıyor musun? diye sordu.

Genç kız hemen orada, Frank in gözü önünde siniverdi Evet.

-Nereden?

-Okuldan.

-Arkadaş olduğunuz söylenebilir mi? Amanda omuz silkti.

-AP kimyada laboratuvar partneriyiz.

-Bu, bu sene miydi?

-Evet.

-Peki, bu nasıl oldu? Amanda soruya şaşırmış gibi göründü.

-Yani birbirinizi kendiniz mi seçtiniz?

-Hayır. Bunu Bayan Walsh ayarlıyor.

-Anlıyorum. Birbirinizle anlaşabildiniz mi?

-Evet, tabi. Haley gerçekten çok hoş bir insandı.

-Hiç buraya, senin evine gelmiş miydi? Amanda bu noktada tereddüt etti.

-Evet.

-Birkaç kez mi?

-Hayır, sadece bir kere. Frank Tremont arkasına yaslandı, kısa bir an için bekledi.

-Bunun ne zaman olduğunu bana söyleyebilir misin? Kız, babasına baktı. Babası onayladı.

-Sorun değil. Amanda tekrar Tremont a döndü.

-Şükran Günü nde. Frank, Jenna Wheeler i seyretti. Kadın hiçbir ipucu vermiyordu ama Frank bunun zorlama bir tutum olduğunun farkındaydı.

-Haley neden buradaydı? Kız yine omzunu silkti.

-Sadece oyalanıyordu.

-Şükran Günü nde mi? Ailesiyle birlikte değil miydi? Jenna Wheeler açıkladı.

-Daha somaydı. Kızların hepsi aileleriyle Şükran Günü yemeklerini yemişler ve ilerleyen saatlerde buraya gelmişlerdi. Ertesi gün okul yoktu. Jenna nm sesi artık uzaklardan geliyor gibiydi. Yavan, ölü. Frank gözlerini Amanda dan ayırmadı.

-Saat kaç gibiydi? Amanda bir düşündü.

-Bilmiyorum. Buraya on gibi geldi.

-Evde kaç kız vardı?

-Dört. Bree ve Jody de buradaydı. Bodrum katta takıldık.

-Şükran Günü soması mı?

-Evet. Frank bekledi. Hiç kimse gönüllü olup bu işi üstlenmeyince, beklenen soruyu sordu:

-Dan Amca da Şükran Günü için burada mıydı? Amanda yanıtlamadı. Jenna ise hiç kımıldamaksızm oturdu.

Tremont tekrar,

-Burada mıydı? diye sordu.

Noel Wheeler öne doğru eğildi, yüzünü elleriyle kapattı.

-Evet, dedi.

-Dan, Şükran Günü nde buradaydı. BÖLÜM 16 III POPS EVE GİDERKEN tüm yol boyunca homurdandı.

-O fıstığı avucumun içine almıştım.

-Üzgünüm. Sonra:

-Fıstık mı?

-Piliçler için modern terimler kullanmaya çalışıyorum.

-İyi de gidiyorsun.

-Bu terimleri bilmelisin.

-Lütfen durumu karmaşıklaştırma. Pops,

-Oh, karmaşıklaştırmayacağım, dedi.

-Bu önemli bir şey, öyle değil mi?

-Evet.

Fıstığını kaybettiğin için üzgünüm.

-Balık, deniz. Pops omzunu silkti.

-Anlaşmayı bilirsin.

-Biliyorum. Wendy aceleyle eve gitti. Charlie iki yakın arkadaşı, Clark ve James ile birlikte kanalları kurcalıyorlardı. Oturmaodasındaki eşyalara ancak gençlerin yapabilecekleri şekilde yayılmışlardı, sanki iskeletlerini çıkartmışlar, yakındaki dolaba asmışlar ve etraflarında her ne tür bir döşeme varsa kayıp oraya yıkılmışlardı.

Charlie, dudakları dışında hiçbir yerini hareket ettirmeden,

-Hey, dedi.

-Erken geldin.

-Doğru, sakın kalkma. Charlie sırıttı. Clark ve James,

-Selam Bayan Tynes, diye homurdandılar. Vücutlarını oynatmadılar, ancak ona bakabilmek için boyunlarım hafifçe çevirdiler. Charlie birdenbire Wendy nin eski kanalında duruverdi. NTC haber açıktı. Wendy nin yerine işten atılmış

olması gereken, sinir bozucu, çok genç yeni sunucu Michele Feisler, birkaç gün önce Batı Orange daki Güney Dağı Sahası ndan ayrılırken her iki dizinden birden kurşunlanan Arthur Lemaine adlı adama dair bir hikâye aktarmaktaydı.

Clark,

-Vay be, dedi.

-Sanki tek diz yetmezmiş gibi. Michele, Wendy nin kendisinde olmadığını ümit ettiği o sözde ciddi kadın haberci ses tonuyla, Arthur Lemaine nin gecenin geç saatlerinde yapılan antrenmanın ardından vurulduğunu ifade etti. Kamera şimdi Güney Dağı Sahası na çevrilmişti, hatta New Jersey Şeytanları nin orada antrenman yaptıklarını ifade eden tabelayısanki bu hikâyeye önemli bir şeyler ekliyormuş gibidahi görmek mümkündü.

Kamera, destek masasındaki acımasız Michele Feisler e geri döndü.

James,

-Ondan nefret ediyorum, dedi.

Clark,

-Kafası, yani, bedeniyle kıyaslandığında çok büyük, diye ekledi.

Feisler kişiyi dehşete düşüren o ses tonuyla şöyle devam etti:

-Arthur Lemaine otoritelerle hâlâ bu konuyu konuşmuyor. Wendy, ne kadar büyük bir sürpriz, diye düşündü. Eğer birisi sizi iki dizinizden birden vurursa, büyük olasılıkla hiçbir şeyi görmemek, duymamak ya da dillendirmemek en iyisiydi.

Hatta James bile burnunu bunun bir mafya işi olduğunu ifade edercesine havaya kaldırdı. Charlie televizyon kanallarını tekrar taramaya başladı.

James arkasına döndü ve,

-Şu Michele pilici sizin grubunuzda değil mi Bayan T? dedi.

Clark,

-Evet, diye ekledi.

-Onun şu ağır aksak kıçına bir tekme atın. Charlie nin onlara işle alakalı yaşadıkları yakın tarihli sıkıntıları aktardığı çok açıktı, Wendy çok minnettardı.

-Teşekkürler çocuklar. Clark,

-Gerçekten, dedi.

-Kadının kafası topu andırıyor. Charlie buna ekleme yapmadı. Bir keresinde annesine arkadaşlarının onu çok çekici bir kadın olarak gördüklerini açıklamıştı. Bunu herhangi bir sıkılma ya da dehşet hissetmeksizin dile getirmişti ve Wendy bunun iyi mi, kötü mü olduğunu kesinlikle bilmiyordu.

Yukarı, bilgisayarının başına yöneldi. Farley sıra dışı bir isimdi. Sherry Turnball onun adına siyasi bir bağış etkinliğiyürütüldüğünden bahsetmişti.

İsmi arattırdı ve seks skandali türünden bir şeyler işittiğini anımsadı.

İnternetin hızı ve kusursuzluğu artık hiç kimseyi şaşırtmamalıydı, fakat yine de bazen insan dumura uğruyordu. İki tıklama ve işte Wendy aradığı şeyi bulmuştu: Altı ay önce, Farley Parks, Pennsylvania daki kongrede adaylığını koymuş, yine o günlerde fuhuşa karıştığına dair bir skandal yolunu kesivermişti. Bu basında çok az yer almıştı siyasi seks skandalları günümüzde artık pek ender rastlanır şeyler değildiancak bu Farley i saf dışı bırakmaya yetmişti.

Wendy arama motorunda karşısına çıkan ilk birkaç siteye göz gezdirdi.

Görünüşe bakılırsa,

-Arzu adındaki ki bu kadının gerçek ismi olmayabilirdi bir

-erotik dansçı yani

-striptizci hikâyeyi yerel bir gazeteye vermişti.

Sonra anlatılanlar buradan etrafa yayılmıştı.

-Arzu kendisine bir blog sayfası hazırlamış, Farley Parks ile yaşadığı kaçamakları en korkunç detayına kadar tanımlamıştı. Wendy kendisini oldukça pişkin olarak nitelendirirdi, ancak burada okuduğu detaylar büzülüp kızarmasına yol açmıştı. Aman Tanrım.

Videolar da vardı. Gözleri yan kapalı, içlerinden tekine tıkladı. Çıplaklık yoktu, çok şükür.

-Arzu bir silüet hâlinde oturdu. Soluk soluğa, makina tarafından değiştirilen bir ses tonuyla çok daha grafik detaylar sundu. Otuz saniye sonra, Wendy bunu kapattı.

Yeter. Meselenin aslını anlamıştı. Ve bu hiç de iyi bir şey değildi.

Tamam, sakin ol. Muhabirlere ana temaya bakmaları öğ retilir, ancak bu konuda hoşa gidecek tek bir şey yoktu. Buna rağmen Wendy nin bu araştırmayı yapması şarttı.

-Farley Parks adına yaptığı araştırmanın ilk sayfası skandaldan bahsediyordu.

İkinci sayfaya tıkladı, tatsız bir biyografiyle karşılaştı.

Evet, işte şuradaFarley Parks, Princeton dan yirmi yıl önce mezun olmuştu.

Phil Turnball ve Dan Mercer la aynı sene.

Bu bir rastlantı mıydı? Aynı seçkin üniversiteden aynı anda mezun olan üç adam da geçmiş yıllarda yaşadıkları skandallarla mahvolmuştuzengin ve güçlüler bu tür sorunları üzerlerine çekebiliyorlardı.

Her şey bundan ibaret olabilirdi. Bir rastlantı.

Bunun dışında, üç adam birbirlerine birer sınıf arkadaşından daha yakın da olabilirlerdi.

-Ev arkadaşları. Phil Turnball bu kelimeyi kullanmıştı.

Phil ve Dan aynı dairedeydiler. Bir üniversite odası, ikiden fazla öğrenci anlamına geliyordu. Eğer sadece Phil ve Dan söz konusu olsalardı, onlara oda arkadaşı denilebilirdi. Ya ev arkadaşlığı? Bu üç, belki de daha çok sayıda insanı ima eden bir terimdi. Peki, Farley Parks ın onlarla birlikte olup olmadığını nasıl bulabilirdi? Wendy nin elinde sadece Turnball ların ev numarası vardı.

Büyük olasılıkla hâlâ Blend de olmalıydılar. Peki, o zaman oda arkadaşları hakkında başka kimin bilgisi olabilirdi? Jenna Wheeler m, yani Dan m eski karısının.

Saat geç olmuştu, ama zaman telefon etmenin uygun kaçıp kaçmayacağı yönünde endişe duyma zamanı değildi. Wendy, Wheeler lann ev numarasını çevirdi. Telefona, üçüncü çalışta, bir adambüyük olasılıkla kocası Noelyanıt verdi.

-Alo?

-Ben Wendy Tunes. Jenna ile görüşebilir miyim lütfen?

-Kendisi evde değil. Klik.

Wendy ahizeye bakıp kaldı. Hımm. Bu oldukça garip görünüyordu.

Omuz silkti ve telefonu yerine bıraktı. Bilgisayarına geri döndüğünde, aklına garip bir düşünce geldi: Facebook.

Aptalca bir baskıyla, Wendy geçen sene kendisine bir Facebook sayfası açmış, birkaç arkadaş kabul etmiş, birkaçına da arkadaşlık teklif etmiştive sonra bunun dışında hiçbir şey yapmamıştı. Her ne kadar o internet sitelerinde ortamı kalabalıklaştıran ondan daha yaşlı çok sayıda insan varmış gibi görünse de, belki de tüm bunlar yaşla ilintiliydi. Wendynin gençliğindekulağa anneannem gibi gelmek istemiyordu ama, bir erkek sizi

-aradığında

-, bu Facsbook takindsn çok daha farklı bir anlam taşırdı. Saygı duyduğu zeki insanlar sürekli olarak ona aptalca şakalar yolluyorlar, ona bir şeyler atıyorlar, onu Mafya savaşlarına davet ediyor ya da duvarına yazı yazıyorlardıçift anlamlı kelimeler tüm uluslara mahsus muydu?ve Wendy kendisini Big filminde sürekli olarak elini havaya kaldıran ve

-Anlayamadım, diye bağıran Tom Hanks gibi hissetti.

Ancak Tufts tan mezun olduğu sene sınıf hakkında bir sayfa yaratıldığını, bu sayfanın eski ve yeni fotoğraflarla, sı mf arkadaşlarına dair bilgilerle tamamlandığını anımsadı.

Yirmi yıl önce Princeton dan mezun olanların da bir sayfası olabilir miydi? Facebook a girdi ve bir araştırma yaptı.

Başardı.

Princeton daki sınıftan doksan sekiz üye siteye kaydolmuştu.

Ön sayfada sekizinin küçük fotoğrafları vardı. Tartışma masaları ve bağlantıları mevcuttu. Wendy, cep telefonu sinyal vermeye başladığında, istediği her şeye ulaşabilmek için bu gruba nasıl katılabileceğini düşünüyordu.

Telefonuna baktı ve mesaj geldiğini gösteren küçük işaretin yanıp söndüğünü fark etti. Blend deyken birisi aramış olmalıydı. Gelen aramalara göz attı ve en son aramanın eski işyerinden yapıldığını gördü. Büyük olasılıkla neredeyse var olmayan kıdem tazminatı paketiyle ilintili bir şey olmalıydı. Ama, hayır, bu arama bir saatten daha kısa süre önce yapılmıştı.

İnsan Kaynakları onu bu kadar geç bir saatte aramazdı.

Wendy mesajı dinlemek için numarayı tuşladı, Vic Garrett in, kendisini... erçekten de yaşananlar iki gün öncesine mi aitti? ...kovan adamın sesini duyunca şaşırmıştı.

-Hey tatlım, ben Vic. Beni hemen ara. Çok önemli. Wendy kanının hızlandığını hissetti. Vic abartılı konuşmayı sevmezdi. Adamı ofisinden, özel numarasından aradı.

Eğer Vic orada değilse, çağrıyı mutlaka mobiline yönlendirmiş olmalıydı.

Daha ilk çalışta telefon yanıtlandı.

Vic,

-Duydun mu? diye sordu.

-Neyi?

-Tekrar işe alınabilirsin. En azından serbest çalışabilirsin.

Hangisi olursa olsun, bu işi senin ele almanı istiyorum.

-Hangi işi?

-Polisler Haley McWaid in cep telefonunu buldular.

-Bunun benimle ne alakası var?

-Bunu Dan Mercer m otel odasında buldular. Görünüşe bakılırsa şu senin adam, kıza her ne olduysa ondan sorumluymuş. ED GRAYSON yatağında tsk başına uzanıyordu.

On altı yıllık karısı Maggis, kocası Dan Msrcsr cinayetinden dolayı sorguya çekilirken her şeyini toplayıp evden ayrılmıştı. Önemli değil. Ed Grayson, evliliğimiz zaten çoktan bitmişti, hatta bir süredir gerçek manada ölüydü, diye düşündü, ama yine de insan bir tür talep ve umut besliyordu, şu anda ise o umut çoktan çekip gitmişti. Maggie söylemeyecekti.

Ed bunu biliyordu. Maggie sorunların uçup gitmesini dilemişti. Bu onun yöntemiydi. Yatağı bir bavula tıkıp kaldır, bunu zihninin genlerindeki bir dolabın üst rafına itele, kapısını kapat ve suratına bir gülümseme takın.

Maggie nin en sevdiği, Quebec deki annesinin ona öğrettiği deyim şöyle derdi:

-İnsan pikniğe kendi havasını getirir. Dolayısıyla her iki kadın da hayatları boyunca bol bol gülümsediler. Gülümseyişleri o kadar muhteşemdi ki, bazen bunların manasız olduklarım unutuyordunuz. Maggie nin gülümsemesi yıllar boyunca işe yaramıştı.

Genç Ed Grayson u büyülemiş, ayaklarını yerden keserek havaya uçurmuştu. Gülümseme ona büyük bir fazilet gibi görünmüş, Ed bunun yakınında olmak istemişti. Ama bu gülümseme fazilet değil, sadece aldatıcı bir görünüm, kötüyü uzaklaştırmak için bir maskeydi.

Oğulları E.J. nin çıplak fotoğrafları ilk kez gün yüzüne çıktığında, Maggie nin verdiği tepki Ed i çok şaşırtmıştı: Hiçbirisini görmemiş gibi davranmıştı.

Maggie, bunları hiç kimsenin bilmesi gerekmez, demişti. E.J. iyi görünüyor diye sözlerine devam etmişti. Sadece sekiz yaşında. Hiç kimse ona gerçek manada dokunmamıştıya da birisi dokunmuş olsa bile, ortada buna işaret eden hiçbir şey yoktu. Pediyatrist oğlanda hiçbir şey bulamamıştı. E.J. ormal, sakin görünüyordu.

Geceleri yatağını ıslatmıyor, karabasan görmüyor ya da büyük endişeler yaşamıyordu.

Maggie,

-Kafana takma, diyerek onu yönlendirmişti.

-O çok iyi. Ed Grayson sinirlenmişti.

-Bu pisliğin akıl hastanesine kapatılmasını istemiyor musun? Bunu diğer çocuklara da yapmaya devam etmesini mi istiyorsun?

-Diğer çocuklar umurumda değil. Sadece E.J. önemli.

-Ve ona öğretmek istediğin de bu mu? Kafana takmamı?

-En iyisi bu. Dünyanın onun başına gelenleri bilmesi için hiçbir neden yok.

-O yanlış hiçbir şey yapmadı Maggie.

-

-Bunu biliyorum. Bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama insanlar ona daha farklı gözlerle bakacaklar. Bununla tanınacak.

Eğer sessiz kalırsak, bunu başkalarının öğrenmesini engellersek... Maggie kocasına gülümsemişti. Bu tavır Ed e ilk defa korkuyla geri adım attırmıştı.
Ed ayağa kalktı ve kendisine diğer bir viski soda hazırladı.

ESPN i açtı ve SportsCenter ı seyretmeye başladı. Gözlerini kapattı ve kam düşündü. Adalet adı altında çektiği acı ve dehşeti düşündü. Şu Wendy Tynes a söylediği her şeye inanıyordu: Adaletin yerine getirilmesi gerekliydi.

Eğer bunu mahkemeler yapamıyorsa, pekâlâ, o zaman bu iş onun gibi adamlara kalıyordu. Ancak bu, bu işi yapanların ödeyecekleri herhangi şahsi bir bedelin olmadığı manasına da gelmemeliydi.

Özgürlüğün bedava olmadığım sık sık duyarsınız. Adalet de bedava değildir.

Ed yalnızdı, ancak eve geldiğinde Maggie nin dehşete kapılmış fısıltılarını hâlâ işitebiliyordu.

-Ne yaptın? Ve uzun bir savunma yapmaktansa, bunu kısa ve basit kesti:

-Her şey bitti. O da onlar, yani Ed ve Maggie Grayson hakkında konuşuyor olabilirdi. İşte o zaman arkanıza bakmaya başlıyor ve bu gerçekten aşk mıydı diye sorgulamaya başlıyorsunuz.

E.J. in başına gelenlerden onları sorumlu tutmak kolaydı ama bu doğru ve kesin miydi? Trajedi çatlaklara sebep olmuş, onları daha da derinleştirmiş miydi?yoksa trajedi orada hep var olan çatlakları görebilesiniz diye ışığı mı açmıştı? Belki de karanlıklar içerisinde yaşıyorduk, gülümseme ve faziletin aldatıcı görünümüyle gözlerimiz kör olmuştu. Belki de trajedi sadece at gözlüklerini kaldırmaya yarıyordu. Ed kapı zilinin çaldığını işitti. Saat geçti. Zili sabırsızca kapıya indirilen yumruklar takip etti. Düşünmeden tepki verdi.

Ayağa fırladı ve komodinde duran silahını kaptı. Kapı tekrar çaldı, ardından da yumruklandı.

-Bay Grayson? Polis, lütfen açın. Ed pencereden dışarı baktı. İki Sussex Eyalet Polisi kahverengi üniformaları içerisinde dikiliyorduikisi de şu Walker adlı iri siyah şerif değildi. Grayson, bu çok hızlı oldu, diye düşündü.

Şoka girmemiş, sadece birazcık şaşırmıştı. Silahını bıraktı, aşağı indi, kapıyı açtı.

Polisler on iki yaşlarında gibi görünüyorlardı.

-Bay Grayson?

-Ben Federal Polis Müdürü Grayson um oğlum.

-Efendim, Daniel J. Mercer cinayetinden dolayı tutuklusunuz.

Lütfen ben size haklarınızı okurken ellerinizi arkanıza götürür müsünüz? BÖLÜM 17 AFALLAMIŞ BİR HÂLDE, Wendy eski ve şimdi yine şu anki mi olmuştu? patronu Vic Garrett le yaptığı görüşmeyi bitirdi ve telefonu yerine bıraktı.

Haley McWaid in iPhone u Dan Mercer m yatağının altında bulunmuştu.

Bunu hazmetmeyi, duygularını birbirinden ayırıp gruplamayı denedi.

İlk aklına gelen şey en bariz olanıydı: McWaid ailesi adına kendisini çok kötü hissetti, midesi bulandı. Her şeyin onlar için bir şekilde iyi olacağını delicesine ümit etti. Tamam, daha derinlere in. Wendy şoktaydı, evet. İşte olan

buydu.

Belki de çok şaşkındı. İçinin bir şekilde rahatlaması gerekmez miydi? Haklı çıkmamış mıydı?Wendy en başından beri Dan konusunda haklıydı.

Adalet bir şekilde yerini bulmuştu.

Wendy iyi şeyler yapmaya çalışan masum bir adamı alaşağı etmek için entrikalar düzenleyen bir hilekâr değildi.

Ama orada, hemen önündeki ekranda, Dan m Princetonda birlikte mezun olduğu sınıfın sayfası açıktı. Gözlerini kapatıp arkasına yaslandı.

Dan m ilk karşılaştıkları günkü yüzü, barınakta yaptıkları o ilk röportaj, sokaktan kurtardığı çocuklar için hissettiği heyecan, çocukların ona saygıyla karışık bir korkuyla bakışları, ona bir anda kapılışı gözlerinin önüne geldi.

Sonra dünü, o lanet olası treyler parkını, aynı yüzde şahit olduğu o korkunç ezikleri ve yaralan, gözlerdeki o karartıyı, bildiği onca şeye rağmen adama uzanıp dokunmayı ne kadar çok istediğini anımsadı.

İnsan bu sezgileri hemen kafasından atabilir mi? Bunun tam karşıtı, tabi ki, değişik kılıklarda gelen şeytandı.

Meşhur seri katil Ted Bundy örneğini daha önce defalarca işitmişti.

Ama gerçek şuydu ki, Bundy i hiçbir zaman pek yakışıklı bulmamıştı. Belki de bu, onun kim olduğunu bilmekten kaynaklı bir kavrayıştı, ancak gözlerindeki boşluk rahatça görülebiliyordu. Wendy onu yağlı, yapışkan, alçaklık içeren türden cazibeli birisi olarak göreceğinden emindi. Şeytanın varlığı hissedilebilirdi.

Gerçekten hissedilebilirdi. Ya da o öyle olabileceğini düşündü.

Her halükârda, bunu Dan da görmemiş ya da hissetmemişti.

Adamın öldüğü günde dahi, hissettiği şey sevecenlik ve sıcaklıktı. Ve bu şimdi sezginin de ötesinde bir şeydi. Phil Turnball buradaydı. Farley Parks buradaydı. Burada yaşanan farklı, çok daha karanlık ve sinsice işleyen bir takım şeyler vardı.Gözlerini açtı ve öne doğru uzandı. Tamam, Facebook.

Kaydoldu, Princeton sınıf sayfasını buldu, onların arasına nasıl katılabilirdi? Bunun bir yolu olmalıydı.

Sanırım evdeki Facebook uzmanına sormalıyım, diye düşündü.

-Charlie! Alt kattan yanıt geldi:

-Ne var?

-Lütfen buraya gelebilir misin?

-Seni duyamıyorum.

-Buraya gel!

-Ne? Sonra:

-Neden?

-Sadece gel lütfen.

-Ne istediğini yüksek sesle söyleyemez misin? Wendy cep telefonunu kaptı, ona bilgisayarda acilen yardıma ihtiyacı olduğunu ve bir an önce oraya gelmemesi durumunda, her ne kadar bunu nasıl yapabileceğine ilişkin kesin bir bilgisi olmasa da, hat hesaplarının tümünü kapattıracağını yazarak oğluna bir mesaj attı. Kısa süre sonra, derin bir iç çekiş, ardından da oğlunun merdivenleri tırmanan yavaş ayak seslerini işitti. Charlie başını kapıdan içeri uzattı.

-Ne var? Wendy bilgisayar ekranını işaret etti.

-Bu gruba katılmam lazım. Charlie gözlerini kısarak ekrana baktı.

-Ama sen Princeton a gitmedin ki.

-Derinlemesine yaptığın bu araştırma için çok teşekkürler.

Bunu kesinlikle bilmiyordum. Charlie gülümsedi.

-Benimle dalga geçmene bayılıyorum.

-Anasına bak, oğlunu al. Tanrım, bu çocuğa bayılıyordu.

Wendy de, ebeveynleri sinsice sarmalayan, onları ezip yok eden, kollarını çocuklarının etrafına dolayıp onların uzaklaşmalarına kesinlikle izin vermek istemeyen o kıvılcımlardan teki vardı.

Charlie,

-Ne var? dedi.

Wendy silkindi.

-Pekâlâ, gerçekten Princeton a gitmemiş olmama rağmen, bu gruba nasıl katılabilirim? Charlie yüzünü buruşturdu.

-Şaka yapıyorsun, öyle değil mi?

-Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?

-Onca alaycılığın göz önüne alınırsa, bunu söyleyebilmek çok zor.

-Şaka yapmıyorum, alay da etmiyorum. Bu gruba nasıl dâhil olabilirim? Charlie iç çekti, ileri doğru uzandı ve sayfanın sağ tarafını işaret etti.

-GRUBA KATIL yazan şu kısa yolu görüyor musun?

-Evet.

-Ona tıkla. Sonra doğruldu.

-Ya sonra? Oğlu,

-O kadar, dedi.

-Kaydoldum Şimdi surat asma sırası Wendy deydi.

-Ama, senin de büyük bir bilgelikle ifade ettiğin üzere, ben Princeton a gitmedim.

-Önemli değil. Bu herkese açık bir grup. Kapalı gruplarda KATILIM

TALEBİ yazar. Bu herkese açık. Tıklıyor ve giriyorsun. Wendy kuşkulu göründü.

Charlie tekrar iç çekti.

-Haydi, yap şunu, dedi.

-Tamam, bekle. Wendy kısa yola tıkladıve hemen o dakika, yaşasın, Facebook vasıtasıyla olsa da, Princeton mezunlar sınıfına dâhil olmuştu. Charlie ona sanasöylemiştim türünden bir bakış fırlattı, başını salladı ve ağır adımlarla aşağı yöneldi. Wendy onu ne kadar çok sevdiğini bir kez daha düşündü.

Marcia ve Ted McWaid in o iPhone un, Haley in büyük olasılıkla gerçekten inanılmaz derecede istediği ve edindiğinde de sevinç çığlıkları attığı o aygıtın yabancı bir adamın yatağının altında bulunduğuna dair polisten aldıkları haberle nasıl sarsıldıklarını bir düşündü.

Hiç de faydası olmamıştı.

Sayfa açılmıştı, dolayısıyla başladığı işe devam etti. Wendy ilk olarak doksan sekiz mezunlarını taradı. Dan yoktu, Phil yoktu, Farley yoktu. Gruba katılmış olsalar dahi, büyük olasılıkla şimdi Facebook tan çıkmış olmalıydılar.

Diğer isimlerden hiçbirisi tanıdık değildi.

Tamam, şimdi ne olacak? Tartışma odalarını kontrol etti. Teki hasta bir sınıf arkadaşından bahsediyor, ona destek topluyordu. Diğeri sınıf üyelerinin bölgesel toplantıları hakkındaydı. Burada hiçbir şey yoktu. Bir diğeri yaklaşan buluşmadan bahsediyordu. Wendy bu sayfanın çeşitli yerlerine tıkladı ve umut verici bir kısa yol yakaladı:

-Yatakhane ResimleriBirinci Sınıf Senesi! Wendy beşinci resimde üçünü bir arada yakaladı. Manşette

-Stearns Evi yazıyordu. Ve tuğla evin önünde poz veren yüzlerce öğrenci mevcuttu. İlk olarak Dan ı fark etti. Zaman içerisinde pek de yaşlanmamıştı, dalgalı saçları yetişkinliğinde biraz kısalmıştı, o kadar. Bunun dışında, aynı görünüyordu. Bu konuda sn ufak bir şüphe yoktuo oldukça iyi görünümlü bir adamdı.

İsimler aşağıda sıralanmıştı. Politikacı Farley Parks önde, ortadaydı.

Phil Turnball sağda dikiliyordu. Dan m üzerinde kot pantolon ve tişört vardı, hem Farley hem de Phil Snooty Prep Monthly nin kapak resmi için süslenmişlerdi.

Bej pantolonlar, yakalı gömlekler, çorapsız giyilmiş makosenlereksik olan tek şey omuzlarına dolanmış birer süveterdi.

Tamam, artık yatakhanenin adını biliyordu. Şimdi ne olacaktı? Resimdeki

herkesi tek tek Google da arayabilirdiisimleri aşağıda listelenmiştiama bu uzun zaman alabilir ve ona ihtiyacı olan şeyi veremeyebilirdi. Bu insanların birinci sınıf oda arkadaşlarını internette listelemelerine benzemiyordu.

Tekrar sayfaya döndü: Wendy Facebook sayfasını tekrar taramaya başladı.

On dakika soma, istediğine ulaştı:

-Birinci Sınıf Arkadaşlarımız Facebook ta! Kısa yolu tıkladı, PDF dosyasını yükledi ve bunu Adobe Acrobat la açtı. Birinci sınıf listesiWendy anılarıyla gülümsedi. Tabi ki Tufts da onların da böyle bir sayfaları vardı. Gelinen şehir veonun o akşamki amacı açısından çok daha önemlisi birinci sınıf oda dağılımlarına göre yapılandırılan lise yıllık resimleri. Wendy M tuşuna bastı, iki sayfa atladı ve Dan Mercer ı buldu. İşte orada, birinci sınıf resminde şu yazıyordu: Daniel J. Mercer Riddle, Oregon Riddle Lisesi Stearns Daireleri 109 Dan resimde sırıtıyordu, sanki tüm hayatı önünde uzanıp gidiyor gibiydi. Yanlış. Bu resim çekilirken büyük olasılıkla on sekiz yaşındaydı. Gülümseyişi sanki hayata atılmaya hazırım demek ister gibiydi ve evet, Princeton dan mezun olacak, evlenecek, boşanacaktı... ya sonra? Pedofil olup ölecek miydi? Bu akla yatkın bir şey miydi? Dan o günlerde de pedofil miydi yoksa, yani on sekiz yaşında? Birilerini hiç taciz etmiş miydi? Lise öğrencisi olarak bu tür eğilimleri var mıydıyoksa onda bundan daha fazlası mı mevcuttu? Bir genç kızı gerçekten de kaçırmış mıydı? Buna inanmakta neden böyle zorlanıyordu ki? Önemli değil.

Odaklan. Kayıtlar ona Sterns deki oda numarasını vermişti. Süit 109. Emin olmak için P ye tıkladı. Artık emindi, Bryn Mawr, PA dan, Lawrenceville Okulu ndan gelen Farley Parks da Stearns 109 daydı. Boston, MA ve Phillips Academy Andover dan gelen Philip Turnball nere deyse bugün göründüğü gibi duruyorduevet, o da Süit l o r dandı.

Wendy arama düğmesine bastı ve

-Stearns Süit 109 yazdı.

Beş sonuca ulaştı.

Philip Turnball, Daniel Mercer, Farley Parksve şimdi bunlara iki yeni isim eklenmişti: Yüzünde ihtiyatlı bir gülümseme olan, Afrikan Amerikalı Kelvin Tilfer ve ortasında büyük bir boncuk bulunan o ip kolyelerden takan Steven Miciano.

Karşısına çıkan bu iki yeni isim onun için hiçbir şey ifade etmedi. Diğer bir arama sayfası açtı, arama motoruna

-Kelvin Tilfer yazdı. Hiçbir şey gelmedi. Gerçekten. Princeton mezunları listesinden edinilen bir isimişte o kadar. Linkedln de yok. Facebook ta yok. Twitter da yok.

MySpace de yok.

Wendy bundan nasıl bir sonuç çıkartması gerektiğini bilemedi.

Çoğu insan, hatta en zararsızı hakkında bile, internetten bir şey bulabilirdiniz.

Kelvin Tilfer, özellikle oda arkadaşlarını göz önüne aldığınızda, tam bir hayaletti.

Peki, bu ne anlama geliyordu? Belki hiçbir şey. Varsayımda bulunmak için çok erken.

Bunu yapmadan önce bilgi topla.

Wendy arama motoruna

-Steven Miciano yazdı. Arama sonuçlarını gördüğünde, bunlardan hiçbirisine detayları görmek için daha tıklamadan önce, neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu.Yüksek sesle,

-Lanet olsun, dedi.

Arkasından bir ses geldi:

-Ne var? Bu Charlie ydi.

-Hiçbir şey, ne oldu?

-Clark lara gitmemiz sorun olur mu?

-Bence problem yok.

-Harika. Charlie çıktı. Wendy bilgisayarına geri döndü. İlk veriyi tıkladı, bu West Essex Tribune adındaki gazetede dört ay kadar önce yayınlanan bir haber metniydi: Livingston, NJ deki St. Barnabus T ıp Merkezi nde ortopedi cerrahı olarak görev yapan Steven Miciano dün gece yasadışı uyuşturucu bulundurmaktan tutuklandı. Polis, bir ipucunu değerlendirerek, doktorun arabasının bagajında

-yüksek miktarda yasadışı reçeteli ağrı kesici madde ele geçirdi.

Dr. Miciano duruşmaya kadar kefaletle serbest bırakıldı. St.

Barnabus Tıp Merkezi adına konuşan bir sözcü, inceleme tam manasıyla sonlanana kadar Dr. Miciano nun açığa alınacağını dile getirdi.

İşte bu kadar. Wendy başka bir şey daha bulabilmek umuduyla West Essex Tribune u aradı. Hiçbir şey bulamadı.

İnternete geri döndü, blog sayfalarında ve hatta Twitter da çeşitli haberlere ulaştı. Bunlardan ilki, Miciano nun kendisine ilaçları nasıl el altından verdiğini açıklayan bir hastaya aitti. Diğer bir tanesi, Dr. Miciano yu yakalamak için kullanılan eyalet kanıtlarını saptıran bir

-uyuşturucu satıcısı

-nm ifadesiydi. Diğer bir ifadede de, Miciano nun

-uygunsuz ve

-kesinlikle bir uyuşturucunun etkisindeymiş gibi davrandı ğmı söyleyen bir hasta farklı bir siteye diğer bir giriş yapmıştı. Wendy not almaya, blog sayfalarını kontrol stmsys, Twssts s göz atmaya, çeşitli tartışma odalarındaki mesajları incelemeye, MySpace ve Facebook bağlantılarına bakmaya başladı.

Bu çok çılgmcaydı.

Princeton dan beş birinci sınıf oda arkadaşı. Garip bir durum.

Pekâlâ, Kelvin Tilfer ı şimdilik bunların arasından çıkartalım.

Diğer dördü: bir mal danışman, bir politikacı, bir sosyal görevlive şimdi de bir doktor. Dördü de geçen sene çeşitli skandallarla alaşağı edilmişti.

Bu rastlantının da ötesinde bir şeydi.

BÖLÜM 18 ED GRAYSON TEK TELEFON ETME HAKKINI kullanarak avukatı Hester Crimstein i arayıp uyandırdı. Ona tutuklandığını söyledi.

Hester,

-Bu kulağa o kadar saçma geliyor ki, böyle bir durumda normalde mevkice benden çok daha aşağıda birisim oraya yollardım, dedi.

-Ama?

-Zamanlamandan hiç hoşlanmadım. Ed,

-Ben de, dedi.

-Söylemek istediğim şu ki, sadece birkaç saat önce Walker ın canına ot tıkamıştım. Pekâlâ, neden seni yakalayıp tutukladılar? Durakladı.

-Tabi eğer bu konuya dair ilgimi kaybetmemin dışında bir şeyse?

-Sebebin bu olduğunu düşünmüyorum.

-Ben de öyle. O zaman bu ellerinde başka bir şey olduğu anlamına geliyor.

-Kan testi mi?

-Bu yeterli olmayacaktır. Hester duraksadı.

-Ed, çok daha suçlayıcı bir şey bulmuş olma şansları kesinlikle yok, öyle değil mi?

-Kesinlikle yok.

-Emin misin?

-Kesinlikle.

-Tamam, ne yapacağını biliyorsun. Konuşma. Şoförüme gelip beni almasını söyleyeceğim.

Gecenin bu saatinde oraya gelmem bir saati bulmaz.

Ed,

-Bir sorun daha var, dedi.

-Ne?

-Bu kez Sussex Eyaleti polis istasyonunda değilim. Newark tayim.

Bu Essex Eyaleti nin değişik bir yargı dairesi.

-Nedeni konusunda herhangi bir fikrin var mı?

-Hayır.

-Tamam, dişini sık ve bekle. Üzerime bir şeyler geçireyim. Bu kez işimi en alasıyla ortaya koyacağım. O pisliklere en ufak merhamet göstermeyeceğim. Kırk beş dakika sonra, Hester müvekkili Ed Grayson ile birlikte, formika zeminli ve yere vidalarla tutturulmuş bir masanın yer aldığı küçük bir sorgu odasında oturuyordu. Beklediler.

Uzun bir süre beklediler. Hester sinirlenmeye başladı.

Sonunda kapı açıldı. Şerif Walker içeri girdi, üzerinde üniforması vardı.

Ona diğer bir adamgöbekli, altmış yaşlarında, sanki kasten kırıştırılmış gibi duran, sincap kahverengi renkli takım elbiselieşlik etmekteydi.

Walker,

-Beklettiğimiz için özür dilerim, dedi. Karşıdaki duvara yaslandı.

Masada Grayson un karşısına diğer adam oturdu. Hester hâlâ etrafı arşınlıyordu.

Kadın,

-Buradan gidiyoruz, dedi.

Walker ona parmağım salladı.

-Güle güle Avukat, sizi özleyeceğiz.

Oh, ama müvekkiliniz hiçbir yere gitmiyor. O tutuklu.

Hakkında süreç başlatıldıişlem yapılacak ve burada tutulacak. Saat geç oldu. Büyük olasılıkla sabah ilk iş olarak kefalet davası görülecek, ama endişelenmeyin, kalacak yerlerimiz çok rahat. Hester bu söylenenlerin hiçbirisini dinlemedi.

-Özür dilerim Şerif, ancak siz seçilmiş bir memur değil misiniz?

-Öyleyim.

-O zaman, kaynaklarımın tümünü sizin kıçınızı kodese sokmak için bir araya getirdiğimi bir hayal edin. Demek istiyorum ki, böyle bir şey ne kadar zor olabilir? Oğlu iğrenç bir adamın kurbanı olan birisi Diğer adam sonunda konuştu.

-Şu tehditleri kısa bir an için kesebilir miyiz lütfen? Hester ona baktı.

-Ne halt yemek istiyorsanız yiyin Bayan Crimstein, tamam mı? Umurumda bile değil. Sorularımız var. Ya bunlara yanıt verirsiniz, ya da müvekkiliniz sistemde kaybolup gider.

Beni anladınız mı? Hester Crimstein gözlerini kısarak ona baktı.

-Siz kim siniz?

-Adım Frank Tremont. Essex Eyalet müfettişiyim. Ve gerçekten de, tutumunuzu bir an için yumuşatabilirseniz, belki neden burada olduğunuzu anlayabileceksiniz. Hester adama sanki saldırmaya hazırmış gibi baktı ama sonra geri adım attı.

-Tamam koca oğlan, anlat bakalım. Buna Walker karşılık verdi. Bir dosyayı masaya gürültülü bir şekilde fırlattı.

-Kan testi.

-Ne diyor?

-Sizin de bildiğiniz gibi müvekkilinizin arabasında kan iziyle karşılaşmıştık.

-Öyle söylemiştiniz.

-Arabadaki kan kurban Dan Mercer mkiyle mükemmel şekilde uyuşuyor. Hester yalancıktan esnedi.

Walker,

-Belki bize bunun sebebini siz söyleyebilirsiniz? dedi.

Hester omuz silkti.

-Belki birlikte bir yere gitmişlerdir.

Belki Dan Mercer m burnu durup dururken kanamıştır. Walker kollarını göğsünde kavuşturdu.

-Aklınıza gelen en iyi olasılık gerçekten de bu mu?

-Oh, hayır Şerif Walker. Eğer hoşunuza gidecekse, bundan çok daha iyisini de yapabilirim. Hester gözlerini kırpıştırdı ve sahte küçük bir kız sesine büründü.

-Size varsayımsal bir şey söyleyebilir miyim?

-Ben gerçekleri tercih ederim.

-Üzgünüm yakışıklı, elimden gelenin en iyisi bu.

-

-İyi, anlat bakalım.

-Pekâlâ, işte farazi bir açıklama. İddia edilen Dan Mercer cinayetine dair elinizde bir tanık var, öyle değil mi? Doğru.

-Şimdi farazi olarak, diyelim ki tanığınız, şu TV muhabiri Wendy Walker in ifadesini okumuş olayım. Walker,

-Bu imkânsız bir şey, dedi.

-Tanığın ifadesi ve kimliği kesinlikle gizlidir.

-Aman Tanrım, ne kadar da kötüyüm. Farazi bir TV muhabirinin farazi ifadesi demek istemiştim. Devam edebilir miyim? Frank Tremont,

-Edin, dedi.

-Harika. Şimdi, onun farazi ifadesine göre, Dan Mercer la treylerde herhangi bir silah atışı yaşanmadan önce karşılaştığında, adamın kısa bir süre önce kötü

derecede dayak yediğini gösteren açık işaretler vardı. Hiç kimse konuşmadı.

Hester,

-Geribeslemelerden hoşlanırım, dedi.

-Biriniz kafasını sallasın. Frank,

-Sanki ikimiz de sallamışız gibi davranın, dedi.

-Tamam, iyi. Şimdi diyelim kiyine farazi olarakDan Mercer kurban babalarından tekiyle birkaç gün önce karşılaşmıştı.

Yine diyelim ki bir kavga yaşandı. Diyelim ki biraz kan döküldü. Diyelim ki kanın bir kısmı arabaya bulaştı. Durdu, ellerini iki yana açtı, kaşlarını kaldırdı. Walker Tremont a baktı.

Frank Tremont,

-Pekâlâ, pekâlâ, dedi.

-Pekâlâ, pekâlâ ne? Tremont kendisini zorlayarak gülümsemeye çalıştı.

-Eğer farazi bir kavga başlasaydı, bu müvekkilinize kesinlikle bir güdü verirdi, öyle değil mi?

-Özür dilerim, adınız neydi?

-Frank Tremont, Essex Eyalet müfettişi.

-İşinde yeni misin Frank? Şimdi de adam ellerini iki yana açtı.

-Yeni gibi mi görünüyorum?

-Hayır Frank, sen yüz yıllık verilmiş kötü bir karara benziyorsun.

Güdüye dair ifaden ise oksijen eksikliği yaşayan bir aceminin beyin ölümü gerçekleşmiş bir avukat yardımcısı üzerinde deneyebileceği türden.

Buna dikkat et kavgayı ilk kaybeden genelde ceza peşinde koşandır, öyle değil mi?

-Çoğunlukla.

-Pekâlâ,

-Hester sanki bir şovda hosteslik yapıyormuş gibi müvekkilini işaret etti

-Benim müvekkil olarak adlandırdığım şu iri adama bir bak. Bedeninde herhangi bir yara, ezik ya da sıyrık görüyor musun? Hayır. Dolayısıyla eğer fiziksel bir çekişme yaşandıysa, benim adamım bu işten galip çıkmış, sizce de öyle değil mi?

-Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.

-Güven bana Frank, benimle kesinlikle kanıt tartışmasına girmek istemezsin.

Ama her neyse, kavgayı kazan ya da kaybet, bunun konuyla alakası yok. Sen güdülenmekten sanki bu bir yenilikmiş ya da faydalıymış gibi bahsediyorsun.

Davaya yabancısın Frank, dolayısıyla izin ver de sana yardımedeyimDan Mercer müvekkilimin sekiz yaşındaki oğlunun çıplak fotoğraflarını çekti. te sana

bir güdü. Gördün mü? Bir adamın senin çocuğunu cinsel açıdan taciz etmesi, sana ondan intikam almanın yollarını arattıran bir güdüdür. Bunu bir yere yaz. Deneyimli müfettişlerin bu tür şeyleri bilmeleri gerekir. Frank homurtulu bir ses çıkarttı.

-Konu bu değil.

-Ne yazık ki Frank, konu tam olarak bu. Sen şu kan testiyle ortaya büyük bir iddia attın. Sırf bundan inanılmaz derecede etkilendin diye bizi gecenin bir körü buraya sürükleyip getirdin. Sana şunu söylemeliyim ki, kanıt olarak adlandırdığın şeybu noktada, Walker ilk konuşmamızda kayda alman kaseti sana oynatabileceği için, suç mahalli kanıtlarını nasıl yerle bir edebileceğimi açıklama kısmını burada atlayacağım kesinlikle kulağa saçma geliyor ve suçlamaların hepsi de kolayca açıklanabilir. Hester Walker a baktı.

-Cesurca tehditler savurmak istemiyorum, ancak şu saçma sapan kan testini müvekkilimi hiç yoktan yere cinayetten tutuklamak için kullanmayı gerçekten de düşünmüyorsunuz, öyle değil mi? Tremont,

-Cinayetten değil, dedi.

Bu Hester in geri adım atmasını sağladı.

-Değil mi?

-Hayır. Cinayetten değil. Benim aklımdan geçen şey, doğrudan suç ortaklığı. Hester Ed Grayson a döndü. Adam omuz silkti. Hester tekrar Tremont a batı.

-Diyelim ki heyecandan nefesim kesildi ve doğrudan suç ortaklığıyla ne kastettiğini soruverdim. Frank Tremont,

-Dan Mercer ın otel odasını inceledik, dedi.

-Bunu bulduk. Onlara yirmi santime yirmi beş santimlik bir fotoğraf uzattı.

Hester buna baktıpembe renkli bir iPhone. Bunu Ed Grayson a gösterdi, eli sanki herhangi bir tepki vermemesi yönünde onu uyarmak için adamın kolundaydı.

Hester hiçbir şey söylemedi. Grayson da aynısını yaptı. Hester belirli bir takım temel ilkeleri anlamıştı. Saldırıya geçilecek ya da sessiz kalınacak zamanlar farklıydı. Kadının aşırı saldırgan davranmak gibi bir alışkanlığı vardı, ne kadar da şaşırtıcıçok fazla konuşuyordu. Adamlar bu aşamada bir tepki beklediler. Herhangi bir tepki. Hester en ufak bir tepki vermedi. Bekledi.

Frank Tremont,

-O telefon Dan Mercer ın Newark daki otel odasında, yatağının altında, şu anda oturduğumuz yerden pek de uzak olmayan bir noktada bulundu, demeden önce kısa bir süre geçti.

Hester ve Grayson hareketsiz kaldılar.

-Bu Haley McWaid adındaki kayıp kıza ait. Tüm bu olan biteni herkesten daha iyi biliyor olması gereken emekli federal polis müdürü Ed Grayson inledi. Hester ona doğru döndü. Grayson un suratı, sanki birisi musluğu açmış ta tüm kanı boşaltmışçasına renksizleşti. Hester tekrar adamı kolundan yakaladı, sıktı, onu kendine getirmeye çalıştı.

Hester biraz zaman kazanmaya çalıştı.

-Müvekkilimin gerçekten de Frank Tremont,

-Gerçekte ne düşündüğümü bilmek ister Imisin Hester? diyerek araya girdi. Güven kazanmaya başlamıştı, sesi tehdit doluydu.

-Bence müvekkilin Dan Mercer ı öldürdü çünkü Mercer müvekkilinin oğluna yaptığı şeyden paçayı sıyırmak üzereydi. Benim düşüncem bu. Müvekkilinin kanunu kendi yaratmaya karar verdiğini düşünüyorum ve bir yerde, onu bundan dolayı suçlayamıyorum. Eğer birisi bunu benim çocuğuma yapmış olsaydı, evet, kesinlikle, ben de onun ensesine yapışırdım. Tanrı ya yemin ederim ki yapardım.

Sonra da elimden gelen en iyi avukatı tutardım çünkü gerçek şu ki, bahse konu kurban Giants maçında herkesin gözü önünde vurulup öldürülse dahi hiç kimsenin işlenen suçtan dolayı hüküm giymeyeceği kadar sevimsizinanılmaz bir pislik. Hester e baktı. Hester kollarım kavuşturdu ve bekledi.

-Ancak sorun kişinin kanunu kendi ellerine alarak tek başına uygulamaya geçirmesinde. Bunun nasıl sonlanacağmı, hangi noktaya kadar uzanacağını bilmek mümkün değil. Dolayısıyla şimdioh, bu arada, konuşulanların hepsi farazi, öyle değil mi?müvekkilin on yedi yaşındaki bir kızın başına neler geldiğini bize anlatabilecek tek kişiyi öldürdü. Grayson,

-Aman Tanrım, dedi. Yüzünü elleriyle kapattı.

Hester,

-Müvekkilimle kısa bir süre yalnız kalmak istiyorum, dedi.

-Neden?

-Sadece defolup dışarı çıkın. Sonra, bunu biraz daha derinlemesine düşünerek, Grayson un kulağına doğru eğildi ve fısıldadı.

-Bu konuda bir şey biliyor musun? Grayson arkasına yaslandı ve dehşet içerisinde avukatına baktı.

-Tabi ki hayır. Hester başını sallayarak onayladı.

-Tamam. Frank,

-Bakın, müvekkilinizin Haley McWaid e zarar verdiğini düşünmüyoruz, diye devam etti.

-Ancak Dan Mercer ın böyle bir şey yaptığından kesinlikle eminiz. Dolayısıyla şimdi, Haley i bulabilmek için, her şeyi bilmek zorundayız.

Her şeyi. Buna Mercer ın cesedinin nerede olduğu da dâhil. Ve şu anda boş yere zaman kaybediyoruz. Bildiğimiz tek şey, Dan m kızı gizli bir yerlerde tuttuğu. Haley bağlanmış, korkmuş, incinmiş olabilir, kim bilir? Biz konuyu derinlemesine araştırıyoruz. Komşulara, meslektaşlarına, arkadaşlarına, hatta eski eşine adamın gitmekten hoşlandığı yerleri soruyoruz. Ama zaman akıyorve bu kız yalnız kalmış, açlık çekiyor ya da kapana kıstırılmış olabilir, belki de daha kötü bir şeyler yaşıyordun Hester,

-Ve, dedi,

-kızın yerini size bir cesedin söyleyebileceğini düşünüyorsunuz, öyle mi?

-Olabilir, evet.

Bedeninde ya da ceplerinde herhangi bir ipucu, ufak bir şey olabilir. Müvekkilinizin bize Dan Mercer ın yerini söylemesi lazım. Hester olumsuz manada başını salladı.

-Müvekkilimin kendisini suçlamanıza izin verecek bir şeyler söylemesine göz yumacağımı mı sanıyorsunuz?

-Sadece müvekkilinizin doğru şeyi yapacağını bekliyorum.

-

-Bence bunca şeyi siz kafanızdan uyduruyorsunuz. Frank Tremont ayağa kalktı.

-Ne dediniz?

-Polisler ve üçkâğıtlanyla daha önce de yüzleştim. İtiraf et ki kızı kurtarabilelim. Frank öne doğru eğildi.

-Yüzüme yakından bir bakın.

Bunun bir taktik olduğunu gerçekten de düşünüyor musunuz?

-Olabilir. Walker,

-Ama değil, dedi.

-Ve bu noktada sözünüze güvenmem mi lazım? Walker ve Tremont kadına bakmakla yetindiler. Hepsi de biliyordubu gerçekti. Robert deNiro bile böylesine iyi bir performans sergileyemezdi.

Hester,

-Yine de, dedi,

-Müvekkilimin kendisini ele vermesine göz yummayacağım. Tremont ayağa kalktı, suratı kıpkırmızıydı.

-Sen de böyle mi hissediyorsun Ed?

-Benimle konuşun, müvekkilimle değil. Frank onu duymazdan geldi.

-Sen bir kanun adamısın. Doğrudan Ed Grayson un önüne eğdiği yüzüne doğru uzandı.

-Dan Mercer ı öldürdüğün için, Haley McWaid i de öldürmekten suçlu bulunabilirsin. Hester,

-Geri çekilin, dedi.

-Kendinle barışık yaşayabilecek misin Ed? Bilinçaltınla birlikte? Eğer yasal manevralarla zaman harcayacağımı düşünüyorsan Hester,

-Dur, dedi. Ses tonu aniden sakinleşmişti.

-Bu bağlantıyı sadece şu telefon üzerine mi konumlandırdınız?

-Ne?

-Elinizdeki her şey bu mu? Otel odasındaki şu telefon mu?

-Ne, bunun yeterli olmadığını mı düşünüyorsunuz?

-Size sorduğum şey bu değil Frank. Elinizde başka ne var diye sordum. :Size ne ki?:

-Lütfen söyleyin. Frank Tremont arkasına dönerek Walker a baktı. Walker başıyla onayladı. Frank,

-Eski karısı, dedi.

-Mercer sık sık onun evine ziyarete gidiyormuş. Görünüşe bakılırsa Haley McWaid de öyle.

-Mercer m o kızla orada tanıştığını mı düşünüyorsunuz?

-Evet. Hester başıyla onayladı.

Soma:

-Müvekkilimin gitmesine izin verin, lütfen.

-Şaka yapıyorsunuz, öyle değil mi?

-Hemen şimdi.

-Müvekkiliniz elimizdeki tek önemli kişiyi öldürdü! Hester,

-Yanlış, diye lafı yapıştırdı. Sesi odada bir bomba gibi patladı.

-Eğer söylediğiniz şey doğruysa, Ed Grayson size tek önemi kişiyi verdi.

-Siz neden bahsediyorsunuz?

-Siz vızıldayan salaklar bu telefona nasıl eriştiniz? Hiç kimse yanıtlamadı.

-Dan Mercer m odasını aradınız. Neden? Çünkü müvekkilimin onu öldürdüğünü düşündünüz. Bunun dışında elinizde hiçbir şey yoktu. Üç ay araştırdınız ve hiçbir şey elde edemediniz. Bugüne kadar. Müvekkilim size tek ipucunu verene kadar. Sessizlik yaşandı. Ama Hester m söyleyecekleri bitmemişti.

-Ve hazır konu açılmışken Frank, ben senin kim olduğunu biliyorum.

Essex Eyalet Müfettişi Frank Tremont, birkaç sene önce yaşanan şu cinayet davasını mahveden kişi. Senin tembelliğin ve beceriksizliğin yüzünden amiri Loren Muse tarafından işe yaramayan bu adam işten atılmıştı, öyle değil mi? Ve

şimdi buradasın, son davanda, ve ne oluyor? Kendini ve acınacak durumdaki kariyerini affettirmek yerine, kurbanıyla birlikte oldukça aşikar bir şekilde yol alan tanınmış bir pedofile bakmaya tenezzül dahi etmiyorsun.

Nasıl oldu da bunu ıskaladın Frank? Şimdi surat rengi solma sırası Frank Tremont a gelmişti.

-Ve şimdi, senin gibi tembel bir polis müvekkilimi suç ortaklığıyla suçluyor, öyle mi? Ona teşekkür etmen lazım.

Dava üzerinde aylarını harcadın ve hiçbir şey bulmadın. Şimdi, müvekkilimin yaptığını iddia ettiğin şeyden dolayı, şu zavallı kızı bulmaya her zamankinden çok daha yakınsın. Frank Tremont un herkesin önünde gururu kırılmıştı.

Hester Grayson a başıyla işaret etti. İkisi de yerlerinden doğruldular.

Walker,

-Nereye gittiğinizi zannediyorsunuz? dedi.

-Çıkıyoruz. Walker itiraz etmek için Tremont a baktı. Tremont hâlâ yalpalıyordu. Walker topu aldı.

-Bunu yapabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Müvekkiliniz tutuklu. Hester,

-Sizden beni dinlemenizi istiyorum, dedi.

Sesi şimdi çok daha yumuşak, hatta özür yüklü bir tondaydı.

-Zamanınızı boş yere harcıyorsunuz.

-Nereden biliyorsunuz? Hester onun gözlerine çekinmeden baktı.

-Eğer o kıza yardımcı olacak bir şey biliyor olsaydık, bunu size mutlaka anlatırdık. Sessizlik oldu.

Walker kabadayılık yapmayı denedi ama başaramadı.

-Bize neyin yardımcı olabileceğine yine bizim karar vermemize neden izin vermiyorsunuz? Hester, tamamen doğrulmuş bir hâlde Tremont a kısa bir bakış atarak,

-Evet, dedi. Soma gözlerini Walker a çevirdi.

-Şu dakikaya kadar ikiniz de insanda güven uyandıratacak çok fazla şey yaptınız. Oysa yapmanız gereken şey o zavallı kızı bulmaya odaklanmakyaşanan bunca olayda tek kahraman olarak adlandırılabilecek bir adamı suçlamak değil Kapı çalındı. Genç bir polis kapıyı açtı ve içeri doğru uzandı.

Tüm gözler ona döndü. Walker,

-Ne var Stanton? dedi.

-Kızın telefonunda bir şey buldum. Bunu görmek isteyeceğinizi düşünüyorum. KAPAN BÖLÜM 19 FRANK TREMONT ve Mickey Walker, Stanton u koridor boyunca takip etti. Walker ona,

-Hester Crimstsin ancak bir sokak fahişesini utandıracak kadar vicdanlı,

ahlaksız bir köpekbalığı, dedi.

-Bu yetersizlik saçmalığının tümünün sadece bizi oyunun dışına itmek için ortaya atıldığını biliyorsun.

-Hı hıı.

-Başından beri bu davadasın. Başka birisinin başarabileceğinden çok daha fazlasını yaptın.

-Doğru.

-Hemen FBI ı, ünlü profılcileri ve ofisin tümünü bir araya topla. Hiç kimse bu olanları daha önceden tahmin edemezdi.

-Mickey?

-Evet. Frank,

-Eğer tatmin olmak isteseydim, dedi,

-senden çok daha seksi ve kadınsı birini bulurdum, tamam mı?

-Evet tamam. Stanton onlan teknik adamların takıldıkları, bodrumdaki diğer bir köşe odaya götürdü. Haley McWaid in iPhone u bir bilgisayara bağlanmıştı. Stanton ekranı işaret etti.

-Bu daha rahat görebilmeniz için kızın cep telefonu ekranının bilgisayar ekranına yansıtılmış hâli. Frank Tremont,

-Tamam, dedi.

-Peki, ne var?

-TU da bir şey buldum.

-Nede?

-TU da. Telefon uygulamalarında. Tremont pantolonunu kemeriyle birlikte yukarı çekti.

-Bana Betamax mi hâlâ programlayamayan yaşlı bir fosil gibi davran, konuyu bu şekilde anlat. Stanton bir düğmeye bastı. Ekran küçük ikonlarm üç sıra hâlinde güzelce dizildikleri siyah bir zeminle kaplandı.

-Bunlar telefon uygulamaları. Görüyor musunuz, bir iCal ı var, ki bu Haley in lacrosse maçları ve ev ödevleri gibi randevularını takvimde tuttuğu uygulama, Tetrisbu bir oyunaynı zamanda Moto Chaser da öyle, Safari onun İnternet tarayıcısı, iTunes u şarkı indirmek için kullanmış. Haley müziği çok seviyormuş. Şuradaki de Shazam olarak adlandırılan diğer bir şarkı yükleme programı. Bu Walker,

-Sanıyorum ana fikri anladık, dedi.

-Tamam, özür dilerim.

-Frank Haley in iPhone una baktı. En son, diye düşündü, acaba hangi şarkıyı dinledi? Hızlı rock parçaları mı, yoksa duygusal baladları mı seviyordu? Frank

bu cihazlardan, tipik saçmalık, şeklinde dalga geçiyordu, çocuklar birbirlerine mesaj yazıyor, eposta gönderiyor, etrafta kulaklıklarla geziyorlardı, ancak bir yerde, bu cihaz hayattı. Arkadaşlarını adres defterine, okul programını takvime, en sevdiği şarkıları kayıt listesine, kendisini gülümseten fotoğraflanMickey Mouse ile alınan gibi fotoğraf dosyasına yüklüyordu. Hester Crimstein in suçlaması ortadaydı. Doğru, Dan Msrcsr m geçmişte herhangi bir şiddet ya da tecavüz kaydı yoktu, bundan çok daha küçük kızlarla diyalog hâlinde olduğu açıktı ve gerçekten de, eski karısının onunla aynı kasabada yaşıyor olması hiç de dikkate alınabilecek büyük bir uyarı işareti değildi. Ancak. Crimstein in davadaki yetersizliğine dair sarf ettiği kelimeler kafasına ciddi bir şekilde işlemişti. Ve Frank bunlarda bir gerçeğin yankılandığını işittiğinden korktu.

Bunu daha önce görmeliydi.

Stanton,

-Her neyse, dedi,

-çok fazla detaya girmek istemiyorum ama bu biraz garip bir durum. Haley diğer herhangi sıradan bir genç gibi birkaç şarkı indirmiş ama kaybolduğu günden bu yana böyle bir şey yapmamış.

Aynı şey internette gezinmek konusunda da geçerli. Demek istiyorum ki, iPhone uyla ziyaret ettiği her yeri biliyoruz çünkü hizmet ağı bunu bize gösteriyor.

Dolayısıyla, arama motorunda görebileceğim hiçbir şey sizi şaşırtmayacaktır.

Virginia Üniver sitesi hakkında birkaç arama yapmışsanıyorum oraya girmediği için çok üzülüyormuş, doğru mu?

-Doğru.

-Ayrıca West Orange dan Lynn Jalowski adında bir kız hakkında da araştırma yapmış, Virginia Üniversitesi nde bir lacrosse oyuncusu, dolayısıyla belki de bir rakibini araştırıyordur diye düşündüm. Frank,

-Hepimiz bunu biliyoruz, dedi.

-Doğru, bu bir hizmet ağıo zaman, her ne kadar Haley in bunu yaşıtı diğer arkadaşlarından çok daha az yaptığını vurgulamam gerekse de, gönderilen şu anlık mesajlardan, yazılardan ve buna benzer şeylerden de haberinizin olduğunu düşünüyorum. Ancak şunu da unutmayın, Google Earth e ilişkin pek fazla bilinmeyen bir telefon uygulaması da var.

Bunun ne olduğunu büyük olasılıkla biliyorsunuzdur. Frank,

-Dalganı geç bakalım, dedi.

-Şuna bir bakın. Temelde tam bir GPS özelliği taşıyor. Stanton Haley in iPhone unu aldı ve dünya resminin üzerine tıkladı. Büyük küre döndü ve sonra

uydu kamerası aşağıya odaklandı, yerküreilk olarak Amerika Birleşik Devletleri, ardından Doğu Kıyısı, sonra da New Jersey göründü şu anda içinde oldukları binanın birkaç yüz metre ötesinde duracak şekilde büyüdü, büyüdü. Ekranda şu cümle belirdi:

-50 W Market Sokağı, Newark, NJ. Frank m ağzı açıldı.

-Bu program sana iPhone un gittiği her yeri söyler mi? Stanton,

-Öyle olmasını dilerdim, dedi.

-Hayır. Bununiçin uygulamayı açmalısın.

Haley bunu yapmadı. Buradan herhangi bir adres ya da yere bakabilir, orasının harita üzerinde uydudan alman fotoğrafını görebilirsin. Her neyse, bazı uzmanlar bunun sebebini araştırıyorlar fakat Google Earth kızın yaptığı aramaların ağda hiçbir zaman görülemediği, tek başına işleyen bir program.

İçerdiği geçmiş de aramanın ne zaman yapıldığını söyleyemiyor, sadece bunun ne ve neresi olduğu görülebiliyor.

-Ya Haley in baktığı yerler?

-Telefonuna bu proyramı yüklediği günden bu yana sadece iki tane arama yapmış.

-Yani?

-Teki kendi evi. Tahminimce, programı ilk yüklediğinde bunu açtı ve dolayısıyla da cihaz bulunduğu yeri gösterdi.

Dolayısıyla bu gerçek anlamda sayılmaz.

-Ya diğeri? Stanton tıkladı ve büyük Google Earth yerküresi tekrar döndü. Soma ekranın tekrar New Jersey e odaklandığını gördüler.

Ortasında tek bir bina yer alan ağaçlık bir alanda durdu.

Stanton,

-Ringwood Eyalet Parkı, diye yüksek sesle ilan etti.

-Buradan yaklaşık atmış kilometre uzakta. Ramapo Dağlan nin kalbi. Parkın ortasındaki şu bina da Skylands Manor.

Etrafı en az beş bin dönüm ormanla çevrili. Bir, ya da belki de iki saniyelik bir sessizlik yaşandı. Frank kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyordu.

Walker a baktı. Tek bir söz etmediler. Biliyorlardı. Kucağınıza böyle bir şey düştüğünde, bilirdiniz. Park oldukça büyüktü. Frank, birkaç yıl önce, birisinin çevredeki ormanda bir aydan daha uzun süre hayatta kalıp saklandığını anımsadı.

Küçük bir konut inşa edebilir, bunu ağaç ve çalıların altına saklayabilir, birisini oraya kilitleyebilirdiniz.

Ya da, tabi ki, birisini oraya, kesinlikle bulunamayacağı o alana

gömebilirdiniz.

Saatine ilk bakan Tremont oldu. Gece yarısıydı. Birkaç karanlık saat daha. Panik çöktü. Hızla Jenna Wheeler i aradı.

Eğer telefonu yanıtlamazsa, konuşabilmek için kadının giriş kapısına kadar gidecekti.

-Alo?

-Dan uzun yürüyüşlere çıkmayı severdi, öyle değil mi?

-Doğru.

-Sevdiği özel bir yer var mıydı?

-Watchung da gezinmeyi sevdiğini biliyorum.

-Ya Ringwood Eyalet Parkı? Sessizlik yaşandı.

-Jenna? Kadın tekrar konuşmadan önce bir dakika geçti.

-Evet, dedi. Sesi uzaklardan geliyordu.

-Yani, demek istiyorum ki, yıllar önce, ilk evlendiğimizde, her zaman Cupsaw Brook Döngüsü nü takip ederek oraya giderdik.

-Hemen giyin. Bir araba gönderip seni aldırtacağım. Frank Tremont telefonu kapattı, Walker ve Stanton a döndü.

-Helikopterler, köpekler, buldozerler, ışıklar, kazmalar, kurtarma ekipleri, park göreviileri, elde hazırda var olan herkes,yerel gönüllüler. Haydi, harekete geçelim. Walker ve Stanton başlarıyla onayladılar.

Frank Tremont telefonunun kapağını tekrar açtı.

Derin bir nefes aldı, Hester Crimstein in daha önceden sarf ettiği kelimelerin üzerinde bıraktığı darbeyi bir kez daha hissetti, sonra Ted ve Marcia McWaid i aradı.

SABAHIN BEŞİNDE, Wendy kulakları tırmalayan bir sesle uyandı. Sadece iki saat kadar önce uykuya dalmıştı.

Geç saate kadar bilgisayarın başında oturmuş, araştırmalar yapmış ve her şeyi birbiriyle bağdaştırmaya başlamıştı. Kelvin Tilfer a dair hiçbir bilgi yoktu. Yoksa kuralı yıkan tek istisna o muydu? Wendy henüz bunu bilmiyordu.

Ancak diğer dördü hakkında ne kadar fazla araştırma yaptıysageçmişlerini ne kadar derinlemesine taradıysaPrinceton oda arkadaşı skandalları da bir o kadar garip hal almıştı.

Wendy gözlerini açmadan telefona uzandı ve çatlak sesiyle yanıtladı.

Vic incelik kısmını atladı.

-Ringwood Eyalet Parkı nı biliyor musun?

-Hayır.

-Ringwood da.

-Kavrama yetisi çok yüksek bir muhabir olmalısın Vic.

-Hemen buraya gel.

-Neden?

-Polisler o kızın cesedini burada arıyorlar da ondan. Wendy doğrulup oturdu.

-Haley McWaid in cesedini mi?

-Evet. Mercer m onu ormanlık alana attığını düşünüyorlar.

-Onları bu düşünceye yönelten ne?

-Kaynağım bana kızın iPhone undaki Google Earth hakkında bir şeylerden bahsetti. Yanıma bir kamera ekibi alarak seninle orada buluşacağım.

-Vic?

-Ne? Wendy parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, deli gibi çalışan zihnini yatıştırmaya çalıştı.

-Buna tahammül edebilir miyim, bilmiyorum.

-Sızlanmayı kes. Harekete geç. Telefonu kapattı.

Wendy kalktı, duş aldı ve giyindi. TV makyaj çantası ne olur ne olmaz diye her zaman hazırdı, ki gittiği yer dikkate alındığında bu oldukça rahatsız ediciydi.

Televizyon haberleri dünyasına hoşgeldiniz. Vic in inanılmaz derecede şiirsel bir dille ifade ettiği üzere, sızlanıyordu. Charlie nin odasının önünden yürüdü. Tam bir rezaletti, dünün gömleği ve pantolonu topak hâlinde yerde duruyordu.

İnsan kocasını kaybedince, bu tür şeylere zaman harcamaması gerektiğini öğreniyordu. Geçerken içeri, uyuyan oğluna baktı ve Marcia McWaid i düşündü. Marcia da böyle uyanmış, çocuğunun odasına bakmış ve yatağını boş bulmuştu. Şimdi, üç ay sonra, kanuni yetkililer onun kayıp kızı uğruna eyaletparkını dip bucak ararlarken, Marcia McWaid de onların kendisine bir açıklamada bulunmalarını bekliyordu.

İşte, Ariana Nasbro gibilerinin anlamadığı şey de buydu.

Durumun nazikliği. Bir dehşet dalgasının nasıl anında ortaya çıkabileceği.

Herhangi bir dikkatsizliğin sizi o umutsuzluk çukuruna nasıl iteleyebileceği.

Tüm bunların nasıl onarılamaz olabileceği.

Wendy her ebeveynin dile getirdiği o sessiz duayı yine tekrarladı: Ona hiçbir şeyin zarar vermesine izin verme. Lütfen güvende olmasını sağla.

Sonra arabasına bindi, sabah yatağında olmayan o kızı aramak için polislerin gittiği eyalet parkına doğru yol aldı.

BÖLÜM 20 GÜNEŞ SABAH saat beş kırk beşte yükseldi.

Haley in küçük kız kardeşi Patricia McWaid kargaşa fırtınasının tam ortasında kımıldamadan dikiliyordu. Polisin Haley in iPhone unu bulduğu o günden bu yana, sanki o uyuşuk ilk günleri yine en baştan yaşıyor

gibiydilerposterlerini asıyor, Haley in arkadaşlarını arıyor, onun en sevdiği yerlere gidiyor, kayıp kızının internet sitesini güncelliyor, fotoğraflarını yerel alışveriş merkezlerinde dağıtıyorlardı.

Kızın ailesine çok nazik davranan müfettiş Tremont son birkaç gün içerisinde neredeyse on yıl kadar yaşlanmış gibiydi.

Adam kendisini zorlayarak gülümsedi ve

-Nasılsın Patricia? diye sordu.

-İyiyim, teşekkürler. Kızın omzunu sıvazladı ve yürüdü. İnsanlar bunu Patri rcia ya çok sık yapıyorlardı. Patricia göze çarpan birisi değildi.

Özel sayılmazdı. Bu onu rahatsız etmiyordu. Çoğu insan, her ne kadar öyle olduklarını düşünse de, hiç de özel değildi.

Patricia hâlinden memnundu ya da en azından geçmişte öyleydi.

Haley i özlemişti. Patricia kendisine gösterilen ilgiden haz almıyordu.

Ablasının tam aksine, rekabetten nefret ediyor ve ilgi odağı olmaktan kaçmıyordu.

O artık okulda bir

-acıma merkeziydi

-, popüler kızlar ona arkadaşça davranıyor, sırf partilerde

-Oh, şu kayıp kız mı? Pekâlâ, ben onun kız kardeşiyle arkadaşım, diyebilmek için ona yakınlaşmaya çalışıyorlardı.

Patricia nm annesi araştırma ekiplerinin örgütlenmesine yardım ediyordu.

Anne, tıpkı Haley gibi, inanılmaz güçlüydü, her ne kadar tek bir gezinme dahi etraflarmdakilere bir meydan okuyuş olsa da, grupların ilerleyişlerine panteri andıran bir güç katıyordu. Haley öndeydi. Her zaman. Ve onu Patricia takip ediyordu. Bazı insanlar bunun küçük kardeşi rahatsız ettiğini düşünmüşlerdi. Etmezdi. Annesi bazen ona çıkışır,

-Daha kararlı olman gerekli, derdi ancak Patricia hiçbir zaman buna ihtiyaç duymadı. Karar vermekten hoşlanmadı.

O Haley in sevdiği filmleri seyretmekten memnundu. Yediği şeyler Çin ya da İtalyan mutfağından olmuş, onun açısından fark etmiyordu. Bu neden bu kadar önemli olsundu ki? Üzerinde düşünüldüğünde, kararlı olmak neden önemliydi? Haber minibüsleri, kovboyların filmlerde büyükbaş hayvanları hapsettikleri gibi, iplerle çevrelenmiş bölgelere toplanmışlardı.

Patricia şu kablolu televizyondan tanıdığı tiz sesli, L meçli saçlı kadının orada olduğunu fark etti. Muhabirlerden teki barikatı gizlice aştı ve Patricia ya seslendi. Dişlerini göstererek sırıttı ve sanki elindeki onu arabasına binmeye ikna etmek için bir şekerlemeymiş gibi, mikrofonu kıza doğru salladı.

Tremont muhabire doğru yürüdü ve hemen barikatın arkasına defolup gitmesini söyledi. Farklı haber kanalından gelen bir ekip kameralarını kurmaya başladı.

Patricia onlarla birlikte gelen güzel muhabiri anımsadı. Oğlu Charlie Tynes onların lisesindeydi. Charlienin babası, henüz o küçükken, sarhoş bir sürücü tarafından öldürülmüştü. Bu hikâyeyi ona annesi anlatmıştı. Bayan Tynes ı ne zaman tiyatroda, süpermarkette ya da başka bir yerde görseler, Patricia, Haley ve anneleri saygıdan ya da belki de, Patricia nın tahmini üzere, sarhoş bir şoförün bunu kendi babasına yapmış olması durumunda hayatının nasıl değişeceğine dair hissettiği endişeden ve korkudan hep sessizleşirlerdi.

Başka polisler de geldi. Onları babası karşıladı, yüzünde zorlama bir gülümseme vardı, sanki seçimlere hazırlanıyormuşçasına hepsinin ellerini sıktı. Patricia daha çok babasına benziyorduakıntıyla hareket et. Ama babası değişmişti. Aslında hepimiz değiştik, diye düşündü, ancak babasının içinde bir şeyler tuzla buz olmuştu ve Patricia, Haley eve geri dönse bile, onun eski hâline döneceğinden o kadar emin değildi.

Adam hâlâ aynı görünüyor, aynı şekilde gülümsüyor, gülmeye ve aptalca davranmaya, onu o yapan o küçük şeyleri tekrarlamaya çalışıyordu, ama sanki içi boş gibiydi, sanki içindeki her şey büyük bir kepçeyle çıkartılmıştı veya uzaydan gelen canlıların insanları ruhsuz klonlarla değiştirdiği bir tür filmde oynuyorlardı.

Polis köpekleri, Danualar da gelmişti. Patricia onlara doğru yürüdü.

-Sevebilir miyim, diye sordu.

Memur, kısa süreli bir tereddüdün ardından,

-Tabi, diye karşılık verdi.

Patricia tekinin kulaklarının arkasını kaşıdı. Köpeğin dili hazla dışarı sarktı.

İnsanlar ebeveynlerin çocuklarının kişiliklerini şekillendirdiklerinden bahsederler, ancak Haley hayatı boyunca baskın kişilik olmuştu. İkinci sınıftaki kızlar Patricia ile sürekli olarak uğraşmaya başladıklarında, Haley içlerinden tekini diğerlerine uyarı olması açısından bir güzel dövmüştü. Birkaç adam Madison Meydanı Bahçesi nde onları ıslıklarla yuhaladığında Haley küçük kız kardeşini Taylor Swift i görmeye götürmüştüHaley kız kardeşinin önüne geçmiş ve adamlara yüksek sesle susmalarını söylemişti. Disney World de, ebeveynleri Haley ve Patricia ya bir gece kendi başlarına dışarı çıkma izni vermişlerdi. Gidip kendilerinden yaşça büyük diğer birkaç oğlanla buluşmuş, AllStar Spor Merkezi nde sarhoş olmuşlardı. İyi kızlar bu tür şeylerden kaçınırlardı. Bunu iyi olmadığı için değilHaley iyiydi , hâlâ genç olduğu için yapmıştı. O gece, ilk birasının

ardından, Patricia Parker adlı bir oğlanla tanışmış, Haley oğlanın ileri gitmemesini garanti altına almıştı. Müfettiş Tremont un köpeklerle ilgilenen memura,

-Ormanın derinliklerine ilerlemeye başlayacağız, dediğini işitti.

-Neden derinliklerine?

-Eğer kız hayattaysa, eğer o lanet olası pislik onu saklamak için bir tür barınak inşa ettiyse, bu patikadan oldukça uzakta olmalı, aksi takdirde muhakkak birisi fark ederdi. Ama eğer kız patikanın yakmlarındaysa...

Adamın sesi, Patricia nın söylenenleri işitebilecek bir mesafede olduğunu fark eder etmez kesildi. Patricia bundan emindi. Başını çevirip gözlerini ormana dikti ve köpeği sevdi, hiçbir şey işitmemiş gibi davrandı.

Geçen son üç ay boyunca, Patricia içine kapanmıştı. Haley güçlüydü.

Muhakkak hayatta kalacaktı. Kendisini sanki ablası bir tür garip maceraya atılmış da kısa süre sonra geri dönecekmiş gibi hissediyordu.

Ama şimdi, ormana bakıp köpeği okşarken, idraki imkânsız bir şeyi hayal etti: Haley, yalnız, korkmuş, canı yanmış, ağlıyor. Patricia gözlerini sıkı sıkı kapattı. Frank Tremont ona doğru yürüdü. Hemen önünde dikildi, boğazını temizledi, gözlerini açmasını bekledi. Birkaç dakika sonra Patricia gözlerini açtı. Adamın kendisini kelimelerle rahatlatmasını bekledi. Ama böyle bir şey olmadı. Tremont sadece ayağıyla yerleri eşeleyerek orada dikildi, kararsızdı.

Dolayısıyla Patricia gözlerini tekrar kapattı ve köpeği okşamaya devam etti.

BÖLÜM 21 WENDY SUÇ MAHALLİNİ çevreleyen koruma bandının hemen önünde dikildi ve ağızlığının yanında NTC haber kanalının logosu yer alan mikrofona konuştu. TV haberlerinin içerdikleri melodrama olmaksızın sesine ağırbaşlı bir ton eklemeye çalışarak,

-Ve artık bir açıklama bekliyoruz, dedi.

-Kuzey New Jersey deki Ringwood Eyalet Parkı ndan, ben Wendy Tynes, NTC Haberler. Mikrofonu indirdi. Kameramanı Sam,

-Bence bunu bir daha tekrarlamalıyız, dedi.

-Neden?

-Atkuyruğun sıkı değil.

-Sorun değil.

-Haydi ama, sıkılaştır şunu. Bu sadece iki dakikanı alacak.

Vic muhakkak bir çekim daha isteyecektir.

-Vic i siktir et. Sam gözlerini devirdi.

-Şaka yapıyorsun, öyle değil mi? Wendy hiçbir şey söylemedi.

Sam,

-Hey, ufak bir makyaj lekesiyle çekim yaptığımızda sinirlenen sensin, diye sözlerine devam etti.

-Yoksa birdenbire dine imana mı geldin? Haydi ama, şunu bir kez daha çekelim. Wendy ona mikrofonu uzattı ve yürüyüp gitti. Tabi ki Sam haklıydı. O televizyon haber muhabiriydi. Bu endüstride görünüşün hiçbir anlam taşımadığını düşünen kişi saflıkla beyin ölümü arasında bir yerlerde demekti. Tabi ki görünüm önemliydive Wendy de kamera için giyinip süsleniyordu.

Daha önce bunun kadar amansız durumlarda tekrarlayan çekimler yapmıştı.

Kısacası, onun gittikçe uzayıp giden başarısızlık listesine

-iyi yüzlülüğün de eklenmesi gerekiyordu.

Sam,

-Nereye gidiyorsun? diye sordu.

-Cep telefonum yanımda. Bir şey olursa beni ara. Arabasına yöneldi.

Phil Turnball ı aramayı planlamıştı ama soma karısı Sherry nin Phil in her sabahım 17 inci YoFdaki Banliyö Restoranı nda akranlarıyla geçirmeye gittiğini söylediğini anımsadı. Burası Wendy nin bulunduğu yerden yaklaşık yirmi dakika uzaktaydı.

Eski klasik New Jersey restoranlarının harika parlak aluminyum duvarları vardı. Daha yeni olanlarburadaki

-daha yeni tanımı 1968 civarlarını kastediyordu , Wendy nin aluminyumu özlemesine sebep olan yalancı taş bir cepheyle kaplıydı.

İçleri ise biraz değiştirilmişti. Her masada hâlâ para ile plak çalan küçük otomatik pikaplar, döner tabureli bir tezgah, Batphone tarzı cam kapakların altında şekerli çörekler, hiç haberdar olmadığınız mahalli kutlamalarda alınmış, imzalı, güneşten solmuş, el yazılı fotoğraflar, veznenin gerisinde kıllı kulaklı aksi bir adam ve size

-tatlım şeklinde hitap eden, onu bu sebepten çok sevdiğiniz bir kadın garson vardı.

Pikap seksenli yıllarda Spandau Ballet tarafından seslendirilen

-True adlı şarkıyı çalmaya başladı, bu sabahın altısı için tuhaf bir şarkı seçimiydi.

Phil Turnball köşe taburelerden tekine oturdu. Üzerinde gri ince çizgili bir takım elbiseyle sarı bir kravat vardı, insanlar bunu

-güç olarak adlandırıyorlardı. Gazete okumuyordu. Önündeki kahvesine sanki içinde bir yanıt gizliyormuşçasına baktı.

Wendy yaklaştı ve adamın kafasını kaldırıp kendisine bakmasını bekledi.

Yapmadı.

Başı hâlâ önündeydi: Phil,

-Burada olduğumu nasıl bildin? diye sordu.

-Karın buraya takıldığından bahsetmişti. Adam gülümsedi ama bu neşeli bir gülümseyiş değildi.

-Bunu şimdi mi yaptı? Wendy hiçbir şey söylemedi.

-Söyle bana, bu görüşme tam olarak nasıl gerçekleştioh, zavallı Phil her sabah o restorana gider ve kendisine acır, mı dedi? Wendy,

-Pek sayılmaz, diye karşılık verdi.

-Öyle ya. Bu derinlemesine incelenecek türden bir konu değildi.

-Oturmamda sorun var mı?

-Size anlatacak hiçbir şeyim yok. Gazetenin, Haley in iPhone unun Dan Mercer m otel odasında bulunduğuna dair kaleme alınan hikâyenin bulunduğu sayfası açılıydı.

-Dan hakkında yazılanları okudun mu?

-Evet. Buraya her şeye rağmen onu savunmaya mı geldin? Yoksa o en başından beri aciz birisi miydi?

-Anlayamadım.

-Dan m o kızı kaçırdığını dünden önce biliyor muydun? Gerçekte peşinde olduğun şeyi bilseydim seninle konuşmayacağımın farkındaydın, dolayısıyla sanki onun itibarını korumaya çalışıyormuş gibi davrandın, öyle değil mi? Wendy masanın karşısından ona doğru uzandı.

-Onun itibarını korumak istediğimi hiçbir zaman söylemedim. Sadece gerçeği bulmak istediğimden bahsettim.

-Çok alicenap bir tutum.

-Neden bu kadar düşmanca davranıyorsun?

-Dün gece seni Sherry ile konuşurken gördüm.

-Evet, ne olmuş? Phil Turnball kahvesini iki eliyle kavradı, tek parmağı kupanın kulpundaydı, diğer elini ise denge için kullanıyordu.

-Ondan seninle işbirliği yapmam için beni ikna etmesini istedin.

-Ve bir kez daha tekrarlıyorum: Evet, ne olmuş? Phil bir yudum aldıktan soma kahvesini nazikçe yerinebıraktı.

-Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Yani, Dan m tuzağa düşürüldüğüne dair anlattıklarının bir kısmı mantıklı.

Ama şimdi

-çenesiyle Haley in iPhone una dair kaleme alman makaleyi göstererek anlatılmak istenen ne?

-Belki de kayıp bir kızın bulunmasına yardımcı olabilirsin. Phil başını iki

yana sallayarak gözlerini kapattı.

-Ne var? Wendy nin babasının

-fahişe olarak adlandırdığı garson kadmkulağmın arkasına kalem sıkıştırmış, şişman, sarhoş sarışın ,

-Bir şey ister misin? diye sordu.

Wendy, lanet olsun, diye aklından geçirdi. Wendy e tatlım dememişti.

Wendy,

-İstemiyorum, teşekkürler, diye yanıtladı.

Kadın aylak aylak dolaşarak uzaklaştı. Phil in gözleri hâlâ kapalıydı.

-Phil?

-Kayıt dışı mı kalacak?

-Tamam.

-Bunu kulağa farklı bir şekilde gelmeyecek şekilde nasıl aktarabileceğimi bilmiyorum. Wendy bekledi, adama nefes alacak alan yaratmaya çalıştı.

-Bak, Dan ve şu seks konusu... Phil in sesi kuruyup gitti. Wendy neredeyse adamı kovalayacaktı.

Seks konusu mu? Yaşı tutmayan bir kızla buluşmaya kalkışmak ve belki de diğer bir tanesini kaçırmak bunlar

-seks konulan adı altında savsaklanıp baştan atılacak şeyler değildi. Ancak içinde bulunulan konum bir ahlak oyununa izin verecek türden de sayılmazdı. Dolayısıyla Wendy yine hiçbir şey söylemedi ve bekledi.

-Sakın beni yanlış anlama. Dan m pedofil olduğunu söylemiyorum. Durum böyle değildi. Phil bir kez daha sustu ve bu kez Wendy adamın herhangi bir teşvik olmaksızın tekrar konuşmaya başlayacağından emin değildi.

-Pekâlâ, durum nasıldı o zaman? diye sordu. Phil konuşmaya başladı, durdu, başını salladı.

-Diyelim ki Dan onları henüz yaşları küçükken elde etmekten hoşlanıyordu, ne demek istediğimi anlıyor musun? Wendy nin kalbi sıkıştı.

-Yaşları küçükken elde etmek derken...?

-Bazenşimdi, bu söyleyeceklerimin yirmi yıldan daha öncesine dair olduğunu sakın aklından çıkartma, tamam mı? bazen Dan m kendisinden yaşça küçük kızlann arkadaşlıklanm tercih ettiği anlar olurdu. Bir pedofil falan gibi değil. Hastalıklı bir şekilde değil. Ancak lise partilerine gitmekten hoşlanırdı.

Genç kızları kampüs faaliyetlerine davet eder, bunun gibi şeyler yapardı. Wendy azının kuruduğunu hissetti.

-Ne kadar genç?

-Bilmiyorum. Hiç kimsenin kimliğini görmeye kalkışmadım.

-Ne kadar genç Phil?

-Söylediğim gibi, bilmiyorum. Huzursuzlandı.

-Unutma ki o günlerde üniversite birinci sınıftaydık. Hepimiz on sekiz, on dokuzumuzdaydık. Dolayısıyla o kızlar da belki lisedeydiler.

Bu o kadar da önemli değil, öyle değil mi? Düşünüyorum da, belki de Dan on sekizindeydi. Dolayısıyla, kızlar ondan iki, belki de üç ya da dört yaş daha gençtiler.

-Dört mü? Bu kızın on dört yaşında olduğu anlamına gelir.

-Bilmiyorum. Sadece tahmin ediyorum. Ve bu işlerin nasıl olduğunu sen de bilirsin. On dört yaşındaki bazı kızlar olduklarından çok daha büyük gösterirler.

Giyim tarzları filan.

Sanki kendilerinden büyük erkekleri cezbetmeye çalışıyor gibidirler.

-Sakın daha ileri gitme Phil.

-Haklısın. Adam yüzünü iki eliyle ovaladı.

-Tanrım, benim o yaşta kızlarım var. Onu kesinlikle savunmuyorum.

Sadece anlatmaya çalışıyorum. Dan bir cinsel sapık ya da tecavüzcü filan değildi, ama yine de, tamam, kendisinden yaşça küçük bir kızla ilişkiye girmesi mi? Belki buna inanabilirim.

Ama bir kızı kaçırmak, genç bir kızı yakalayıp ona zarar vermek...? Buna, hayır, inanma ihtimalim kesinlikle yok. Konuşmayı kesti ve arkasına yaslandı. Wendy olduğu yerde kaldı. Tekrar Haley McWaid in kayboluşuna dair bildiklerinin üzerinden geçti: eve zorla girilmemişti. Şiddet uygulanmamıştı.

Herhangi bir telefon görüşmesi yapılmamıştı.

Mesaj atılmamıştı. Eposta gönderilmemişti. Kaçırılma işareti yoktu.

Hatta ortada düzeltilmemiş bir yatak dahi yoktu.

Belki de her şeyi yanlış yorumlamışlardı. Kafasında bir teori oluşmaya başladı. Bu henüz yarım yamalak, çok sayıda kinaye ve tahmin üzerine kurulmuş bir teoriydi ancak Wendy nin bunu tamamlaması gerekiyordu. Bir sonraki adım: Ormana git vs Şerif Walker ı bul.

-Gitmem lazım. Phil kafasını kaldırıp ona baktı.

-Sence Dan o kızı incitti mi?

-Artık bu konuda en ufak bir fikrim yok. Gerçekten yok. BÖLÜM 22 WENDY WALKER I arabadan aradı. Arama, Walker yanıtlayana kadar, üç farklı kişiye yönlendirildi.

Wendy,

-Neredesin? diye sordu.

-Ormanda. Sessizlik yaşandı.

-Bir şey buldunuz mu?

-Hayır.

-Bana ayıracak beş dakikan var mı?

-Şu anda malikaneye geri dönüyorum. Orada Frank Tremont adında birisi var. Haley McWaid davasından o sorumlu. sim Wendy nin kafasında bir şeyler uyandırdı. Geçmişte onun ele aldığı birkaç davayı haber yapmıştı. Bu adam tam bir polisti, hiç zeki sayılmazdı, inanılmaz derecede de kli nikti.

-Onu tanıyorum.

-Harika. Seninle orada buluşabiliriz. Wendy telefonu kapattı. Ringwood a geri döndü, diğer muhabirlerin yanma park etti, olay mahallinin girişini koruma altında tutan polise yaklaştı. Sam kamerayı kaptı ve peşine düştü. Wendy onu elini sallayarak durdurdu. Sam geri çekildi, şaşırmıştı. Wendy polise adım verdi ve hemen içeri alındı. Diğer muhabirler bundan hiç hoşlanmadı. Aceleyle girişe yığıldılar ve geçiş izni istemeye başladılar.

Wendy kesinlikle arkasına dönüp bakmadı.

Çadıra vardığında, diğer bir memur,

-Şerif Walker ve Müfettiş Tremont burada beklemeniz gerektiğini söyledi, dedi.

Wendy başıyla onayladı ve katlanır branda bir sandalyeye oturdu, bu ebeveynlerin futbol maçlarında yan çizgilerde kullandıkları türdendi. Etrafta düzinelerce polis arabası vardıbazılarmm üzerinde işaret vardı, bazılarında ise hiçbir şey yoktuhepsi her bir yana park edilmişti. Üniformalı polisler, günlük giysili polisler ve rüzgârlıklı doksan FBI görevlisini çevrelemiş diğer bir takım memurlar mevcuttu. Çoğunun dizüstü bilgisayarı vardı. Uzaktan, Wendy bir helikopterin gürültüsünüı işitebiliyordu.

Wendy ormanın hemen kenarında tek başına dikilen genç kızı, Patricia McWaid i, Haley in küçük kız kardeşini fark etti. Wendy bunun doğru zamanlama olup olmadığını düşündü ancak bu pek uzun sürmedi. İşte fırsat kapısını çalmıştı.

Kıza doğru ilerlemeye başladı, sürekli olarak kendisinebunun büyük bir hikâye çıkartmak için atılan bir adım olmadığını, aslında bulmak istediği şeyin Haley ve Dan a gerçekte ne olduğu olduğunu tekrarlayıp duruyordu.

Birdenbire beynini yeni bir teori kemirmeye başladı. Patricia McWaid de bunu ispatlayacak ya da tam aksine yalanlayacak herhangi bir bilgi olabilirdi.

Wendy, genç kıza,

-Selam, dedi.

Genç kız şaşkınlıktan hafifçe sıçradı. Yüzünü Wendy e döndü.

-Merhaba.

-Benim adım Wendy Tynes. Patricia,

-Biliyorum, dedi.

-Kasabada yaşıyorsunuz.

TV de çalışıyorsunuz.

-Bu doğru.

-Ayrıca Haley in telefonu odasında bulunan adam hakkında da bir program yaptınız.

-Evet.

-Sizce o ablamı incitti mi? Wendy kızın açıksözlülüğüne şaşırdı.

-Bilmiyorum.

-Tahmin etmeye çalışınsizce o ablamı incitti mi? Wendy bunu bir an için düşündü.

-Onun ablanı incittiğini düşünmüyorum, hayır.

-Peki, neden?

-Sadece öyle geliyor. Buna inanmamı gerektirecek bir sebep yok. Söylediğim gibi, gerçekten bilmiyorum. Patricia başını salladı.

-Oldukça dürüst bir yanıt. Wendy buna nasıl karşılık vermesi gerektiğinde tereddüt etti. İşe,

-Sen ve ablan birbirinize yakın mıydınız? türünden bir soruyla başlamayı düşündü. Normalde sıradan bir röportaja başlama şekli böyleydi. Konuyu kolay bir takım sorularla açarak. Karşınızdakini rahatlatır, dostça bir ilişki geliştirir, onları konunun akışına katıverirdiniz. Ancak zaman sınırlaması olmaksızın dahiTremont ve Walker her an çıkıp gelebilirlerdi bu ona sanki takip edilecek yanlış bir yolmuş gibi geldi. Bu kız ona samimi davranmıştı. O da ona karşı aynı tutumu sergilemeyi deneyebilirdi.

-Kız kardeşin sana hiç Dan Mercer dan bahsetmiş miydi?

-Polis bana bunu sordu.

-Ve?

-Hayır. Haley ondan hiç bahsetmedi.

-Haley in erkek arkadaşı var mıydı? Patricia,

-Polis bana bunu da sordu, dedi.

-Kaybolduğu ilk gün. Müfettiş Tremont bana bunu o günden bu yana bir milyon defa sormuş olmalı. Sanki bir şey saklıyormuşum gibi.

-Saklıyor muydun?

-Hayır.

-Peki, bir erkek arkadaşı var mıydı?

-Sanıyorum vardı, evet. Ama bilmiyorum. Bu sır gibi bir şeydi. Haley bu tür konularda mahrem davranabiliyordu. Wendy nabzının biraz şiddetlendiğini hissetti.

-Nasıl mahrem?

-Arada sırada gizlice evden sıvışıyor ve onunla buluşuyordu.

-

-Sen bunu nereden biliyorsun?

-Bana bunu kendisi söyledi. Bilirsiniz işte, annemin babamın sorması durumunda yaptığını ört bas etmem için.

-Bunu ne kadar sıklıkta yaptı?

-Belki iki, üç kez.

-Ortadan kaybolduğu gece senden yine kendisine iyilik yapmanı istedi mi?

-Hayır. Bunu en son o günden bir hafta kadar önce yapmıştı. Wendy konuşulanları bir düşündü.

-Ve polise bunların hepsini anlattın, öyle mi?

-Kesinlikle. Daha ilk günden.

-O erkek arkadaşı bulabildiler mi?

-Sanırım. Yani demek istiyorum ki, bulduklarını söylediler.

-Onun kim olduğunu bana söyleyebilir misin?

-Kirby Sennett. Bizim okulumuzdan birisi.

-Peki, sen onun Kirby olduğunu düşünüyor musun?

-Yani, onun ablamın erkek arkadaşı olduğunu mu?

-Evet. Patricia omuz silkti.

-Sanırım, evet.

-Pek kendinden emin değil gibisin.

-Söylediğim üzere, o bunu bana hiç açıkça söylemedi.

Sadece onu korumak zorundaydım. Helikopter tepelerinde uçtu. Patricia tek elini gözüne siper yaptı ve havaya baktı. Derin derin yutkundu.

-Bunca şey bana hâlâ gerçek değilmiş gibi geliyor. Sanki uzaklara bir yere seyahate gitmiş ve bir sabah eve geri dönecekmiş gibi.

-Patricia? Gözlerini indirdi.

-Sence Haley evden kaçmış olabilir mi?

-Hayır. İşte bu kadar.

-Çok emin görünüyorsun.

-Neden kaçsın ki? Pekâlâ, belki arada sırada gizlice bir şeyler içmek, ya da buna benzer şeyler yapmaktan hoşlanıyor olabilirdi. Ama Haley mutluydu, anlıyor musunuz? Okulu seviyordu. Lacrosse u seviyordu. Arkadaşlarını seviyordu. Ve bizi de seviyordu. Neden kaçsın ki? Wendy bunu düşündü.

Patricia,

-Bayan Tynes? dedi.

-Evet?

-Ne düşünüyorsunuz? Bu kıza yalan söylemek istemedi. Ama aynı zamanda aklından geçenleri onunla paylaşmayı da istemiyordu. Gözlerini uzaklara dikti, uzunca bir süre tereddüt etti.

-Orada neler oluyor? İkisi de arkalarına döndüler. Eyalet Müfettişi Frank Tremont, yanında Şerif Walker la dikiliyordu.

Mutlu görünmüyordu. Walker a bir bakış attı. Walker başıyla onayladı ve,

-Patricia, neden benimle geliniyorsun? dedi.

Walker ve Patricia, Tremont u Wendy le yalnız bırakarak, polis çadırına doğru ilerlediler. Tremont kadına kaşlarını çattı.

-Tanrım, umarım bu sırf aileyle konuşabilmek için yapılandırılan bir entrika değildir.

-Hayır, değil.

-Pekâlâ, anlat bakalım.

-Dan Mercer kendisinden yaşça küçük kızlardan hoşlanıyordu. Tremont ona tatsız gözlerle baktı.

-Vay be, bu bilgi ne kadar da yardımcı oldu anlatamam. Wendy,

-Dan Mercer davasına dair bir takım şeyler daha davanın ilk gününden bu

yana bana yanlışmış gibi geliyor, diye devam etti.

-Detaylara hemen şimdi girmek için hiçbir sebep yok ancak hiçbir zaman onun tam manasıyla şeytani bir yırtıcı hayvan olduğuna inanmayı başaramadım. Princeton dan onun oda arkadaşı olan birisiyle konuştum.

Dan m birisini kaçırmış olabileceğine inanamadı.

-Vay be, bu da çok faydalı bir bilgi oldu.

-Ama Dan m kendisinden küçük kızlardan hoşlandığını doğruladı.

Adamın çok güvenilir birisi olduğunu söylemiyorum.

Kulağa öyleymiş gibi geliyor. Ancak benim vurgulamak istediğim nokta, adamın bunu vahşilikten ziyade, bilemiyorum, sanki daha çok içgüdüsel yapıyor gibi görünmesi. Tremont etkilenmiş durmuyordu.

-Yani?

-Yani, Patricia Haley in bir erkek arkadaşının olduğunu söylüyor.

-Bu sır değil.

Oğlan pank olmak isteyen, Kirby Sennet adında birisi.

-Emin misin?

-Ne konuda emin miyim? Tremont duraksadı.

-Bekle, sen ne demeye çalışıyorsun?

-Patricia ya göre, Haley evden birkaç kez habersiz çıkmış sonuncusu ise ortadan kaybolmadan bir hafta önceymiş.

Haley in kendisinden durumu idare etmesini istediğini söyledi.

-Doğru.

-Ve siz onun Kirby adlı oğlanla buluştuğunu düşündünüz, öyle mi?

-Doğru.

-Kirby bunu teyit etti mi?

-Tam manasıyla değil. Bak, elimizde çeşitli kanıtlar var.

Bir takım mesajlar, epostalar, buna benzer şeyler. Görünüşe bakılırsa Haley bunu bir sır olarak tutma fikrinden hoşlanmış, büyük olasılıkla oğlan pank olduğu için. O kadar önemli değil.

Oğlanın bir avukatı var. Masum olsan dahi, bu hiç de sıra dışı bir durum değil. Zengin ebeveynleri var, şımartılmış bir velet, anlarsın işte.

-Ve Haley in erkek arkadaşı oydu, öyle mi?

-Öyle görünüyor, evet. Ancak Kirby bize Haley le, kız ortadan kaybolmadan bir hafta önce ayrıldıklarını söyledi.

Bu Haley in evden son kez habersiz ayrıldığı zamanla uyuşan bir bilgi.

-Ve Kirby hakkında yeterince araştırma yaptınız, öyle mi?

-Tabi ki, oğlan aşağılığın teki. Beni yanlış anlama. Kirby i oldukça sıkı ve

uzun süreli araştırdık.

Ancak kız ortadan yok olduğunda oğlan Kentucky dey mi ş. Suçun işlendiği sırada başka bir yerde olduğu kesin. Onu oldukça iyi araştırdık.

Bu işle hiçbir alakası olamaz, eğer öğrenmek istediğin buysa. Wendy,

-İlgilendiğim şey hiç de bu değil, dedi.

Tremont pantolonunu belinden yukarı çekti.

-O zaman düşüncelerini bizimle paylaşabilir misin lütfen?

-Dan Mercer kendisinden yaşça küçük kızlarla çıkıyor.

Haley McWaid evinden ayrılıyorardmda en ufak bir şiddet, meskene tecavüz, buna benzer hiçbir iz bırakmıyor. Söylemeye çalıştığım şey şu, belki de bu gizemli erkek arkadaş Kirby Sennet değildi. Belki Dan Mercer dı. Tremont bunu bir süre düşündü. Ağzındaki bir şeyi çiğnedi, bu her neyse tadının kötü olduğu aşikardı.

-Yani düşündüğün şey Haley in o sapıkla kendi arzusuyla kaçtığı, öyle mi?

-Henüz o kadar ileri gitmek istemiyorum. Tremont,

-İyi, dedi. Sesi hâlâ çok sertti.

-Çünkü o iyi bir çocuk. Gerçekten iyi bir çocuk. Ebeveynlerinin bu tür saçmalıklar işitmelerini istemiyorum. Bunu hak etmiyorlar.

-Ben burada kimseye herhangi bir iftirada bulunmak istemiyorum.

-Tamam. Sadece açık olalım istedim. Wendy,

-Ancak varsayalım ki, dedi,

-diyelim ki Haley, Mercer la kaçtı. Bu ortada neden herhangi bir cinayet kanıtı olmadığını açıklar. Hatta belki otel odasında bulunan iPhone a bile bir açıklama getirir.

-Nasıl?

-Haley, Dan Mercer la kaçar. Adam öldürülür. Dolayısıyla Haley otel odasından büyük bir aceleyle kaçararkasına dahi bakmaz.

Diyorum ki, şöyle bir düşün. Eğer Dan Mercer onu kaçırıp öldürdüyse, neden iPhone unu yanında taşımaya devam etsin ki?

-Hatıra olarak belki de? Wendy kaşlarını çattı.

-Bu söylediğine gerçekten inanıyor musun? Tremont hiçbir şey demedi.

-Şu eyalet parkını kızın Google Earth inde buldun, öyle değil mi?

-Doğru.

-Diyelim ki sen Haley sin. Seni kaçıran kişinin seni tutacağı, gömeceği ya da başka her neyse onu yapacağı yere haritadan bakmazdın. Tremont,

-Ama, diyerek cümleyi onun yerine bitirdi,

-birlikte kaçacağın erkek arkadaşınla buluşacağın yeri araştırırdın. Wendy

başını sallayarak onayladı.

Tremont iç çekti.

-O iyi bir kız.

-Burada ahlaki bir yargılama yapmıyoruz.

-Yapmıyor muyuz? Wendy bunu duymazdan geldi.

Tremont,

-Pekâlâ, diyelim ki haklısın, dedi.

-Haley şimdi nerede olurdu?

-Bilmiyorum.

-Ve telefonunu neden otel odasında bırakırdı?

-

-Belki de aceleyle dışarı çıkması gerekmiştir. Belki bir sebepten dolayı odaya geri dönememiştir.

Belki Dan öldürüldüğü için korkmuştur ve saklanıyordun Tremont, kafasını yana eğerek,

-Yani aceleyle dışarı çıkması gerekti, diye tekrarladı.

-Ve iPhone unu yatağın altında bıraktı, öyle mi? Wendy bunu düşündü.

Aklına herhangi bir yanıt gelmedi.

Tremont,

-En iyisi konuyu adım adım ele alalım, dedi.

-Birincisi, otele birkaç adam yollayacağımDan ın kaldığı tüm bok deliklerine bakmaları içinve onun bir genç kızla dolaştığını anımsayan herhangi birisi var mı, araştıracağım. Wendy,

-Güzel, dedi. Sonra:

-Bir şey daha var.

-Ne?

-Dan ı vurulmadan önce gördüğümde, birisi onu bir güzel pataklamıştı. Tremont kadının nereye varmaya çalıştığını anladı.

-Dolayısıyla, onunla birlikte olması durumunda, belki de Haley McWaid in bu kavgaya şahit olduğunu düşünüyorsun. Başıyla onayladı.

-Belki de kaçma sebebi budur. Ancak tüm bunlar adamın ağzından yüksek sesle dökülürken, olaylar Wendy nin kulağına hiç de doğruymuş gibi gelmedi. Ortada yanlış bir şeyler vardı. Bunu içten içe düşündü.

Dahası da vardımesela Stearns Daireleri 109 la ilintili skandallar nasıl olup da bir araya gelmişti? Tam bu bakış açısını Tremont a iletmek üzereydi ki birden her şey o an için çok daha uzak gibi göründü. Bu konuyu daha derinlemesine incelemesi gerekiyordu. Bu da tekrar Phil ve Sherry Turnball a gitmek, belki

Farley Parks ve Steven Miciano yu aramak, Kelvin Tilfer ı bulmaya çalışmak anlamına geliyordu.

Wendy,

-Dolayısıyla belki de Dan Mercer a kimin saldırdığını araştırmalısınız, dedi.

Tremont un yüzünden yarım yamalak bir gülümseyiş geçti.

-Hester Crimstein in bu konuda ilginç bir teorisi var.

-Hester Crimstein, şu TV bilirkişisi mi?

-Doğru. O aynı zamanda Ed Grayson un avukatı. Onun varsayımına göre, Dan Mercer ı müvekkili dövdü.

-Bunu nereden biliyor?

-Biliyorsun, Dan Mercer m kanını Grayson un arabasında bulduk. Bunun, senin ifadenle birlikte, Grayson un Mercer ı öldürdüğünün açık bir kanıtı olduğunu ileri sürdük.

-Tamam.

-Ama CrimsteinTanrım, kadın işinde çok iyidiyor ki, tanığmızyani senMercer m kötü bir şekilde dövülmüş olduğunu söylemişti. Dolayısıyla, diyor, belki de Grayson ve Mercer bir ya da iki gün önce bir kavgaya tutuştular. Ve yine belki de bulunan kan arabaya bu sebeple bulaştı.

-Sen buna inandın mı? Tremont omzunu silkti.

-Pek sayılmaz, hayır, ama önemli olan nokta bu değil. Wendy,

-Onun açısından oldukça zekice bir yaklaşım, dedi.

-Evet. Crimstein ve Grayson kanıtların tümünü çürütmenin bir yolunu buldular. Elimizde kan DNA sı varancakyaşanan bir kavga buna akla yatkın bir açıklama getiriyor. Evet, Grayson un elinde barut artıkları vardı, ancak GunORama atış poligonunun sahibi, sen adamı Mercer ı vururken gördükten bir saat sonra, onun poligonda olduğunu teyit etti. Sen onun Dan Mercer ı öldürdüğüne tanıklık ettinama ortada ne ceset, ne de silah var ve adam maske takmıştı.

Wendy nin beyninin gerisini bir şey kurcalıyordu. Oradaydı, sadece gözlerden ıraktaydı, ancak bunun ne olduğunu tam manasıyla çıkartamıyordu.

Tremont,

-Şimdi senden ne rica edeceğimi biliyorsun, değil mı?

-Sanırım.

-McWaid ler tam bir cehennem içerisinde yaşıyorlar.

Onların daha da zor anlar geçirmelerini istemiyorum. Bunları haberlerde henüz aktaramazsın. Wendy hiçbir şey söylemedi.

Tremont,

-Elimizde, ortaya atılmış birkaç teoriden başka bir şey yok, diye sözlerine devam etti.

-Öğrendiğimiz her şeyi ilk olarak seninle paylaşacağıma söz veriyorum. Ancak araştırmanın iyiliği içinHaley in ebeveynlerinin iyiliği içinhenüz kimseye bir şey söylemeyeceksin. Anlaştık mı? Beyni hâlâ kurcalanıyordu. Bekleyen Tremont a,

-Anlaştık, dedi.

OLAY MAHALLİNİ ÇEVRELEYEN PLASTİK BAN DIN GERİSİNDE, Wendy Ed Grayson u arabasına yaslanmış bekler hâlde görünce biraz şaşırdı.

Adam ilgisiz görünmeye çalıştı ancak bunu pek başaramadı. Parmakları bir sigarayla oynuyordu. Onu ağzına yerleştirdi, sanki derin sulardaymış da ağzındaki hava borusuymuş gibi, derin derin içine çekti.

Wendy,

-Tamponuma bir GPS cihazı daha mı yerleştiriyorsunuz? diye sordu.

-Ne demek istediğinizden haberim dahi yok.

-Öyle ya. Sadece lastiğin havasını kontrol ediyorsunuz, öyle değil mi? Grayson derin bir nefes daha aldı. Tıraş olmamıştı, ama bu durum sabahın bu kadar erken saatinde kalkıp oraya gelen adamların yarısı için geçerliydi. Gözleri kan çanağıydı. Bu adam, daha dün Wendy e kural tanımazlık konusundaki teorilerini büyük bir güven içerisinde açıklayan bu adamdan çok daha kötü görünüyordu. Wendy, onun evine yaptığı ziyareti düşündü.

Wendy,

-Gerçekten de onu öldürmekte size yardım edeceğimi düşünmüş müydünüz? diye sordu.

-Gerçeği mi bilmek istiyorsunuz?

-Bu iyi olur, evet.

-Teoride söylediklerimle hemfikir olabilirdiniz. Hatta Ariana Nasbro konusunu açtığımda kararsız bile kaldınız.

Ama hayır, yardımcı olacağınızı hiçbir zaman düşünmedim.

-O zaman sadece şansınızı deniyordunuz, öyle mi? Adam karşılık vermedi.

-Yoksa ziyaretiniz sadece arabama GPS i yerleştirmek için bir bahane miydi? Ed Grayson başını yavaşça salladı.

Wendy,

-Ne? diye sordu.

-En ufak bir fikrin yok, öyle değil mi Wendy? Wendy şoför kapısına doğru yaklaştı.

-Neden buradasın Ed? Adam gözlerini uzaklara, ormana doğrulttu.

-Araştırmaya yardım etmek istedim.

-Sana izin vermiyorlar mı?

-Sence?

-Sanki kendini suçlu hisseder gibisin. Adam sigarasından derin bir nefes daha çekti.

-Bana bir iyilik yap Wendy. Analiz etmeyi bırak.

-Peki, benden ne istiyorsun?

-Fikrini.

-Ne hakkında? Sigarasını parmak uçları arasına sıkıştırdı ve sanki içinde bir yanıt saklıyormuşçasına kaldırıp ona baktı.

-Sence Dan onu öldürdü mü? Wendy buna nasıl bir yanıt vermesi gerektiğini düşündü.

-Dan ın cesedini ne yaptın?

-lk önce sen söyle. Dan Haley McWaid i öldürdü mü?

-Bilmiyorum. Belki de sadece bir yere kapatmıştır ve şimdi, senin yaptıkların yüzünden, kız açlıktan ölmek üzeredir.

-İyi bir denemeydi. Adam yanağını kaşıdı.

-Ancak polisler çoktan benim kendimi suçlu hissetmemi sağlamaya ça lıştılar zaten.

-İşe yaramadı mı?

-Hayır.

-Bana o cesedi ne yaptığını söylemeyecek misin?

-Vay, vay. Monoton bir ses tonuyla konuştu.

-Neden.

Bahsettiğinden. En. Ufak. Bir. Fikrim. Yok. Wendy bu şekilde hiçbir yere gidemezdiayrıca ulaşmak istediği bir nokta da yoktu. Beyninde hissettiği kurcalanmanın Princeton grubu hakkında yaptığı araştırmayla uzaktan yakından en ufak bir alakası yoktu. Dan ve Haley birlikte kaçmışlardıtamam, belki de öyleydi. Ama ya şu eski oda arkadaşlarına dair diğer skandallar? Ortada hiçbir şey olmayabilirdi. Büyük olasılıkla da öyleydi. Ancak bu noktada Wendy büyük bir şeyleri gözden kaçırıyordu.

-O zaman benden ne istiyorsun? diye sordu.

-Sadece Dan ın o kızı gerçekten kaçırıp kaçırmadığını anlamaya çalışıyorum.

-Neden?

-Araştırmaya yardımcı olmaya çalışıyorum sanırım.

-Geceleri daha iyi uyuyabilmek için mi?

-Belki. Wendy,

-O zaman ne tür bir yanıt senin daha iyi uyuyabilmeni sağlayacak? diye sordu.

-Anlayamadım.

-Pekâlâ, eğer Dan Haley i öldürdüyse, yaptığından dolayı kendini daha mı iyi hissedeceksin? Daha önce de söylediğin üzere, bunu kesinlikle tekrarlayacaktı. Sen onu durdurdunher ne kadar biraz geç kalmış olsan da. Eğer Dan o kızı öldürmediyse, pekâlâ, yine de onun başka birisinin canını yakacağından emindin, öyle değil mi? Dolayısıyla her halükarda, onu durdurmanın tek yolu öldürmekti. Uykunu kaçırabilecek tek şey Haley in şu anda bir yerlerde hayatta olması ve senin onu daha büyük bir tehlikeye atmış olman gibi görünüyor. Ed Grayson başını salladı.

-Unut gitsin. Yürüyüp uzaklaşmaya başladı.

Wendy,

-Gözden kaçırdığım bir şey mi var? diye sordu.

-Daha önce de ifade ettiğim gibi. Grayson sigarasını fırlattı ve kesinlikle duraklamadı.

-En ufak bir fikrin dahi yok. BÖLÜM 23 PEKİ ŞİMDİ NE OLACAK? Wendy Dan ve Haley in, her ne kadar yanlış olsa da, fikir birliğiyle bir tür ilişkiye girdiklerini ispatlayan ipuçlarını yakalamaya çalışabilirdi ama bu neye yarayacaktı ki? Şimdi polis de bu teori üzerine odaklanmıştı. Bu yönde çalışacaklardı.

Wendy nin başka bir açıdan saldırıya geçmesi şarttı.

Beş Princeton lu oda arkadaşı.

Beşinden, dördü geçen sene içerisinde çeşitli skandal ve iftiralarla zora düşmüştü. Beşincisi, pekâlâ, belki o da aynı durumdaydı ama bu kayıtlara geçmemişti. Wendy araştırmasına devam etmek için Eaglewood daki Starbucks a yöneldi.

İçeri girdiğinde, henüz Babalar Kulübü nü görmeden önce, tepe hoparlörlerden TenAFly ın rap parçası işitildi.

Karizma Marangoz, seni seviyorum.Sen bir marangoz rüyası değilsin, Sen bir tahta kadar diiz de değilsin, Ve seni becermek kolay değil...

-Sen, selam. Bu TenAFly dı. Wendy durdu.

-Merhaba. TenAFly tepesine kadar fermuarlı, Grass Roots mavi bir başlıkla donanmıştı. Başlığını, 1978 senesinde bir kamyoncunun giymekten utanacağı türden kırmızı bir beyzbol şapkasının üzerine geçirmişti. Wendy adamın arkasındaki tenis beyazları içerisindeki kişiyi görebiliyordu. Adam dizüstü bilgisayarına çılgın gibi bir şeyler yazıyordu. Bebek askılı genç baba bir ileri bir

geri yürüyor, güvercin sesi çıkartıyordu. TenAFly Hortlaklar Gecesi nde takılacak türden sahte, parlak bir bileziği salladı.

-Seni dün gece konserimde gördüm.

-Evet.

-Beğendin mi? Wendy başıyla onayladı.

-Çok, ah, güzeldi. Bu adamı memnun etti. Yumruğunu onunkiyle tokuşturmak için havaya kaldırdı. Wendy ona karşılık vermeye mecbur kaldı.

-Sen bir TV muhabirisin, öyle değil mi?

-Öyle.

-O zaman benim hikâyemi yapmak için buradasın, doğru mu? Dizüstü bilgisayarının başındaki Tenis Beyazlı adam,

-Yapmalısın, dedi. Parmağıyla ekranı işaret etti.

-Burada oldukça fazla hareket var. Wendy etraftan dolandı ve dizüstü bilgisayara baktı.

-Ebay de misiniz? Tenis Beyazı giysili adam,

-Artık hayatımı böyle kazanıyorum, dedi.

-İşten çıkartıldığımdan bu yana TenAFly,

-Doug burada, Lehman Erkek Kardeşlerdeydi, diyerek araya girdi.

-Yaklaşan tehlikeyi fark etti ama hiç kimse onu dinlemedi. Dough, alçakgönüllü bir tavırla elini sallayarak,

-Her neyse, dedi.

-Ebay le tüm borçlarımı ödemeye çalışıyorum. İlk başlarda, neredeyse sahip olduğum her şeyi sattım. Sonra garaj satışlarına katılmaya başladım, bir şeyler aldım, tamir ettim, tekrar sattım.

-Ve bundan hayatını kazanabiliyorsun, öyle mi? Adam omzunu silkti.

-Hayır, pek sayılmaz. Bu sadece benim zaman geçirmeme yarıyor.

-Tenis gibi mi?

-Oh, ben tenis oynamam. Wendy sadece adama bakmakla yetindi.

-Karım oynar. Aslına bakılırsa ikinci karım. Bazıları onu ödül eş olarak adlandıracaktır. Sürekli olarak bu muhteşem kariyerden sırf çocuklarla ilgilenmek uğruna nasıl vazgeçtiğinden yakınır, ama gerçekten de tüm gün tenis oynar.

İşimi kaybettiğimde, ona işine geri dönmesini önerdim. Bana bunun için artık çok geç olduğunu söyledi. Dolayısıyla hâlâ her gün tenis oynuyor.

Ve artık benden nefret ediyor. Bana bakmakta dahi zorlanıyor. Dolayısıyla ben de tenis elbisesigiyiniyorum.

-Çünkü...?

-Bilmiyorum. Bir tür protesto sanırım. İyi bir kadımonu korkunç derecede inciterekseksi bir kız uğruna ucuza sattım. Şimdi iyi kadın ilerleyip gitti ve artık bana kızacak kadar dahi iyi hisler beslemiyor. Sanırım hak ettiğim karşılığı aldım, öyle değil mi? Wendy nin bu konuda yorum yapmaya niyeti yoktu. Ekrana baktı.

-Şimdi ne satıyorsunuz?

-TenAFly hatıralık eşyaları. Yani, tabi ki CD satıyoruz demek istiyorum. Masada CD kopyaları vardı. TenAFly, Snop Dogg gibi giyinmiş, insanları sıra dışı bir felç durumundan daha fazla korkutmayan el hareketleri yapıyordu. CD ye Unsprung in Suburbia adı verilmişti.

Wendy,

-Unsprung mı? diye sordu.

Tenis Beyazı giysiler içerisindeki Doug,

-Getto argosu, diye açıkladı.

-Ne için?

-Bilmek istemezsin. Her neyse, biz bu CD leri, tişörtleri, şapkaları, anahtar zincirlerini, posterleri satıyoruz. Ama şimdi türünün tek örneği kalemleri satışa sunuyorum. Mesela, şuradakini görüyor musun, bu TenAFly ın dün gece sahnedeyken taktığı gerçek bandana. Wendy baktı ve önerilen bedele inanamadı.

-Altı yüz dolara kadar mı çıktılar?

-Şu anda altı yüz yirmi. Söylediğim gibi, çok hareketli. Fanatiklerden tekinin sahneye attığı kadın külotu da satışa sunulanlar arasında. Wendy dönüp Fly a baktı.

-O fanatik karınız değil miydi?

-Ne demek istiyorsunuz? İyi soru.

-Hiçbir şey.

Phil burada mı? Wendy, daha soruyu sorar sormaz, tezgahın gerisinde kasiyer ile konuşan adamı fark etti. Dönüp Wendy i gördüğünde gülümsüyordu. Gülümseyiş suratında bir anda donup yok oldu. Phil büyük bir aceleyle ona doğru yaklaştı. Wendy adamla orta noktada buluştu.

-Burada ne işiniz var?

-Konuşmalıyız.

-Çoktan konuştuk.

-Daha da konuşmalıyız.

-Ben hiçbir şey bilmiyorum. Wendy adama bir adım daha yaklaştı.

-Hâlâ ortada kayıp bir kızın var olduğunun farkında mısınız? Phil gözlerini kapattı.

-Evet, farkındayım, dedi.

-Sadece... en hiçbir şey bilmiyorum.

-Beş dakika. Haley in iyiliği için. Phil başını sallayarak onayladı. Köşedeki bir masaya yöneldiler. Masa dikdörtgen şekilliydi ve üzerinde,

-Lütfen bu masayı sakat müşterilerimize ayırınız, diyen bir logo vardı.

Wendy,

-Princeton daki birinci sınıf seneniz boyunca, dedi,

-Dan la odanızı başka kimlerle paylaştınız?

-Phil kaşlarını çattı.

-Bu neden önemli olsun ki?

-Sadece yanıtlayın, tamam mı?

-Beş kişiydik. Dan ve benim yanım sıra, Farley Parks, Kelvin Tilfer ve Steve Miciano vardı.

-Hepiniz diğer senelerde de odanızı paylaşmaya devam ettiniz mi?

-Siz ciddi misiniz?

-Lütfen.

-Evet. Pekâlâ, ikinci sımftaya da belki de üçüncü sınıfta Steve bir sömestri İspanya da geçirdi. Barcelona ya da Madrid de. Ve o sene, sanıyorum Farley erkek yurdunda kaldı.

-Siz herhangi bir erkek talebe kuruluşuna kay dolmadı mz mı?

-Hayır. Oh, bir de son sınıfın ilk sömestrinde ben uzaktaydım.

Londra da bir programa katıldım. Şimdi mutlu musunuz?

-Beşiniz birbirinizle teması sürdürdünüz mü?

-Pek sayılmaz.

-Ya Kelvin Tilfer?

-Ondan mezuniyetten bu yana haber almadım.

-Nerede yaşadığını biliyor musunuz? Phil başını salladı. Kasiyer bir fincan kahve getirdi ve Phil in önüne bıraktı. Phil, Wendy e doğru baktı, onun da kahve isteyip istemediğini anlamaya çalışıyordu. Wendy başını olumsuz manada salladı.

-Kelvin Bronx tandi. Belki de oraya geri dönmüştür, bilmiyorum.

-Ya diğerlerinden ne haber? Onlarla hiç konuşmadınız mı?

-Her ne kadar üzerinden oldukça uzun bir zaman geçmiş olsa da, Farley den haber almıştım. Sherry ile birlikte geçen sene onun için bir bağış etkinliği yürüttük. Seçimlere oynuyordu ama başarılı olamadı.

-Tamam Phil, işte konu da bu.

-Neymiş o ?

-Hiçbiriniz açısından hiçbir şey iyi gitmedi. Phil elini kupasına götürdü ama kupayı kaldırmadı.

-Anlamıyorum. Wendy kâğıt zarftan bastırdığı sayfaları çıkarttı ve bunları masaya yaydı.

Phil,

-Bu da ne? diye sordu.

-İşe seninle başlayalım.

-Ne olmuş bana?

-Bir sene önce, iki milyon doları zimmetine geçirmekle suçlandın. Phil in gözleri fal taşı gibi açıldı.

-Bu meblağı nereden biliyorsun?

-Kaynaklarım var.

-Suçlamalar tam bir saçmalıktı.

Ben böyle bir şey yapmadım.

-Yaptığını söylemiyorum zaten. Sadece bana biraz sabır göster, tamam mı? İlk olarak sen zimmetine para geçirmekle suçlandın. Wendy diğer bir dosyayı daha açtı.

-Bundan iki ay soma, Farley fahişelikle ilintili siyasi skandalla altüst oldu. Sonraki dosya.

-Bundan yaklaşık bir ay kadar sonra, Dan Mercer benim TV şovumda suçüstü yakalandı. Ve sonra, diğer bir iki aym ardından, Dr. Steve Miciano reçeteli ilaçları yasadışı bulundurmaktan tutuklandı. Üzerlerinde internetten indirilmiş çeşitli bilgiler barındıran dosyalar masaya saçılmıştı. Phil bunlara baktı, elleri sanki onlara dokunmaya korkuyormuşçasına aşağıdaydı.

Wendy,

-Bunca şeyin bir rastlantı olmasının imkânsızlığı aklınıza gelmiyor mu? diye sordu.

-Ya Kelvin?

-Henüz ona ilişkin hiçbir şey bulamadım.

-Bunca bilgiyi tek bir günde mi toparladınız?

-Bunları bulmak çok fazla zamanımı almadı.

Sadece basit bir internet araması yaptırdım. Arkalarında dikilen TenAFly,

-Şunlara bir de ben göz atabilir miyim? dedi.

Wendy adama doğru döndü. Hepsi de oradaydıBabalar Kulübü ne dâhil olan herkes.

-Gizli gizli bizi mi dinliyordunuz? Dough,

-Gücenme, dedi.

-İnsanlar buraya gelirler ve en şahsi şeylerini olabilecek en yüksek sesle birbirlerine anlatırlar.

Sanki birisinin etraflarını kalın bir sessizlik hunisiyle çevirdiğini düşünür gibidirler. Sen sadece başkalarına kulak misafiri olmaya alış, o kadar. Phil, zimmetine para geçirdiğine dair şu uydurma suçlamaseni işten çıkartma sebepleri bu muydu?

-Hayır. Bu sadece bir bahaneydi. Ben de sizler gibi işten çıkartıldım. TenAFly uzandı ve kâğıtları aldı.

Okuma gözlüklerini taktı ve hepsini incelemeye başladı.

Phil,

-Bunca şeyin o kaybolan kızla ne alakasının olduğunu hâlâ anlayamıyorum, dedi.

Wendy,

-Belki de hiç yoktur, diye karşılık verdi.

-Ama bu konuya adım adım yaklaş. Bir iftirayla yakalandın. Masum olduğunu iddia ediyorsun.

-Masumum. Şu anda neden özgür olduğumu sanıyorsun? Eğer çalıştığım şirketin elinde herhangi bir kanıt olsaydı, hapiste olurdum. İddiaların asılsız olduğunu biliyorlardı.

-Ama görmüyor musun? Hepsi aynı şekilde sonlanıyor.

Dan ı ele alalım. O da masum bulundu. Ve bildiğim kadarıyla, ne Steve Miciano ne de Farley Parks hapiste değiller. Sizlere yöneltilen ithamların hiçbirisi ispatlanmadıfakat suçlamalar tek başlarına dahi yıkıcıydı.

-Yani? Doug,

-Şaka mı yapıyorsun Phil? dedi.

Wendy başıyla onayladı.

-Dört adam, hepsi de Princetonda aynı sınıfta, üniversitede birlikte yaşamış, hepsi de aynı sene içerisinde iftiralara maruz kalıyor. Phil bunu düşündü.

-Kelvin hariç. Wendy,

-Bunu henüz bilmiyoruz, dedi.

-Emin olmak için onu bulmamız lazım. Owen, bebeği hâlâ askıdayken,

-Belki de tüm bunları planlayıp yapan o Kelvin dir, dedi.

Phil,

-Neyi planlayıp yapan? diye sordu. Wendy e baktı.

-Şaka yapıyorsunuz, öyle değil mi? Kelvin neden bize zarar vermek istesin ki? Doug,

-Vay be, dedi.

-Bir keresinde buna benzer bir film seyretmiştim.

Phil, Kafatasları ve Kemikler ya da buna benzer diğer bir tür gizli topluluğa filan mı üyeydiniz?

-Ne? Hayır.

-Belki de bir kızı öldürdünüz, cesedini gömdünüz ve şimdi de o sizden intikam alıyor. Sanıyorum filmde olan buydu.

-Kes şunu Doug. Wendy,

-Ama güzel bir noktaya değiniyorlar, dedi.

-Demek istiyorum ki, bunca melodramı bir tarafa atarsak, Princeton da geçirilen yıllarda bir şeyler yaşanmış olabilir mi?

-Ne gibi?

-Yıllar sonra birisinin sizin peşinize düşmesine sebep olabilecek türden bir şeyler.

-Hayır. Bu yanıtı çok hızlı vermişti. TenAFly yarım ay şekilli gözlükleriyle kafasını eğmiş bakıyoryüzünde garip bir ifade vardiWendy nin yazıcıdan çıkarttığı kâğıtları hâlâ inceliyordu.

Fly,

-Owen, dedi.

Bebek askılı adam yaklaştı. Fly bir parça kâğıt yırttı.

-Bu bir video bloğu. Hemen gidip internetten bir bak, ne göreceksin bakalım. Owen,

-Tamam, dedi.

Wendy adama,

-Ne düşünüyorsunuz? diye sordu.

Ama TenAFly sayfalan kurcalamaya devam etti. Wendy tekrar Phil e baktı. Adamın gözleri yere odaklanmıştı.

-Düşün Phil.

-Hiçbir şey yoktu.

-Düşmanlarınız var mıydı? Phil kaşlarını çattı.

-Hepimiz bir avuç basit üniversite öğrencisiydik.

-Olsun. Belki birileriyle kavgaya tutuşmuşsunuzdur.

Belki içinizden biriniz diğerinin kız arkadaşını elinden almıştır.

-Hayır.

-Aklına hiçbir şey gelmiyor mu?

-En ufak bir şey yok. Size söylüyorum.

Yanlış yoldasınız.

-Ya Kelvin Tilfer?

-Ne olmuş ona?

-Hiç sizin tarafınızdan önemsiz görüldüğünü, dikkate alınmadığını hissetmiş midir?

-Hayır.

-Gruptaki tek zenci oydu.

-Öyleyse ne olmuş? Wendy,

-Sadece olasılıkları sorguluyorum, dedi.

-Ona bir şey olmuş olabilir mi?

-Okulda mı? Hayır.

Kelvin tuhaf birisiydi, tam bir matematik dahisiydi ama hepimiz ondan hoşlanıyorduk.

-Tuhafla neyi kastettin?

-Tuhaffarklı, garip, şahsına münhasır.

Zamanlamaları garipti. Gece geç saatlerde yürüyüşe çıkmaktan hoşlanırdı.

Matematik problemlerini çözerken yüksek sesle konuşurdu.

Tuhaftıdeli, dahi, garip. Bu özellikler Princeton da çok işeyarar.

-Yani aklına okulda yaşanan herhangi bir olay gelmiyor, öyle mi?

-Ona tüm bu yaşananlara benzer şeyleri yaptıracak türden bir şey mi? Hayır, hiçbir şey gelmiyor.

-Ya daha yakın tarihli bir şey?

-Kelvin le mezuniyetten bu yana konuşmadım. Bunu size daha önce de söylemiştim.

-Neden konuşmadınız? Phil bu soruyu diğer bir soruyla yanıtladı.

-Hangi üniversiteye gittin Wendy?

-Tufts.

-Birlikte mezun olduğun herkesle konuşuyor musun?

-Hayır.

-Ben de öyle. O günlerde arkadaştık. Sonra teması kaybettik.

Tıpkı üniversite arkadaşlarının yüzde doksan dokuzunun yaptığı gibi.

-Kelvin hiç toplantılara, ev ziyaretlerine ya da buna benzer şeylere katıldı mı?

-Hayır. Wendy bunu iyice düşündü. Princeton mezuniyet ofisiyle temas kurmaya çalışacaktı. Belki onların ellerinde başka bir takım bilgiler vardı.

TenAFly,

-Bir şey buldum, dedi.

Wendy ona doğru döndü. Evet, giysisi yine çok komikti, üzerinde torba gibi sarkan bir kot pantolon, rögar kapağı büyüklüğünde gölgeliği olan şapka, Ed Hardy gömlek vardı, ancak tavrındaki içtenlik gerçekten kayda değerdi. Artık

Ten AFly gitmiş, yerine Norm gelmişti.

-Ne var?

-İşten atılmadan önce, işe yeni başlayan birkaç firmanın pazarlama danışmanıydım. Ana görevimiz firmamızın iyi şekilde tanıtılmasını sağlamaktı. Çeşitli söylentiler yaratıyor, insanların ilgisini çekiyor, bizim hakkımızda konuşmalarını sağlıyorduk, özellikle internet üzerinden. Bu şekilde internet pazarlamacılığına giriştik.

Bu konuda bilgin var mı? Wendy,

-Hayır, dedi.

-Bu yöntem günümüzde iyice yayılmaya başladıyani herkes bunu bir başkası tarafından duyulmaksızın yapıyor.

Ama şimdilik hâlâ işe yarıyor. Hatta bunun bir kısmım rap müzikteki ünümü kullanarak yaptık. Diyelim ki bir film gösterime giriyor. Hemen o an, YouTube fragmanlarında, ilan tahtalarında afişe edilen muhteşem eleştiriler ya da olumlu yorumlarla, filmin ne kadar harika olduğundan bahseden bloglarla karşılaşıveriyorsun. İlk başlarda yapılan yorumların büyük çoğunluğu gerçek olmuyor. Bunlar film stüdyosu tarafından kiralanan bir pazarlama grubu tarafından kaleme almıyor.

-Tamam, peki bunun içinde bulunduğumuz durumla ne alakası var?

-Kısacası, birisi bunu burada tersine yapmışyani şu Miciano adlı adam ve Farley Parks için. Bloglar ve Tweet1er kurmuşlar. Arama motorlarına, motorlarda bu kişilerin isimleri girilerek arama yapılması durumunda, ilk olarak internet verilerininhemen sayfanın tepesindegörüneceği tarzda bir ayarlama yapmaları için para ödemişler. Bu internet pazarlamacılığı gibi bir şeyancak desteklemekten ziyade yok etmek için tasarlanmış bir uygulama. Wendy,

-O zaman, dedi,

-eğer ben, diyelim ki, Dr. Steve Miciano hakkında bilgi sahibi olmak istesem ve internette arama yapsam... TenAFly,

-Olumsuz sayısız sonuçla karşılaşacaksın, diyerek cümleyi onun yerine bitirdi.

-Hem de sayfalarca.

Tweets den, sosyal ağ dipnotlarından, isimsiz epostalardan bahsetmeye ise bu noktada gerek dahi yok Dough,

-Lehman dayken böyle bir şeyi biz de yaşamıştık, dedi.

-Bazıları yönetim kuruluna gider ve borsaya yeni giren bir şirket hakkında iyi şeyler söylerlerdibunu isim vermeden ya da uydurma bir isimle yaparlardı ancak bunu yapanlar her zaman kazanılmış hakkı olan birisi olurdu. Ve tabi bunun tam

tersi de yaşanırdı. Güçlü bir rakibin iflasın eşiğinde olduğu dedikoduları çıkartılırdı. Oh, bir keresinde internet üzerinden çalışan bir finans yazarının Lehman ın batmaya başladığını ilan ettiğini anımsıyorum ve bilin bakalım sonra ne oldu? Birdenbire blogların tümü ona dair sahte suçlamalarla dolup taştı. Wendy,

-Yani bu ithamların tümü uyduruldu, öyle mi? diye sordu.

-Miciano aslında hiç tutuklanmadı, doğru mu? Fly,

-Hayır, dedi,

-Bu doğru. Haber türel bir sitedeki türel bir gazeteden alınmış. Ancak ona dair kaleme alman diğer şeyler, demek istediğim şu, uyuşturucu satıcısı hakkındaki şu bloğa bir bak. Ve şimdi de Farley Parks in karıştığı şu fahişe konusundan bahseden şu bloğa bir bak. Her iki basit sayfa da Blogger danve yazar diğer herhangi bir blog girişi yapmamış, sadece bu adamı lanetleyen bu iki sayfa var. Wendy,

-Bunlar insanları lekeleyen çalışmalar, dedi.

TenAFly omuz silkti.

-Onların bu suçları işlemediklerini söylemiyorum.

Hepsi de suçlu olabilirsen hariç Phil, bunu biliyoruz. Ancak ifade ettiğim şey şu ki birileri bu ithamların tüm dünya tarafından bilinmesini istemiş. Ki, Wendy bunun insanları mahvetmek için ithamlarda bulunma komplo teorisini desteklediğini biliyordu.

TenAFly arkasına baktı.

-Bir şey buldun mu Owen? Adam, gözlerini dizüstü bilgisayarından kaldırmadan,

-Biraz sonra belki, dedi.

TenAFly elindeki kâğıtları incelemeye devam etti. Kasiyer yüksek sesle yarım kafeinli, yüzde bir soya sütlü, oldukça karmaşık bir siparişi tekrarladı.
Diğer bir garson bir bardağın üzerine hızla not aldı. Espresso makinası bir tren düdüğünü andırır şekilde, Unsprung şarkısını yüksek sesiyle bastırarak artık duyulmaz bir hale getirdi.

TenAFly,

-Yakaladığınız pedofılden ne haber? diye sordu.

-Ona ne olmuş?

-Onun hakkında da birisi internet pazarlaması yaptı mı acaba?

-Bunu kontrol etmeyi hiç düşünmedim. TenAFly,

-Owen? dedi.

-Bakıyorum. Dan Mercer dı, öyle değil mi? Wendy başını sallayarak

onayladı. Owen birkaç tuşa tıkladı.

-Çok fazla şey yok, Dan Mercer hakkında sadece birkaç kayıt kaleme alınmış, ama buna hiç gerek yok. Adam tüm haberlerde geçiyor. TenAFly,

-İyi bir nokta, dedi.

-Wendy, Mercer m pedofil olduğu haberini nereden aldın? Wendy kendi zihninde çoktan oraya doğru yol almaya başlamıştıve zihninin takip ettiği yoldan pek de memnun değildi.

-İsimsiz bir eposta aldım. TenAFly,

-Ne diyordu? diye sordu.

Wendy, Blackberry sini çekip çıkarttı. Eposta hâlâ depolanan dosyalar arasındaydı. Bunu buldu, ekrana getirdi ve TenAFly a uzattı: Merhaba. Televizyon programınızı daha önce görmüştüm. nternetten tanıştığım şu tüyler ürperten adamdan haberinizin olması gerektiğini düşünüyorum. On üç yaşındayım ve SosyalGenç sohbet odasındaydım. Adam sanki benimle yaşıtmış gibi davrandı ancak sonrasında çok daha yaşlı olduğu ortaya çıktı. Sanıyorum kırk yaşında. Babamla aynı boyda dolayısıyla bir metre seksen santim civarında, gözleri yeşil ve saçları kıvırcık. Bana çok hoş birisi gibi göründü, dolayısıyla onunla sinemada buluştum ve beni kendi evine götürdü.

Korkunçtu. Korkarım bunu diğer çocuklara da yapmış çünkü çocuklarla birlikte çalışıyor. Lütfen yardım edin ki daha fazla çocuğun canını yakmasın.

Ashlee bu benim gerçek adım değil özür dilerim! Not: Aşağıda SosyalGenç sohbet odasının adresini veriyorum.

Adamın ekran adı DrumLoverl 7. Hepsi de epostayı sessizce, bir nefeste okudu. Wendy orada sersemlemiş bir hâlde dikiliyordu. TenAFly telefonu kendisine geri uzatırken,

-Sanırım ona yazmayı denemişsinizdir, öyle değil mi? dedi.

Wendy, sanki savunmaya geçmiş gibi görünmemeye çalışarak,

-Hiç kimse bana yanıt vermedi. Eposta nm geldiği yeri bulmaya çalıştık ama hiçbir yere varamadık. Ama ben sadece bu epostaya bel bağlamadım, diye ekledi.

-Yani demek istediğim şu ki, bu sadece bir başlangıçtı. Bununla harekete geçtik, ama daha ileri gitmedik. Normalde de sohbet odalarına girer, birer genç kızmış gibi davranır, kapıdan içeri hangi sapığın gireceğini görürüz. Dolayısıyla SosyalGenç sohbet odasına da her zaman yaptığımız gibi girdik. Drum Loverl7 oradaydı. On yedi yaşındaki bir davulcuymuş gibi davrandı.

Bir buluşma ayarladık. Dan Mercer boy gösterdi. TenAFly başını sallayarak onayladı.

-Dava hakkında yazılanları okuduğumu hatırlıyorum. Mercer başka bir kızla buluşacağını düşündüğünü iddia etmişti, öyle değil mi?

-Evet. Adam bir evsizler barınağında çalışıyordu. Yardımcı olduğu kızlardan tekinin kendisini arayarak bizim tuzak evimizin adresini verdiğini iddia etti.

Ancak şunu aklınızdan çıkartmayın ki elimizde kesin kanıt var: DrumLover 17 nin sohbet kayıtları ve sahte on üç yaşındaki kızımıza gönderilen cinsel içerikli epostalarm tümü Dan Mercer ın evinde bulunan dizüstü bilgisayardan gönderildi. Hiç kimse buna karşılık vermedi. Doug sanki elinde bir tenis raketi varmış gibi kolunu salladı. Phil sanki birisi kendişini tokatlamış gibi dikiliyordu. TenAFly ise hâlâ iş üzerindeydi.

Tekrar Owen e baktı.

-Daha işin bitmedi mi? Owen,

-Videoları daha derinlemesine araştırabilmek için masa üstü bilgisayarıma ihtiyacım var, dedi.

Wendy yeni bir konuya geçmeye hazırdı.

-Ne arıyorsunuz? Owen m göğsüne asılı bebek uyuyordu, kafası Wendy i her zaman rahatsız eden tarzda yana bükülmüştü. Wendy nin gözünün önünde birden bir görüntü çaktıJohn Charlie yi bebek askısında taşıyordu. John şimdi neredeyse genç bir adam olan oğlunu görseydi ne yapardı diye aklından geçirdi ve kocasının kaçırdığı onca şey için ağlamak istedi. Her zaman böyle oluyorduher doğum gününde, okulun ertesi sabah başlayacağı her gecede ya da sadece birlikte oturup televizyon seyrederlerken, her neyse. Konu sadece Ariana Nasbro nun ondan ve Charlie den çalıp götürdükleri değildiaynı şeyi John açısından da yapmıştı. Onun bir çok şeyi kaçırmasına sebep olmuştu.

Phil,

-Owen gündüzleri yayınlanan bir TV şovunda teknik uzman olarak çalışıyordu, diye açıkladı.

Owen,

-İzin verin, bunu elimden geldiğince basite indirgeyerek anlatayım, dedi.

-Dijital kameranızın megapiksel ayarları olduğunu biliyorsunuz, öyle değil mi?

-Evet.

-Tamam, diyelim ki bir resim çektiniz ve bunu internette yayınladınız. Yine diyelim ki resmin boyum ona on beş santimetre olsun.

Megapikseliniz ne kadar büyükse, dosya boyum da bir o kadar büyür.

Ancak çoğunlukla, diyelim ki aynı boyuttaki beş megapiksellik bir resim aynı boyuttaki diğer bir beş megapiksellik resimle aşağı yukarı aynı boyuttadır

özellikle de aynı kamerayla çekildilerse.

-Tamam.

-Aynı şey bu şekilde yüklenen dijital videolar için de geçerli. Eve gittiğimde özel etkileri ve videonun diğer sırlarını açığa vuran noktaları kolayca inceleyebiliyorum. Burada, sadece dosya boyutunu görebiliyor ve zamanı dağıtabiliyorum.

Daha basit bir dille ifade etmek gerekirse, bu iki videonun çekimlerinde aynı tür video kayıt cihazı kullanılmış. Bu tek başına pek bir şey ifade etmiyor. Her gün aynı özellikleri taşıyan yüz binlerce video kamera satılıyor.

Dolayısıyla bu bilginin hiçbir önemi yok. Şimdi hepsi oradaydılar, Babalar KulübüNorm, Rap çi TenAFly, Tenis Beyazı giysiler içerisindeki Doug, Bebek Askılı Owen, Takım Elbiseli Phil.

TenAFly,

-Yardım etmek istiyorum, dedi.

Wendy,

-Nasıl? diye sordu.

-Phil in masum olduğunu ispatlamak istiyorum. Phil,

-Norm... dedi.

-Sen bizim arkadaşımızsın Phil. Diğerleri de mırıldanarak hemfikir olduklarını ilettiler.

-Haydi bunu yapalım, tamam mı? Yapacak başka bir işimiz yok. Burada boş boş takılıyor, kendimiz için üzülüyoruz.

Başarısızlık içerisinde yuvarlanıp durarak yeterince zaman kaybettik. Gelin, hep beraber yine yapıcı bir şey yapalımuzmanhklanmızı ve bilgimizi birleştirip kullanıma alalım. Phil,

-Sizden bunu yapmanızı isteyemem, dedi.

Norm,

-İstemen gerekmez, diye sözlerine devam etti.

-Bunu yapmak istediğimizi biliyorsun. Tanrı aşkına, bunu belki de senden daha çok istiyoruz. Phil hiçbir şey söylemedi.

-İşe şu internet pazarlamasını araştırmakla başlayabilir, bu bilgilerin nereden geldiğini bulup bulamayacağımıza bakabiliriz.

Size şu son sınıf arkadaşını, Kelvin i bulmakta yardımcı olabiliriz. Hepimizin çocuğu var Phil. Eğer benim kızım şu anda kaybolmuş olsaydı, mümkün olan her tür yardımı almak isterdim. Phil başını sallayarak onayladı.

-Tamam. Sonra:

-Teşekkürler. Hepimizin yetenekleri var. TenAFly böyle demişti.

Uzmanlıklarımızı ve bilgimizi birleştirip kullanıma alalım.

Bu ifadedeki bir şey Wendy nin ilgisini çekti. Uzmanlık. Hepimiz iyi olduğumuz konuya yönelme eğilimindeyizdir, öyle değil mi? Wendy iftiraları bir muhabir gözüyle görüyordu.

TenAFly ise bunu bir pazarlama gurusunun gözüyle, Owen bir kamera lens aracılığıyla yapıyordu... Birkaç dakika sonra, TenAFly Wendy i kapıya doğru geçirdi.

-Temas hâlinde kalacağız, dedi.

Wendy,

-Ben olsam çok fazla çaba harcamazdım, dedi.

-Nasıl yani?

-Başarısızlığa dair şu konuşma. Wendy dizüstü bilgisayarını işaret etti.

-Başarısızlık bir insanın kullanılmış ban danasına altı yüz dolarlık fiyat biçilmesi sayılmaz. TenAFly gülümsedi.

-Etkilendin, öyle mi?

-Evet. Adam Wendy e iyice yaklaştı ve fısıldadı.

-Küçük bir sır öğrenmek ister misin?

-Tabi ki.

-Bandanayı fıyatlandıran benim karım. Aslına bakılırsa, onun iki farklı internet kimliği var ve durumu daha iyi göstermek için sürekli olarak kendi verdiği fiyatı diğeriyle kırıyor.

Benim de bunu bilmediğimi düşünüyor. Wendy başıyla onayladı.

-Bu benim düşüncemi kanıtlıyor, dedi.

-Anlayamadım? Wendy,

-Karısı tarafından bu kadar çok sevilen bir adam, dedi.

-Bu kişiyi nasıl başarısız olarak nitelendirebilirsiniz ki? BÖLÜM 24 RINGWOOD EYALET PARKININ tepesini kaplayan bulutlar karardı. Marcia McWaid sıkı ağaçlar arasından yorgun argın, güçlükle ilerledi.

Kocası Ted birkaç adım gerisinden onu takip ediyordu. Marcia yağmurun yaklaşmadığım ümit etti ancak bulut katmanı sabahın vurucu güneşinin önünde gittikçe daha da kalınlaşmakta, güçlenmekteydi.

Ne Ted, ne de Marcia uzun yürüyüşlerden, kamp kurmaktan ya da

-açık hava faaliyeti olarak guruplandırılabilecek türden herhangi bir aktivitede bulunmaktan o kadar da hoşlanan insanlar değillerdi. Daha önceleriartık her zaman bir

-daha önce vardı, bu sönüp gitmiş çağlardan gelen muhteşem saf bir dünyaydı ve bir anda dağılıp gitmiştiMcWaid ler müze ve kitapçıları gezmekten,

ilgi gören restoranlarda akşam yemeği yemekten çok hoşlanırlardı.

Ted sağma doğru bakınca, Marcia adamın profilini gördü ve şahit olduğu şey kadını şaşırttı. Orada, her ne kadar akla hayale gelebilecek en amansız görevi yerine getiriyor olsalar da, Ted in yakışıklı suratında küçük bir gülümseme mevcuttu.

Marcia kocasına,

-Aklından ne geçiyor? diye sordu.

Adam yürümeye devam etti. Küçük, özlem dolu gülümseyiş varlığım korudu. Gözleri gözyaşlarıyla ışıldadı ancak bu son üç aydır yaşanmakta olan sürekli bir durumdu.

-Haley in dans resitalini hatırlıyor musun? Bu tek bir kez yaşanmıştı. Haley altı yaşındaydı. Marcia,

-Sanıyorum onu en son o zaman pembeler içerisinde görmüştüm, dedi.

-O kıyafeti hatırlıyor musun? Marcia,

-Tabi ki, dedi.

-Hepsinin de pamuk şeker olması gerekiyordu. Garip bir hatıra. Yani, demek istiyorum ki, bu hiç de ona göre bir şey değildi.

-Çok doğru.

-Eee? Ted bir yokuşun başında durdu.

-Gerçek resitali hatırlıyor musun?

-Orta okul konser salonundaydı.

-Doğru. Biz ebeveynler oraya dizilmiştik, gösteri üç saat kadardı ve inanılmaz derecede de sıkıcıydı, insanlar sadece çocuklarının sahnede görünecekleri o iki dakikayı bekleyip duruyorlardı. Ve Haley in pamuk şekeri dansının yirmi beş, belki de otuz gösteri arasından sekizinci ya da dokuzuncu sırada olduğunu anımsıyorum, sahneye çıktı ve biz birbirimizi dirseğimizle dürtükleyip durduk. O zaman gülümsediğimizi hatırlıyorum, bilirsin işte ve şimdi kızıma bakıyorum, içimde inanılmaz bir neşe hissediyorum. Sanki o ışık kalbimde gibi, Haley e bakıyorum, onun suratı tamamen ciddi ve somurtuyor, onu bilirsino günlerde dahi Haley Haley di. Hiçbir şeyi yanlış yapmak istemezdi. Attığı her bir adım hatasız ve dikkatliydi. Demek istediğim şu, ortada herhangi bir ritim ya da dışavurum olmasa dahi, Haley en ufak bir hata yapmazdı. Ve şimdi bu küçük muhteşem yaratığa bakıyorum, neredeyse patlamak üzereyim. Ted sanki anılarına dair onay almak istercesine karısına baktı. Marcia başını salladı ve şimdi, belki de görevlerin en zorundan birini yerine getirirlerken dahi, yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

Ted,

-Ve, diye devam etti,

-sen orada oturmuşsun, gözlerin yaşlı, o harika anı düşünüyorsun, sonrave işte insanı şaşırtan şey de bukonser salonuna, diğer ebeveynlere bir göz atıyorsun, her birisinin kendi çocuklarına karşı seninle aynı şeyi hissettiklerini fark ediyorsun. Demek istiyorum ki, bu o kadar aşikar ve basit, yine de buna dair bir şeyler beni inanılmaz derecede boğuyor. Bu muazzam duygunun, sevgi dalgasının sadece bize ait olmadığına, hislerimizin eşsiz olmadığına inanamıyorumve bu onu bir şekilde daha da yüceltiyor.

İzleyiciler arasındaki diğer ebeveynleri seyrettiğimi hatırlıyorum.

Islak gözleri ve gülümseyişleri gördüğümü. Kadınlar kocalarının ellerine uzanıyorlardı, aralarında tek bir kelime sarf edilmiyordu. Ve huşu hissettiğimi anımsıyorum. Sanki, bilemiyorum, sanki bir odanın, o okul salonunun bu kadar saf bir sevgiyle bu derece dolu olabileceğine ve yerden havalanamayacağına inanamıyormuşum gibi. Marcia bir şeyler söylemek istedi ama aklına hiçbir şey gelmedi. Ted omuz silkti, arkasına döndü ve yokuşu tırmanmaya başladı. Ayağını ysrs gömdü, incs bir ağaca tutundu vs daha hızlı ilerlemeye başladı. Sonunda Marcia,

-İnanılmaz derecede korkuyorum Ted, dedi.

Ted,

-Her şey yoluna girecek, diye karşılık verdi.

Yüzlerindeki gülümseme artık kaybolmuştu. Bulutlar kararmaya devam etti. Tepelerinden bir helikopter uçtu. Ted elini geriye doğru uzattı.

Marcia bunu yakaladı. Karısını yukarı çekti. Ve sonra ikisi birlikte tekrar kızlarını aramaya başladılar.

İKİ GÜN SONRA, köpekli ekip Ringwood Eyalet Parkı nin dış şeridindeki yüzeysel bir mezarda Haley McWaid in cesedini buldu. İKİNCİ Kl SI BÖLÜM 25 CENAZE MERASİMLERİ neredeyse hemen her zaman birbirinin aynısıdır. Aynı dualar, alışıldık incil bölümleri okunur, özellikle içinde bulunulan bu tür durumlarda dışardan birisinin kulağına olabilecek en komik bahane ya da iğrenç gerekçe gibi gelen, aslında rahatlatıcı olmaları beklenen kelimeler sarf edilir. Kürsüde yaşananlar ise oldukça alışıldıktır; topluluğun ruh hâlini değiştiren şey yas sahiplerinin tepki ve tutumlarıdır.

Haley McWaid in cenaze merasimi, topluluğun tümünün üzerine atılan karanlık, kasvetli bir battaniyeydi. Keder sizi bunaltıp aşağı doğru çekiyor, kol ve bacaklarınızı ağırlaştırıyor, nefes alıp vermenin dahi şiddetli bir ıstırap hâline gelmesi için ciğerlerinize cam parçacıkları yerleştiriyordu. Topluluktaki herkes acı içerisindeydi ama Wendy bunun uzun sür meyeceğini biliyordu. Bunu John

un erken ölümünde yaşamıştı. Keder perişan ediciydi, herkes tükenmişti. Ancak keder arkadaşları, özellikle de en yakın olanları sadece ziyaret eder.

Aileyle ise çok daha uzun süreyle, büyük olasılıkla sonsuza kadar kalır, zaten muhtemelen olması gereken de budur.

Wendy kilisenin arkasında dikilmişti. İçeri erken girdi ve erken de ayrıldı.

Marcia ve Ted e kesinlikle bakmadı. Zihni bunu yapmasına izin vermiyorduhâlâ hayatta olan ve nefes alıp veren Charlie nin söylemekten hoşlandığı üzere,

-o noktaya gelmeyecekti. Bu bir savunma mekanizmasıydı, saf ve basit. Bunda herhangi bir sorun da yoktu.

Güneş ışıl ışıldı. Cenaze günlerinde sanki hep böyleymiş gibiydi. Zihni tekrar John a, o kapatılmış tabuta gitmeyi istedi, bunun olmaması için mücadele verdi. Sokaktan aşağı ilerledi. Köşede durdu, gözlerini kapattı, yüzünü güneşe doğru kaldırdı. Saati sabahın 11 ini gösteriyordu. Walker la tıbbi inceleme uzmanının bürosunda buluşma zamanıydı.

Newark, Norfork Sokağı nın can sıkıcı uzantısındaki büro, Essex, Hudson, Passaic ve Somerset ilçelerinden sorumluydu.

Newark son günlerde yaşanan canlanmadan gerçekten de çok faydalanmıştı ancak bu oradan birkaç blok uzaktaydı. Ve ayrıca, bir tıbbi araştırma görevlisinin bürosunun en işlek noktada olmasının ne tür faydası olabilirdi ki? Şerif Walker onu sokakta karşıladı. Adam uzun boyundan dolayı hsr zaman biraz huzursuz görünüyor, omuzlarını çöksrtsrsk dikiliyordu.

Wsndy Walksr in, tıpkı bir çocuğa kolaylık sağlamak için insanların gsnslds yaptıkları üzsrs, kendisiyle çömelip konuşacağım düşündü ve bu adamı bir şekilde daha da sevindirdi.

Walker,

-Sanırım son birkaç gün ikimiz için de oldukça hareketliydi, dedi.

Haley McWaid in ölümü Wendy i ve diğer bir takım kişileri temize çıkartmıştı.

Vic onu tekrar işe almış, hafta sonu sunuculuğuna terfi ettirmişti.

Diğer haber acenteleri onunla röportaj yapmak, Dan Mercer dan ve onun, kahraman muhabirin, sadece bir pedofili değil aynı zamanda bir katili nasıl ortaya çıkarttığından bahsetmek istemişlerdi.

Wendy,

-Müfettiş Tremont nerede? diye sordu.

-Emekli oldu.

-Davayı sonuna kadar takip etmeyecek mi?

-Takip edecek ne var ki? Haley McWaid Dan Mercer tarafından katledildi. Mercer öldü. Bu da davayı neredeyse kapatıyor, öyle düşünmüyor musun? Mercer ın cesedini aramaya devam edeceğiz ama elimde başka davalar da varve bu pisliği temizlemek için kim Ed Grayson la uğraşmak ister ki?

-Bunu Dan Mercer ın yaptığından emin misin? Walker kaşlarını çattı.

-Sen değil misin?

-Sadece soruyorum.

-Birincisi, bu benim davam değil. Frank Tremont un.

O bundan oldukça emin görünüyor. Ancak her şey tamamen sonlanmadı.

Dan Mercer ın hayatını daha derinlemesine araştırıyoruz.

Diğer kayıp kız davalarına bakıyoruz. Demek istiyorum ki, eğer Haley in telefonu o odada bulunmasaydı, büyük olasılıkla kızla Dan ı hiçbir zaman birbirleriyle bağlantılandıramazdık.

Bunu yıllardır, farklı kızlara yapmış olabilir. Belki diğer kayıp çocuklarla da yolu belirli bir noktada kesişmiştir, bunu bilmiyoruz. Ancak ben bir eyalet şerifıyimve suçlar benim yetki alanım dâhilinde dahi işlenmedi. Polisler bu işin peşinde. Tıbbi araştırmacı Tara O Neill in sıkıcı bürosuna girdiler.

Wendy, insan cesetleriyle yakın temas içerisindeki bir yerden ziyade okul müdürü yardımcısının ofisini andıran odaya girdikleri için minnettardı.

İki kadın, Wendy yakın muhitlerdeki cinayetleri ele alırken karşılaşmışlardı.

Tara O Neill parlak siyah bir elbise giyinmiştibu normalde büründüğü o çirkin yeşil önlükten çok daha iyiydi, ancak Tara da insanı her zaman şaşırtan şey şuydu ki, Morticia Adams m giysileri içerisindeyken bile insanı şaşırtacak derecede muhteşem görünüyordu.

Uzun boylu, düz simsiyah saçlı ve solgun, sakin, etrafa ışık saçan suratlı bir kadındıbu semavi gotik tarzında tanımlanabilecek türden bir görünümdü.

-Merhaba Wendy. El sıkışmak için masanın gerisinden uzandı. Kavrayışı sıkı ve resmiydi.

-Selam Tara. Tara,

-Neden böyle özel bir görüşme yapmamız gerektiğini tam olarak anlayamadım, dedi.

Walker,

-Bunun yaptığınız bir iyilik olduğunu düşünün, dedi.

-Ama Şerif, bu bölge sizin yetki sahanızda dahi değil. Walker ellerini iki yana açtı.

-Buraya gelmek için o resmi kanallardan mutlaka geçmek zorunda mıyım?

-Tara,

-Hayır, dedi. Oturdu ve onlara da oturmalarını işaret etti.

-Sizin için ne yapabilirim? Sandalye ahşaptı ve rahatlık dışında başka her tür şey için tasarlanmıştı. Tara sırtı dik bekledi, o yaptığı bakım en iyi ölüler üzerinde işe yarayan ancak insanlarla çok yakın iletişim kuramayan mükemmel bir profesyoneldi. Oda boyansa iyi olurdu ancak sürekli ifade edilen o eski şakayı tekrarlamak gerekirse, Tara nın hastalarının bundan herhangi bir şikayetleri yoktu.

Walker,

-Telefonda söylediğim üzere, dedi.

-Haley Mc Waid e dair bulgularının tümünü işitmek istiyoruz.

-Tabi ki. Tara Wendy e baktı.

-İşe kimlik belirleme süreciyle başlayalım mı? Wendy,

-Bu harika olur, dedi.

-Birincisi, Ringewood Eyalet Parkı nda bulunan cesedin kayıp kız Haley McWaid e ait olduğundan en ufak bir şüphe yok. Ciddi çürümeler başlamış ama iskelet bozulmamış, tıpkı saçlar gibi. Kısacası, kız tamamen kendisine benziyor, tabi derisi olmaksızın. Geriye kalanların bir fotoğrafını görmek ister misiniz? Wendy Walker a bir bakış attı. Walker ın sanki midesi bulanacakmış gibi görünüyordu.

Wendy,

-Evet, dedi.

Tara fotoğrafları sanki akşam yemeği mönüsüymüş gibi masasının karşısına doğru uzattı. Wendy kollarını karnına doladı.

İş kana gelince midesi o kadar güçlü değildi. İçerdiği vahşetten dolayı 18 yaşından küçüklere yasaklanan filmler dahi midesini kolayca bulandırıyordu.

Resimlere hızla göz attı ve başını çevirdi, buna rağmen dehşet içeren o manzara, Haley McWaid in çürüyen bedeninin korkunç hatları hâlâ gözü önündeydi.

O Neill mükemmel derecede monoton bir ses tonuyla,

-İki ebeveyn Ted ve Marcia McWaid kızlarının cesedini görmekte ısrarcı oldular, dedi.

-Her ikisi de kızlarını tanıdı ve kimliğini onayladılar. İşi birkaç adım öteye götürdük.

Cesedin boyu ve boyutu da kızınkini tuttu. Haley McWaid on iki yaşındayken elini kırmışgenelde yüzük parmağı olarak adlandırdığımız metakarpal kemiğinin altını. Kırık iyileşmiş ancak bunun izini Xışınlarıyla yine de görebildik. Ve tabi ki, kız kardeşi Patricia dan alınan örnekle DNA testi de yaptık.

Uyum yakalandı. Kısacası, kimlik konusunda en ufak bir tereddüt yok.

-Ya ölüm sebebi neymiş? Tara O Neill ellerini kavuşturdu ve masasına yasladı.

-Şu an için belirsiz.

-Bunu ne zaman açıklığa kavuşturabileceğinizi düşünüyorsunuz? Tara O Neill masanın karşısına doğru uzandı ve fotoğrafları geri aldı.

-Aslını söylemek gerekirse, dedi,

-büyük olasılıkla hiçbir zaman. Fotoğraflarını büyük bir dikkatle tekrar zarfa yerleştirdi, kapağım kapattı, sonra hemen sağına bıraktı.

-Durun bir dakika, ölüm sebebini hiç bulamayacağınızı mı düşünüyorsunuz?

- Doğru.

-Bu olağandışı bir durum değil mi? Tara O Neill sonunda gülümsedi. Bu etrafa neşe saçan ve aynı zamanda da ağırbaşlı bir gülümseyişti.

-Pek sayılmaz, hayır. Ne yazık ki toplumumuz tıbbi araştırmacıların mucizeler yaratabildiklerini gösteren televizyon programlarıyla yetiştiriliyor.

Mikroskoba bakıyor ve tüm yanıtları buluyorlar.

Üzgünüm ama gerçekler hiç de öyle değil. Mesela, gelin hep birlikte şu soruyu soralım, Haley McWaid vurulmuş mu? Birincisiki bu bilgi daha çok olay yeri inceleme teknisyenlerinden gelirolay mahallinde mermi bulunmadı.

Cesetten de mermi çıkmadı. Bunların yanı sıra, kemiklerde mermi yarasını çağrıştırabilecek herhangi bir çentik ya da işaretin olup olmadığını anlamak için Xışınlarına ve diğer bir takım görsellere de baş vurdum. Yoktu.

Eğer bu sizin açınızdan çok kafa karıştırıcı olmayacaksa, şunu belirtmeliyim ki tüm bunlara rağmen kızın vurularak öldürülüp öldürülmediğini hâlâ söyleyemiyorum.

Mermi kemiğe denk gelmemiş olabilir. Cesedin büyük çoğunluğu çürüdüğü için, mermi sadece dokudan geçip çıkmış olsa bile bunu şu aşamada görmemiz mümkün değil. Dolayısıyla aktarabileceğim en içerikli bilgi şu ki vurulduğuna dair en ufak bir kanıt yok ve sanki vurulmamış gibi görünüyor. Beni takip edebiliyor musunuz?

-Evet.

-İyi. Bıçaklama için de aynı sonuca varacağım ancak kesin olarak hiçbir şey bilmiyoruz. Mesela, eğer suçu işleyen kişi bir arteri delmiş olsa

-Evet, sanırım ne demek istediğinizi anladım.

-Ve tabi ki daha çok sayıda olasılık mevcut. Kurban boğulmuş olabiliryüzüne yastık bastırılarak. Cesedin olaydan, bırakın birkaç ayı, birkaç gün sonra bulunduğu durumlarda dahi, boğulmayı tespit etmek çok zor olabilir.

Ama bu davada, görünüşe bakılırsa üç ayını gömülü geçiren bir cesette, bu neredeyse imkânsızdır. Aynı zamanda kızın bedeninde herhangi yabancı bir şey olup olmadığını anlamak için bir takım özel ilaç testleri de uyguluyorum ancak ceset bu şekilde çürümeye başladığında, kan enzimleri salgılanır.

Bu durum yapılan testlerin çoğunu geçersiz kılar. Diğer bir deyişle, ceset çürürken alkole benzer bir maddeye dönüşür. Dolayısıyla geriye kalan doku örnekleri üzerinde yapılan bu ilaç testlerinin dahi güvenilmez oldukları ispatlanabilir.

Haley in camsı suyuğubu retina ile göz merceği arasındaki jeldirparçalanmış, dolayısıyla herhangi bir uyuşturucu ya da ilaç izine bunu kullanarak bakamayız.

-Yani bunun bir cinayet olduğunu dahi kesin bir dille söyleyemiyorsunuz, öyle mi?

-Ben, bir tıbbi araştırmacı olarak, söyleyemem, hayır. Wendy Walker a baktı. Adam başını sallayarak onayladı.

-Biz söyleyebiliriz. Yani demek istiyorum ki, bir düşün.

Dan Mercer ın cesedine dahi ulaşamadık.

Mahkemeye cesedin bulunamadığı davaların gittiğine şahit oldum ve tıpkı Tara nın söylediği gibi, bu durum bu kadar uzun bir süre sonra bulunan cesetlerde hiç de sıra dışı değil. O Neill, artık gitmeleri gerektiğini açıkça gösteren birtavırla, ayağa kalktı.

-Başka bir şey var mıydı?

-Cinsel açıdan saldırıya uğramış mı?

-Yanıtım aynı: Bilmiyoruz.

Wendy de ayağa kalktı.

-Bize zaman ayırdığın için teşekkür ederim Tara. Diğer bir sıkı, resmi tokalaşmanın ardından Wendy kendisini Şerif Walker la birlikte tekrar Norfolk Sokağı nda buldu.

Walker,

-Bu bilgilerin sana herhangi bir faydası oldu mu? diye sordu.

-Hayır.

-Burada işine yarayacak bir şey olmadığını sana söylemiştim.

-Yani hepsi bu kadar, öyle mi? Her şey bitti mi?

-Şeriflik bazında resmen mi? Evet. Wendy sokağın ilerisine baktı.

-Newark m geri döneceğini işitip duruyorum. Walker,

-Buraya değil, dedi.

-Tamam.

-Ya sen Wendy?

-Bana ne olmuş?

-Bu dava senin açından kapandı mı? Wendy başını salladı.

-Henüz değil.

-Bana anlatmak ister misin? Wendy başını tekrar salladı.

-Henüz değil.

-Anlaşıldı. İri adam ayağını yere sürttü, gözleri kaldırımdaydı.

-Sana başka bir şey sorabilir miyim?

-Tabi.

-Kendimi bir pislikmiş gibi hissediyorum. Yani, zamanlama ve tüm bu yaşananlar dikkate alındığında. Wendy bekledi.

-Bu dava kapandığında, her şey birkaç hafta sonra sakinleştiğinde, Walker gözlerini Wendy ninkilerle buluşacak şekilde kaldırmayı denedi

-seni aramamda bir mahsur var mı? Yol birdenbire olduğundan daha da ıssız göründü.

-Zamanlama konusunda gerçekten de haklısın. Walker ellerini cebine soktu ve omuz silkti.

-Ben hiçbir zaman çok rahatlatıcı birisi olmadım. Wendy, gülümsemeye çalışarak,

-Yeterince rahatlatıcısın, dedi. şte hayat buydu, öyle değil mi? Ölüm hayata daha da fazla tutunmanızı sağlıyordu. Dünya, uç nokta olarak düşündüğümüz şeyleri birbirinden ayıran ince bir çizgi grubundan başka bir şey değildi.

-Hayır, aramanda hiçbir mahsur olmaz. HESTER CRIMSTEIN IN HUKUK BÜROSU, Burton ve Crimstein, Manhattan ın yüksek binalarının ortasmdaydı, insana şehir merkezi ve Hudson Nehri nin muhteşem manzarasını sunuyordu. Oradan askeri nakliye gemisinden dönüştürülmüş müze Intrepid i ve her birisi üç bin tatilciyle tıka basa dolu, tekine binmektense doğum yapmayı tercih edeceğini düşündüğü muazzam

-eğlence gezi gemilerini görebiliyordu.

Gerçek şuydu ki, bu manzara, neredeyse diğer herhangi bir manzara gibi, artık sıradan bir hal almıştı. Ziyaretçileri bu manzaraya vuruluyordu ancak bunu her gün gördüğünüzde, her ne kadar itiraf etmek istemeseniz de, fevkaladelik yerini sıradanlığa bırakıyordu.

Ed Grayson şimdi pencerenin yanında dikilmekteydi.

Dışarı baktı. Manzaranın tadını çıkartıyor olsa dahi, bunu hiç belli etmiyordu.

-Artık ne yapmam gerektiğini kesinlikle bilmiyorum Hester. Kadın,

-Ben biliyorum, dedi.

-Dinliyorum.

-Benim profesyonel yasal tavsiyemi dinle: Hiçbir şey yapma. Grayson, gözlerini pencereden ayırmadan, gülümsedi.

-Bu kadar çok kazanıyor olmana şaşırmamak lazım. Hsstsr silerini iki yana açtı.

-Yani bu bu kadar kolay, öyls mi?

-Bu davada, evet.

-Karımın beni terk ettiğini biliyorsun. E.J le birlikte Quebec e geri taşınmak istiyor.

-Bunu işittiğime üzüldüm.

-Bu karışık durumun tümü benim hatam.

-Ed, sakın bunu yanlış anlama ama benim insanlara yardım etmekte ya da sahte bir takım basmakalıp sözler sarf etmekte iyi olmadığını biliyorsun, öyle değil mi?

-Oh, evet.

-Dolayısıyla seninle oldukça açık konuşacağım: sen büyük çoğunlukla her şeyi mahvediyorsun.

-Ben daha önce hiç kimseyi dövmedim.

-Ama şimdi bunu yapmış bir adamsın.

-Hiç kimseyi vurmadım da.

-Ama şimdi bunu da yapmış bir adamsın. Varmak istediğin nokta ne? İkisi de sessizleşti. Ed Grayson yaşanan sessizlikten memnundu. Hester Crimstein ise değil. Kadın masasının başında, sandalyesinde ileri geri sallanmaya, kalemiyle oynamaya başladı, abartılı bir tavırla iç çekti. Sonunda ayağa kalktı ve odanın karşısına yürüdü.

-Bunu gördün mü? Ed arkasına döndü. Hester Adalet Tanrıçası nı işaret ediyordu.

Evet.

-Ne olduğunu biliyor musun?

-Tabı ki.

-Ne?

-Şaka mı yapıyorsun?

-Bu kim?

-Adalet Tanrıçası.

-Hem evet, hem hayır. O çok farklı isimlerle tanınıyor.

Adalet Tanrıçası, Kör Adalet, Yunan tanrıçası Themis, Romalı tanrıça Justitia, Mısır tanrıçası Ma atve hatta Themisin kızları Dike ve Astraea.

-Tamam, peki varmaya çalıştığın nokta ne?

-

-Bu heykele hiç dikkatlice baktın mı? İnsanların büyük çoğunluğu ilk olarak onun gözlerinin bağlı olduğunu fark eder, pekâlâ, bu tarafsızlığın aşikar göstergesidir. Bu, herkes tarafgir olduğu için, aynı zamanda saçmalıktır. Buna engel olamazsın.

Ancak sağ eline bir bak. Bu bir kılıç. Harika bir kılıç.

Bunun hızlı ve genel anlamda merhametsiz, hatta ölümcül cezalandırmayı temsil etmesi beklenir. Ancak görüyorsun, bunu sadece osistemyapabilir.

Sistem, her ne kadar bozulmuş olursa olsun, o kılıcı kullanma hakkına sahiptir. Senin, arkadaşım, ise böyle bir şeye hakkın yok.

-Bana yasaları kendi istediğim şekilde yönlendirmemem gerektiğini mi söylüyorsun? Grayson tek kaşını havaya kaldırdı.

-Hester, bu çok derin bir konu.

-Terazi kefelerine bak, saçma. Sol elinde tutuyor. Bazı insanlar terazi kefelerinin savın iki tarafını temsil ettiğini düşünür davacı ve savunma. Diğerleri bunun adalet ya da tarafsızlıkla alakalı olduğunu iddia eder. Ama şunu bir düşün.

Terazi kefeleri gerçekten de dengeyle alakalıdır, öyle değil mi? Bak, ben bir avukatımve işimi biliyorum. İnsanların benim kanunu alaşağı ettiğimi, kaçamak noktalarını kullandığımı ya da zorbalık ettiğimi veya onun zaaflarından faydalandığımı düşündüklerini biliyorum. Bunların tümü doğru.

Ama sistemin içinde kalıyorum.

-Ve bu yaptığın her şeyi yasal kılıyor, öyle mi?

-Evet. Çünkü denge bu.

-Ve ben, senin kullandığın mecaz içerisinde kalırsak, dengeyi altüst ettim, öyle mi?

-Kesinlikle. İşte sistemimizin güzelliği de bu. BükülüpçarpıtılabilirTanrı biliyor ya ben bunu hep yapıyorumancak, doğru ya da yanlış, onun sınırları içerisinde kaldığın sürece, bu bir şekilde işe yarar. Bunu yapmadığında, iyi niyetli olmana rağmen bu dengeyi kaybettiğinde, kargaşa ve felakete sebep oluyor. Ed başının tek bir hareketiyle,

-Bu, dedi,

-kulağa muhteşem derecede mantıklı bir açıklama gibi geliyor. Hester bu söze gülümsedi.

-Belki. Ama aynı zamanda haklı olduğumu da biliyorsun. Sen bir hatayı doğruya dönüştürmek istedin. Ama şimdi denge kayboldu.

-O zaman belki de şimdi her şeyi düzeltmek için başka bir şey yapmalıyım.

-İşler böyle yürümüyor Ed. Bunu artık sen de biliyorsun.

Şimdi rahat dur ki dengenin tekrar eski hâline dönmek için bir şansı olsun.

-Bu kötü adamın serbest kalacağı manasına gelse bile mi? Hester ellerini ileri doğru uzattı ve adama gülümsedi.

-Kötü adam kim oluyor şimdi Ed? Sessizlik yaşandı.

Ed bunu nasıl söyleyeceğinden emin değildi, dolayısıyla doğrudan söze girişti.

-Polisin elinde Haley McWaid e dair en ufak bir ipucu yok. Hester bunu bir kez daha iyice düşündü.

-Bunu bilmiyorsun, dedi.

-Belki de hiçbir şeyden haberi olmayanlar bizleriz. BÖLÜM 26 ESSEX EYALET Müfettişi emekli Frank Tremont un evi Koloni tarzı yapılı, aluminyum kaplama iki odalı bir yapıydı.

Küçük ama mükemmel şekilde kesilmiş çimenlik bir bahçesi vardı ve giriş kapısının sağında New Yorks Giants bayrağı dalgalanıyordu. Çiçek sandıklarmdaki şakayıklar o kadar renkliydi ki Wendy bunların plastik olup olmadıklarını merak etti. Ön kapıya uzanan kaldırımdan ilerleyerek on basamağı tırmandı ve kapıyı çaldı. Koya bakan pencerelerden tekinin perdesi hareket etti. Kısa bir süre soma kapı açıldı. Her ne kadar cenaze merasimi saatler önce sonlanmış olsa da, Frank Tremont un üzerinde hâlâ siyah takım elbisesi vardı. Kravatını bollaştırmıştı, elbisesinin üstten iki düğmesi de açıktı. Yüzünde tıraş olurken atladığı birkaç nokta vardı. Gözleri bulanıktı, Wendy adamdan gelen içki kokusunu fark etti.

Tek bir kelime etmeksizin kapıdan yana çekildi ve Wendy e içeri gelmesini işaret etti. Wendy eve daldı. Karanlık odayı tek bir lamba aydınlatıyordu.

Eski kahve sehpasmdaki yarısı boşaltılmış Captain Morgan ı fark etti.

Rom. Iğğk. Kanepeye birkaç açılmış gazete yayılıydı. Yerde bir karton kutu duruyordu, Wendy bunun içinin adamın çalışma masasındaki eşyalarla dolu olduğunu düşündü. Televizyonda egzersiz aleti hakkında bilgi veren, aşırı derecede istekli bir eğitmenle çok sayıda genç, güzel, ağdalanmış baklava kaslı karınları olan altı adamın oynadığı bir reklam vardı. Wendy tekrar Tremont a baktı. Adam omuz silktı.

-Artık emekli birisi olarak, karın kaslarımı çalıştırmanın iyi olabileceğini düşündüm. Wendy gülümsemeye çalıştı. Yan sehpada genç bir kızın fotoğrafları vardı. Kızın saç stili on beş, belki de yirmi yıl önce modaydı, ancak kızda dikkat çeken ilk şey gülümsemesiydibüyük ve parlak, tam bir dinamit, bir ebeveynin kalbini parçalayacak türden bir gülümseme. Wendy hikâyeyi biliyordu. Kız hiç şüphesiz Frank in kanserden ölen kızıydı. Wendy tekrar Captain Morgan a

baktı ve adamın içkiden uzak durup duramadığını merak etti.

-Ne var Wendy? Wendy, zaman kazanmaya çalışarak,

-Pekâlâ, dedi,

-şimdi sen resmen emekli mi oldun?

-Evet. Hem de büyük bir partiyle ayrıldım, sence de öyle değil mi?

-Üzgünüm.

-Üzüntünü kurbanın ailesine sakla. Wendy başını sallayarak onayladı.

Tremont,

-Son zamanlarda gazetelerde bol bol yer aldın, dedi.

-Bu dava seni çok meşhur etti. Bardağmı sahte bir selamlamayla havaya kaldırdı.

-Tebrikler.

-Frank?

-Ne var?

-Sakın pişman olacağın aptalca bir şey söyleme. Tremont başıyla onayladı.

-Evet, iyi bir nokta. Wendy,

-Bu dava resmen kapandı mı? diye sordu.

-Bizim açımızdan, aynen öyle. Suçlu öldübüyük olasılıkla ormana gömüldü, ki bu büyük olasılıkla benden çok daha akıllı birisinin komik bulacağı bir şey.

-Ed Grayson a cesedin yerini söylemesi için tekrar baskı yaptınız mı?

-Elimizden geldiğince.

-Ve?

-Adam konuşmayacak. Ona bize Mercer m cesedinin yerini söylemesi durumunda kendisini dokunulmazlık altına aldırtabileceğimi söyledim ama büyük patronum Paul Copeland benimle hemfikir olmadı. Wendy, Ed Grayson u düşündü, ona yaklaşmayı tekrar denerse adamın kendisiyle konuşup konuşmayacağım merak etti. Tremont kanepenin üzerindeki gazeteleri yere attı ve Wendy i oturması için yanma davet etti. Kendisini televizyon kol tuğuna fırlattı ve televizyon kumandasını eline aldı.

-Kısa bir süre sonra hangi televizyon programı başlayacak, biliyor musun?

-Hayır.

-Crimstein in Mahkemesi. Kadının Ed Grayson u temsil ettiğini biliyorsun, öyle değil mi?

-Bunu söylemiştin.

-Doğru, unuttum. Her neyse, Ed i sorgularken kadın bir takım ilginç konulara parmak bastı. Captain Morgan ı aldı ve bardağını doldurdu. Wendy e de ikram etmek istedi ancak o geri çevirdi.

-Ne tür konulara?

-Ed Grayson a Dan Mercer ı öldürdüğü için madalya vermemiz gerektiği savını ortaya attı.

-Adaleti yerine getirdiği için mi?

-Hayır, bu çok anlaşılır bir şey olurdu. Ancak Hester daha önemli bir noktaya parmak basmaya çalıştı.

-Ve bu da?

-Eğer Grayson, Mercer ı öldürmemiş olsaydı, Haley in iPhone unu hiçbir zaman bulamazdık. Kumandayı televizyona doğrulttu ve kapattı.

-Hester üç ay süren bir araştırmanın ardından en ufak bir ilerleme gösteremediğimizi, Ed Grayson un bize Haley in yerine dair tek ipucunu sağladığını ifade etti. Ayrıca iyi bir dedektifin, kurbanın çevresiyle bağlantıları olan herkesçe tanınan bir sapığı çok daha yakından incelemiş olması gerektiği noktasına parmak bastı. Ve biliyor musun?

-Wendy olumsuz manada başını salladı.

-Hester haklıydınasıl oldu da ben Haley in kasabasıyla bağlantılı bir seks suçlusunu gözden kaçırdım? Belki Haley birkaç gün daha hayatta kalabilirdi.

Belki onu kurtarabilirdim. Wendy şişenin etiketindeki tüyler ürpertici Captain Morgan resmine baktı. Bu içerken birlikte olunabilecek nasıl da korkunç bir arkadaştı. Adama karşı çıkmak için ağzını açtı ancak Tremont onu tek bir el sallayışla susturdu.

-Lütfen beni korumak için hiçbir şey söyleme. Bu çok aşağılayıcı olur. Haklıydı.

-Yani şimdi sen buraya beni kendime acır hâlde sızlanırken seyretmeye geldin, öyle mi?

-Bilmiyorum Frank. Bu aslında oldukça eğlenceli bir şey. Bu söz adamın neredeyse gülümsemesine sebep oldu.

-Ne istiyorsun Wendy?

-Neden o kızı Dan Mercer ın öldürdüğünü düşünüyorsun?

-Neden öyle hissettiğimi mi soruyorsun?

-Evet, işte kesinlikle öğrenmek istediğim şey buydu.

-Yanıtı alfabetik sırayla mı istersin? Senin de ispatladığın üzere, o tam bir sapıktı.

-Tamam, bunu anladım. Ama öyle olsa bile, pekâlâ, ne olmuş ki? Haley McWaid on yedi yaşındaydı. New Jersey de rıza gösterme yaşı on altıdır.

-Belki de kızın konuşacağından korkmuştur.

-Ne hakkında? Kız yasal yaştaydı.

-Olsun. Bu Mercer ın davası açısından yıkıcı olacaktı.

-Yani kızı konuşmasını önlemek için öldürdü, öyle mi? Wendy başını salladı.

-Mercer ve Haley e dair daha eskilere dayanan bir bağlantı ipucu yakaladın mı?

-Hayır. Parkta bana bunu ima etmeye çalıştığını biliyorum yani belki de Dan Mercer la Haley in adamın eski karısının evinde tanıştıkları ve aralarında böylece bir şeyler başladığını.

Belki de öyleydi, ancak elimizde bunu gösteren tek bir kanıt dahi yok ve ben bu noktaya ebeveynlerin iyiliği açısından gitmek istediğimden de emin değilim. En iyi iddia şu olur ki, evet, Mercer onu Wheeler lann evinde gördü, ona saplantılı hisler beslemeye başladı, onu kaptı, her ne yaptıysa onu yaptı ve kızı öldürdü. Wendy kaşlarını çattı.

-Ama ben buna inanmıyorum.

-Neden inanmıyorsun? Şu erkek arkadaşı olabileceği söylenen Kirby Sennett i hatırlıyor musun?

-Evet.

-Biz cesedi bulduktan sonra, Kirby nin avukatı, nasıl söylesem, onun daha açık sözlü olmasına izin verdi.

Evet, her ne kadar duygusuz olsa da, gizli gizli buluşmuşlardı. Oğlan Haley in, özellikle Virginia ya gitmeyi başaramayınca, gerçekten sinirlendiğini söyledi. Hatta kızın bir şeyler kullanmış olabileceğinden dahi şüphelenmiş.

-Uyuşturucu mu? Tremont omuz silkti.

-Ebeveynlerin bunları işitmelerinede gerek yok.

-Ben pek anlayamadım. Kirby tüm bunları sana neden en başından anlatmamış?

-Çünkü avukat oğlanın Haley le ilişkisinin boyutunu öğrenmemiz durumunda, onu daha sıkı araştıracağımızdan korkmuş.

Ki, tabi ki, bu oldukça doğru bir yaklaşım olurdu.

-Ama eğer Kirby nin saklayacak bir şeyi yoksa, neden öyle olsun ki?

-Birincisi, oğlanın saklayacak hiçbir şeyinin olmadığını kim söyledi? O aşağılık bir uyuşturucu satıcısı. Eğer kız bir şeyler kullandıysa dahi, bunu ona onun sağladığından eminim.

İkincisi, avukatların bir çoğu sana masumiyetin bir anlam ifade etmesinin şart olmadığını söyleyeceklerdir. Eğer Kirby aramızda böyle duygusuz bir romantizm yaşandı ve o kendisine verdiğim bir şeyi içiyor ya da tüttürüyordu demiş olsaydı, hemen kıçının arkasına geçer ve onu içeri çekerdik.

Ve ceset bulunduğunda, onu becermeye iyice başlardık, ne demek istediğimi

anlıyorsundur. Şimdi şu Kirby temize çıktı, dolayısıyla bu aşamada konuşması insana çok mantıklı geliyor. Wendy,

-Hoş bir anlatım, dedi.

-Yani şu anal terminolojiden bahsediyorum. Adam omuz silkti.

-Kirby nin bu işle bir alakasının olmadığından emin misin?

-Ve kızın telefonunu alıp Dan Mercer m otel odasına atmadığından mı? Wendy bunu bir düşündü.

-İyi bir nokta.

-Oğlanın ayrıca çok sağlam bir mazereti de var.

Bak, Kirby şu tipik zengin panklardan biribir Haylazlık Gecesi nde ortalığı darma duman ettiği için berbat birisi olduğunu düşünen türden bir çocuk. O orada hiçbir şey yapmadı. Wendy arkasına yaslandı. Bakışları Tremont un ölen kızının resmine kilitlendi ancak orada uzun süre takılı kalmadı. Hızla kafasını çevirdi, belki de gereğinden daha hızlı. Frank bunu fark etti.

-Kızım, dedi.

-Biliyorum.

-Bu konuyu konuşmayacağız, tamam mı?

-Tamam.

-Pekâlâ, bu davaya ilişkin ne tür bir sorunun var Wendy?

-Sanıyorum nedenleri öğrenmeye,çok daha fazla ihtiyacım var.

-Şu resme bir kere daha göz at. Dünyada işler ne yazık ki böyle işlemiyor. Tremont ayağa kalktı.

Gözleri Wendyninkileri delip geçti.

-Bazenbelki de çoğu zamanortada tek bir neden dahi olmuyor. WENDY ARABASINA GERİ DÖNDÜĞÜNDE, Ten AFly dan gelen mesajı gördü. Adamı aradı.

-Kelvin Tilfer a dair bir şey bulmuş olabiliriz.

-Babalar Kulübü son birkaç gününü Princeton sınıf arkadaşlarının yerlerini belirlemek için harcamıştı.

Tabi ki en kolayı Farley Parks ı bulmak olmuştu. Wendy eski politikacıyı altı kez aramıştı. Farley ise ona bir kez olsun geri dönmemişti.

Bu hiç de şaşırtıcı bir durum değildi. Farley St. Louisde yaşıyordu, bu da adama yoldan geçerken şöyle bir uğramayı zor bir hale getiriyordu. Dolayısıyla şimdilik, bu adam bir şekilde konu dışıydı. İkincisi Dr. Stsvs Miciano olmuştu. Wendy ona telefonla ulaşmış ve bir buluşma talep etmiş, eğer mümkünse, bu görüşmenin neye dair olacağını telefonda belirtmek istemediğini dile getirmişti. Miciano da bunu sormamıştı.

Adam mesaide olduğunu ve ancak ertesi gün uygun olabileceğini belirtmişti.

Wendy bekleyebileceğini söyledi.

Ancak üçüncüsü ve Wendy nin bakış açısıyla en önemli olanı, yakalanması zor Kelvin Tilfer dı. Şu ana kadar ona dair hiçbir şey bulunamamıştı.

İnternet ten yapılan araştırmalara bakılırsa, adam sanki dünyadan buharlaşıp uçmuş gitmişti.

Wendy,

-Neymiş o? diye sordu.

-Bir erkek kardeş. Ronald Tilfer Manhattan da UPS dağıtımında çalışıyor.

Adamın bulabildiğimiz tek akrabası o.

Ebeveynleri ölmüş.

-Nerede yaşıyor?

-Queens de, ancak sana bir iyilik daha yapabiliriz. Bak, Doug Lehman da çalışırken UPS le büyük işler yapmışlar.

Doug satışta çalışan eski temas noktasını aradı ve erkek kardeşin dağıtım programını aldı. Şimdi her şey bilgisayardan ko layca çekilebiliyor, dolayısıyla istemen durumunda adamın hareketlerini elektronik ortamdan kolayca takip edebiliriz.

-İstiyorum.

-Tamam, şehre, Yukarı Batı Yakası na doğru hareket et.

Sana, yapılan teslimatlar doğrultusunda, onun yerine dair yeni bilgileri geçeceğim. Kırk beş dakika soma, Wendy Columbus un çıkışındaki Batı Atmış Dokuzuncu Sokak ta, Telepan adlı restoranın önüne park edilmiş kahverengi yük kamyonunu buldu. Wendy arabasını bir saatlik park yerine park etti, makinaya birkaç çeyreklik attı, çamurluğa yaslandı. UPS reklammdaki beyaz tahtaya çizilmiş o uzun saçlı adamı bir an için anımsayarak kamyona baktı.

-UPS ve

-Kahverengi mesajları alttan geçerken, Wendy nin adamın ne çizdiğine dair en ufak bir bilgisi yoktu. Charlie ne zaman bu reklam oynasa kafasını sallardı, reklam genelde bir futbol maçının en kritik anında gösterilir ve

-Bu adamın bir güzel yereyıkılmaya ihtiyacı var, derdi.

İnsan zihni ne kadar komik şeylerle doldurulabiliyor.

Ronald Tilferen azından, Wendy kahverengi UPS üniforması içerisindeki kişinin o olduğunu varsaymıştırestorandan çıkarken gülümsedi ve arkasına doğru el salladı. Kısa kesilmiş kır saçlı, kısa boylu bir adamdı. Şortlu üniformasından göründüğü kadarıyla hoş bacakları vardı. Wendy kendisini iteleyerek arabadan indi ve henüz aracına ulaşamadan adamın önünü kesti.

-Ronald Tilfer?

-Evet.

-

-Adım Wendy Tynss. NTC News un muhabiriyim.

Erkek kardeşiniz Kelvin e ulaşmaya çalışıyorum. Adam gözlerini kıstı.

-Ne için?

-Princeton daki mezuniyet sınıfına dair bir program hazırlıyorum.

-Size yardımcı olamam.

-Onunla sadece birkaç dakikalığına konuşmalıyım.

-Konuşamazsınız.

-Neden? Adam Wendy nin etrafından dolanmaya başladı. Wendy onun önünü kesmek için yana kaydı.

-En iyisi sadece Kelvin in müsait olmadığını söyleyelim.

-Bu ne anlama geliyor böyle?

-Sizinle konuşamaz. Size yardımcı olamaz.

-Bay Tilfer?

-Gerçekten işimin başına dönmem lazım.

-Hayır, değil.

-Anlayamadım?

-Bu bugünkü son teslimatınızdı.

-Bunu nereden biliyorsunuz? Wendy, izin ver bir süre sallanıp dursun, diye düşündü.

-Gelin,

-müsait değil ya da konuşamaz veya buna benzer esrarengiz sözlerle zaman harcamayalım. Onunla konuşmam çok büyük bir önem taşıyor.

-Şu Princeton daki mezuniyet sınıfına dair mi?

-Dahası da var. Birisi onun eski oda arkadaşlarına zarar veriyor.

-Ve siz de o kişinin Kelvin olduğunu düşündünüz, öyle mi?

-Böyle bir şey söylemedim.

-Bu o olamaz.

-Bunu ispatlarsanız bana yardımcı olursunuz. Şöyle ya da böyle, çok sayıda hayat mahvoldu. Erkek kardeşiniz tehlikede dahi olabilir.

-Değil.

-O zaman belki eski arkadaşlarına yardım edebilir.

-Kelvin mi? O hiç kimseye yardım edebilecek durumda değil. Yine o esrarengiz sözler. Bu durum Wendy i sinirlendirmeye başlamıştı.

-Sanki kardeşiniz ölmüş gibi konuşuyorsunuz.

-Ölmüş olabilirdi.

-Kulağa melodramatik gelmek istemiyorum Bay Tilfer, ancak bu gerçekten de ölüm kalım meselesi. Eğer benimle konuşmak istemiyorsanız, buraya yanıma polis alarak da gelebilirim.

Şu anda yalnızım ancak bir sonraki gelişimde yanımda büyük bir haber ekibi de yer alabilirkameralar, araştırmacılar, çekimler. Ronald Tilfer nefesini serbest bıraktı. Wendy nin tehdidi tabi ki boş bir tehditti, ancak Tilfer m bunu bilmesi gerekmiyordu.

Adam alt dudağını kemirdi.

-Size yardımcı olamayacağına dair dile getirdiğim ifade yeterli değil mi?

-Üzgünüm. Adam omuz silkti.

-Tamam.

- Tamam ne?

-Sizi Kelvin i görmeye götüreceğim. WENDY KELVIN TILFER A kaim, koruyucu camın gerisinden baktı.

-Ne kadar süredir burada?

-Bu sefer mi? Ronald Tilfer omuz silkti.

-Belki üç haftadır.

Onu büyük olasılıkla bir haftaya kadar çıkartacaklardır.

-Peki sonra nereye gidiyor?

-Tekrar tehlikeli bir şeyle karşılaşana kadar sokakta yaşıyor.

Sonra onu tekrar buraya alıyorlar. Eyalet artık uzun vadeli akıl hastanesi tedavilerine inanmıyor. Bu hiç de mantıklı bir durum değil. Kelvin sınıf arkadaşlarından çok daha yaşlı görünüyor. Saçı ve sakalı gri. Dişleri de eksik.

Ronald,

-O aramızdaki en akıllı kardeşti, dedi.

-Lanet olası bir dahi. Özellikle de matematik alanında. İşte o kitap da bunlarla dolu. Matematik soruları. Bunları tüm gün yazıyor.

Zihnini hiçbir zaman durduramıyor. Annem onu normal hale getirebilmek için çok çabaladı, anlıyor musunuz? Okul onun sınıf atlamasını istedi.

Annem buna izin vermedi. Onu spora yönlendirdioğlunu normal tutmak için elinden geleni yaptı. Ama sanki onun bu sona doğru ilerlediğini her zaman biliyor gibiydik. Annem o çılgını zaptetmeyi denedi. Ancak bu bir okyanusu çıplak ellerle zaptetmeye çalışmak gibi bir şeydi.

-Onun rahatsızlığı ne?

-O öfke dolu bir şizofren. Korkunç psikoz epizotları oluyor.

-Ama, demek istiyorum ki, ona ne oldu?

-Ne olduyla neyi kastediyorsunuz? O hasta. Bunun nedeni yok. Nedeni yokbunu o gün ikinci kez birilerinden duyuyordu.

-Bir insan nasıl kansere yakalanır? Bu duruma annem onu dövdüğü için gelmedi.

Bu kimyasal bir dengesizlik.

Daha önce de belirttiğim gibi, bu rahatsızlık hep oradaydı. Çocukken bile, kesinlikle uyumazdı. Beynini bir türlü durduramıyordu. Wendy PhiPin söylediğini anımsadı. Ucube. Matematik dahisi bir ucube.

-İlaçların faydası oluyor mu?

-Tabi, onu sakinleştiriyorlar. Tıpkı sakinleştirici bir silahın bir fili yatıştırması gibi. Nerede ya da kim olduğunu hâlâ bilmiyor. Princeton dan mezun olduğunda bir eczacı dükkânında iş buldu ama sürekli olarak ortadan kaybolup duruyordu.

Onu işten çıkarttılar. Kendisini sokaklara attı. Sekiz yıl boyunca nerede olduğundan haberimiz olmadı.

Sonunda onu kendi dışkısıyla dolu bir karton kutunun içinde bulduğumuzda, Kelvin in bir daha tam manasıyla iyileşmeyecek türden kırık kemikleri vardı. Dişleri dökülmüştü. Nasıl olup da hayatta kaldığım, nasıl yiyecek bulduğunu, ne tür şeyler yaşadığını hâlâ bilmiyorum. Kelvin tekrar bağırmaya başladı.

-Himmler mı? Şu yaşlı Nazi mi?

-Beni anlıyorsunuz, değil mi. Söyledikleri kesinlikle birşey ifade etmiyor. Kelvin not defterinin başma döndü, şimdi öncekinden daha hızlı yazıyordu.

Wendy,

-Onunla konuşabilir miyim? diye sordu.

-Şaka yapıyorsunuz, öyle değil mi?

-Hayır

-Bu işe yaramayacaktır.

-Ama zararı da olmayacaktır. Ronald Tilfer camdan içeri baktı.

-Çoğu zaman, artık benim kim olduğumu dahi hatırlamıyor. Sanki gözleri beni delip geçiyor. Onu eve götürmek istedim, ama bir karım ve çocuğum var... Wendy hiçbir şey söylemedi.

-Onu korumak için bir şey yapmalıyım, sizce de öyle değil mi? Onu bir yere kilitlemeyi denedim, öfkelendi. Dolayısıyla gitmesine izin verdim ve onun için endişelenmeye devam ettim. Çocukken birlikte Yankees maçlarına giderdik.

Kelvin her bir oyuncunun istatistiğini bilirdi. Hatta size onların zaman içerisinde nasıl değiştiklerini dahi anlatabilirdi.

Benim görüşüm şu: Dahilik bir küfür, bir bedduadır. İşte ben olaya böyle bakıyorum. Bazıları dahice zeki insanların evreni bizim yapamayacağımız bir

tarzda algıladıklarını düşünür.

Dünyayı gerçekte olduğu gibi görürlerve bu gerçeklik o kadar korkunçtur ki akıllarını kaçırırlar. Berraklık cinnete yol açar. Wendy sadece ileri bakmakla yetindi.

-Kelvin hiç Princeton dan bahseder miydi?

-Annem ondan inanılmaz gurur duyardı. Aslına bakılırsa hepimiz duyardık. Mahallemizdeki çocuklar Sarmaşık Ligi Üniversiteleri ne gitmiyorlardı. Onun oraya uyum sağlayamayacağından endişelenmiştik ama çok kısa bir zaman içerisinde arkadaşlar edindi.

-Şimdi bu arkadaşlarının başı belada.

-Ona bir bakın Bayan Tynes. Onun arkadaşlarına yardımcı olabileceğini düşünüyor musunuz?

-Ben bunu bir denemek istiyorum. Ronald omuz silkti. Hastane yöneticisi Wendy den bir takım tahliye belgelerini imzalamasını istedi ve onlara Kelvin le aralarındaki mesafeyi korumalarım tavsiye etti. Birkaç dakika sonra Wendy ve Ronald ı etrafı camla çevrili bir odaya soktular. Kapının hsmsn yanında hastane hademesi dikiliyordu.

Kelvin masaya oturmuş not defterine bir şeyler karalamaya devam ediyordu. Masa, Wendy ve Ronaldin ondan yeterince uzak durmalarına yeter derecede enliydi.

Ronald,

-Selam Kelvin, dedi.

-Erkek arılar özü anlamazlar. Ronald Wendy e baktı. Ona konuşmasını işaret etti.

-Sen Princeton a gitmiştin, öyle değil mi Kelvin?

-Size söyledim.

Himmler lar tonbalığı bifteklerini severler. Gözleri hâlâ önündeki not defterine odaklıydı.

-Kelvin? Yazmayı bırakmadı.

-Dan Mercer ı hatırlıyor musun?

-Beyaz oğlan.

-

-Evet. Ya Phil Turnball u?

-Kurşunsuz benzin yardımseverlerin başını ağrıtır.

-Onlar senin Princeton dan arkadaşların.

-Sarmaşık Ligi Üniversiteleri adamım.

Oğlanlardan bazıları yeşil ayakkabı giyerler. Ben yeşil ayakkabılardan nefret

ederim.

-Ben de.

-Sarmaşık Ligi Üniversiteleri.

-Bu doğru. Senin Sarmaşık Ligi Üniversitesi nden arkadaşların.

Dan, Phil, Steve ve Farley. Onları anımsıyor musun? Kelvin sonunda defterini karalamayı bıraktı. Kafasını kaldırıp baktı. Gözleri boş birer tahtaydı.

Wendy e baktı ama onu görmediği açıktı.

-Kelvin?

-Himmler lar tonbalığı bifteklerini severler, dedi. Ses tonu ani bir fısıltı hâlinde çıkmıştı.

-Ya belediye başkanı? Onun da bunu daha az istediği söylenemez. Ronald yere yığıldı. Wendy onunla göz temasını sürdürmeye çalıştı.

-Seninle üniversitedeki oda arkadaşların hakkında konuşmak istiyorum. Kelvin gülmeye başladı.

-Oda arkadaşları mı?

-Evet.

-Bu komik. Tıpkı bir deli gibi kesik kesik gülmeye başladı.

-Odayı paylaştığın kişiler. Sanki oda canlıymış da onu paylaşıyormuşsun gibi. Sanki odayla seks yapmışsın da onu hamile bırakmışsın gibi. Yani onunla paylaşım içerisindeymişsin gibi, anladın mı? Tekrar güldü. Wendy, pekâlâ, diye düşündü, bu Himmler lerin balık tercihlerinden çok daha iyi bir yaklaşım.

-Eski oda arkadaşlarım anımsıyor musun? Kahkahalar, sanki birisi şalteri indirmişçesine, bir anda kesildi. Wendy,

-Onların başı dertte Kelvin, dedi.

-Dan Mercer, Phil Turnball, Steve Miciano, Farley Parks. Hepsinin de başı dertte.

-Dertte mi?

-Evet. Wendy bu dört ismi bir kez daha tekrarladı. Sonra bir daha. Kelvin in yüzünde bir şeyler olmaya başladı. Onların gözü önünde paramparça oldu.

-Oh Tanrım, oh hayır... Kelvin ağlamaya başladı.

Ronald ayağa kalkmıştı.

-Kelvin? Ronald kardeşine doğru uzandı ancak Kelvin in attığı çığlık onu durdurdu. Bu çığlık ani ve delip geçiciydi.

Wendy arkaya doğru sıçradı.

Artık Kelvin in gözleri fal taşı gibi açıktı.

-Yaralı surat!

-Kelvin? Kelvin sandalyesini devirerek hızla ayağa fırladı. Hastane hademesi

ona doğru ilerledi. Kelvin bir çığlık daha attı ve odanın köşesine doğru koştu. Hademe ona geri çekilmesi için seslendi.

Kelvin tekrar,

-Yaralı surat! diye bağırdı.

-Hepimizi yakalayacak. Yaralı surat!

-Wendy ona seslenerek,

-Yaralı surat da kim? diye sordu.

Ronald, Onu rahat bırak! dedi.

-Yaralı surat! Kelvin gözlerini sıkı sıkı kapattı. Ellerini kafasının iki yanına yerleştirdi, sanki kafatasının ortadan ikiye yarılmasını engellemeye çalışıyor gibiydi.

-Onlara söylemiştim! Onları uyarmıştım!

-Bu ne anlama geliyor Kelvin? Ronald,

-Dur! dedi.

Sonra Kelvin kendini kaybetti. Kafası bir ileri bir geri sallanmaya başladı.

İki hademe içeri girdi. Kelvin onları görünce bağırdı.

-Avı durdurun! Avı durdurun! Yere düştü ve dört ayağı üzerinde emeklemeye başladı. Ronald m gözleri yaşlarla doluydu. Erkek kardeşini sakinleştirmeye çalıştı.

Kelvin doğrulup ayağa kalktı. Hademeler Kelvin i sanki futbol maçmdaymış gibi sıkıca yakaladılar. Teki karnına bir yumruk indirirken diğeri yukarı çalıştı.

Ronald,

-Canım yakmayın! diye bağırdı.

-Lütfen! Kelvin yerdeydi.

Hademeler onu bir tür kayışla bağlıyorlardı.

Ronald adamlara onu incitmemeleri için yalvardı.

Wendy Kelvin e daha da yaklaşmayı denediona bir şekilde uzanmaya çalıştı.

Yerden, Kelvin in gözleri sonunda onunkilerle buluştu. Wendy emekleyerek görevlilerin ellerinden kurtulmak için çırpınan adama daha da yaklaştı. Hademelerden teki Wendy e bağırdı,

-Ondan uzak durun! Wendy onu duymazdan geldi.

-Ne oldu Kelvin? Kelvin,

-Onlara söyledim, diye fısıldadı.

-Onları uyardım.

-Onları ne konuda uyardın Kelvin? Kelvin ağlamaya başladı. Ronald Wendy i omzundan kavrayarak oradan uzaklaştırmaya çalıştı. Wendy omzunu silkerek onun ellerinden kurtuldu.

-Onları ne konuda uyardın Kelvin? Şimdi odada üçüncü bir hademe daha vardı. Elinde hipedermik bir şırınga mevcuttu. Kelvin in omzuna bunu soktu.

Kelvin doğrudan Wendy nin gözlerinin içine baktı.

Kelvin, aniden sakinleşen ses tunuyla,

-Avlanmamalarını, dedi.

-Daha fazla avlanmamalıydık.

-Ne avlıyordunuz? Ancak ilaç etkisini göstermeye başlamıştı. Kelvin,

-Avlanmaya hiç gitmemeliydik, dedi, sesi şimdi yumuşacıktı.

-Yaralı surat size anlatabilir. Hiçbir zaman avlanmaya gitmemeliydik. BÖLÜM 27 RONALD TILFERTN

-yaralı suraf m ne anlama geldiği ya da erkek kardeşinin ne tür bir avdan bahsediyor olduğuna dair en ufak bir bilgisi yoktu.

-Buna benzer bir takım şeyleri daha önce de söylediyani avlanma ve yaralı surata dair. Tıpkı Himmler de yaptığı gibi. Bunun bir mana ifade ettiğini hiç düşünmedim. Wendy, elde ettiği bu bilgiyle ne yapacağını düşünerek, evine yöneldi. Kendisini o gün sabahkinden çok daha şaşkın hissediyordu.

Charlie kanepeye uzanmış televizyon seyrediyordu.

Wendy,

-Selam, dedi.

-Akşam yemeğinde ne var?

-İyiyim, teşekkürler. Ya sen? Charlie iç çekti.

-Sahte incelikleri çoktan atlamadık mı?

-Ve görünüşe bakılırsa, insani nezaketi de öyle. Charlie kıpırdamadı.

Wendy,

-Sen iyi misin? diye sordu. Sesinde, belki de amaçladığından çok daha fazla endişe mevcuttu.

-Ben mi? İyiyim, neden?

-Haley McWaid senin sınıf arkadaşlarından tekiydi.

-Evet, fakat onu gerçek manada tanımıyordum.

-Sınıf arkadaşlarının ve diğer arkadaşlarının büyük çoğunluğu cenaze törenindeydi.

-Biliyorum.

-Orada Clark ve James i gördüm.

-Biliyorum.

-O zaman sen neden gitmek istemedin?

-Çünkü onu tanımıyordum.

-Ama Clark vs James tanıyorlardı, öyle mi? Charlie,

-Hayır, dedi.

-Bak, kendimi korkunç hissediyorum.

Bu tam bir trajedi. Ama insanlar, hatta en iyi arkadaşlarım bile, orada boy göstererek paçayı sıyırmaya çalıştılar, işte o kadar. Orada olma sebepleri saygılarını göstermek değildi.

Oradaydılar çünkü bunun harika bir şey olacağını düşündüler.

Bir şeylerin parçası olmak istediler. İşte bu kadar, ne demek istediğimi anlıyor musun? Wendy başını sallayarak onayladı.

-Anlıyorum. Charlie,

-Genelde bunda bir sorun yok, dedi.

-Ancak konu ölü bir kızdan açıldığında, üzgünüm, ben bu işin içinde yokum. Charlie kafasını tekrar yastığa yasladı ve televizyon seyretmeye geri döndü. Wendy bir süre ona baktı.Charlie, ona bakmaksızın, tekrar iç çekti ve,

-Ne var? dedi.

-Baban gibi konuşuyorsun. Charlie hiçbir şey söylemedi.

Wendy,

-Seni seviyorum, dedi.

-Şu soruyu tekrar sorduğumda da babam gibi konuşmuş olur muyum: Akşam yemeğinde ne var?Wendy güldü.

-Buzluğa bakacağım, ama orada hiçbir şey bulamayacağını biliyordu, dolayısıyla sipariş verecekti.

O gece Japon sarma yiyeceklerdıdaha sağlıklı olmaları için içlerinde kahverengi pirinç kullanılmıştı.

-Oh, bir şey daha.

Kirby Sennett i tanıyor musun?

-Pek sayılmaz. Öylesine tanıyorum.

-İyi birisi midir?

-Hayır, o tam bir kazma. Wendy bu yanıta gülümsedi.

-Onun boş zamanlarında uyuşturucu sattığını işittim.

-O tam zamanlı bir bok torbası. Charlie doğrulup oturdu.

-Tüm bu sorular ne için?

-Sadece Haley McWaid in diğer bir yönünü ele alıyorum.

İkisinin birlikte olduklarına dair ortalıkta gezinen bir dedikodu var.

-Öyleyse ne olmuş?

-Etrafına bunun doğru olup olmadığını sorabilir misin? Charlie sadece ona dehşet içerisinde bakmakla yetindi.

-Yani sanki senin gizli muhabirinmişim gibi mi?

-Kötü bir fikir, ha? Charlie bunu yanıtlamaya tenezzül dahi etmedive sonra Wendy dışardan oldukça iyiymiş gibi görünen diğer bir fikre saplandı. Yukarı çıktı ve bilgisayarını açtı. Hızlı bir fotoğraf araması yaptı ve o mükemmel resmi buldu. Fotoğraftaki kız on sekiz civarında görünüyordu, adı Eurasian dı, okuma gözlükleri, dekolte bir bluzu, ateşli bir vücudu vardı.

Evet, bunu yapacaktı.

Wendy kızın resmini kullanarak hemen bir facebook sayfası yarattı.

Üniversiteden en iyi iki arkadaşını birleştirerek sahte bir isim oluşturduSharon Hait. Tamam, güzel. Şimdi Kirby ile arkadaşlık kurması lazımdı.

-Ne yapıyorsun? Bu Charlie ydi.

-Sahte bir profil yaratıyorum. Charlie kaşlarını çattı.

-Ne için?

-Kirby nin bu tuzağa düşerek benimle arkadaşlık edeceğini umuyorum. Sonra belki onunla sohbete başlayabilirim.

-Gerçekten mi?

-Ne yani, sen bunun işe yaramayacağını mı düşünüyorsun?

-Bu resimle değil.

-Neden değilmiş?

-Çok seksi. Kız sahte bir reklam afişi gibi görünüyor.

-Ne gibi? Charlie iç çekti.

-Firmalar sahte insanlar için bu tür fotoğraflar kullanırlar.

Bak, şimdi hemen hoş görünümlü amagerçek bir kız bul. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?

-Sanırım.

-Ve sonra, diyelim ki, kız Glen Rock tan olsun. Eğer Kasselton dan olursa, Kirby onu mutlaka tanıyacaktır.

-Nasıl yani, sen kasabadaki her kızı tanıyor musun?

-Her seksi kızı mı demek istedin? Evet, çoğunu. Ya da en azından ondan bahsedildiğini muhakkak işitmişimdir. Bu yüzden yakın bir kasabayı dene, ama çok da yakın olmasın.

Sonra ona adını başka bir arkadaşından işittiğini ya da onu Bahçe Eyalet Plazası nda gördüğünü söyle veya buna benzer bir şeyler yaz. Oh, belki de ona, sırf birilerine sorabilir ya da kızın numarasını telefon rehberinden arayabilir düşüncesiyle, gerçekten o kasabada yaşayan bir kızın adını verirsin.

Bu kızın, Google görsel taramada araştırılması durumunda, diğer bir takım resimlerinin çıkmadığından emin ol. Ona Facebook a yeni üye olduğunu ve

insanlarla arkadaşlık kurmaya başladığını söyle. Aksi takdirde neden hiç arkadaşın olmadığını merak edecektir. Bilginin altına birkaç çift detay koy.

Kızın en sevdiği filmleri, dinlemekten en çok hoşlandığı rock gruplarını listele.

-U2 gibi mı?

-Yüz yaşından daha genç birisinin ismi gibi. Charlie Wendy nin daha önce hiç işitmediği birkaç isim verdi. Wendy bunları yazdı.

Sonra,

-Sence işe yarayacak mı? diye sordu.

-Şüphedeyim ancak hiçbir zaman bilemezsin. En azından seni arkadaşı yapacaktır.

-Peki bunun bana ne tür bir faydası olacak? Diğer bir iç çekiş daha.

-Bunu çoktan tartıştık. Tıpkı şu Princeton sayfasında olduğu gibi. Bir kez seninle arkadaşlık kurduğunda, onun sayfasının tümünü görebilirsin.

İnternete koyduğu fotoğraflarını, duvar ilanlarını, arkadaşlarını, onun attığı mesajları, oynadığı oyunları, başka her ne varsa tümünü görürsün. Princeton sayfası Wendy e diğer bir şey daha anımsattı.

Bunun üzerine tıkladı,

-Yönetici bağlantısını buldu, adama eposta göndermek için düğmeye bastı. Bu küçük yazıya bakılırsa, yöneticinin adı Lawrence Cherston du,

-eski sınıf başkanıydı.

Adam profil resminde Princeton un turuncu siyah kravatını takmıştı.

Wendy basit bir mesaj yazdı.

Selam, ben sizin Pinceton sınıfınız hakkında program hazırlayan bir televizyon muhabiriyim ve sizinle tanışmayı çok isterim. Lütfen benimle aşağıdaki yerlerden hangisi size uyuyorsa orada buluşun. Tam gönder tuşuna basmıştı ki telefonu titreşti. Wendy bir göz attı ve gelen mesajı gördü. Phil Turnball dandı: KONUŞMALIYIZ.

Wendy bir yanıt yazdı: TABİ Kİ, HAYDİ ARA.

Bir gecikme oldu. Sonra: TELEFONDA OLMAZ.

Wendy bundan ne tür bir anlam çıkartması gerektiğinden emin değildi, dolayısıyla yanıt yazdı: NEDEN TELEFONLA DEĞİL? 3j0 DAKİKA SONRA ZEBRA BARDA BULUŞALIM MI?Wendy adamın soruyu yanıtlamaktan neden kaçındığını merak etti. NEDEN TELEFONDA KONUŞAMIYORUZ? Daha da uzun bir gecikme yaşandı. ŞU ANDA TELEFONLARA GÜVENMİYORUM.

Wendy kaşlarım çattı. Bu durum ona biraz esrarengiz göründü, ancak adil olmak gerekirse, Phil Turnhall ona pek de aşırı tepki verecek türden birisi gibi

görünmemişti. Davranış sebebini tahmin etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu.

Onu yakında görecekti.

-TAMAM diye yanıt yazdı ve sonra tekrar Charlie ye baktı.

Oğlan,

-Ne var? diye sordu.

-Hemen bir toplantıya gitmem lazım. Akşam yemeğini kendin sipariş edebilir misin?

-Ama Anne.

-Ne var?

-Bu gece Proje Mezuniyet oryantasyon gecesi, hatırlasana. Wendy elini alnına vurdu.

-Lanet olsun, bunu tamamen unutmuştum.

-Lisede, yaklaşık, ah,

-Charlie saat kullanmıyor olmasına rağmen bileğine baktı

-otuz dakikadan daha kısa bir süre önce başlamış olmalı. Ve sen de aperatif komitesi türünden bir şeydesin. Aslına bakılırsa ona, her ne kadar alçak gönüllülüğü sebebiyle böbürlenmiyor olsa da, kahve için hem şeker yapay tatlandırıcı, hem de süt süt ihtiva etmeyen alternatifler getirme görevi verilmişti. Bu görevden sıvışması mümkündü ancak okul Proje Mezuniyet oryantasyonunu oldukça ciddiye almaktaydı ve o son zamanlarda, en iyi tabirle, oğlunu inanılmaz derecede ihmal etmişti. Cep telefonunu aldı ve Phil Turnball a mesaj attı: RANDEVUYU AKŞAM 10 A ÇEKEBİLİR MİYİZ? Yanıt hemen gelmedi. Wendy yatak odasına yöneldi, üzerine kot pantolonuyla yeşil bluzunu geçirdi. Kontakt lenslerini çıkarttı, gözlüğünü taktı, saçım arkadan toplayarak atkuyruğu yaptı. Sıradan bir kadın hâlini aldı.

Telefonu titreşti. Phil Turnball m yanıtı gelmişti: TAMAM.

Wendy aşağıya indi. Pops küçük odadaydı.

Kafasında kırmızı bir bandana vardı. Bandanalar çok az erkeğe yakışır.

Pops bu işten sıyırıyordu, ama kılı kılma.

Pops Wendy nin yaklaştığını görünce başını salladı.

-Yaşlı hanımefendi gözlüklerini mi takıyorsun? Wendy omuz silkti.

-Bu şekilde hiçbir erkeğin aklını çelemezsin. Sanki Wendy nin lise oryantasyonunda yapmak istediği şey buydu da.

-Bu kesinlikle seni ilgilendirmez, ancak yine de şunu ifade etmeliyim ki bugün bir çıkma teklifi aldım.

-Cenaze töreninden sonra mı?

-Evet. Pops başıyla onayladı.

-Hiç de şaşırmadım.

-Neden?

-Hayatımın en güzel seksini ben de bir cenaze töreninardından yaşamıştım. Bir limuzinin arkasında, tamamen aklımı başımdan alacak türdendi.

-Vay be, detayları daha soma bana anlatır mısın?

-Dalga mı geçiyorsun?

-Hem de tam anlamıyla. Adamı yanağından öptü, ondan Charlie nin yemeğini yediğinden emin olmasını istedi ve arabasına yöneldi.

Kahve teçhizatlarını almak için süpermarkete girdi. Liseye ulaştığında, park alanı doluydu. Beverly Road da kendisine park edecek bir nokta bulmayı başardı. Bu yer dur işaretinin hemen hemen bir buçuk metre yakınındaki mesafede olabilirdi, ancak kendisini eline bir çelik metre alarak ölçüm yapacak türden bir ruh hâlinde hissetmedi. Bu gece Wendy Tynes tehlikeli yaşayacaktı.

Wendy içeri girdiğinde, ebeveynler çoktan kahve makinasının etrafında turlamaya başlamışlardı. Tepside kahve, şeker, süt tozu türünden hiçbir şey yoktu. Büyük bir aceleyle ilerledi, kahve erzaklarını çıkartıp masaya bırakırken herkesten özür diledi. HSA başkanı, güzel sanatlar faaliyetlerine düzenli katılan bir anne olan Millia Hanover sessizce hoşnutsuzluğunu göstererek kaşlarını çattı. Bunun tam aksine, babalar Wendy nin geç kalışını inanılmaz derecede affedici karşıladılar.

Aslına bakılırsa bunda biraz aşırıya dahi kaçmışlardı.

İşte, Wendy nin tepeye kadar düğmelenen bir bluzla vücuduna pek sıkı oturmayan bir pantolon giyinme sebebi biraz da bundandı. Gözlükleri dikkat çekici değildi, saçı da topluydu.

Evli erkeklerle hiçbir zaman uzun sohbetlere girmezdi. Hiç bir zaman.

Ah. Bırakın onlar onu kendini beğenmiş ya da cadaloz olarak isimlendirsinler, ancak bu, onun bakış açısıyla, flört etmekten ya da fahişelikten daha iyiydi.

Bu kasabanın erkeklerinin karıları ona yeterince şüpheyle yaklaşıyorlardı, daha fazlasına gerek yoktu. Buna benzer gecelere, üzerinde

-Gerçekten, Kocanızı Elinizden Kapmak Gibi Bir Niyetim Kesinlikle Yok yazan bir tişörtle katılmayı çok istiyordu.

Sohbetlerin temel konusu üniversite, ziyadesiyle kimin çocuğunun hangi okula kabul edilip edilmediğiydi. Ebeveynlerden bazıları böbürlendiler, bazıları şakalaştı ve bazıları da, ki Wendy nin şahsen en favori grubu buydu, tıpkı münazara soması politikacıların yaptıkları gibi sert bir

-dönüş yaparak sanki kazanılan yer en başta yapılan tercihlerinden çok daha

iyiymiş gibi

-güvenli okul methiyelerini dizmeye başladı. Ya da belki de Wendy çok acımasızdı. Belki de yaşadıkları hayal kırıklıklarından en azami şekilde kurtulmaya çalışıyorlardı.

Zil çaldı, bu ses Wendy i kendi okul günlerine götürdü, herkes kampüs merkezine doğru ilerlemeye başladı. Standlardan teki hız sınırı tabelalarına ilişkin bilgilendirmek maksadıyla ebeveynleri içeri davet ediyordu. Tabelalarda

-Lütfen Arabanızı Yavaş SürünBiz Çocuklarımızı Seviyoruz yazıyordu, ki Wendy, her ne kadar bu ifade sürücüleri sanki başkalarının çocuklarım sevmiyorlarmış gibi gösteriyor olsa da, yapılanların etkileyici olduklarını düşündü. Diğer bir stand ebeveynlere yaşadıkları evlerin gerçekten de

-Uyuşturucudan Uzak olduğunu komşulara gösteren pencere çıkartmaları uzattı, ki bu her ne kadar gereksiz görülseler dahi,

-ArabadaBebek Var yazan çıkartmalar kadar hoştu. Alkol Farkındalığı Uluslararası Enstitütüsü tarafından da bir stand açılmıştı ve onların kampanyaları içki partilerine ev sahipliği yapan ebeveynlere karşıydı Bizim Evimizde Değil

-. Buna rağmen diğer bir standda içki içme yemin kontratları dağıtılıyordu.

Gençler sarhoşken kesinlikle araba kullanmayacaklarına ya da içen birisiyle aynı arabaya binmeyeceklerine ant içiyorlardı. Ebeveyn de, bunun karşılığında, gencin günün her saatinde arayarak ondan gelip kendisini almasını isteyebileceğini kabul ediyordu.

Wendy arkalarda bir yerlerde kendisine yer buldu. Yanına aşırı derecede sıcakkanlı, karnını içine çekmiş ve yüzünde sahte gülümseme olan bir baba oturdu. Standları işaret etti.

-Aşırı koruma, dedi.

-Çok korumacıyız, sizce de öyle değil mi? Wendy hiçbir şey söylemedi. Adamın kaşları çatık karısı kocasının diğer yanına oturdu. Wendy kaşları çatık eşe kendisini tanıtarak merhaba demeyi ihmal etmedi, Charlie nin annesi olduğunu söyledi, güvenlik düşmanı Sırıtan Bey le göz göze gelmemek için inanılmaz bir çaba harcadı.

Başöğretmen Pete Zecher podyuma çıktı ve bu

-çok zor hafta

-ya rağmen oraya geldikleri için herkese teşekkür etti.

Haley McWaid için herkes yas duruşunda bulundu. İçlerinden bazıları o gecenin neden ertelenmediğini merak ettiklerini dile getirdi, ancak okul takvimi o kadar doluydu ki bu organizasyonun aktarılabileceği başka boş bir zaman yoktu. Ayrıca, ne kadar daha bekleyeceklerdi? Bir gün mü? Bir hafta mı?

Dolayısıyla, bu skıkntılı an atlatıldıktan soma, Pete Zecher o senenin Proje Mezuniyet temasının

-Süper kahramanlar olacağını büyük bir heyecanla ilan eden Millie Hanover ı insanlara tanıştırdı. Kısacası, Millie nin de uzun uzadıya açıkladığı üzere, orta okul kapalı spor salonunu değişik komedi kitaplarındaki yerlere benzer tarzda dekore edeceklerdi.

Yarasa Yuvası. Süpermen in Issız Kalesi. XMen in XKonağı ya da başka her ne olarak adlandınlıyorsa orası. Adalet ligi Amerika nın Ana Merkezi.

Geçen yıllarda okulun Harry Potter teması, TV programı Survivor Wendy şimdi, belki bu birkaç yıldan biraz daha uzun bir süre önceydi diye düşündü ve hatta Küçük Denizkızı tarzında dekore edildiğine şahit olunmuştu.

Mezuniyet Projesi fikrinin arkasında, mezunlara balo ve diploma töreninin arkasından eğlenebilecekleri güvenli bir yer yaratmak vardı. Otobüsler öğrencileri getirdi ve şaperonlarm hepsi dışarıda kaldı. Her ne kadar geçmiş yıllarda gençlerden bazıları bu maddeleri içeri gizlice sokmuş olsalar da, tabi ki içki ya da uyuşturucu yoktu. Yine de, mevcut şaperonlar ve insanları nakleden otobüslerle, Proje Mezuniyet i eski moda partilere büyük bir alternatif olarak görünüyordu.

Millie Hanover,

-Sıkı bir çalışma sergileyen komite üyelerimi tanıtmak isterim, dedi.

-Adınızı okuduğumda lütfen ayağa kalkın. Dekorasyon üyesini, içki üyesini, yiyecek üyesini, ulaşım üyesini, tanıtım üyesini, her birisi çılgın alkışlar arasında ayağa kalkarken insanlara tanıştırdı.

-Geriye kalanlarınız, lütfen siz de gönüllü olun. Bunu siz olmadan başaramayız ve bu çocuğunuzun mezuniyet deneyiminin olumlu bir uygulama hâline getirilmesine yardım etmenin mükemmel bir yoludur. Unutmayalım ki bu sizin çocuklarınız için yapılan bir faaliyet ve başkalarına bel bağlamamalısınız. Millie nin ses tonu şimdikinden çok daha küstah ve dayatmacı olabilirdi, ama böyle bir durumu hayal etmek de o kadar basit değildi.

-Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Formlar imza için dolaşıma çıktı. Başöğretmen Zecher ondan sonra, mezuniyet sonrası verilen partilerle ilintili tehlikeler üzerine gerçekleri aktarmaya başlayan kasabanın güvenlik komiseri, Kasselton Polis Memuru Dave Pecora yı topluluğa tanıttı. Adam eroinin nasıl tekrar eski kullanım seviyesini yakaladığından bahsetti. Çocukların evlerinden reçeteli ilaçları çaldıkları, bunları büyük bir kaseye koydukları ve aralarında çeşitli denemeler yaptıkları ilaç partileri hakkında konuştu. Wendy geçen sene bu konuda bir program hazırlamayı istemişti ancak kendisine anektodsal kanıtlar

haricinde tek bir gerçek örnek bulamamıştı.

Uyuşturucu Yaptırım Dairesi memuru ona ilaç partilerinin gerçekten ziyade halk arasında anlatılan birer efsane olduğunu söylemişti. Memur Pecora küçük yaşta içki kullanmanın tehlikelerinden de bahsetti:

-Her yıl aşırı doz alkolden dört bin çocuk ölmekte, dedi ancak bunun dünya çapında mı yoksa sadece ABD deki rakam mı olduğunu, veya bu çocukların kaç yaşında olduklarını belirtmedi. Aynı zamanda hiçbir ebeveynin içki partisine ev sahipliği ederek çocuğuna iyilik yap madiğini da belirtti. Ciddi bir bakışla, ev sahipliği yapan ebeveynlerin adam öldürmekten hüküm giydikleri ve hapiste kalmak durumunda kaldıkları belirli davalardan da örnekler verdi. Hatta bir takım hapishane deneyimlerini belirli detaylarda dahi aktardıtıpkı Scared Straight in ebeveynlere uyarlanmış versiyonu gibiydi.

Wendy gizlice saatine göz attı, kendisini bir kez daha sanki okul yıllarmdaymış gibi hissetti. Dokuz otuz. Kafasında üç düşünce birbirini kovalayıp duruyordu. Birincisi, oradan çıkmak ve aniden gizemli bir hal alan Phil Turnball in sorununu anlamak istiyordu. İkincisi, oluşturulacak komitelerden tekine ismini yazdırması gerekiyordu. Her ne kadar bu Mezuniyet Projesi ne dair kafasında çeşitli şüpheler olsa dabu uygulama kısmen çocuğumuzun her tür kaprisini tatmin etmemiz, kısmen de çocuklardan ziyade ebeveynlerin kendilerini tatmin etmelerine hizmet ediyordubunu yapmamak, tıpkı Millie nin lütufkar yorumunda dile getirdiği gibi, Charlie nin de katılacağı bir şey için tüm işi diğer ebeveynlerin üzerlerine yıkmak adaletsiz olacaktı.

Ve üçüncüsü, ve belki de en önemlisi, Ariana Nasbroyu, alkol ve araba kullanmanın nasıl John un ölümüne sebep olduğunu düşünmekten kendisini bir türlü alıkoyamıyordu.

Eğer Ariana Nasbro nun ebeveynleri zamanında böyle bir oryantasyona katılsaydı ne olurdu diye düşünmekten kurtulamıyordu.

Belki de bu göze çarpan aşın güvenlik gelecek birkaç hafta içerisinde gerçekten bir yaşam kurtaracak, böylece diğer ailelerden bazıları onun ve Charlie nin başa çıkmakla uğraştıkları şeyi yaşamayacaklardı. Zecher tekrar podyuma çıkmıştı, toplantıyı sonlandırmadan önce geldiğiniziçinteşekkürler türü bir konuşma yapıyordu.

Wendy etrafına bakındı, tanıdık yüz var mı diye arandı, oğlunun sınıf arkadaşlarının çok azının ebeveynlerini tanıdığını görerek hayal kırıklığına uğradı. Doğal olarak McWaid ler orada değillerdi. Jenna ve Noel Wheeler da öyle. Rezil duruma düşen eski kocasını savunmak Jenna Wheeler ın ailesine bu banliyö mahallesinde çok pahalıya patlamıştı ancak Haley McWaid cinayeti

buradaki hayatı tahammül edilemez bir hale sokmuştu.

Ebeveynler daha önceden belirlenen komite kayıt noktalarına ilerlemeye başladılar. Wendy tanıtım üyesi Brenda Trynor un hem Jenna Wheeler la arkadaşlık kurduğunu, hem de tam bir dedikoducu olduğunu anımsadıher konuda kazançlı çıkan bir banliyö bileşkesi. Hemen o tarafa yöneldi.

-Merhaba Brenda.

-Seni görmek çok güzel Wendy. Gönüllü olmak için mi buradasın?

-Ah, kesinlikle. Tanıtıma yardımcı olabileceğimi düşünüyordum.

-Oh, bu harika olur. Demek istiyorum ki, bu işi ünlü bir TV muhabirinden daha iyi kim yapabilir?

-Ben olsam ünlü demezdim.

-Oh, ama öylesin. Wendy kendisini zorlayarak gülümsedi.

-O zaman nereyi imzalayacağım? Brsnda ona kağıdı gösterdi.

-Her Salı ve Perşembe komite toplantılarımız var. Bunlardan tekine ev sahipliği yapmak ister misin?

-Tabi ki. Kafasını önüne eğerek adını yazdı ve imzaladı. Wendy, zeki bir yaklaşımla ve alenen hiçbir konuya parmak basmadan,

-Sence Jenna Wheeler da tanıtım için iyi bir üye olmaz mı?

-Tabi ki şaka yapıyorsun. Wendy, tamamen kafadan atarak,

-Onun gazetecilik geçmişi olduğunu düşünüyordum, dedi.

-Kimin umurunda ki? Yaptığından, o canavarın toplumumuza girmesine sebep olduktan sonrademek istediğim şu, o aile gitti.

-Gitti mi? Brenda başım sallayarak onayladı, öne doğru eğildi.

-Evlerinde Satılık ilanı var.

-Oh.

-Amanda mezuniyet törenine dahi gelmiyor. Onun için üzülüyorumbence olanlar onun hatası değilama gerçekten de bu doğru bir karar.

Kalsalardı her şey herkes için çok daha kötü olurdu.

-Peki, nereye gidiyorlar?

-Noel in Ohio da bir hastanede iş bulduğunu işittim. Columbus, Canton ya da belki de Cleveland da. Ohio da başları C yle başlayan bunca yer, kafa karıştırıyor. Düşünüyorum da, sanıyorum Cincinnati ydi.

Diğer bir C daha. Bunu yumuşak C olarak adlandırıyorlar, öyle değil mi?

-Doğru. Wheeler lar oraya taşındılar mı?

-Hayır, hiç sanmıyorum.

Pekâlâ, Talia banaTalia Norwich i tanıyor musun ?hoş kadın, öyle değil mi? Kızının adı Allie. Biraz kilolu. Her neyse, Talia bana onların taşmana kadar

Marriott Courtyard da kalacaklarını işittiğini söyledi. Bingo.

Wendy Jenna nın Dan hakkında, eski kocasının hiç ulaşamadığı o noktası hakkında söylediklerini düşündüama içerikten ziyade bunu kelimelere nasıl döktüğünü anımsadı.

Ona üniversitede bir şeyler olmuştu. Beki de Jenna Wheeler ile bir kez daha sohbet etmenin tam zamanıydı.

Herkesle vedalaştı, insanların arasından çıkışa doğru ilerledi ve Phil Turnball la buluşacağı yere doğru yol aldı.

BÖLÜM 28 PHIL SPOR BARIN ARKASINDA, nispeten sakin bir noktada oturuyordunispeten tabi, çünkü spor barlar mahremiyet, sohbet ya da düşünmek için tasarlanmamıştır. Barda kırmızı burunlu veya çökük omuzlu kimse yoktu, oturakların hiçbirisinde hüzün içerisinde boğulan tek bir çarpık adam görünmüyordu. Hiç kimse, dikkatlerini odakladıkları sporları içeren potpuriyi sunan, sonsuz sayıdaymış gibi görünen geniş ekran televizyonlar varken, boşalmakta olan bardaklarına bakmayı tercih etmiyordu. Barın adı Zehra yı Sev di. içerisi biradan çok barbekü edilmiş kanat ve salsa kokuyordu. Gürültülüydü. Beyzbol takımları maç sonrası kutlama ve eğlence için oradaydılar.

Yankees oynuyordu. Birkaç genç kadın Jeter jarse giyinmişlerdi, oldukça aşırı bir hevesle gürültü patırtılı bir şekilde eğleniyorlardı, flört ettikleri erkekler kadınların bu büyük gösterisine aleni bir şekilde kapılmışlardı.

Wendy bara doğru yavaşça kaydı. Phil limon yeşili bir golf gömleği giyinmişti, yukardan iki düğmesi açıktı. Gri göğüs kılları dışarı taşmaktaydı.

Yarım bir gülümsemeyle binlerce metre öteye bakıyor gibiydi.

-Bizim de bir beyzbol takımımız vardı, dedi.

-Yıllar önce. Ben işe ilk başladığımda.

Onlar gibi, maçtan soma bara giderdik. Sherry de gelirdi.

O seksi beyzbol gömleklerinden tekini giyerdi, şu koyu renk üç çeyreklik kolları olan beyaz, dar gömlekleri sen de bilirsin, öyle değil mi? Wendy başını sallayarak onayladı. Adamın konuşurken dili dolanıyordu.

-Tanrım, çok güzel görünürdü. Wendy onun dahasını da anlatmasını bekledi. Bir röportajda, işin sırrı, arada yaşanan sessizlikleri doldurmama becerisinde yatıyordu. Birkaç saniye geçti. Sonra birkaç saniye daha. Tamam, bu kadar sessizlik yeterdi. Bazen kurbanınızın poposuna cimdik atmanız da gerekebilirdi.

Wendy,

-Sherry hâlâ çok güzel, dedi.

-Oh, evet. Yarım gülümseme Phil in suratında donup kaldı. Birası bitmişti.

İçkiden dolayı gözleri parlak, suratı kırmızıydı.

-Ama artık bana eskiden yaptığı gibi bakmıyor. Beni sakın yanlış anlama.

Bana destek oluyor. Beni seviyor. Doğru olan her şeyi söylüyor ve yapıyor.

Ama bunu onun gözlerinde görebiliyorum. Artık ona yetebilen bir erkek değilim. Wendy bu noktada ne demesi gerektiğini bilemedi, ku lağa kadım koruyormuş gibi gelmeyecek ne söylemeliydi acaba? Ancak

-Eminim ki bu doğru değildir, ya da

-Üzgünüm, türü ifadeler işe yaramayacaktı. Yine sessiz kalmayı tercih etti.

Phil,

-Bir içki ister misin? diye sordu.

-Tabi.

-Ben art arda Corona Light ları devirip duruyorum. Wendy,

-Kulağa hoş geliyor, dedi.

-Ama izninle ben sade Corona içeceğim.

-Biraz nachos a ne dersin?

-Sen yedin mi?

-Hayır. Wendy, adamın midesine bir şeyler girmesinin iyi olacağım düşünerek, başıyla onayladı.

-Nachos da kulağa oldukça iyi bir fikirmiş gibi geliyor. Phil garson kızlardan tekine işaret etti. Kız dekolte bir hakem forması giyinmişti, sırtında Zebrayı Sev yazıyordu, sim kartından kızın adının Ariel olduğunu gördüler. Boynuna bir düdük asılıydı ve görünüşü tamamlamak için, gözlerinin altı siyaha boyalıydı. Tabi ki Wendy o güne kadar siyah göz makyajlı tek bir hakem dahi görmemiş, sadece oyuncuların bunu yaptıklarına şahit olmuştu, ancak donatılardaki karışık mecaz zarif bir sonuç yaratmış gibi görünüyordu.

Siparişlerini verdiler.

Phil garsonun uzaklaşışını seyrederken,

-Biliyor musun? diye sordu.

Wendy yine bekledi.

-Ben buna benzer bir barda çalışmıştım. Yani, tam olarak böyle bir yer değildi. Orası ortasında barı bulunan şu restoran zincirlerinden tekiydi. Bilirsin işte. Şu yeşil süsleri ve ortama masumiyet katan duvar dekorasyonları olanlardan. Wendy başıyla onayladı. Biliyordu.

-İşte Sherry la orada tanıştım. Barmen olarak çalışıyordum.

O da, insanlara kendisini hemen tanıştıran ve onlara işletme hangi mezeyi itelemeye çalışıyorsa onunla yemeğe başlamayı isteyip istemediklerini soran fıkır fıkır bir garsondu.

-Senin zengin bir çocuk olduğunu düşünüyordum. Phil hafifçe kıkırdadı, son yudumu da bitirmek için çoktan boşalan Corona Light şişesini kafasına dikti. Wendy onun şişenin yanma vuracağını düşündü.

-Sanırım ebeveynlerimiz bizim çalışmamız gerektiğini düşünüyorlardı.

Bu gece neredeydin?

-Çocuğumun okulunda.

-Neden? Wendy,

-Bir mezuniyet oryantasyonu, dedi.

-Çocuğun henüz üniversiteye kabul edilmedi mi?

-Edildi.

-Nereye? Wendy taburesinde kımıldandı.

-Beni neden görmek istedin Phil?

-Bu çok mu özeldi? Özür dilerim.

-Sadece sadede gelmek istiyorum. Saat çok geç oldu.

-Sadece düşüncelere dalmıştım. Bugün şu çocukları gör düm, onlara da bizlere aşılanan aynı düşünceler aktarılıyordu.

Çok çalışın. İyi puanlar alın. Eğitim Yetenek Testi ne hazırlanın.

Eğer mümkünse, spor yapın. Üniversiteler buna bayılırlar.

Ders programı harici faaliyetlere yeterince katıldığınızdan emin olun.

Tüm bunları yapın ki mümkün olan en prestijli okula kaydolabilin. Sanki hayatınızın ilk on yedi yılı sırf Sarmaşık Ligi Üniversiteleri ne hazırlanmakla geçiyor gibi. Bu doğruydu, Wendy biliyordu. Buraya yakın herhangi bir banliyöde yaşadığın sürece, lise yılları süresince, dünya üniversite öğrencilerinin kabul ve ret mektuplarından oluşan, tik tak işleyen bir geçit törenine dönüşüyordu.

Phil,

-Bir de benim şu eski oda arkadaşlarıma bir bak, diye sözlerine devam etti, artık dili çok daha fazla dolanıyordu.

-Princeton Üniversitesi. Kaymağın kaymağı. Kelvin zenci bir çocuktu.

Dan da yetimdi. Steve inanılmaz derecede fakirdi.

Farley mavi yakalı kalabalık bir Katolik ailesinin sekiz çocuğundan tekiydi.

Hepimiz de bunu başardıkve hepimiz de kendine güvensiz ve mutsuz olduk. Liseden tanıdığım ve mutlu olan tek çocuk Montclair Eyaleti ne gitti ve okulu ikinci senesinde terk etti. Şimdi barmenlik yapıyor. Hâlâ da tanıdığım hâlinden en memnun orospu çocuğu o. Vücudu biçimli genç garson biraları getirdi.

-Nachos u getirmem birkaç dakika alacak. Phil gülümseyerek,

-Sorun değil hayatım, dedi. Bu hoş bir gülümseyişti. Birkaç yıl önce olsa bu

ona fayda sağlayabilirdi, ama hayır, bugün değil. Her ne kadar Wendy bunu kızın fark etmediğini düşünse de, Phil gözlerini onun üzerindeyaklaşık bir saniye daha tuttu. Garson görüş alanından çıkınca, Phil şişesini Wendy e doğru kaldırdı.

O da kendisininkini aldı, tokuşturdular. Wendy artık bu işe bir nokta koymaya karar verdi.

-Phil, yaralı suratdeğimi sana ne ifade ediyor? Adam hiçbir şey belli etmemek için çok çabaladı. Zaman kazanmak için kaşlarını çattı, hatta

-Ha? diyecek kadar ileri dahi gitti.

-Yaralı surat.

-Ne olmuş ona?

-Sana ne ifade ediyor?

-Hiçbir şey.

-Yalan söylüyorsun.

-Yaralı surat mı? Phil yüzünü buruşturdu.

-Bu bir film değil miydi? Al Pacino oynuyordu, değil mi? Korkunç bir aksana büründü ve berbat bir taklit yaptı:

-Küçük arkadaşıma selam söyle. Gülerek bunu başından savuşturmayı denedi.

-Ya ava çıkmaya ne dersin?

-Tüm bunlar nereden aklına geliyor Wendy?

-Kelvin den. Sessizlik yaşandı.

-Onu bugün gördüm. Phil in hemen bunun ardından söylediği şey Wendy i şaşırttı.

-Evet, biliyorum.

-Nasıl? Phil öne doğru uzandı. Hemen arkalarından mutlu bir haykırış yükseldi. Birisi,

-Haydi! Haydi! diye bağırdı.

İki Yankee oyuncusu boş köşeye vurmak için koşturdular. Birincisi bunu kolayca başardı. İkincisi için bir atış daha yapıldı ancak adam sıkı bir şekilde diğerini iteledi. Taraftar kalabalığından diğer bir çığlık yükseldi.

Phil,

-Ne yapmak istediğini anlamıyorum, dedi.

-Ne demek istiyorsun?

-Zavallı kız öldü. Dan da öldü.

-Yanı?

-Yani her şey bitti. Öyle değil mi? Wendy hiçbir şey söylemedi.

-Hâlâ neyin peşindesin?

-Phil, o parayı zimmetine geçirdin mi?

-Bu ne fark eder ki?

-Bunu yaptın mı?

-Yapmaya çalıştığın bu mumasumiyetimi kanıtlamak mı?

-Kısmen.

-Bana yardım etme, tamam mı? İyiliğim için.

İyiliğin için. Herkesin iyiliği için. Lütfen bu işin peşini bırak. Bakışlarını uzaklara dikti. Elleri şişeyi buldu, bunu hızla dudaklarına kaldırdı, büyük bir yudum aldı. Wendy ona baktı.

Bir an için belki de Sherry nin gördüğü şeyi gördü.

Bu adam bir kabuk içerisindeydi. İçindeki bir şeybir ışık, bir titreşim, her ne demek isterseniz osönükleşmişti. Pops un işini kaybeden adamlara dair söylediklerini ve bunun onları nasıl etkilediğini açıklayışını anımsadı. Eskiden izlediği bir oyundatek bir dize vardı, bu işini kaybeden bir adamın kafasını dik tutamayacağından, çocuğunun gözlerine bakamayacağından bahsediyordu.

Phil in ses tonu aniden derin bir sessizliğe büründü.

-Lütfen. Bu konunun kapatılmasına ihtiyacım var.

-Doğruları öğrenmek istemiyor musun? Phil şişesinin etiketini soymaya başladı. Gözleri, sanki mermer üzerinde çalışan bir sanatçıymış gibi, yaptığı işi inceledi.

-Bizi onların incittiklerini düşünüyorsun, dedi. Ses tonu alçaktı.

-Ama yapmadılar. Tüm bu yaşananlarsadece suratımıza inen birer tokat. Eğer bu işin peşini bırakırsak, hepsi duracak. Ancak eğer peşini kovalamaya devam edersekyani sen peşini kovalamaya devam edersenher şey çok daha kötüleşecek. Etiket boydan boya yerinden çıktı ve kayıp yere doğru süzüldü. Phil onun düşüşünü seyretti.

-Phil? Adamın gözleri Wendy e doğru kalktı.

-Senin neden bahsettiğini anlamıyorum.

-Lütfen beni dinle, tamam mı? Dikkatli dinle. Her şey daha kötü olacak.

-Her şeyi daha kötü yapacak olan kişi kim?

-Bu önemli değil.

-Tabi ki önemli. Genç garson, sanki küçük bir çocuğu taşıyormuş gibi görünmesine yol açan tepeleme dolu nachos tabağıyla geldi.

Masaya bıraktı ve,

-Başka bir siparişiniz var mı? diye sordu. İkisi de olumsuz yanıt verdiler. Kız arkasını döndü ve onları yalnız bıraktı. Wendy masanın karşısına uzandı.

-Bunu kim yapıyor Phil?

-Bu öyle bir şey değil.

-Nasıl bir şey değil? Bir kızı öldürmüş olabilirler. Phil başını salladı.

-Onu Dan yaptı.

-Emin misin?

-Kesinlikle. Phil gözlerini onunkilere odakladı.

-Bu konuda bana güvenmelisin. İzin ver de bu iş bitsin. Wendy hiçbir şey söylemedi.

-Wendy?

-Söyle bana, neler oluyor? Hiç kimseye söylemeyeceğim.

Söz veriyorum. Bu sadece seninle benim aramda kalacak.

-Bu işin peşini bırak.

-En azından bana tüm bunların arkasında kimin olduğunu söyle. Phil başını olumsuz anlamda salladı.

-Bilmiyorum. Bu Wendy nin dik oturmasına yol açtı.

-Nasıl olur da bilmezsin? Phil masaya iki yirmilik attı ve ayaklandı.

-Nereye gidiyorsun?

-Eve.

-Bu hâlde araba kullanamazsın.

-Ben iyiyim.

-Hayır Phil, değilsin. Adam, Wendy i şaşırtarak,

-Şimdi mi? diye bağırdı.

-Benim iyiliğimle şimdi mi ilgileniyorsun? Hıçkırmaya başladı.

Normal bir barda, bu durum birkaç meraklı bakışı üstlerine toplayabilirdi ancak yüksek sesli televizyonlar ve maçlara odaklanan insanlar sayesinde, en ufak dikkat dahi çekmedi.

Wendy,

-Ne oluyor? diye sordu.

-Bu işin peşini bırak. Beni duydun mu? Sana bunun sadece bizim iyiliğimiz için değil, aynı zamanda senin iyiliğin için de şart olduğunu söylüyorum.

-Benim mi?

-Kendini tehlikeye atıyorsun. Oğlunu da öyle. Wendy adamın kolunu sıkı sıkı tuttu.

-Phil? Adam ayağa kalkmaya çalıştı ancak içki onu güçsüzleştirmişti.

-Biraz önce çocuğumu tehdit ettin.

-Her şeyi yanlış anladın, dedi.

-Benim hayatımı tehlikeye atıyorsun. Wendy adamın kolunu bıraktı.

-Nasıl? Phil başını salladı.

-Sadece bu işin peşini bırakmalısın, tamam mı? Hepimiz bırakmalıyız. Farley ve Steve e ulaşmaya çalışmaktan vazgeçnasıl olsa seninle konuşmayacaklardır.

Kelvin i rahat bırak. Bundan kazanabileceğin hiçbir şey yok. Her şey bitti. Dan öldü. Ve eğer zorlamaya devam edersen, daha başka insanlar da ölecek. BÖLÜM 29 DAHA FAZLA ŞEY ÖĞRENMEK için Phil e baskı yapmaya çalıştı ama adam kendisini tamamen kapatmıştı.

Wendy gecenin sonunda adamı evine bıraktı. Kendi evine döndüğünde, Pops ve Charlie televizyon seyrediyorlardı.

Wendy,

-Yatma zamanı, dedi.

Pops inledi.

-Yaaa, şunu sonuna kadar seyredemez miyim?

-Çok komik. Pops omzunu silkti.

-Kabul ediyorm ki seyrettiklerimin en iyisi değil ve vakit gerçekten de geç oldu.

-Charlie? Oğlan gözlerini ekrandan ayırmadı.

-Oysa ben oldukça komik olduğunu düşünmüştüm. Wendy, harika, diye düşündü. Tam bir komedi ekibi.

-Yatağa.

-

-Bunun hangi film olduğunu biliyor musun? Wendy baktı.

-Sanki inanılmaz derecede uygunsuz olan Harold Kumar Beyaz Sarayda ya benziyor. Pops,

-Kesinlikle, dedi.

-Ve ailemizde, biz Harold ve Kumar ı kesinlikle yarıda kesmeyiz. Bu çok saygısızca bir şey. yi bir noktaya parmak basmıştı ve Wendy de bu filmi sevmişti. Dolayısıyla onlarla birlikte oturdu, güldü ve kısa bir an için ölü kızları, olası pedofilleri, Princeton daki oda arkadaşlarını ve oğluna gelen tehditleri unutmayı denedi.

Sonuncusunu, her ne kadar kulağa bencilce gelse de, bir türlü kafasından uzaklaştıramadı. Phil Turnball, her ne kadar adam gençlerin konuşma diliyle ifade etmek gerekirse

-o noktaya parmak basmak istemiş olsa da, hiç de tehlike işareti veriyor gibi gelmemişti.

Belki Phil in vurgulamak istediği bir nokta vardı. Wendy nin hikâyesi Dan Mercer ve bir yerde de Haley McWaid hakkındaydı. Hikâyenin bu kısmı

gerçekten de sonlanmıştı.

Wendy işini geri kazanmıştı. Aslına bakılırsa tüm bu olanlardan oldukça temiz sıyrılmıştıo sadece bir pedofille değil aynı zamanda bir katille karşı karşıya kalmış bir muhabirdi.

Belki de konuyu bir de bu açıdan ele almalıydı.

Başka kurban olup olmadığını anlamak için polisle birlikte çalışmalıydı.

Kanepede uzanan Charlie ye baktı. Oyuncu Neil Patrick Harris in söylediği bir şeye gülüyordu. Oğlunun kahkaha sesi çok hoşuna gitti. Hangi ebeveynin gitmezdi ki? Ona birkaç dakika daha baktı, soma Ted ve Marcia McWaid i, onların Haley in kahkahalarını artık duyamayacaklarını düşündü, sonra düşüncelerine bir son verdi.

Sabah alarm çaldığmdainsana sanki sekiz dakikalıkmış gibi gelen bir uykunun ardindanWendy yataktan sürünerek çıktı. Charlie ye seslendi. Yanıt gelmedi. Tekrar seslendi. Hiç ses yoktu.

Yatağından zıplayıp kalktı.

-Charlie! Hâlâ yanıt yoktu.

Bedenini büyük bir panik kapladı, bu nefes almasını zorlaştırdı.

-Charlie! Koridordan aşağı koşturdu, kalbi göğüs kafesine deli gibi atıyordu. Köşeyi döndü, kapıyı çalmadan açtı.

Tabi ki orada, hâlâ yatağındaydı, yorganı tepesine kadar çekmişti.

-Charlie! Oğlan inledi.

-Git başımdan.

-Haydi kalk.

-Bugün geç kalkamaz mıyım?

-Seni dün gece uyarmıştım. Şimdi kalk.

-İlk ders sağlık. Ona gitmesem olmaz mı? Lütfen?

-Hemen kalk. Şimdi. Charlie tekrar,

-Sağlık dersi, dedi.

-Biz aşın duyarlı gençlere sekse dair şeyler öğretiyorlar. Bu da bizim cinsel ilişkiye daha da rasgele girmemize sebep oluyor. Gerçekten, bence ahlaki sağlığım için beni yatakta bıraksan çok daha iyi olacak. Wendy gülümsememeye çalıştı.

-Hemen kalk.

-

-Beş dakika daha? Lütfen? Wendy iç çekti.

-Tamam, beş dakika daha. Ama daha fazla değil. Bir buçuk saat sonra, sağlık dersi sonlamrken, Wendy onu okuluna bıraktı. Boş versene. Bu onun son

senesiydi ve üniversiteye de kabul edilmişti. Wendy, biraz rahat davranmasında bir sorun yok, şeklinde mantık yürüttü.

Eve geri döndüğünde, epostalarını kontrol etti. Princeton sınıfının internet sitesinin yöneticisi Lawrence Cherston dan gelen bir mesaj vardı.

Onunla,

-uygun olduğu en kısa zamanda tanışmaktan

-büyük bir memnuniyet duyacağını belirtmişti.

Adresi: Princeton, New Jersey di. Wendy adamı aradı ve ona o gün saat üçte buluşup buluşamayacaklarmı sordu.

Lawrence Cherston tekrar bundan

-büyük bir memnuniyet duyacağım ifade etti.

Telefonu kapattıktan sonra, Wendy sahte facebook profili olan Sharon Hait ı kontrol etmeye karar verdi. Tabi ki, Phil i her ne ürkütmüş olursa olsun, bunun davanın Kirby Sennet le alakalı tarafıyla uzaktan yakından bir alakası yoktu.

Ayrıca, bu başka bir şeyle neden alakası olmalıydı ki? Yine de Facebook unu kontrol etmesinin zararı yoktu. İnternete girdi ve Kirby Sennett in arkadaşlığını kabul ettiğini görerek memnun oldu. Tamam, iyi. Şimdi ne olacak? Kirby bir de ona Red Bull partisine davetiye yollamıştı. Wendy bağlantıyı tıkladı. Kirby nin elinde büyük teneke Red Bull tutan, gülümseyen bir fotoğrafı açıldı.

Kirby oraya bir de adres, zaman ve kısa bir not bırak mıştı.

-Selam Sharon, sen de katılmak ister misin! Bu kadar yas tutmak yeterliydi. Wendy, Red Bull partisinin nasıl bir şey olduğunu merak etti. Büyük olasılıkla isminden öte bir şey değildi enerji içeceği Red Bull un servis edildiği, belki de daha güçlü bir şeyle karıştırıldığı bir parti ama yine de Charlie ye soracaktı.

Peki, şimdi ne olacaktı? Bir ilişki başlatmalı, oğlanı kendisine açılmaya ikna edip edemeyeceğini mi görmeye çalışacaktı? Hayır. Çok korkunç. Baştan çıkmış bir sapığa tuzak kurmak maksadıyla genç bir kızmış gibi davranmak bir şeydi.

Genç bir oğlanın annesi olarak onun sınıf arkadaşlarından tekini konuşturmak için gençmiş gibi davranmak başka bir şey.

O zaman, bunu yapmanın ne anlamı vardı ki? Hiçbir fikri yoktu.

Telefonu çaldı. Arayanın kim olduğuna baktı ve aramanın NTC Ağ ofisinden geldiğini gördü.

-Alo?

-Bayan Wendy Tynes? Ses kısıktı ve bir kadına aitti.

-Evet.

-İnsan kaynaklarından arıyorum. Bugün tam olarak saat on ikide buraya

gelmenizi istiyoruz.

-Ne için?

-Yerimiz altıncı katta. Bay Frederick Montague nin ofisi.

Tam on ikide. Lütfen geç kalmayın Wendy kaşlarını çattı.

-Biraz önce geç kalmayın mı dediniz? Klik.Ne için çağırıyor olabilirlerdi ki? Arkasına yaslandı.

Büyük olasılıkla bu çok da önemli bir durum değildi. Tekrar işe alındığı için bir takım belgeleri imzalaması gerekiyor olmalıydı.

Yine de, insan kaynakları neden bu kadar esrarengiz davranıyordu ki? Bir somaki adımı düşündü. Dün gece Jenna Wheeler m en yakın Marriott a yerleştiğini öğrenmişti. Muhabir şapkasını takma ve kadının yerini belirleme zamanıydı. İnternetten kontrol etti. En yakın üç Marriott Courtyard şubesi Secaucus, Paramus ve Mahwah taydi. İlk olarak Secaucus u aradı.

-Lütfen beni Wheeler adındaki ziyaretçinize bağlar mısınız? Kadının otele takma isimle kayıt yaptırmayı düşünemeyeceğini düşünüyordu.

Operatör ismi kodlamasını istedi. Wendy bunu yaptı.

-Bu isimde bir ziyaretçimiz yok. Wendy telefonu kapattı ve ardından Paramus daki oteli denedi. Yine Wheeler adındaki ziyaretçiye bağlanmayı istedi.

Üç saniye sonra operatör,

-Lütfen bekleyin, dedi. Bingo.

Telefon üçüncü çalışında yanıtlandı. Jenna Wheeler,

-Alo? dedi.

Wendy telefonu kapattı ve arabasına yöneldi. Paramusdaki Marriott Courtyard oradan on dakikalık mesafedeydi.

Bunu şahsen yapsa daha iyi olacaktı. Wendy otele sadece iki dakika kala odayı tekrar aradı.

Jenna nm ses tonu bu kez çok daha çekingendi.

-Alo?

-Ben Wendy Tynes.

-Ne istiyorsun?

-Buluşmak.

-Ben buluşmak istemiyorum.

-Seni ya da aileni incitmeye çalışmıyorum Jenna.

-O zaman bizi rahat bırak. Wendy arabasını Courtyard ın park alanına soktu.

-Yapamam.

-Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Boş bir yer buldu, park etti, motoru durdurdu.

-Çok kötü.

Aşağı gel. Lobideyim. Sen bunu yapana kadar da buradan ayrılmayacağım. Wendy telefonu kapattı. Paramus Marriott Courtyard manzara olarak hem 17 numaralı yolu, hem de Garden Eyalet Bulvarı nı görüyordu. Odalar ya P. C. Richard elektronik mağazasına ya da üzerinde neredeyse övgü mahiyetinde

-Eğitimli Müşteri Bizim En iyi Müfterimizdir. yazan bir tabela barındıran Syms adındaki penceresiz depoya bakıyordu.

Bu hiç de iyi bir tatil yeri değildi.

Wendy otele girdi. Bej renkli lobide beklediburası soluk orman yeşili bir halıyla kaplı, duvarları beje boyalı, yumuşak renklerle tatsız hale sokulmuş bir odaydı. Renk tonları o kadar sadeydi ki, sanki otelin işinin ehli ve iyi olduğunu çığlıklar atarak dile getiriyordu, görünürde en ufak bir süs mevcut değildi. USA Today dergileri sehpalara saçılmıştı. Wendy başlığa bir göz attı ve okur anketlerinden tekini okudu.

Jenna beş dakika soma göründü. Üzerinde bedenine büyük gelen bir eşofman vardı. Saçları arkada atkuyruğu tarzında toplanmış, bu onun zaten çıkık olan elmacık kemiklerini daha da belirgin bir hale getirmişti.

Jenna,

-Buraya beni zevkle seyretmeye, oh olsun demeye mi geldin? diye sordu.

-Evet Jenna, buraya geliş sebebim kesinlikle bu. Bu sabah evimde oturuyor, ormanlık alanda bulunan şu ölü kızı düşünüyordum. Sonra kendime,

-Biliyor musun, şu anda ne yaparsam harika olur? Birilerini zevkle seyredip oh olsun demek, dedim. İşte bu yüzden de buradayım. Oh, bunun ardından da bir barınağına giderek bir köpek yavrusunu tekmeleyeceğim. Jenna oturdu.

-Özür dilerim. Bu çok yersizdi. Wendy geçen geceyi, Mezuniyet Projesi kadar manasız o şeyi, aslında Jenna ve Noel Wheeler m nasıl orada bulunmaları gerektiğini, bu geceye katılabilmeyi şu anda büyük olasılıkla ne kadar yürekten istediklerini düşündü.

-Ben de özür dilerim. Tüm bu olanların sizin açınızdan ne kadar zor olabileceğini tahmin ediyorum. Jenna omuz silkti.

-Ne zaman kendime acıyasım gelse, hemen Ted ve Marcia yı düşünüyorum.

Ne demek istediğimi anlıyor musun?

-Anlıyorum. Bir sessizlik yaşandı.

Wendy,

-Taşınacağınızı öğrendim, dedi.

-Bunu kimden duydun?

-Burası küçük bir muhit. Jenna neşe içermeyen bir tarzda gülümsedi.

-Hepsi de öyle değil midir? Evet, taşınıyoruz. Noel Cincinnati Memorial Hastanesi nin kalp cerrahisi şefi olacak.

-Bu ne kadar da çabuk oldu.

-Kocama büyük bir rağbet var. Ancak doğrusunu söylemek gerekirse, bunu planlamaya aylar önce başlamıştık.

-Dan ı savunmaya başladığınız ilk günlerden mi? Kadın tekrar gülümsemeye çalıştı.

-Bunu yapmamın bizim toplumda ayakta kalmamıza hiç de yardımcı olmadığını söylemeliyim, dedi.

-Biz okul yılı sonlanana kadar burada kalmayı ümit ediyordukböylece Amanda kendi sınıfıyla birlikte mezun olabilecekti. Ama sanıyorum pek de öyle olmayacak.

-Üzgünüm.

-Yine Ted ve Marcia aklıma geliyor.

Benim yaşadığım o kadar da büyük bir şey değil. Wendy de öyle olduğunu düşündü.

-Peki, sen neden buradasın Wendy?

-Sen, Dan ı savundun.

-Evet.

-Demek istiyorum ki, bunu en başından itibaren yaptın.

Program televizyonda gösterildiğinden bu yana.

Onun masumiyetinden inanılmaz derecede emin görünüyordun. Ve son konuşmamızda benim masum bir adamı mahvettiğimi söylemiştin.

-Peki, benim ne dememi istiyorsunkötü olduğumu mu? Benim yanıldığımı, senin haklı olduğunu mu?

-

-Öyle miydin?

-Ne açıdan öyle miydim?

-Yanılmış miydin? Jenna sadece ona bakmakla yetindi.

-Sen neden bahsediyorsun?

-Sence Dan, Haley i öldürdü mü? Lobi sessizleşti. Jenna sanki karşılık vermek üzereymiş gibi durdu ama bunun yerine başını olumsuz manada salladı.

-Anlamıyorum. Sen onun masum olduğunu mu düşünüyorsun? Wendy buna nasıl bir karşılık vereceğinden emin olamadı.

-Bence bu konuda hâlâ eksik bir takım noktalar var.

-Ne gibi?

-İşte, ben de bunu bulmak için buradayım. Jenna sanki daha fazlasını

duymayı bekliyormuşçasına ona baktı. Şimdi bakışlarını uzaklara çeviren Wendy olmuştu.

Jenna bundan daha iyi bir yanıtı hak ediyordu. O ana kadar, Wendy bu davayı bir muhabir olarak ele almıştı. Ama şimdi, orada, belki de bundan daha fazlasını temsil ediyordu.

Belki itiraf etmenin, doğruyu dile getirmenin, bunu yüksek sesle söylemenin tam zamanıydı.

-Sana bir itirafta bulunacağım, tamam mı? Jenna başıyla onayladı ve bekledi.

-Ben verilerle çalışırım, önsezilerle değil. Sezgiler sadece beni yanlış yöne sevk etmeye yarıyorlar. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

-Tahmin edemeyeceğin kadar. Artık Jenna nm gözleri yaşlıydı. Wendy kendininkilerin de nemlendiğini hissetti.

-Dan ı gerçekten yakaladığımı biliyordum. O benim on üç yaşındaki hayali kızımı internet üzerinden baştan çıkartmayı denedi. O eve geldi. Evinde ve bilgisayarında bir çok şey bulundu. İşi bilesana bu alçaklardan kaçının gençlerle bir arada çalıştıklarını, güya onlara yardım ettiklerini anlatamam.

Bunların hepsi birbirine eklendi. Ve ayrıca içgüdülerim de bir şeylerin yanlış olduğunu bağırarak söyleyip duruyordu.

-Konuştuğumuzda oldukça kendinden emin görünüyordun.

-Neredeyse fazlasıyla emindim, sence de öyle değil mi? Jenna bunu bir düşündü ve küçük bir gülümseme gelip suratına yerleşti.

-Şöyle bir düşünürsek, tıpkı benim gibi ikimiz de çok emindik. Tabi ki ikimizden birisinin hatalı çıkması gerekiyordu.

Ama şimdi, başka hiç kimseye tam manasıyla güvenilemeyeceğini düşünüyorum. Bu aşikar fakat sanıyorum birisinin bunu bana sürekli olarak hatırlatmasına ihtiyacım var. Dan ın ketum ve gizemli olduğunu söylediğimi anımsıyor musun?

-Evet.

-Belki de bunun nedeni konusunda haklıydın.

Benden bir şey saklıyordu. Bunu biliyordum. Bunu hepimiz yaparız, öyle değil mi? Hiç kimse bizi tamamen tanıyamaz. Sonuç olarak, her ne kadar klişe bir laf olsa da, bir insanı belki de hiçbir zaman gerçek manada tanıyamayabilirsin.

-Yani yıllar boyunca yanılmış miydin?

-Jenna kısa bir an için dudağını çiğnedi.

-Şimdi şöyle bir geriye bakıyorum da. Onun şu ağzı sıkılığını düşünüyorum.

Ben bunun onun yetim olmasıyla alakalı olduğunu düşünmüştüm, anlarsın ya.

Şu bariz güven konuları. En nihayetinde bizi birbirimizden koparan şeyin bu olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi merak içerisindeyim.

-Neyi merak ediyorsun? Kadının yanağından aşağı bir damla gözyaşı yuvarlandı.

-Daha fazlasının olup olmadığım, onun başına bir şey gelip gelmediğini merak ediyorum. Orada, onun içinde bir karanlığın olup olmadığını merak ediyorum. Jenna ayağa kalktı ve odanın karşısına doğru yürüdü.

Orada bir kahve makinası vardı. Strafor bir bardak aldı ve doldurdu.

Wendy de ayağa kalkıp onu takip etti, kahve aldı. Yerlerine geri döndüklerinde, sanki o an geçmiş gitmiş gibiydi.

Wendy nin bundan bir şikayeti yoktu. Sezgisel kısmın üstesinden gelmişti.

Şimdi verilere dönme zamanıydı.

-Son karşılaşmamızda, Princeton hakkında bir şeyler söylemiştin.

Dan a oradayken bir şeyler olduğuna dair.

-Doğru, ne olmuş?

-Ben bu konuya girmek istiyorum. Jenna kafası karışmış gibi göründü.

-Princeton un tüm bu olanlarla bir alakası olduğunu mu düşünüyorsun? Wendy gerçekten de orada bu tür bir tartışmaya girmek istemedi.

-Sadece araştırıyorum.

-Anlamıyorum. Onun üniversite yıllarının tüm yaşananlarla ne alakası olabilir ki?

-Bu sadece içinde bulunulan durumun benim bilmem gereken bir yönü.

-Neden?

-Lütfen bana güvenebilir misin Jenna? Bu konuyu son konuşmamızda açan sendin. Ona üniversitede bir şey olduğunu sen söyledin.

Ben de bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Jenna buna bir süre yanıt vermedi. Soma:

-Bilmiyorum.

Ağzı bu konuda da çok sıkıydışimdi şöyle bir düşünüyorum da, belki de sırrının en büyük parçası buydu. Bu yüzden sana bundan bahsettim.

-Ve bunun ne olduğu konusunda en ufak bir fikrin dahi yok, öyle mi?

-Pek sayılmaz.

Yani demek istiyorum ki, pek akla mantığa uygun bir şekilde sonlanmadı.

-Lütfen en azından bana bildiğin kadarını anlatabilir misin?

-Bunu neden istiyorsun, anlayamıyorum.

-Sadece kaprisime boyun eğerek beni memnun et, tamam mı? Jenna

kahvesini ağzına götürdü, üfledi, küçük bir yudum aldı.

-Tamam, ilk çıkmaya başladığımızda, her Cumartesi ortadan kaybolurdu. Bunu çok esrarengiz bir hale sokmak istemiyorum. Fakat öylece çıkar, nereye gideceğini söylemeksizin yok olurdu.

-Sanıyorum bunun sebebini ona sormuşsundur, öyle değil mi?

-

-Sordum. İlişkimizin en başından bana bunun kendisi için yaptığı bir şey ve kendine ayırdığı özel zaman olduğunu belirtti. Endişelenecek bir şey olmadığını, ancak onun bunu yapması gerektiğini de anlamam gerektiğini dile getirdi. Konuşmayı kesti.

-Sen bundan ne anlam çıkarttın? Jenna basitçe,

-Ona aşıktım, dedi.

-Dolayısıyla ilk başlarda bunu mantıklı buldum. Bazı erkekler golf oynarlar, dedim kendi kendime. Bazıları bowlinge gider veya erkek arkadaşlarıyla barlarda ya da başka yerlerde buluşurlar. Dan m da bu zamana ihtiyacı vardı.

Diğer her bakımdan çok kibar ve dikkatliydi. Dolayısıyla ona göz yumdum. Lobi kapısı açıldı. Beş kişilik bir aile içeri doluştu ve resepsiyona yaklaştı.

Adam adım verdi ve resepsiyoniste kredi kartını uzattı.

Wendy,

-İlk başlarda dedin, dedi.

-Evet. Yani, aslına bakılırsa ilk başlardanın daha da ötesinde.

Onu bu durumu bana açıklaması yönünde zorlamaya başladığımda sanırım bir yıldır evliydik. Dan endişelenmememi söyledi, bu önemli bir şey değildi.

Ama benim açımdan artık öyleydi. Merak içimi kemirip bitiriyordu.

Dolayısıyla bir Cumartesi onu takip ettim. Sesi hafifleyip işitilmez bir hâl aldı ve yüzüne küçük bir gülümseme gelip yerleşti.

-Ne var?

-Bunu bu güne kadar kimseye anlatmadım. Dan a bile. Wendy arkasına yaslandı, ona hareket serbestesi tanıdı. Kahvesinden bir yudum aldı ve kendisini elinden geldiğince tehdit teşkil etmiyormuş gibi göstermeye çalıştı.

-Her neyse, aslında hikâyeye eklenecek pek fazla bir şey de yok. Onu bir, bir buçuk saat kadar takip ettim. Princetonun çıkışma doğru hareketlendi.

Kasabaya park etti. Bir kahve dükkânına girdi. Onu takip ettiğim için kendimi çok aptal hissettim. On dakika kadar tek başına oturdu. Diğer kadının boy göstermesini bekleyip durdum. Onun seksi bir üniversite profesörü olacağını düşünüyordum, bilirsin işte, gözlüklü ve siyah saçlı. Ama hiç kimse gelmedi. Dan kahvesini bitirdi ve kalktı. Sokaktan aşağı ilerlemeye başladı. Bu, yani

onu takip etmek, çok garipti. Yani, demek istiyorum ki, ben bu adamı seviyordum. Ne kadar çok sevdiğimi tahmin dahi edemezsin.

Ve yine de, daha önce de ifade ettiğim üzere, onda bir türlü ulaşamadığım bir şeyler vardı. Şimdi de etrafta gizli gizli dolaşıyor, gözden uzak kalmaya çabalıyordum. Gerçeği öğrenmeye inanılmaz derecede yaklaştığımı hissetmeye başlamıştım.

Bu da beni çok korkutuyordu. Jenna bardağım tekrar dudaklarına kaldırdı.

-Peki, nereye gitti?

-İki sokak ötede, sevimli eski bir Viktorya tarzı ev vardı.

Burası fakülte konutlarının tam kalbindeydi. Kapıyı tıklattı ve içeri girdi.

Bir saat kadar orada kaldı ve soma ayrıldı. Tekrar kasabaya yürüdü, arabasına bindi ve eve geri döndü. Otel resepsiyonisti aileye akşam saat 4 ten önce odaya giriş yapamayacaklarını bildirdi. Baba daha erken bir saat için yalvardı. Resepsiyonist fikrini değiştirmedi.

-Peki, orası kimin eviydi?

-İşte, komik olan da bu. Bu bina dekana, Stephen Slotnick adlı bir adama aitti. O günlerde daha yeni boşanmıştı. Orada iki çocuğuyla birlikte yaşıyordu.

-Dan neden onu ziyaret etsin ki?

-Hiçbir fikrim yok. Sormadım. İşte bu kadar. Bu konuyu ona hiç açmadım. Bir gönül ilişkisi yaşamıyordu. Sırrı bu, yani o eve gitmekti. Eğer bana ziyaret sebebini anlatmayı istemiş olsaydı, bunu kendiliğinden yapardı.

-Ama hiçbir zaman yapmadı, öyle mi?

-Hiçbir zaman. Her ikisi de düşünceler içerisinde kaybolmuş hâlde kahvelerini yudumladılar.

Jenna,

-Kendini suçlu hissetmeni gerektirecek hiçbir şey yok, dedi.

-Hissetmiyorum.

-Dan öldü. Aramızda ortak olan bir şey de şuydu ki, ikimiz de ölüm sonrası hayata inanmıyorduk. Ölen ölmüştür.

İtibarının kendisine bu aşamada geri kazandırılmasını kesinlikle umursamazdı.

-Ben bunu da yapmaya çalışmıyorum.

-O zaman ne yapmaya çalışıyorsun?

-Eğer biliyorsam Allah belamı versin. Sanırım sorularımın yanıtlarını almaya ihtiyacım var.

-Bazen en aleni yanıt doğru olandır. Belki de Dan insanların olduğunu düşündükleri kişiydi.

-Belki, ancak bu kilit soruyu yanıtlamıyor.

-Ve bu da?

-Mezun olduğu okulun dekanını neden ziyaret ediyordu?

-Hiçbir fikrim yok.

-Peki, bunu merak etmiyor musun? Jenna bir düşündü.

-Bunu açıklığa kavuşturmayı planlıyor musun?

-Evet.

-Bunu öğrenmek evliliğimizi yıkabilirdi.

-Doğru.

-Ya da bunun hiçbir şeyle ilişkisi de olmayabilirdi. Wendy,

-Büyük olasılıkla da öyleydi, diye onunla hemfikir oldu.

-Bence o kızı Dan öldürdü. Wendy buna karşılık vermedi. Jenna nm daha başka şeyler söylemesini bekledi ama kadın bunu yapmadı. Tüm bunların enerjisini kökünden çekip aldığını kabul ediyordu.

Arkasına yaslandı, hiç kımıldayamayacak gibi görünüyordu.

Biraz zaman geçtikten sonra Wendy,

-Büyük olasılıkla haklısın, dedi.

-Ama yine de şu dekanla ilişkisini bilmek istiyorsun, değil mi?

-İstiyorum. Jenna başını salladı.

-Eğer bunun ne olduğunu bulursan, beni de haberdar eder misin?

-Tabii ki. BÖLÜM 30 WENDY ASANSÖRDEN ÇIKTI ve Vic in ofisine yöneldi.

Giderken, küçük bölmesinde çalışan Michele Feislerınyeni genç haber sunucusununönünden geçti. Bölmede Walter Cronkite, Edward R. Murrow, Peter Jennings in fotoğrafları vardı. Wendy bir kez daha, vay be, diye düşündü.

-Merhaba Michele. Michele bir şeyler yazmakla meşguldü. Elini şöyle bir salladı. Wendy kadının omzunun üzerinden baktı. Twitter da yazışıyordu.

Birisi şu yorumda bulunmuştu:

-Saçın dün geceki programda harika görünüyordu! Michele de hayranlarına şu cümleyle karşılık vermişti:

-Yeni bir krem kullandımyakında daha fazlasını da anlatacağım. Benden ayrılmayın! Edward R. Murrow bunları görseydi büyük gurur duyardı. Wendy,

-İki dizinden birden vurulan şu adam nasıl? diye sordu.

Michele,

-Pekâlâ, bu tam senin tarzında bir hikâye, dedi.

-Nasıl yani?

-Görünüşe bakılırsa adam tam bir sapık.

Bilgisayarına arkasını döndü.

-Bu senin uzmanlık alanın değil miyani sapıklar? Wendy, bir uzmanlık alanımın olması çok hoş, diye düşündü.

-Sapıklarla neyi kastediyorsun?

-Sen bizim kadrolu cinsel sapık yakalayıcımızsm, öyle değil mi?

-Bu ne anlama geliyor? Michele, dönüp tekrar bir şeyler yazmaya başlarken,

-Şimdi konuşamam, dedi.

-Meşgulüm. Orada dikilirken, Wendy, Clark ın ne kadar da haklı olduğunu fark edemeden duramadı: Michele nin gerçekten de çok büyük bir kafası vardı, özellikle de ufacık bedeniyle kıyaslandığında.

Sanki bir ipin ucundaki helyum balonunu andırıyordu.

Boynu o ağırlığın altında kırılacak gibi görünüyordu.

Wendy saatini kontrol etti. On ikiye tam üç vardı. Büyük bir aceleyle koridordan Vic in ofisine doğru ilerledi. Adamın sekreteri Mavis oradaydı.

-Selam Mavis. Bu kadın da ona kafasını güç bela kaldırarak baktı.

-Sizin için ne yapabilirim Bayan Tynes?

-Ona ilk defa bu şekilde hitap ediyordu.

Belki de kovulduktan sonra birisi ona Wendy e eskisinden çok daha resmi davranması için emir vermişti.

-Vic le bir saniyeliğine konuşmak istiyorum.

-Bay Garrett burada değil. Genelde çok arkadaşça çıkan ses tonu buz gibiydi.

-Ona altıncı kata çıktığımı söyler misin? Kısa bir süre sonra burada olurum.

-Bunu kendisine bildireceğim. Wendy asansöre bindi. Belki de ona öyle geliyordu ancak sanki hava garip bir gerilim yüklü gibiydi.

Wendy bu binayaağ ofıslerinebir çok kereler gelmişti, ancak altıncı kata daha önce hiç çıkmamıştı. Şimdi şaşırtıcı beyazlıktaki bir ofiste oturuyordu, burası tam bir kübist mucizesiydi, köşede küçük bir şelale akıyordu. Duvarın tekine siyah beyaz girdaplardan oluşan bir resim egemendi.

Diğer duvarlar boştu. Girdaplar tam Wendy nin karşısında kalmıştı ve çok dikkat çekiciydi. Cam masanın karşısında, girdapların önünde, takım elbiseli üç kişi oturmaktaydı. Bunlardan ikisi erkek, biri kadmdıhepsi de Wendy nin karşısına dizilmişlerdi. Adamlardan teki zenciydi. Kadın ise Asyalı.

Hepsinin başı olan, ikisinin arasında oturan ve konuşmaların tümünü yapan beyaz adamla birlikte oldukça hoş bir denge kurulmuştu.

Adam,

-Buraya bizi görmeye geldiğiniz için teşekkür ederiz, dedi.

Kendisini tamtmıştıaslına bakılırsa herkesi tanıtmıştıancak Wendy isimlere dikkat etmemişti.

Wendy,

-Şüphesiz, dedi.

Ardından sandalyesinin diğerlerininkinden en az beş santimetre daha alçak olduğunu fark etti. Bu klasikama amatör bir tehdit hareketiydi. Wendy kollarını göğsünde kavuşturdu ve aşağı doğru kayarak daha da alçaldı. Bırak, avantajın kendilerinde olduğunu düşünsünler.

Wendy, tüm bu olanları kısa kesmeyi deneyerek,

-Şimdi, dedi,

-sizin için ne yapabilirim çocuklar? Beyaz adam Asyalı kadına baktı. Kadın çekip bir sayfa çıkarttı ve bunu cam masanın karşısına doğru iteledi.

-Bu sizin imzanız mı? Wendy kâğıda baktı. Bu onun işe alınma kontratının orijinaliydi.

-Öyle görünüyor.

-Bu sizin imzanız mı, değil mi?

-Benim imzam.

-Ve tabi ki imzalarken bu dokümanı okumuştunuz.

-Sanırım.

-Ben sizin tahminde bulunmanızı istemiyorum Wendy adamın lafını elinin tek bir işaretiyle kesti.

-Onu okudum. Sorun ne?

-Sizden sayfa üçteki on yedinci bölüme, dört numaralı maddeye bakmanızı istiyorum.

-Tamam. Wendy sayfaları çevirmeye başladı.

-Bu işyerinde yaşanabilecek romantik veveya cinsel ilişkilerle ilintili bölümdür. Bu Wendy nin duraklamasına sebep oldu.

-Peki, ne olmuş?

- Okudunuz mu?

-Evet.

-Ve anladınız mı?

-Evet. Beyaz adam,

-Pekâlâ, dedi,

-Sizin bu kurala aykırı davrandığınız dikkatimizi çekti Bayan Tynes.

-Ah, hayır. Bunu yapmadığıma garanti verebilirim. Beyaz adam arkasına yaslandı, kollarını birbirine doladı ve yargılayıcı görünmeye çalıştı.

-Victor Garrett adında birisini tanıyor musun?

-Vic mi? Tabi ki, o haber müdürü.

-Onunla hiç cinsel ilişkiye girdiniz mi?

-Vie le mı? Haydi ama.

-Bu evet mi, hayır mı anlamına geliyor?

-Bu kocaman bir hayır. Neden onu da buraya çağırıp aynı soruyu kendisine de yöneltmiyorsunuz? Üçü birden aralarında konuşmaya başladılar.

-Bunu yapmayı planlıyoruz.

-Anlamıyorum.

Vic ve benim böyle bir şey yaptığımızı nereden... Wendy bezgin görünmemeye çalıştı.

-Elimizde raporlar var.

-Kimin raporları? Bunu hemen yanıtlamadılarve aniden cevap alenileşti.

Phil Turnball onu uyarmamış mıydı? Beyaz adam,

-Bunu söyleme özgürlüğüne sahip değiliz, dedi.

-Çok kötü. Oysa ciddi bir suçlamada bulunuyorsunuz. Elinizde bana gösterecek bir kanıtınız var mı, yok mu? Zenci adam Asyalı kadına baktı. Asyalı kadın beyaz adama baktı. Beyaz adam zenci adama baktı.

Wendy ellerini iki yana açtı.

-Siz bir oyun filan mı prova ediyorsunuz? Üçü de birbirlerine doğru eğildiler ve tıpkı oturumdaki senatörler gibi fısıldaşmaya başladılar. Wendy bekledi. Bitirdiklerinde, Asyalı kadın diğer bir dosya daha çıkarttı ve cam masanın

üzerinden karşıya doğru yolladı.

-Belki de bunu okumalısınız. Wendy dosyayı açtı. Bu internet sitesinden bastırılmış bir sayfaydı. Wendy elindekini okurken kanının kaynadığını hissetti: Ben NTC de çalışıyorum. Gerçek adımı söyleyemem, çünkü bunu yaparsam işten kovulurum. Şunu belirtmeliyim ki Wendy Tynes korkunç birisi. Oziiveye modası geçmiş bir yolla yükselen yeteneksiz bir primadonna: Oraya başkalarıyla yatarak geldi. Şu günlerde de patronumuz Vie Garrett i beceriyor.

Bu sebeple de, her ne isterse onu elde ediyor. Aslına bakılırsa kendisi geçen hafta beceriksizliğinden dolayı kovulmuştu, ancak sonra tekrar işe alındı, çünkü Vic kendisine taciz davası açılmasından korkuyor. Wendy, gözleri ve göğüsleri de dâhil olmak üzere, tonlarca estetik ameliyat geçirdi...

Bu böyle sürüp gidiyordu. Wendy Phil in uyarısını bir kez daha anımsadı.

Bu internet çatlaklarının Farley Parks a, Steve Miciano ya yaptıklarını hatırladıve şimdi de aynısını ona tekrarlıyorlardı. Hayatının anlamı birer birer batıp gitmeye başlamıştı: kariyeri, geçim yolu, oğluna bakabilme becerisi. Dedikodular her zaman gerçeklerle pekiştirilir. Suçlamalar toplum zihninin kanaatleridir. İnsan masumiyeti ispatlanana kadar suçludur.

Dan Mercer da ona buna benzer bir şey söylememiş miydi? Sonunda beyaz adam boğazını temizledi ve

-Pekâlâ? dedi.

Wendy, yapabileceği en büyük kabadayılıkla, göğsünü ileri çıkarttı.

-Bunlar gerçek. İstiyorsanız tekini sıkabilirsiniz.

-Bu hiç de komik değil.

-Ve ben de gülmüyorum. Sadece size bunların yalan olduğunun kanıtını sunuyorum.

Haydi. Hemen sıkın. Beyaz adam bir homurtu sesi çıkarttı ve dosyayı işaret etti.

-Belki bir de yorumlara bakmalısınız. Hepsi ikinci sayfadalar. Wendy kendinden emin dış görünüşünü kaybetmemeye çalıştı, ancak kendisini sanki dünyası sallanmaya başlamış gibi hissediyordu. Kağıdı çevirdi ve ilk yorumu şöyle bir taradı.

Yorıım: Son işimde onunla birlikte çalıştım ve seninle kesinlikle hemfikirim.

Burada da aynı şey oldu. Evli patronumuz kapana kısıldı ve boşandı.

Wendy tam bir pislik.

Yorum: O, teki hamileliğinde olmak üzere, en az iki üniversite profesörüyle yattı. Onların evliliklerini yıktı. Artık Wendy suratının yandığını hissediyordu. John la o işte çalışırken evlenmişti. Kocası, aslına bakılırsa, onun orada çalıştığı

son haftalar içerisinde öldürülmüştü. Özellikle bu yalan Wendy i diğerlerinden çok daha fazla sinirlendirdi. Bu çok iğrenç, çok adaletsizdi.

Beyaz adam,

-Ya şimdi? diye sordu.

Wendy, dişlerini sıkarak,

-Bunlar, dedi,

-tamamen birer yalan.

-Bunlar, tüm internette dolaşıyorlar. Bu bloglardan bazıları sponsorlarımıza gönderilmiş.

Şimdi bizi reklamlarını geri çekmekle tehdit ediyorlar.

-Hepsi yalan.

-Ve dahası biz senin bir af talebi imzalamanı istiyoruz.

-Ne tür bir af talebi bu?

-Bay Garrett sizin üstünüz. Her ne kadar ondan herhangi bir şikayetiniz olmadığını düşünsem de, onu cinsel tacizden mahkemeye verebilirsiniz. Wendy,

-Şaka mı yapıyorsunuz? dedi.

Adam dosyayı işaret etti.

-O dosyalardan teki bir zamanlar amirlerinizden tekini cinsel tacizden mahkemeye verdiğinizi ifade ediyor. Bunu bir daha yapmayacağınızı kim söyleyebilir ki? Wendy nin gözü döndü. Elerini sıkıp yumruk yaptı ve ses tonunu sabit tutabilmek için büyük bir çaba harcadı.

-Bay... zür dilerim, adınızı unuttum...

-Montague.

-Bay Montague. Derin bir nefes aldı.

-Beni çok iyi dinlemenizi rica ediyorum. Tüm dikkatinizi vermeye çalışın, çünkü söylediklerimi anladığınızdan emin olmalıyım. Wendy dosyayı havaya kaldırdı.

-Bunların tümü yalan. Anladınız mı? Uydurma.

Ben eski bir işverenimi mi mahkemeye vermişim? Bu da yalan. Bir amirle ya da profesörle yattığım suçlamaları mı? Yine yalan. Hamileyken kocam dışında birisiyle birlikte olduğum mu? Ya da estetik ameliyat olduğum mu, ki bunun ne önemi var? Hepsi yalan. Bunlar basit abartı değil.

Gerçekleri saptırma da değil. Açık ve küstah yalanlar. Anladınız mı? Montague boğazını temizledi.

-Durumunuzu anlıyoruz. Wendy,

-İsteyen herkes internete girip istediği kişi hakkında istediği şeyi yazabilir, diye devam etti.

-Bunu anlamıyor musunuz? Birisi benim hakkımda inanılmaz büyük yalanlar uyduruyor. Blogdaki tarihe bakın, sonra da yüksek bir çığlık atın. Daha dün yazılmış ve bu yorumlar altına bu kadar kısa sürede girilivermiş.

Hepsi sahte. Birisi beni kasten mahvetmeye çalışıyor. Montague, kesinlikle Wendy i diğer birkaçının yaptığı gibi sinirlendirmekten başka bir işe yaramayan ifadeyle,

-Her ne kadar bu doğru olabilse de, diye sözlerine başladı,

-biz bu suçlamayı araştırırken sizin de işten geçici süreliğine izin almanızın en doğrusu olacağına inanıyoruz. Wendy,

-Ben hiç de öyle düşünmüyorum, dedi.

-Anlayamadım?

-Çünkü eğer bana bunu yaptırırsanız, ben de sizin o parlak takım elbiselerinizden çıkartmayı hiçbir zaman başara mayacağımz bir pisliğe başvururum. Kanalı mahkemeye veririm.

Stüdyoyu mahkemeye veririm. Hepinizi teker teker mahkemeye veririm.

Sevgili sponsörlerimizesizinikinizin beyaz ve zenci adamları işaret etti

-o sizi seyredip kendi kıçına şaplak indirmekten hoşlanırken

-şimdi de Asyalı kadını işaret etti

-ofıs eşyaları üzerinde maymun seksi yapmaktan hoşlandığınızı ifade eden bloglar yollarım. Bu doğru mu? Pekala, değilse bile kısa bir süre sonra bir blogda doğru olacak.

Aslına bakılırsa birkaç blogda. Sonra diğer bilgisayarlara gideceğim ve Montague sert seksten hoşlanıyor ya da oyuncaklarla yapmayı seviyor veya küçük çiftlik hayvanlarını kullanıyor türünden çeşitli yorumlar ekleyeceğim.

PETA yı kıçına takacağım. Sonra bu blogları ailelerinize yollayacağım. Ne demek istediğimi anladınız mı? Hiç kimse konuşmadı.

Wendy ayağa kalktı.

-İşimin başına dönüyorum.

-Hayır Bayan Tynes.

Korkarım dönmüyorsunuz. Kapı açıldı. Üniformalı iki güvenlik görevlisi içeri girdi.

-Dışarıda size güvenlik görevlisi tahsil edeceğiz.

Lütfen biz konuyu araştırana kadar bu şirketten hiç kimseyle temasa geçmeyin. Bu davayla ilintili herhangi birisiyle iletişime geçme girişimleri, olası bir kanuna karşı geliş olarak dikkate alınacaktır.

Ayrıca, bana ve arkadaşlarıma yönelttiğiniz tehditler de kayıtlara geçecektir.

Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. BÖLÜM 31 WENDY VIC İ

ARADI, fakat Mavis onu adama bağlamadı.

İyi. Demek böyle istiyorlar. Princeton oradan arabayla doksan dakikalık mesafedeydi. Wendy yolu hiddetlenerek ve tüm bunların ne anlama geldiğini düşünerek geçirdi.

Komik ve doğrulanmamış dedikodularla alay etmek kolaydı, ancak şunu da biliyordu ki bu söylentiler onun kariyerine muhakkak karanlık ve büyük olasılıkla kalıcı bir gölge düşürecekti.

Ortada daha önceleri bir takım imalar gezinmiştibu, bu sektörde kısmen çekici bir kadın şöhret basamaklarını yükselmeye başlayınca oldukça sık karşılaşılan bir durumduama şimdi, sırf bir takım moronlar bir blogda bunları yayınladılar diye, söylentiler birdenbire doğruluklarına çok daha güvenilir bir hal almıştı. Bilgisayar çağına hoş geldiniz.

Tamam, yeter. Varış noktasına yaklaştıkça, Wendy davayı, sürekli olarak dönüp dolanıp Princeton la sonlanan bağlantıları, dört adamınPhil Turnball, Dan Mercer, Steve Miciano, Farley Parkshepsinin birden geçen yıllar içerisinde tuzağa düşürülüşlerini düşünmeye başladı.

Sorulardan teki,

-Tüm bunlar nasıl oldu?

-ydu.

En büyük soru ise,

-Bunları kim yaptı?

-ydı.

Wendy kendisinin de işe Phil Turnball la başlayabileceğini fark etmişti, çünkü orada öğrenebileceği bir şeyler vardı.

Ahizesiz telefon kablosunu kulağına iteledi ve Win in özel hattını aradı.

Win bir kez daha o çok kibirli sesiyle, tek bir kelimeyle çağrıyı yanıtladı:

-Söyle.

-Senden bir şey daha rica edebilir miyim?

-Senden bir şey daha rica edebilir miyim lütfen? Evet Wendy, edebilirsin.

-Bu düzeltmeye şu anda ne kadar ihtiyacım olduğunu sana anlatamam.

-Sorun değil.

-Sana Phil Turnball, yani iki milyon doları zimmetine geçirdiği için işinden olan şu adam hakkında bir şey sormuştum, hatırlıyor musun?

-Anımsıyorum, evet.

-Diyelim ki Phil birisinin tuzağına düştü ve gerçekten de bu parayı almadı.

-Tamam, diyelim ki öyle.

-Birisi kolları sıvayarak ona nasıl bir tuzak kurmuş olabilir?

-Hiçbir fikrim yok. Neden soruyorsun?

-Onun bu parayı çalmadığından neredeyse eminim.

-Anlıyorum. Ve, lütfensöyle, senin bundan bu kadar eminolmana sebep olan şey ne?

-Bana masum olduğunu söyledi.

-Oh, pekâlâ, bu her şeyi açıklıyor.

-Dahası da var.

-Dinliyorum.

-Pekâlâ, eğer Phil iki milyon doları çaldıysa, neden şu anda hapiste değil ve kendisinden parayı geri iade etmesi dahi istenmedi? Detaylara girmek istemiyorum ama ortada son zamanlarda tuhaf suçlamalara bulaşan diğer insanlarüniversite oda arkadaşlarıda var. Birinde, ben bile kurban olabilirdim. Win hiçbir şey söylemedi.

-Win?

-Evet, dediklerini işittim. Ben kurbankelimesini severim, ya sen? Keriz yerine konma fiilini simgeler ya da ona en azından kadınsı nitelikler katar.

-Evet, harikadır. Adamın iç çekişi dahi kibirliydi.

-Sana yardımcı olmak için ne yapmamı istersin?

-Bunu biraz araştırır mısın? Phil Turnball u kimin tuzağa düşürdüğünü bilmem lazım.

-Yapacağım. Klik. Bu acelecilik, her ne kadar konuşmayı izleyen belirli bir sürenin olmasını tercih ediyor olsa da, Wendy i bu kez ilk seferki kadar şaşırtmadı. Hızlı sonlandırmalar bu adamın uzmanlık alanıydı, ama heyhat, hattın diğer ucunda hiç kimse yoktu. Telefonu, adamın kendisini hemen arayacağı ümidiyle, kısa bir süre daha tuttu. Ama bu olmadı.

Lawrence Cherston un evi soluk taştandı ve beyaz kepenkleri vardı.

Bayrak direği yuvarlak gül bahçesiyle çevrelemişti.

Üzerinde büyük turuncu renkli bir P olan siyah flama direkten sarkmaktaydı.

İnanılmaz. Cherston onu kapıda iki eliyle birden tokalaşarak karşıladı.

Adamın, size şişman kedileri ve sigara dumanı dolu arka odaları düşündürten türden, toplu, al yanaklı bir suratı vardı. Klapasmda Princeton logosu olan mavi bir blazer ceket giyinmişti, ayrıca profil resmindeki Princeton kravatı da boynundaydı. Bej pantolonu yeni ütülenmiş, püsküllü makosenleri parlatılmıştı ve tabi ki çorapları yoktu. Sanki bu sabah okul şapeline gitmek için yola çıkmış da, yolda yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. İçeri girince Wendy adamın üzerindekine benzer bir düzine blazer ve bej pantolonla dolu bir gardıropla karşılaştı, içinde bunlardan başka bir şey yoktu.

Lawrence,

-Mütevazi evime hoş geldiniz, dedi. Wendy e ne içmek istediğini sordu. O bir şey istemediğini söyledi.

Adam ortaya parmak sandviçlerle dolu bir tabak bıraktı.

Wendy sırf nazik olabilmek için bir tane aldı. Parmak sandviç, Wendy nin içeriğinde olanları öğrenmek dahi istemeyeceği kadar berbattı.

Cherston çoktan okul arkadaşları hakkında gevezelik etmeye başlamıştı.

-Bizim Pulitzer ödüllü iki arkadaşımız var, dedi. Sonra öne doğru eğilerek,

-Biri de kadın, diye ekledi.

-Bir kadın. Wendy buz gibi gülümsedi ve gözlerini kırpıştırdı.

-Vay be.

-Ayrıca dünyaca ünlü bir fotoğrafçımız, tabi ki çok sayıda CEO muz, oh ve bir tane de Akademi Ödülü adayımız da mevcut. Pekâlâ, tamam, o sadece gazetelere çıktı ve ödülü kazanamadı. Ama yine de olsun. Sınıf arkadaşlarımızdan birkaçı mevcut yönetim için çalışıyor. Teki Cleveland Browns tarafından seçildi. Wendy, gülümsemesini suratında ne kadar daha tutabileceğini bilmez bir hâlde, başım bir salak gibi salladı. Charston albümlerden, fotoğraf defterlerinden, mezuniyet programından ve hatta birinci sınıf vesikalık defterinden bahsetti.

Şimdi kendisinden bahsediyor, sanki Wendy nin şaşırmasını bekliyormuşçasına mezun olduğu okula kendisini nasıl tam manasıyla adadığını anlatıyordu.

Wendy nin bu konuyu atlatması şarttı.

Bir fotoğraf albümünü aldı, Princeton Beşlisi nden birisiyle karşılaşmayı ümit ederek sayfalarını çevirmeye başladı.

Ne biçim bir şans. Cherston homurdanmaya devam etti.

Tamam, bir şeyleri başlatmanın tam zamanıydı. Birinci sınıf vesikalık defterini kaptı ve doğrudan M harfine yönelerek sayfalarını çevirdi.

Adamın lafını yarıda keserek,

-Oh, bakın, dedi. Steven Miciano yu işaret etti.

-Bu Dr. Miciano, öyle değil mi?

-Evet, öyle.

-Annemi tedavi etmişti. Cherston hafifçe olduğu yerde kıpırdandı.

-Bu çok hoş.

-Belki onunla da konuşmalıyım. Cherston,

-Belki, dedi.

-Ancak onun bugünkü adresi bende yok. Wendy vesikalık defterine geri

döndü, ardından yine sahte bir şaşkınlık ifadesiyle haykırdı.

-Vay, vaaay, şuraya bakın, Dr. Miciano Farley Parks la aynı odayı paylaşıyormuş.

Kongreye aday olan adam bu değil miydi? Lawrence Cherston ona gülümsedi.

-Bay Cherston?

-Bana Lawrence de.

-Tamam. Farley Parks kongreye adaylığını koyan kişi değil miydi?

-Ben de size Wendy şeklinde hitap edebilir miyim?

-Tabi ki.

-Teşekkürler. Wendy, belki ikimiz de bu oyunu oynamayı bırakabiliriz artık, ne dersin?

-Ne oyunu? Adam kafasını sanki en başarılı öğrencisi onu hayal kırıklığına uğratmışçasına salladı.

-Arama motorları iki yönlü çalışır. Sen, benimle röportaj yapmak isteyen muhabiri, en azından meraktan, Google da araştırmayacağımı gerçekten düşündün mü? Wendy hiçbir şey söylemedi.

-Dolayısıyla senin Princeton sınıf sayfasına çoktan üye olduğunu biliyorum.

Ve dahası, Dan Mercer hakkındaki hikayeleri ört bas ettiğinin de farkındayım. Öyle ki, bazı insanlar bunları senin yarattığınızı dahi söyleyebilirler. Wendy e baktı.

Wendy,

-Parmak sandviçler harika, dedi.

-Bunları karım yaptı ve berbatlar. Her neyse, bu numaraların asıl amacının geçmişe dair bir takım bilgi toplamak olduğunu düşünüyorum.

-Eğer bunu biliyorduysan, neden benimle görüşmeyi kabul ettin? Adam,

-Niye olmasın? diye karşılık verdi.

-Sen Princeton mezunlarına ilişkin bir hikâye hazırlıyorsun. Alacağın bilginin doğru olduğundan emin olmak istedim, böylece herhangi bir kinayede bulunmayacaktın.

-Pekâlâ, o zaman beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkürler.

-Bir şey değil. Peki, senin için ne yapabilirim?

-Dan Mercer ı tanıyor muydun? Adam bir parmak sandviç aldı ve mümkün olan en küçük lokmalarla ısırdı.

-Tanıyordum, evet, ama çok iyi değil.

-Edindiğin izlenim neydi?

-Yani, onun bir pedofil ya da katil gibi görünüp görünmediğini mi öğrenmek

istiyorsun?

-Bu iyi bir başlangıç noktası olur.

-Hayır Wendy. O öyle birisine benzemiyordu. Ancak bu konularda çok saf birisi olduğumu itiraf ediyorum. Herkesin en iyi yönlerini görürüm.

-Bana ona dair ne anlatabilirsiniz?

-Dan ciddi bir öğrenciydiparlak, çalışkan.

Fakir bir çocuktu. Ben bu okuldan mezun bir babanın oğluyumaslma bakılırsa Princeton un dördüncü jenerasyonuyum. Okul bizi farklı çevrelere soktu. Burayı seviyorum. Bu konuda oldukça saplantılı ve kaim kafalıyım. Ama Dan buraya korkuyla karışık bir saygı besliyor gibiydi. Wendy başım, sanki bu söylenenler kendisine büyük bir anlam ifade etmişçesine salladı. Oysa etmemişti.

-En yakın arkadaşları kimlerdi?

-İkisinden zaten bahsettiniz, dolayısıyla bu sorunun yanıtını bildiğinizi varsayıyorum.

-Oda arkadaşları mı?

-Evet.

-Hepsini tanıyor musunuz?

-Belki tesadüfen. Phil Turnball ile birinci sınıf senesinde korodaydık. İlginçti. Senin de büyük olasılıkla bildiğin üzere, birinci sınıf oda arkadaşları okul tarafından seçilir. Tabi ki bu durum felaketlere de sebep verebilir. Benim birinci sınıf oda arkadaşım tüm gün boyunca esrar içen salak bir alimdi.

Aynı ay içerisinde oradan ayrıldım. Ancak bu beşi yıllar boyunca çok iyi geçindiler.

-Onların burada geçirdikleri dönemleri hakkında bana herhangi bir şey anlatabilir misiniz?

-Ne gibi?

-Esrarengiz miydiler? Toplum dışına itilmişler miydi? Hiç düşmanları var mıydı? Herhangi türden garip bir faaliyete katılmışlar mıydı?

-Lawrence Cherston sandviçini bıraktı.

-Neden böyle bir şey soruyorsun ki? Wendy açıklama yapmak istemedi.

-Bu hikâyenin bir parçası.

-Arada nasıl bir bağlantı var, anlayamadım. Dan Mercer hakkında neden bilgi topladığını anlıyorum. Ancak eğer asıl hedefin onun üniversite arkadaşlarını Dan m başına bela olan iblislerle ilişkilendirmekse

-Hedefim bu değil.

-O zaman ne? Wendy gerçekten de daha fazla açıklama yapmak istemiyordu.

Zaman kazanmak için mezuniyet programını aldı, sayfa sayfa incelemeye başladı. Adamın gözlerini üzerinde hissetti. Birkaç sayfa daha atladı, Dan m Kelvin ve Farley le birlikte çekilmiş bir fotoğrafını buldu. Dan diğer ikisinin arasında dikiliyordu. Üçünün de suratlarında kocaman bir gülümseme vardı. Mezuniyet. Başarmışlardı.

Lawrence Cherston hâlâ ona bakıyordu. Wendy, ne zararı olur ki diye düşündü.

-Hepsininokul arkadaşlarınmyakın geçmişte başları belaya girdi. Adam hiçbir şey söylemedi.

Wendy

-Farley Parks seçim yarışını bırakmak zorunda kaldı, dedi.

-Bunun farkındayım.

-Steve Miciano uyuşturucu ithamlarından tutuklandı.

Phil Turnball işini kaybetti. Ve Dan a olanları sen de biliyor sun.

-Biliyorum.

-Tüm bunlar sana garip gelmiyor mu?

-Pek sayılmaz. Kravatını, sanki birdenbire boynunu sıkmaya başlamış gibi bollaştırdı.

-Yani, bu hikâyeye bakış açın bu mu? Princeton daki oda arkadaşlarının tümünün başlarının derde girmesi mi? Wendy buna gerçekten de yanıt vermek istemedi, dolayısıyla konuyu değiştirdi.

-Dan Mercer buraya sık sık geliyordu.

Yani Princeton1 a demek istiyorum.

-Biliyorum. Onu kasabada görmeye alışmıştım.

-Neden geldiğini biliyor musun?

-Hayır.

-Dekanın evini ziyaret ediyordu.

-Bilmiyordum. İşte tam o sırada, programa bakarken, Wendy öğrenci listesinde garip bir şey fark etti. Sürekli olarak bu beş ismi araştırmaya çok alışmıştıya da belki de o resim onun bunu fark etmesini sağlamıştı. Liste alfabetik sıradaydı. Ve T lerin altında, listenin son ismi Francis Tottendam dı.

Wendy,

-Phil Turnball nerede? diye sordu.

-Pardon?

-Phil Turnball un ismi bu listede yer almıyor.

-Phil bizimle birlikte mezun olmadı. Wendy damarlarında garip bir atma hissetti.

-Sömestir mi kaybetti?

-Oh, hayır. O, okulu erken bırakmaya zorlandı.

-

-Bekle.

Yani şimdi sen Phil Turnball un mezun olmadığını mı söylüyorsun?

-Bildiğim kadarıyla, evet, söylediğim şey tamı tamına bu. Wendy ağzının kuruduğunu hissetti.

-Neden olmadı?

-Kesin olarak bilmiyorum. Tabi ki çeşitli söylentiler vardı.

Her şey gizli tutuldu. Wendy çok sakin, hiç hareketsiz durdu.

-Bana bundan bahsedebilir misin?

-Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

-Çok önemli olabilir.

-Nasıl? Bu yıllar önceydive gerçekten, ben okulun aşırı tepki gösterdiğini düşünüyorum.

-Bunu habere katmayacağım. Kayıt dışı kalacak.

-Bilmiyorum. İncelik yapma zamanı değildi. Wendy havucu uzatmıştı.

Şimdi sopayı çıkartma zamanıydı.

-Bak, bunun kayıt dışı kalacağını sana söyledim, ancak eğer sen açıklamazsan, geriye dönüp bu konunun üzerine gideceğim. Ve dibine kadar kazacağım. Gerçeği öğrenmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Ve sonrasında da her şey kayda geçecek.

-Tehdit edilmekten nefret ederim.

-Ve ben de işlerimin engellenmesinden öyle. Adam iç çekti.

-Söylediğim üzere, bu abartılacak bir şey değildi. Ve hiçbir şeyden de tamamen emin değilim.

-Fakat?

-Fakat, tamam, kulağa kesinlikle olduğundan daha kötü geliyor, fakat dedikodulara göre Phil ait olmadığı bir binada, gezinmenin yasak olduğu saatlerde yakalanmış.

Kısacası, kampüse izinsiz ve zorla girmiş.

-Hırsızlık mı yapmış? Adam, sanki bu o güne kadar işittiği en komik şeymiş gibi,

-Tanrım, hayır, dedi.

-Zevk için.

-Siz binalara zevk için mi zorla girersiniz?

-Hampshire Üniversitesi ne giden bir arkadaşım var.

Bunu biliyor musun? Her neyse, o bir kampüs otobüsünü çaldığı için elli puan aldı. Profesörlerden bazıları onu okuldan atmak istediler ama tıpkı Phil konusunda da olduğu gibi, tüm bunlar oyunun bir parçasıydı. Sadece iki haftalık bir okuldan uzaklaştırma cezası aldı. Bu oyuna ben de katıldım, itiraf ediyorum.

Ekibim bir profesörün arabasını püskürtme boyayla boyadı. Otuz puan. Bir arkadaşım ziyarete gelen bir şairin masasından kalemini çaldı. Bu oyun kampüsün her tarafına sıçradı.

Demek istiyorum ki, yatakhanelerin tümü yarışıyordu. Wendy,

-Ne konuda yarışıyorlardı? diye sordu.

Lawrence Cherston gülümsedi.

-Av tabi ki, dedi.

-Leşçil avında. BÖLÜM

-ARTIK AVLANMAM ALIYIZ... Kelvin Tilfer ona böyle demişti.

Şimdi, belki de, bu bir anlam taşıyordu. Lawrence Cherston a bu konuda, yaralı surat ve diğerleri hakkında birkaç şey daha sordu ama ondan öğrenebileceği başka bir şey kalmamıştı.

Phil Turnball bir leşçil avında, bulunmaması gereken bir yerde yakalanmıştı.

Bu yüzden de okuldan atılmıştı. Son.

Wendy arabasına döndüğünde, Phil i aramak için cep telefonunu aldı.

On altı mesajı vardı.

Aklına gelen ilk düşünce kalbinin boğazında çarpmasına sebep oldu: Charlie ye bir şey oldu.

Sesli mesajlarını dinleyebilmek için büyük bir aceleyle

-V tuşuna bastı.

İlk mesajı işitir işitmez, bedenini boğan korku hafifledi. Daha farklı pis bir his tüm ruhunu kapladı. Bu Charlie değildi. Ama haber de iyi değildi.

-Selam Wendy, ben ABC Haberler den Bili Giuliano.

Sizinle konuşmak istediğimiz şey uygunsuz davranış ve ... BİİİP.

-Amirinizle yaşadığınız gönül ilişkisine dair bir program hazırlıyoruz ve yaşananları bir de sizin ağzınızdan dinlemek... BİİP.

-Programınızda afişe ettiğiniz sözde pedofillerden teki sizin cinsel yönden saldırgan tutumunuz hakkında kaleme alınan yakın geçmişli raporlarınızı davasının yeniden görülmesi maksadıyla kullanıyor. Şimdi sizin aşağıladığı bir aşığı olduğunuzu ve ona tuzak kurarak... BİP.

Wendy mesajı yarıda kesti ve telefonuna baktı. Lanet olsun. Tüm bunlardan kurtulup bir an önce su yüzüne çıkmayı istiyordu.

Ama, aman Tanrım. Berbat durumdaydı.

Belki de Phil i dinlemeli ve tüm bunlardan uzak kalmalıydı.

Artıkher ne yaparsa yapsınböyle bir şansı yoktu. Bu ithamlardan hasar görmeden kaçıp kurtulamazdı. Lanet olsun.

Tüm bu saçmalıkları internete yazan o pisliği yakalayabilir, onun Süper Kupa canlı yayınında bunların hepsinin yalan olduğunu itiraf etmesini sağlayabilirdi.

Ancak bu bile onu temize çıkartamayacaktı. Adil olsun ya da olmasın, bu pis durum büyük olasılıkla sonsuza kadar onun peşini bırakmayacaktı. O zaman yaşanan talihsizliklere hayıflanıp ağlamanınhiçbir faydası yoktu, öyle değil mi? Aklına başka bir düşünce geldi: Aynı şey programında deşifre ettiği adamlar için de söylenemez miydi? Bu adamların masumiyetleri eninde sonunda bir şekilde ispatlanmış olsa da, televizyona çıkartılmış bir predator olma ayıbı onların üzerinden hiç düşebiliyor muydu? Belki de tüm bunlar bir tür kozmik ödeşmeydi. Belki de bu yaptığı şirretliklerin kadersel bir sonucuydu.

Artık bu konuda endişelenmek için zaman yoktu. Ya da belki de tüm bunlar bir bütündü ve aynıydı. Her nedense her şey birbiriyle bağlantılı görünüyordukendi yaptıkları, deşifre ettiği adamlara olanlar, Princeton dakilerin başına gelenler.

Tekini çözse, diğerleri de arkasından iplik söküğü gibi gelecekti.

Hoşlansın ya da hoşlanmasın, hayatı bu karmaşa içerisinde mahvolmuştu.

Sırtını dönerek hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gidemezdi.

Phil Turnball leşçil avına katıldığı için okuldan uzaklaştırılmıştı.

Bu, en iyi ihtimalle, adamın Wendy kendisine Kelvin in ava atıfta bulunduğunu söylediğinde, ona yalan söylediği manasına geliyordu. En kötü ihtimalle de... pekâlâ, en kötüsünün ne olduğundan henüz emin değildi.

Phil in mobil telefonunu aradı. Yanıt alamadı. Evini aradı. Yanıt alamadı. Phil in cebini tekrar aradı, bu kez mesaj bıraktı:

-Leşçil avından haberim var.

Beni ara. Beş dakika soma, dekanın kapısını çaldı. Yanıt gelmedi. Biraz daha çaldı. Hâlâ yanıt yoktu. Oh, hayır. Olamaz. Pencerelerden içeri bakarak evin etrafını dolandı. Işıklar kapalıydı.

Daha iyi görebilmek için yüzünü pencereye dayadı. Kampus polisinin gelmesi durumunda, korkudan titrememeye çalışacaktı.

Bir hareket fark etti.

-Hey! Yanıt alamadı. Tekrar baktı. Hiçbir şey yoktu. Pencereyi tıklattı.

Hiç kimse gelmedi. Tekrar giriş kapısına gitti, bir daha vurmaya başladı. Arkasından bir adam,

-Size yardımcı olabilir miyim? dedi.

Wendy sese doğru döndü. Konuşan adamı görünce, aklına gelen ilk kelime

-züppe oldu. Adamın dalgalı saçları biraz uzundu. Kolları kıvrılmış tüvit bir ceket giyinmişti, boynunda da bir papyon vardıbu sadece lüks eğitim enstitütülerinin karmaşık ortamında gelişebilecek ve hatta var olabilecek bir görünümdü.

Wendy,

-Dekanı arıyorum, dedi.

Adam,

-Dekan Lewis benim, karşılığını verdi.

-Sizin için ne yapabilirim? Wendy, oyuna ya da şeytanlık yapmaya zaman yok, diye düşündü.

-Dan Mercer ı tanıyor musunuz? Adam sanki vereceği yanıtı düşünüyormuşçasına duraksadı.

-İsim hiç de yabancı gelmedi, dedi.

-Ama... Elerlini iki yana açıp omzunu silkti.

-Tanımalı mıyım? Wendy,

-Sanırım evet, dedi.

-Son yirmi yıldır, her iki haftada bir Cumartesi leri evinizi ziyaret ederdi.

-

-Ah. Adam gülümsedi.

-Ben burada sadece dört yıldır oturuyorum. Benden önce burada eski Dekan Pashaian yaşıyordu.

Ancak sanıyorum kimi kastettiğinizi biliyorum.

-Neden ziyaretinize geliyordu?

-Gelmiyordu. Yani demek istediğim, evet, o bu eve geldi.

Ama beni görmek için değil. Ya da, eğer herhangi bir önemi varsa, Dekan Pashaian için de değil.

-O zaman neden? Adam Wendy nin yanından ilerledi ve anahtarını kilitte çevirdi. Kapıyı iteleyip açtı. Kapı gıcırdadı. Başını içeri doğru uzattı.

-Christa? Ev karanlıktı. Wendy e eliyle kendisini takip etmesini işaret etti. O da adamı dinledi. Antrede dikildi.

Bir kadın sesi işitildi.

-Dekan? Ayak sesleri kendilerine doğru yaklaşmaya başladı. Wendy dekana döndü. Adam Wendy e uyarıya yakın bir bakış fırlattı.

Neler?...

Dekan,

-Antredeyim, dedi.

Ayak sesleri iyice yaklaştı. Sonra o kadın sesiChristamn sesi?tekrar işitildi:

-Dört randevunuz iptal edildi. Aynı zamanda...

Christa sol taraflarındaki yemek odasından içeri girdi.

-Oh, yanınızda bir ziyaretçinizin olduğunu bilmiyordum. Dekan Lewis,

-Kendisi buraya beni görmeye gelmedi, dedi.

-Oh, öyle mi?

-Sanıyorum seni görmek için burada. Kadın başını, neredeyse yeni bir sesi dikkatle izlemeye çalışan bir köpeğin yaptığı gibi, yana doğru çevirdi.

-Siz Wendy Tynes mısınız yoksa? diye sordu.

-Evet. Christa sanki uzun bir süredir Wendy nin gelmesini bekliyormuşçasma başını salladı. Öne doğru bir adım daha yaklaştı.

Şimdi yüzüne hafif ışık düşmüştü. Çok fazla değil. Ama yeterince.

Wendy nin nefesi kadının yüzünü görünce neredeyse kesildibu, her ne kadar normal şartlarda yaşanması olağan bir şey olsa da, gördüğü manzaradan dolayı değildi. Hayır, Wendy neredeyse nefessiz kaldı, çünkü bulmacanın bir parçası daha yerine oturuvermişti.

Christa, içerde olmasına rağmen, güneş gözlüğü takıyordu.

Ama kadına bakıldığında göze çarpan ilk şey bu değildi.

Christa da dikkat çeken ilk şeygerçek manada fark edilmemesi imkânsız olan noktayüzünü çaprazlama kesen derin, kırmızı renkli yara izleriydi.

YARALI SURAT Kadın kendisini Christa Stockwell olarak tanıttı.

Kırklarında görünüyordu, ancak gerçek yaşını tahmin edebilmek çok zordu. Dal gibiydi, belki bir altmış beş boylanndaydı, narin elleri ve güçlü bir duruşu vardı. Mutfak masasına oturdular.

Christa,

-Işıkları loş tutmamda bir sakınca var mı? diye sordu.

-Kesinlikle hayır.

-Bunu düşündüğünüz sebepten dolayı yapmıyorum.

İnsanların bana gözlerini dikeceklerini biliyorum. Bu aslında çok normal.

Önemsemiyorum. Bu, yara izlerini sanki görmemiş gibi davranmaya çalışan insanlardan daha rahatsız oluyorum.

Yüzüm odadaki bir fili anımsatıyor, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

-Sanırım evet.

-O olaydan bu yana, gözlerim ışığa karşı inanılmaz derecede hassaslaştı. Karanlıkta durmak benim için daha rahat.

Görüntüm göz önüne alındığında, bu ne kadar da yerinde bir karar, öyle değil mi? Bu okulun felsefe ve psikoloji bölümleri bu yaklaşımımı makaraya alırlardı.

Ayağa kalktı.

-Çay içeceğim.

Siz de ister misiniz?

-Tabi. Size yardımcı olabilir miyim?

-Hayır, ben hallederim. Peppermint mi, English Breakfast mı?

-Peppermint. Christa gülümsedi.

-İyi seçim. Elektrikli su ısıtıcısının düğmesine bastı, iki kupa çıkarttı, çay poşetlerini içlerine yerleştirdi. Wendy kadının bu işleri yaparken kafasını hafifçe sağa eğik tuttuğunu fark etti.

Gelip tekrar yerine oturduğunda, Christa sanki Wendy e yüzünün hâlini incelemesi için biraz zaman tanıyormuşçasına hiç kımıldamadı. Yüzü, açıkçası, korkunçtu. Yara izleri alnından boynuna kadar tüm yüzünü kaplıyordu.

Bunlar çirkin, büyük bir öfkeyle açılmış çizgilerdi, mor ve kırmızı izler tüm tenini parçalamış, sanki rölyef bir harita gibi kabarıklaşmıştı.

Çizik bulunmayan birkaç bölgede derin kırmızı benekler vardı, bu bölgeler sanki birisi gelmiş, deriyi çelik telle zımparalamış gibi kötü bir şekilde aşınmıştı. Christa Stockwell,

-Yaptığım anlaşma doğrultusunda, olanları hiç kimseye anlatmamam lazım, dedi.

-Dan Mercer öldü.

-Biliyorum. Ama bu imzaladığım sözleşme şartlarını değiştirmiyor.

-Bana anlatacağınız her şey tamamen gizli tutulacak.

-Siz bir muhabirsiniz, öyle değil mi?

-Evet. Ama size bu konuda söz veriyorum. Kadın başını olumsuz manada salladı.

-Bunun artık neden bu kadar önem taşıdığını anlayamıyorum.

-Dan öldü. Phil Turnball hırsızlık yapmakla suçlanarak işinden kovuldu. Kelvin Tilfer akıl hastanesinde. Farkley Parks da yakın geçmişte çeşitli sorunlar yaşadı.

-Onlar için üzülmeli miyim?

-Sana ne yaptılar?

-Kanıt bunu açıklamak için yeterli değil mi? Yoksa ışıkları biraz daha mı açmalıyım? Wendy masanın karşısına doğru uzandı. Elini kadının elinin üzerine bıraktı.

-Lütfen bana olan biteni anlat.

-Bunun ne işe yarayacağını anlamıyorum.

-Lavabonun üzerindeki mutfak saati tıkladı. Wendy pencereden dışarı

bakınca derslerine giden öğrencileri görebiliyordu, hepsi de hayat dolu ve gençti, kalıplaşmış ifadeyle hayatlarının geriye kalanı onları hemen köşede beklemekteydi.

Gelecek sene, Charlie de onlardan birisi olacaktı. Bu çocuklara zamanın düşündüklerinden çok daha hızlı geçeceğini, gözlerini açıp kapadıklarında üniversitenin bitmiş olacağını, sonra bir on yılın, ardından bir on yılın daha akıp gideceğini anlatabilirdiniz, fakat sizi dinlemeyeceklerdi, dinleyemezlerdi ve belki de bunu yapmamaları en iyisiydi.

-Ben burada her ne olduysabu adamlar sana her ne yaptılarsa yaşananların her şeyi başlattığım düşünüyorum.

-Nasıl?

-Bilmiyorum. Ama her şeyin bir şekilde takip edilerek su yüzüne çıkartılabileceğini düşünüyorum.

Nasıl olduysa, bu her neydiyse, kendisini hayata geçirdi. Hâlâ kurbanları hakkında çeşitli iddialarda bulunuyor. Ve şimdi ben de bu kapana sıkıştım.

Dan Mercer ı yakalattıran bendimdoğruydu ya da yanlıştı. Dolayısıyla şimdi ben de bu işin bir parçası oldum. Christa Stockwell çayına üfledi. Suratı sanki birisi gelmiş de onu ters yüz etmiş, sanki damarları ve kıkırdakları çekilip tamamen yüzeye çıkartılmış gibi duruyordu.

-Onların son seneleriydi, dedi.

-Ben bir sene önce mezun olmuştum ve karşılaştırmalı edebiyatta yüksek lisansımı yapıyordum.

İnanılmaz bir geçim sıkıntısı içerisindeydim. Aslına bakılırsa tıpkı Dan gibiydim. İkimiz de hem okuyor, hem de çalışıyor duk. O erkeklerin beden eğitimi bölümünde çamaşır yıkıyordu.

Ben de burada, bu evde, Dekan Slotnick için çalışıyordum.

Çocuklarına bakıcılık yaptım, ev işlerinden bazılarını üstlendim, dosyalama yaptım, işte bu tür şeylerde çalıştım. O boşanmıştı ve ben de çocuklarıyla inanılmaz derecede iyi anlaşıyordum. Dolayısıyla yüksek lisansımı alırken, aslında burada, arkadaki bir odada yaşıyordum. Hâlâ da öyle yapıyorum. Pencerenin önünden iki öğrenci geçti, teki güldü. Bu ses odanın karşısına kadar uzandı, melodik, gür ve yakışıksızdı.

-Her neyse, aylardan Mart tı. Dekan Slotnick bir konuşma yapmak için kasaba dışmdaydı. Çocuklar da anneleriyle birlikte New Yor City de kalıyorlardı.

O gece nişanlımla akşam yemeğine çıktım. Marc tıp öğrencisiydi, ikinci sınıftaydı.

Ertesi gün kimyadan önemli bir sınavı vardı, aksi takdirde, yani, hayatta çok

fazla ya olmasaydı türünden soru vardır, öyle değil mi? Eğer bu sınavı olmasaydı, onun evine giderdik ya da belki de, boş olduğu için, kendisi burada kalırdı. Ama hayır.

Marc yemek için yeterince zaman ayırmıştı. Dolayısıyla beni buraya bıraktı ve kütüphaneye gitti. Benim de yapmam gereken bir takım ev ödevlerim vardı. Defterimi hemen buraya getirdimyani buraya, bu mutfak masasına yerleştirdim demek istiyorum. Mutfak masasına sanki defter hâlâ oradaymış gibi baktı.

-Kendime çay hazırladım. Bugün yaptığım gibi. Buraya oturdum. Tam raporumu hazırlamaya başlıyordum ki yukardan bir ses geldiğini işittim.

Daha önce de söylediğim gibi,evde kimsenin olmadığını biliyordum. Korkmalıydım, öyle değil mi? İngilizce öğretmeninin bir keresinde bize dünyanın en korkunç sesinin ne olduğunu sorduğunu anımsıyorum. Bu acıdan yüksek sesle ağlayan bir adamın sesi miydi? Bir kadının dehşetle attığı çığlık sesi mi? Bir silah sesi mi? Bir bebeğin ağlayışı mı? Ve profesör kafasını iki yana sallayarak, Hayır, en korkunç ses, karanlık evinizde yalnızken, tamamen yapayalnız olduğunuzu bilirken, hiç kimsenin evde ya da oranın birkaç kilometre yakınında olma şansının olmadığından eminkenaniden yukardan geldiğini işittiğiniz tuvalet sifon sesidir,demişti. Christa, Wendy e gülümsedi. Wendy de gülümseyerek ona karşılık vermeyi denedi.

-Her neyse, ben korkmamıştım. Belki de korkmalıydım.

Diğer bir ya öyle olsaydı durumu. Kampüs polisini çağırmış olsaydım, ne olurdu? Pekâlâ, bu her şeyi değiştirirdi, öyle değil mi? Şu anda tamamen farklı bir yaşam sürdürüyor olurdum.

O gece, en muhteşem, en yakışıklı adamla nişanlıydım. Şimdi o başka birisiyle evli. Üç çocukları var. Çok da mutlular.

Sanırım bu mutlu aile benim olurdu. Kupasını iki avucu arasında tutarak çayından bir yudum aldı, tüm eğer leri bir tarafa attı.

-Her neyse, sesi işittim ve oraya doğru yöneldim. Artık fısıltıları, hatta kıkırtıları işitebiliyordum.

Pekâlâ, şimdi olsa bilirdim, öyle değil mi? Öğrenciler.

En ufacık bir korkum vardıysa dahi, artık uçup gitmişti.

Bunlar sadece bir takım kundakçılardı, dekana kötü bir şaka yapıyorlardı.

İşte öyle bir şey. Dolayısıyla merdivenleri tır 41 s mandım. Etraf artık sessizdi. Daha önce işittiğim sesler sanki dekanın yatak odasından geliyor gibiydi. Bu yüzden oraya yöneldim.

Yatak odasına girdim ve etrafıma bakındım. Hiç kimseyi göremedim.

Gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim.

Sonra,

-Ne yapıyorsun? Işıkları açsana, diye düşündüm.

Elektrik anahtarına uzandım. Sesi titredi. Christa Stockwell konuşmayı kesti. Yüzündeki yaralar, kırmızı olanlar, sanki daha da koyulaştı. Wendy tekrar ona doğru uzandı ancak Christa mn geriliş tarzındaki bir şeyler geri adım atmasına yol açtı.

-Bundan sonra ne olduğunu dahi bilmiyorum. En azından, o anda bilmiyordum.

Şimdi biliyorum. Ama o an, hemen o an, basitçe anlatmam gerekirse, yüksek sesli bir kırılma işittim ve sonra yüzüm patladı. İşte, hissettiğim şey buydu. Sanki yüzüm bir bombayla havaya uçurulmuştu. Elimi yanaklarıma götürdüm, oradaki tırtıklı canı kırıklarını hissedebiliyordum.

Aslına bakılırsa ellerim de kesilmişti. Kan oluk gibi akıyor, burnuma ve ağzıma giriyor, beni boğulacak hale getiriyordu.

Nefes alamadım. Bir saniye, belki de iki saniye hiç acı hissetmedim.

Sonra aniden hislerim yerine geldi, sanki suratım soyulup bir kenara açılmış gibiydi. Tekrar bir çığlık attım ve yere yuvarlandım. Wendy nabzının hızlandığını hissetti. Soru sormak, onu desteklemek ve detayların yerlerine oturmasını sağlamak istedi, fakat kımıldamadı, Christa nın hikâyesini kendi istediği şekilde aktarmasına izin verdi.

-Yerdeydim, çığlıklar atıyordum, yanımdan birisinin koşarak geçtiğini işittim. Görmeksizin uzandım ve onu ayağından yakaladım. Sert bir şekilde yere düştü ve küfretti. Bacağına sarıldım. Nedeninden emin değilim. Her şeyden çok içgüdülerimle hareket ediyordum. Ve işte serbest kalmak için bana o anda tekme attı. Sesi şiddetini kaybederek neredeyse bir fısıltıya dönüştü.

-Görüyor musun, bunu o zaman fark etmemiştim ancak tüm yüzüm cam parçacıklarıylakırık bir aynaydıdoluydu. Dolayısıyla o serbest kalmak için bana tekme atınca, ayak tabanı cam kırıklarının derimde daha da derine girmesine sebep oldu, ta kemiğe kadar inerek etimi dilimlediler. Yutkundu.

-Ancak en büyük cam parçası sağ gözümün yanındaydı. Gözümü her ne olursa olsun kaybedebilirdim, ancak o tekme cam parçasını bir bıçak gibi etime sapladı... Bu noktada insaflı bir tavırla durakladı.

-Hatırladığım son şey bu. Kendimden geçmişim. Üç gün boyunca baygın kaldım ve kendime geldiğimde, bunu takip eden birkaç haftayı da kah bilinçli kah bilinçsiz geçirdim.

Sürekli olarak ameliyata almıyordum. Acı dayanılmazdı. Sürekli olarak uyuşturuluyordum. Ancak aceleci davranıyorum.

İzninle biraz geriye gideyim. Kampüs polisi o gece benim çığlıklarımı işitmiş. Phil Tumball u dekanın ön avlusunda yakalamışlar.

Kanım ayakkabılarına bulaşmış hâldeymiş. Hepimiz diğer öğrencilerin de orada olduklarını biliyoruz. Yani bir leşçil avmdaydılar. Büyük ödül dekanın boxer şortuymuş.

Altmış puan. Phil Turnball bunun peşindeymişbir iç çamaşırının.

Daha önce de söylediğim üzere, bir şaka. Başka bir şey değil.

-Diğerlerini işittiğini söyledin. Fısıltı ve kıkırdaşmalannı.

-Doğru, ama Phil bunun yalnış olduğunu iddia etti. Arkadaşları da, tabi ki, bu hikâyeyi destekledilер.

Onun söylediklerine itiraz edecek pozisyonda değildim ve gerçekten de, ben ne biliyordum ki? Wendy,

-Phil tüm suçu üstlendi mi? diye sordu.

-Evet.

-Neden?

-Bilmiyorum.

-Hâlâ anlamıyorum. Sana tam olarak ne yaptı. Yani demek istiyorum ki, bu kesiklere ne sebep oldu?

-Odaya girdiğimde, Phil yatağın arkasına saklanmış.

Benim anahtara uzandığımı görünce, sanıyorum dikkatimi başka bir yöne çekmek istemiş. Yakınıma bir yere büyük bir kül tablası atılmış. Sanıyorum esas amaç bunun ses yapması, benim sese doğru dönmem ve Phil in de kaçıp kurtulmasıydı.

Ama orada antika bir ayna varmış. Bu patladı ve parçalan doğrudan yüzüme girmiş. Garip bir yaralanma, öyle değil mi? Wendy hiçbir şey söylemedi.

-Hastanede üç ay kaldım. Tek gözümü kaybettim. Diğeri de ciddi derecede hasarlandıretinası yarıldı. Bir süre tamamen kördüm. Tek gözüm zamanla yavaş yavaş görmeye başladı. Yasal açıdan hâlâ körüm ancak bana yetecek kadar şeyi ayırt edebiliyorum. Her şey bulanık ve her tür parlak ışıkta özellikle de güneş ışığmdainanılmaz sorun yaşıyorum.Yine, ne kadar da uygun olmuş, öyle değil mi? Doktorlara göre, yüzüm harfi harfine dilimlenmiş, parçalara ayrılmış.

Tüm resimleri gördüm. Eğer şu anda gördüğünüzün kötü olduğunu düşünüyorsanız... ğütülmüş et gibiymiş. Bunu ancak bu şekilde betimleyebilirim.

Sanki bir aslan suratımı yiyip bitirmiş gibi. Wendy,

-Üzgünüm, dedi, çünkü başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu.

-Nişanlım Marc harikaydı. Yanımdan hiç ayrılmadı. Yani, tüm bu olanları düşündüğümde, çok kahramanca davrandı.

Ben güzel bir kızdım. Bunu şimdi söyleyebiliyorum. Artık bu kulağıma hiç de küstahça bir şey gibi gelmiyor. Gerçekten güzeldim. Ve o da inanılmaz derecede yakışıklıydı. Marc beni terk etmedi. Ama sürekli olarak benden bakışlarını kaçırıyordu.

Bu onun hatası değildi. Tüm bu olanlarla en ufak bir alakası yoktu. Christa durdu.

-Sonra ne oldu?

-Onu gönderdim. Siz sevginin ne olduğunu bildiğinizi düşünüyorsunuz, öyle değil mi? Ama benim gerçek sevgiyi öğrendiğim gün o gündü. Her ne kadar bu beni herhangi bir cam kırığından çok daha derin yaralamış olsa da, Marc ı yanımdan yollamaya yetecek kadar çok sevmiştim. Tekrar sustu, çayından bir yudum aldı.

-Gerisini büyük olasılıkla siz de tahmin edersiniz. Philin ailesi bana sessiz kalmam için ödeme yaptı. Bu oldukça yüklü bir miktardı. Parayı tröste yatırdım, her hafta bana öde me yapılıyor. Eğer olan biten hakkında konuşursam, ödemeler duracak.

-Kimseye bir şey söylemeyeceğim.

-Bunun beni endişelendirdiğini mi düşünüyorsunuz?

-Bilmiyorum.

-Endişelendirmiyor.

Benim oldukça mütevazi bir takım gereksinimlerim var. Hâlâ burada yaşıyorum. Her ne kadar çocuklarıyla birlikte olmasa da, Dekan Slotnick için çalışmaya devam ettim. Yüzüm onları korkuttu. Dolayısıyla onun asistanı oldum. O ölünce, Dekan Pashaian beni yanında çalıştırmaya devam edecek kadar büyük bir nezaket gösterdi. Ve şimdiki Dekan Lewis de öyle. Paramı çoğunlukla çeşitli hayır kurumlarına bağışlıyorum. Sessizlik oldu.

Wendy,

-Peki Dan m tüm bu olanlarla alakası ne? diye sordu.

-Sizce ne olabilir?

-Sanıyorum o da o gece bu evdeydi, öyle değil mi?

-Evet. Hepsi oradaydı. Beşi de. Bunu daha soma öğrendim.

-Nasıl?

-Dan söyledi.

-Ve Phil de herkesin suçunu üstlendi, öyle mi?

-Evet.

-Nedeni konusunda herhangi bir fikrin var mı?

-Sanıyorum o güvenilir, güçlü bir adamdı. Ama dahası da olabilir. Varlıklıydı.

Diğerleri değildi. Belki de arkadaşlarını ele vermenin kendisine hiçbir fayda sağlamayacağını fark etmiştir. Wendy, bu kulağa mantıklı geliyor, diye düşündü.

-Yani Dan sizi ziyaret etti, öyle mi?

-Evet.

-Neden?

-Beni memnun etmek için. Konuştuk. O gece yüzünden kendisini çok kötü hissediyordu.

Kaçıp gittiğinden dolayı. Her şey böyle başladı. İlk geldiğinde çok öfkelenmiştim.

Ama sonra arkadaş olduk. Bu masada oturup saatlerce konuşuyorduk.

-Öfkeli olduğunu mu söyledin?

-Beni anlamalısınız. O gece her şeyimi kaybettim.

-Doğru, dolayısıyla haklı olarak kızgındınız. Christa gülümsedi.

-Oh, anlıyorum.

-Neyi?

-Bırakın tahmin edeyim. Kızgındım. Öfkeliydim.

Hepsinden nefret ettim. Ve sonunda da intikamımı aldım. Yirmi yıl bekledim ve sonra vurdum. Düşündüğünüz bu mu? Wendy omuz silkti.

-Sanki birileri tüm bu olanları onlara geri ödettiriyormuş gibi görünüyor.

-Ve en şüphelenilecek kişi de benim, öyle mi? Yaralı suratlı piliç insanları ufalayacak baltasıyla ortada, doğru mu?

-Siz de öyle düşünmüyor musunuz?

-Bu kulağa sanki kötü bir korku filmiymiş gibi geliyor, ama sanırım... Başını tekrar yana doğru eğdi.

-Bana kötü adam rolünü mü biçiyorsun Wendy? Wendy başını olumsuz manada salladı.

-Pek sayılmaz, hayır.

-Ve bir şsy daha var.

-Neymiş? Christa ellerini yana açtı. Gözlükleri hâlâ takılıydı ama iş görür durumda olan tek gözünden aşağı bir gözyaşı süzüldü.

-Onları affettim. Sessizlik oldu.

-Onlar leşçil avındaki üniversite öğrencilerinden başka bir şey değillerdi.

Benim canımı yakmayı hiç istemediler. İşte bu kadar. En basit şekliyle bir bilgelik örneğises tonundan işitilebilen, hiçbir şeyin olamayacağı kadar aşikar bir gerçek.

-Bu dünyada yaşıyoruz, diğer insanlarlae zıt düşüyoruz.

İşleyiş böyle. Çarpışıyoruz ve bazen birileri hasar görüyor.

Onlar sadece işe yaramaz bir iç çamaşırını çalmak istediler.

İşler yanlış gitti. Kısa bir an için, onlardan nefret ettim. Ama konu üzerine biraz düşünürseniz, bunun ne yararı olacak ki diyorsunuz.

Bu nefrete uzun süre takılıp kalmanıza sebep oluyor tutunduğunuz önemli şeyleri kaybediyorsunuz, anlıyor musunuz? Wendy şimdi gözlerinin yaşla dolduğunu hissediyordu.

Çayını kaldırdı ve yudumladı. Peppermint, boğazından aşağı kayarken haz verdi. Nefretin çekip gitmesine izin ver. Buna karşılık veremedi.

Wendy,

-Belki de o gece başka birisinin daha canını yakmışlardır, dedi.

-Şüphedeyim.

-

-Ya da belki birisi senin intikamını almak istiyordur. Christa,

-Annem öldü, dedi.

-Marc m da diğer bir kadınla mutlu bir evliliği var. Başka kimsem yok. Çıkmaz sokak.

-Dan buraya ilk geldiğinde sana ne anlattı? Kadın gülümsedi.

-Bu onunla benim aramda.

-Hepsinin birden mahvolmalarının bir sebebi olmalı.

-Senin burada olmanın temel sebebi bu mu Wendy? Onların hayatlarını geri kazanmalarına yardım etmek mi? Wendy hiçbir şey söylemedi.

Christa,

-Ya da, dedi,

-masum bir adamı yanlışlıkla mahvettiğinden endişelendiğin için mi buradasın?

-Sanırım her ikisi de doğru.

-Günahlarının bağışlanacağını mı umuyorsun?

-Yanıtları bulacağımı umuyorum. Christa,

-Düşüncelerimi söylememi ister misin? diye sordu.

-Tabi ki.

-Dan ı oldukça iyi tanıma fırsatım oldu.

-Öyle görünüyor.

-Bu masada hsmsn hsr şsy hakkında konuştuk.

Bana işinden, ilk karısı Jenna yla tanışmasından, evliliğinin yürümemesinin nasıl kendi hatası olduğundan, birbirlerine yakın kalmayı nasıl başardıklarından, yalnızlığından bahsetti.

Bunlar ikimizin paylaştığı şeylerdi. Wendy bekledi. Christa gözlüklerini

düzeltti. Bir an için Wendy onun bunları çıkartacağını düşündü ama yapmadı.

Sadece düzeltti ve bir şekilde sanki Wendy nin gözlerinin içine bakmaya çalışıyormuş gibi göründü.

-Dan Mercer ın bir pedofil olduğunu düşünmüyorum. Birisini öldürdüğünü de zannetmiyorum. Dolayısıyla, evet, Wendy, bence sen masum bir adamı mahvettin. BÖLÜM 33 WENDY O MUTFAĞIN karanlığından dekanın evinin çimenlik bahçesine adım attığında gözlerini kırpıştırdı. Güneş ışığı altındaki öğrencileri seyretti. Bu evin önünden her gün geçiyorlardı, kendileri ve evdeki yara izli kadın arasındaki çizginin ne kadar ince olduğunun büyük olasılıkla farkında dahi değillerdi. Wendy orada kısa bir süre daha dikildi. Yüzünü güneşe doğru kaldırdı. Gözlerini açık tuttu, ışınlar yüzünden sulanmalarına izin verdi.

Bu inanılmaz güzel bir histi.

Christa Stockwell kendisini incitenleri affetmişti.

Bunu sanki çok kolay bir şeymiş gibi dile getirmişti.

Wendy ilgilendiği konuya odaklanmak için felsefi temellerikendisiyle Adriana Nasbro arasındaki durumla gözle görülür bağıntısınıbir tarafa bıraktı: Eğer en büyük hatayı yapan kişiler dahi affedilebiliyorsa, kim affedilmezdi ki? Cep telefonunu kontrol etti. Muhabirlerden daha başka mesajlar gelmişti.

Bunları dikkate almadı. Pops aramıştı. Onu geri aradı. Pops ilk çalışta yanıtladı.

-Buraya sürekli olarak muhabirler gelip duruyor, dedi.

-Biliyorum.

-Şimdi silah kontrol yasanına neden karşı çıktığımı anlamışsındır herhalde. Sanki sonsuzluk kadar uzun gelen bir zaman sonrasında, Wendy ilk defa güldü.

Pops,

-Peki, ne istiyorlar? diye sordu.

-Birileri benim hakkımda etrafa kötü dedikodular yayıyor.

-Mesela?

-Mesela patronumla yattığım gibi. Buna benzer şeyler işte.

-Ve muhabirler de buna önem veriyor, öyle mi?

-Görünüşe bakılırsa evet.

-Peki, bu söylentilerde doğruluk payı var mı?

-Hayır.

-Lanet olsun.

-Evet. Bana bir iyilik yapabilir misin? Pops,

-Çok etkieyici bir soru, dedi.

-Burada oldukça kötü bir durumdayım. Peşimde birileri olabilir.

-Ve ben de iyice silahlandım. Wendy, bunun doğru olduğunu ümit ederek,

-Buna gerek yok, dedi.

-Ancak Charlie yi alıp birkaç günlüğüne bâşka bir yere götürmeni istiyorum.

-Onun tehlikede olduğunu mu düşünüyorsun? •

-Bilmiyorum. Her halükarda bu dedikodular kasabaya yayılmaya başlayacak. Okuldaki çocuklar ona zor zaman yaşatabilirler.

-Öyleyse ne olmuş? Charlie biraz hırpalanmaya göğüs gerebilir. O güçlü bir çocuk.

-Onun şu anda güçlü olmasını istemiyorum.

-Peki, tamam, bunun çaresine bakacağım. Bir motelde kalacağız, tamam mı?

-Temiz ve iyi bir yer olsun Pops. Saatlik ödentili ya da aynalı tavanlı değil.

-Anladım, endişelenme. Eğer yardımıma ihtiyaç duyarsan Wendy,

-Muhakkak ararım, dedi.

-Tamam, kendine dikkat et. Seni seviyorum.

-Ben de seni seviyorum. Telefonu kapattır kapatmaz, Vic i tekrar aradı. Hâlâ yanıt yoktu. Lanet herif onu iyice kızdırmaya başlamıştı. Peki, şimdi nereye gidecekti? Artık Princeton Beşlisi nin sırrını biliyordu, ancak bunun yirmi yıl sonra neden tekrar canlandığı konusunda sn ufak bir fikri yoktu. Tabi ki bunu sorabileceği birisi mevcuttu.

Phil.

Adamın numarasını tekrar çevirdi. Zaman kaybı. Dolayısıyla doğrudan adamın evine gitti. Kapıyı Sherry açtı.

-Burada değil. Wendy,

-Biliyor muydunuz? diye sordu.

Sherry hiçbir şey söylemedi.

-Princeton dan bahsediyorum. Orada olan biteni biliyor muydunuz?

-Uzun süredir değil. Wendy başka bir şey daha soracaktı ama kendisine engel oldu. Sherry nin bunu ne zaman öğrendiğinin, ya da ne bildiğinin hiçbir önemi yoktu. Phil le konuşmalıydı.

-O nerede?

-Babalar Kulübü yle birlikte.

-Sakın geldiğimi söyleyerek onu uyarmaym, tamam mı? Yine havuç ve sopa zamanıydı. Pekâlâ, aslında sopa zamanı olduğu bir gerçekti.

-Eğer bunu yaparsanız, bu benim buraya geri döneceğim anlamına gelir. Ve bir sonraki ziyaretimde çok sinirli olurum. Beraberimde kameraları, muhabirleri getirmek, komşularmmızı ve hatta çocuklarınızı buraya çekmeye yetecek miktarda gürültü çıkartmak zorunda kalırım.

Ne dediğimi anladınız mı? Sherry,

-Siz hiç de kalın kafalı birisi değilsiniz, dedi.

Wendy bu kadını tehdit etmekten haz almamıştı, ama yalanlar ve kurulan tuzaklar yeterliydi.

Sherry,

-Merak etmeyin, dedi.

-Onu aramayacağım. Wendy gitmek üzere döndü.

Sherry,

-Bir şey daha, dedi.

-Ne?

-O çok kırılgan. Dikkatli olun, olur mu? Wendy, Christa Stockwell hakkında bir şeyler söylemek, bir zamanlar onun bedeninin de ne kadar kırılgan olduğundanbahsetmek istedi, ama yeri değildi. Starbucks a gitti, sadece çeyrekliklerin atılabildiği cihazın oraya park etti. Tek bir bozuk parası dahi yoktu. Ne kötü. Yine bir heyecan yaşayacaktı.

Ağlamanın eşiğinde olduğunu hissetti. Starbucks m kapısında durdu ve kendisini toparladı.

Hepsi de oradaydı. Norm, diğer adıyla TenAFly rap giysileri içerisindeydi.

Doug un üzerinde tenis beyazı giysileri vardı. Owen bebeğini taşıyordu.

Phil takım elbiseli ve kravatlıydı.

Şimdi bile. Bu saatte bile. Hepsi de yuvarlak bir masanın etrafına toplanmışlar, ileri doğru uzanmış fısıldaşıyorlardı. Wendy, adamların beden dillerinin tamamen yanlış olduğunu görebiliyordu.

Phil onu görünce somurttu. Gözleri kapandı. Wendy bunu umursamadı.

Masaya doğru ilerledi ve ona baktı. Adam sanki Wendy nin gözlerinin önünde büzüşüyormuş gibiydi.

Wendy,

-Christa Stockwell le yeni konuştum, dedi.

Diğerleri sadece sessizce dinlemekle yetindiler. Wendy nin gözleri Norm unkilerle buluştu. Adam, ondan susmasını isteyen tarzda başını salladı.

Wendy susmadı.

Wendy ona,

-Şimdi de benim peşime düştüler, dedi.

Norm,

-Biliyoruz, diye karşılık verdi.

-Dedikoduları internetten takip ediyoruz. Sitelerden çoğunu elimine etmeyi başardık ama hepsini değil.

-Dolayısıyla artık bu benim de savaşım.

-Öyle olması gerekmez. Phil inbaşı hâlâ önüne eğikti.

-Seni uyardım. Sana bu işten uzak durman için yalvardım.

-Ve ben de dinlemedim. Ne kadar da kötüyüm. Şimdi bana olan biteni anlat.

-Hayır.

-Hayır mı? Phil ayağa kalktı. Kapıya doğru yürümeye başladı. Wendy önünü kesti.

Phil,

-Yolumdan çekil, dedi.

-Hayır.

-Christa Stockwell le mi konuştun?

-Evet.

-Sana ne anlattı? Wendy tereddüt etti. Christa ya kimseye bir şey söylemeyeceğine dair söz vermemiş miydi? Phil bu kısa anı Wendy nin etrafından dolanmak için kullandı.

Kapıya yöneldi.

Wendy onun arkasına takıldı ancak Norm elini omzuna koyarak Wendy i durdurdu. Wendy öfkeli bir şekilde ona döndü.

-Ne yapacaksın Wendy? Onu sokakta sıkıca tutacak mısın?

-Ne öğrendiğime dair en ufak bir fikrin dahi yok. Norm,

-O Princeton dan atıldı, dedi.

-Oradan hiç mezun olmadı. Biliyoruz. Bize söyledi.

-Ne yaptığını da söyledi mi?

-Bunun bir öneminin olduğunu mu düşünüyorsun? Bu Wendy i durdurdu. Christa nm onları affettiğine, hepsinin leşçil avmdaki birer genç olduğuna dair söylediklerini düşündü.

Wendy,

-Peşlerine kimin düştüğünü size söyledi mi? diye sordu. Hayır. Ama bizden bu işten uzak durmamızı istedi. Biz onun arkadaşlarıyız Wendy. Sadakatimiz ona, sana değil. Ve onun yeterince acı çektiğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi?

-Bilmiyorum Norm. Onun ve eski oda arkadaşlarınınve şimdi de benimpeşine kimin düştüğünü bilmiyorum. Ve dahası, Dan Mercer m Haley McWaid i öldürdüğünden de emin değilim. Belki de kızın katili hâlâ ortalıklarda bir yerde geziniyor. Ne söylediğimi anlıyor musun?

-Anlıyorum.

-Ve?

-Ve arkadaşımız bizim bu işten uzak durmamızı istedi.

Artık bu bizim kavgamız değil.

-Pekâlâ. Öfkeyle kapıya yöneldi.

-Wendy? Tekrar ona döndü. Adam o elbiseler içerisinde çok komik görünüyordu. Kırmızı bir bandanamn üzerine lenat olası siyah bir şapka takmıştı, kemeri beyazdı, kol saati bir uydu anteni kadardı. TenAFly.

-Ne var Norm?

-O fofoğraf elimizde.

-Ne fotoğrafı?

-Videodaki kızın hareketsiz hâli. Farkey Parks ı kendisini sokaklarda pazarlamakla suçlayan fahişenin fotoğrafı. Owen ekranı dondurarak gölgelerden arındırmayı başardı. Hiç kolay olmadı ancak sonunda oldukça net bir resim elde etti.

Eğer istersen resim bizde. Wendy bekledi. Owen yirmi santime on santimlik fotoğrafı Norm a uzattı. Norm bunu Wendy e getirdi. Wendy resimdeki kıza baktı.

Norm,

-Genç görünüyor, sence de öyle değil mi? dedi.

Wendy nin hâlihazırda sallanan dünyası dengesini iyice yitirdi.

Evet, fotoğraftaki kız genç görünüyordu. Çok genç.

Aynı zamanda da tam olarak Chynna nm el çizimi resmini, Dan m tuzak eve buluşmaya gittiğini ifade ettiği kızı andırıyordu.

ARTIK BİLİYORDU. Her şeyi etkileyecek gizli nokta bu fotoğraftı. Birisi onlara tuzak kurmuştu.

Ancak bunu kimin neden yaptığı hâlâ belli değildi.

Wendy eve geldiğinde, dışarda hâlâ park hâlinde duran tek bir haber minibüsü kalmıştı. Bunun hangi istasyona ait olduğunu görünce gözlerine inanamadı. Ne büyük bir küstahlık bu çalıştığı kanaldan gelmişti. NTC den.

Kameramanı Sam dışarda, balon kafalı Michele Feisler lederin bir nefes aldı birlikte dikiliyordu.

Michele saçını düzeltiyordu. NTC mikrofonunu koltuğunun altına sıkıştırmıştı.

Wendy arabasını sağa döndürmek ve üzerine sürmek, o büyük karpuz kafanın kaldırıma vurarak patlayışını seyretmek isteğine karşı nefsiyle büyük bir mücadeleye girişti. Bunun yerine otomatik garaj kapısınındüğmesine dokundu ve içeri girdi. Elektrikli kapı hemen arkasından kayarak kapandı ve o da arabasından dışarı çıktı.

-Wendy? Bu Michele di. Garaj kapısına vuruyordu.

-Hemen mülkümü terk et Michele.

-Tek bir kamera ya da mikrofon yok. Sadece ben.

-İçerdeki erkek arkadaşımın kullanmak için sabırsızlandığı bir silahı var.

-Sadece beni bir saniyeliğine dinle, tamam mı?

-Hayır.

-Bunu işitmelisin. Vic hakkında. Bu Wendy nin duraklamasına sebep oldu.

-Vic e ne olmuş?

-Kapıyı aç Wendy.

-Vic e ne olmuş?

-Sana dair tüm detayları, her şeyi anlatıyor. Wendy nin midesi buruldu.

-Ne demek istiyorsun?

-Kapıyı aç Wendy. Kamera yok, mikrofon yok, hepsi kayıt dışı. Söz veriyorum, Lanet olsun. Ne yapacağında kararsızdı ama gerçekten de, ne zararı olabilirdi ki? Michele in söyleyeceklerini işitmek istiyordu. Eğer bu o Kocakafalı nın evine girmesine izin vermeyi gerektiriyorsa, öyle yapacaktı. Charlie nin bisikletinin üzerinden atladıher zamanki gibi çıkışını kapatacak şekilde güzelce oraya bırakılmıştıve kolu çevirdi. Kilitli değildi.

Charlie burayı kilitlemeyi hep unuturdu.

-Wendy?

-Arkaya dolan. Mutfağa girdi. Pops gitmişti. Charlie nin yanında olduğuna ilişkin bir not bırakmıştı.

İyi. Arka kapıyı Michele için açtı.

-Peki, şu Vic e ne olmuş?

-Üst yönetim onun acı çekmesini istiyor.

Adamın üzerine tüm güçleriyle yüklendiler.

-Sonra?

-Sonra Vic e senin ona çıkma teklif ettiğini söylemesi için büyük bir baskı yapıldısenin bir şekilde ona saplantılı olduğunu vurgulamak için. Wendy hareket etmedi.

-Kanal da bunu yayınladı. Michele ona bir sayfa uzattı.

Biz NTC çalışanlarının Wendy Tynes konusunda en ufak bir yorumumuz bulunmamaktadır. Ancak şunu açıklığa kavuşturmak isteriz ki, haber müdürümüz Victor Garrett yasadışı ya da ahlaksız hiçbir şey yapmamış, altında çalışan kişilerden kendisine gelen teklifleri hep reddetmiştir. Günümüzde ülkemizde cinsel taciz çok ciddi bir sorundur ve bu yüzden acı çeken çok sayıda kurban bulunmaktadır.

-Taciz mi? Wendy kafasını kaldırıp baktı.

-Bu gerçek mi?

-İyi bir iş, sence de öyle değil mi? Hiç kimsenin dava açamaması için garip bir davranışa bütündüler.

-Peki, sen ne istiyorsun Michele? Kaçıp ortadan kaybolacağımı gerçekten düşünmüyorsun, öyle değil mi?

-Michele başını salladı.

-Sen o kadar aptal birisi değilsin.

-O zaman neden buradasın? Kağıdı geri aldı ve ayağa kalktı.

-Bu doğru. Biz iyi arkadaş değiliz. Benim hakkımda neler hissettiğini biliyorum... Michele aşın rujlu dudaklannı büktü ve gözlerini kapattı, sanki kullanacağı cümleyi zihninde tartıyor gibiydi.

-Bu demece inanıyor musun? Gözler birdenbire açıldı.

-Hayır! Yani, haydi ama. Sen mi? Vic i mi taciz edeceksin? Haydi canım. Eğer Wendy bu kadar şaşırmış ve duygusal açıdan çökmüş hâlde olmasaydı, hemen orada Michele i kucaklayabilirdi.

-Bunun kulağa klişe geldiğini biliyorum, ancak ben gerçekleri bulmak istediğim için muhabirlik yapıyorum. Ve tüm bunlar da bir saçmalık. Sana tuzak kuruldu. Ve ben de senin olan biteni bilmeni istedim. Wendy,

-Vay be, dedi.

-Ne?

-Hiçbir şey. Sanırım şaşırdım.

-Seni her zaman takdir ettim, bir olayı ele alışın, kendi kendini yönlendirişin. Sözlerimin senin için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum, ama doğru. Wendy orada öylece dikildi.

-Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

-Söyleyecek bir şey yok. Eğer yardıma ihtiyacın olursa, ben buradayım. İşte o kadar. Şimdi gidiyorum. Bu aralar sana anlattığım şu hikâye üzerine çalışıyoruziki dizinden birden vurulan sapık Arthur Lemaine hikâyesine.

-Yeni bir gelişme var mı?

-Pek sayılmaz. Umarım adam hak ettiğini bulmuştur, ancak konu oldukça şaşırtıcıküçüklerin hokey takımına antrenörlük yapan, çocuk pornografisinden hüküm giymiş birisi. Wendy ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Hokey mi? Charlie ve arkadaşlarıyla birlikte bu hikâyeyi televizyondan seyrettiklerini anımsadı.

-Bekle, adam Güney Dağı Arena nm önünde vurulmuştu, öyle değil mi?

-Doğru.

-Ama anlamıyorum. Daha önce bir yerde antrenörlerin özgeçmişlerinin araştırıldığını okuduğumu hatırlıyorum. Michele başıyla onayladı.

-Evet. Fakat söz konusu Lemaine olunca, üzerindeki mahkûmiyetler görülemedi.

-Neden? Michele,

-Çünkü özgeçmiş taramaları sadece Amerika topraklarında işlenen suçları gösterir, dedi.

-Ama şunu unutma ki Lemaine Kanadalı. Quebec ten sanıyorum. BÖLÜM 34 WENDY NIN PARÇALARI BİR ARAYA getirmesi çok uzun zaman almadı.

Michele Feisler da ona yardım etti. Elinde seks suçlusu Arthur Lemaine ye dair oldukça geniş bir özgeçmiş araştırması vardı. Buna ailesininkiler de dâhildi. Wendy Michelenin ortaya koyduğu çalışmadan inanılmaz derecede etkilenmişti.

Ve, ayrıca evet, Michele nin kafası yana doğru biraz büyük olabilirdi, ancak bu durum büyük olasılıkla sahip olduğu oldukça dar omuzlarından dolayı iyice ortaya çıkıyordu.

Michele ona,

-Şimdi ne olacak? diye sordu.

-Sanırım Şerif Waker la temasa geçmeliyiz. Dan Mercer cinayetinden sorumlu kişi o.

-Tamam, neden onu sen aramıyorsun? Adamı tanıyor sun. Wendy, Walker m cep telefon numarasını buldu ve arama tuşuna bastı. Michele onun yanma oturdu. Saygılı bir tavırla küçük not defteriyle kalemini çıkarttı. Walker telefonu dördüncü çalışta yanıtladı. Wendy adamın,

-Şerif Mickey Walker, diyen duru sesini işitti.

-Ben Wendy.

-Oh, uh, selam. Nasılsın? Oh, uh, selam mı? Adamın ses tonu gergin geliyordu. Wendy şöyle bir düşündü, adam telefonunun ekranından arayanın o olduğunu görmemiş miydi? Wendy,

-Görüyorum ki hakkımda çıkan yeni dedikoduları işitmişsin, dedi.

-Evet.

-Süper. O an bu konuya ginne zamanı değildi. Aslına bakılırsa önemli de değildicanı cehenneme, öyle değil mi? fakat o ani ve şiddetli ağrıyı içinde yine de hissetti.

-Arthur Lemaine davasını işittin mi? İki dizkapağından birden vurulan şu adamı? Walker,

-Evet, dedi.

-Ama bu benim yetki alanımda değil.

-Arthur Lemaine in mahkûmiyet yemiş bir çocuk pornografıcisi olduğunu işitmiş miydin?

-Sanırım bunu duymuştum, evet.

-Aynı zamanda Arthur Lemaine in Ed Grayson un kayın biraderi olduğunu da duymuş muydun? Kısa bir sessizlik yaşandı. Soma Walker,

-Vay be, dedi. Gerçekten de vay be. Daha farklı bir şeyler işitmek ister misin? Lemaine öz yeğeninin hokey takımına antrenörlük yapıyordu. Aile ağacında pek iyi tanınmayanlardan bahsedildiğinde, bu ailenin yüz karası da E.J di, yani Ed Grayson un oğlu, çocuk pornografisi kurbanı. Walker,

-Bunun için başka bir vay be daha, dedi.

-Vebelki de bir vay bede buna gelecekLemaine yi dizlerinden vuran kişi her kimse, uzaktan nişan almış. Walker,

-Uzman bir nişancının işi, dedi.

-GunORama nm sahibinin Grayson hakkında söylediği şey de bu değil miydi?

-Gerçekten de öyle. Tanrım. Ama ben bunu unutmuştum.

Grayson un Dan Mercer ı sırf Mercer oğlunun çıplak resimlerini çektiği için öldürdüğünü düşünmüştüm.

-Ben de.

-O zaman o iki adamı da vurdu, öyle mi?

-Evet sanırım öyle. Ed Grayson un Haley McWaid in cesedinin bulunmasına yardım etmek için Ringwood Eyalet Parkı nda nasıl birdenbire boy gösterdiğini hatırlıyor musun?

-Evet.

-Bana olanları anlamadığımı söylemişti. Fakat sanırım şimdi anlıyorum. Suçluluk hissi onu yiyip bitiriyordu, çünkü masum bir adamı öldürmüştü. Michele sürekli olarak not alıyorduWendy nin hayal edemeyeceği noktaları kaleme döküyordu.

Wendy,

-Ben olayların şöyle geliştiğini düşünüyorum, diye sözlerine devam etti.

-Dan Mercer serbest bırakıldı. Ed Grayson çılgına döndü. Mercer i öldürdü ve kanıtlardan kurtuldu. Eve geri döndüğünde, karısı Maggie onun ne yaptığını gördü. Sonra tam olarak ne oldu bilmiyorum. Belki Maggie çıldırdı.

Belki de, Sen ne yaptın, bunu yapan Dan değil benim erkek kardeşimdi,dedi. Ya da belki de E. J. ona dayısı hakkındaki gerçekleri açıkladı. Bilmiyorum.

Ancak Grayson un aklından nelerin geçmiş olabileceğini bir düşün.

Aylar boyunca her bir celsede yer aldı, medyayla konuştu, kurbanlar için

ağladı ve Dan Mercer ın cezalandırılmasını talep etti.

-Ve sonra yanlış kişiyi öldürdüğünü fark etti.

-Doğru. Artı şimdi Arthur Lemaine nin, yani kayınbiraderinin hiçbir zaman adaletin önüne çıkartılmayacağını biliyordu.

Ve eğer bir şekilde duruşmaya çıkartılırsa, bu ailesini yok edebilirdi. Walker,

-Büyük bir skandal olurdu, dedi.

-Ailesine her şeyi en baştan tekrar yaşatmak. Dünyaya en başından beri hatalı olduğunu itiraf etmek. Peki, sonra ne oldu, Grayson bunu yapmak yerine kayınbiraderini mi sakatladı?

-Evet.

Onun tekrar cinayet işleyecek kadar güçlü olduğunu düşünmüyorum. İlk seferinde olanlardan sonra değil.

-Ve bundan ister hoşlansın, ister hoşlanmasın, o onun karısının erkek kardeşiydi.

-Doğru. Wendy masanın karşısında oturan Michsls s baktı. Csp telefonuyla alçak sesle konuşuyordu.

Walker,

-Gerçek şu ki, Grayson un karısı onu terk etti.

Çocuğunu da beraberinde götürdü.

-

-Belki de bunu onun Dan a yaptıklarından dolayı yapmıştır.

-Ya da belki de erkek kardeşini vurduğundan dolayı.

-Doğru. Walker iç çekti.

-Peki, bunları nasıl kanıtlayacağız?

-Bilmiyorum.

Lemaine büyük olasılıkla konuşmayacaktır, ama belki de siz onu buna zorlayabilirsiniz.

-Konuşsa bile. Karanlıkta vuruldu. Başka tanık yok.

Ve biz Grayson un kanıtları ortadan kaldırmakta inanılmaz derecede iyi olduğunu biliyoruz. Sessiz sessiz oturdular. Michele telefonu kapattı. Birkaç not daha aldı, büyük uzun oklar çizdi. Durdu, defterine baktı ve kaşlarını çattı.

Wendy,

-Ne var? diye sordu.

Michele tekrar bir şeyler yazmaya başladı.

-Henüz emin değilim. Ancak bu teoride yanlış bir şeyler var.

-Ne gibi?

-Bu önemli olmayabilir ama zamanlama uymuyor. Lemaine Dan Mercer dan

bir gün önce vurulmuş. Wendy nin telefonu titreşti. Arayanı beklemeye aldı. Numaraya baktı. Win arıyordu. Walker a,

-Kapatmam lazım, dedi.

-Aramam var.

-Telefonu açtığımda kullandığım ses tonu için özür dilerim.

-Boş ver, kafana takma.

-Tüm bunlar sonlandığında seni hâlâ aramak isterim. Wendy gülümsememeye çalıştı.

-Tüm bunlar sonlandı ğında, diye tekrarladı. Sonra diğer hatta geçti.

-Alo? Win,

-Talebin üzerine, dedi,

-Phil TurnbaH m okuldan atılışını araştırdım.

-Ona kimin tuzak kurduğunu biliyor musun?

-Sen neredesin?

-Evde.

-Ofisime gel. Sanırım bunu bizzat görmen daha doğru olacak. WIN ZENGİNDİ. Çok zengin.

Örnek:

-Win Windsor Horne Lockwood IH ün kısaltmasıydı.

Ofisi 46 ıncı Sokak ve Park Caddesi nin kesişim noktasında, LockHorne gökdelenlerindeydi.

Hesabı siz yapın. Wendy MetLife Binası ndaki park sahasına park etti.

Babasının eskiden çalıştığı yer oradan pek uzak sayılmazdı.

Şimdi onu, kol manşetlerini dirseklerine kadar kıvırışını, yapmacık tavırlarını düşündüher zaman işe atılmaya hazır birisiydi ve hiçbir zaman giysileriyle hatırlanmak istememişti.

Babasının inanılmaz güçlü kolları vardı. Ona kendisini güvende hissettiriyordu.

Şimdi bile, her ne kadar babası seneler önce ölmüş olsa da, babasının kocaman kollarına kendini atmak ve onun kendisine her şeyin iyi olacağını söyleyişini işitmek istedi. Bu gereksinimden hiç kurtulamayacak mıydı? John da bunu yapmıştıWendy e kendini güvende hissettirmişti.Bu kulağa antifeminist gelebiliryani bir erkekten gelen o sıcak güvende olma hissiama gerçekler böyleydi. Pops harika birisiydi ama bu onun işi değildi. Charlie, yani, o her zaman Wendy nin küçük oğlu olacak ve onu koruyup kollama görevi hep Wendy de kalacaktı. Bu durum hiçbir zaman tersine dönmeyecekti.

Ona kendisini güvende hissettiren iki adam da ölmüştü. Bu erkekler onu

hiçbir zaman ihmal etmemişlerdi, ancak şimdi, içinde bulunduğu onca sorun arasında, Wendy kendisinin onları ihmal etmiş olabileceğinden şüphelendi.

Win ofisini bir kat aşağı taşımıştı. Asansör açılınca karşısında

-MB TEMSİLCİLERİ yazan bir levha belirdi. Resepsiyonist aşırı tiz bir ses tonuyla haykırdı:

-Hoş geldiniz Bayan Tynes. Wendy neredeyse geri adım atıp asansöre girecekti. Resepsiyonist bir NFL Amerikan futbol oyuncusu boyutlarındaydı.

Kömür karası, bedenini saran bir tuluma sıkışmıştı, bu tıpkı Cannonball Run filmlerindeki Adrienne Barbeaunun karabasan versiyonunu andırıyordu.

Makyajı sanki kar küreğiyle katman katman atılmış gibiydi.

-Ah, selam. Bir terzinin elinden çıktığı her hâlinden belli olan beyaz döpiyesli, çekici Asyalı bir kadın belirdi. Uzun boylu, ince, bir model kadar da hoştu. Bu iki kadın kısa bir süre için yan yana durdu, Wendy lobuta çarpmak üzere olan bir bowling topunu düşünmeden edemedi.

Asyalı kadın,

-Bay Lockwood sizi bekliyor, dedi.

Wendy onu koridor boyunca takip etti. Kadın ofisin ka pisim açtı ve

-Bayan Tynes geldiler, dedi.

Win masasından kalktı. Olağanüstü derecede iyi görünümlü bir adamdı.

O sarı lüle lüle saçları, neredeyse narin denilebilir yüz hatları, hoş oğlan maskesiyle her ne kadar pek onun tipi sayılmasa da, orada, o buz mavisi gözlerde sessiz bir güç vardı. Aşırı durgun bedenindeki bir bobin, her an ölümcül bir darbe indirebilecekmiş gibi görünüyordu.

Win Asyalı kadınla konuştu.

-Teşekkürler Mee. Lütfen Bay Barry e hazır olduğumuzu söyleyebilir misin?

-Tabı ki. Mee dışarı çıktı. Win odada ilerledi ve Wendy nin yanağına bir buse kondurdu. Aralarında küçük bir tedirginlik, korkunç bir duraksama yaşandı. Altı ay önce birlikte olmuşlardı ve bu muhteşemdi.

-Harika görünüyorsun.

-Teşekkürler. Hiç de öyle hissetmiyorum.

-Sanırım kötü bir zamandan geçiyorsun.

-Öyle. Win tekrar yerine oturdu ve kollarını iki yana açtı.

-Sana konfor ve destek sağlamak istiyorum.

-Ve bu konfor ve destekle söylemeye çalıştığın şey de?... Win kaşlarını kımıldattı.

-Hiç kesintisiz cinsel ilişki. Wendy başını hayret içerisinde salladı.

-Hep en kötü anları seçiyorsun.

-Böyle bir şey yok. Ama anlıyorum. Biraz konyak ister misin?

-Hayır teşekkürler.

-

-Ben içersem sorun olur mu?

-Keyfine bak. Win in tepesi açıldığında kristal sürahisinin göründüğü antika bir dünya maketi vardı. Masası kalın kiraz ağacıydı.

Duvarda tilki avına çıkmış adamların resimleri asılı, yerde zengin bir şark halısı senliydi. Uzak köşeyi yapay yeşil bir bitki kaplıyordu. Tek duvarında büyük ekran bir TV asılıydı. Win,

-Pekâlâ, tüm bunların neyle alakalı olduğunu bana bir anlat bakalım, dedi.

-Anlatmasam sorun olur mu? Sadece Phil Turnball u kimin tuzağa düşürdüğünü bilmeliyim.

-Tabı ki. Ofisin kapısı açıldı. Mee papyonlu bir adamla birlikte içeri girdi.

Win,

-Alı, dedi.

-Ridley, geldiğin için teşekkürler. Wendy Tynes, seni Ridley Barry ile tanıştırayım. Bay Barry, Barry Erkek Kardeşler Tröstü nin kurucusudur, yani senin Bay Turnball ının eski işvereni.

-Seninle tanışmaktan memnun oldum Wendy. Herkes oturdu. Win in masası, dosya yığını gibi duran büyük bir öbek haricinde, boştu. Win,

-Konuşmaya başlamadan önce, dedi,

-Bay Barry ve ben, burada konuşulanların kesinlikle odadan dışarı çıkmayacağından emin olmalıyız.

-Ben bir muhabirim Win.

-O zaman kayıt dışıterimiyle tanışık olmalısın.

-Tamam. Bu görüşme kayıt dışı olacak. Win,

-Ve, dedi,

-bir arkadaş olarak, söyleyeceğimiz hiç bir şeyi kimseye açıklamayacağına da söz vermeni istiyorum. Wendy, Ridley Barry e, ardından da tekrar Win e baktı.

-Söz veriyorum.

-Pekâlâ. Win, Ridley Barry e baktı. Bay Barry başıyla onayladı. Win elini masasına yığılmış kâğıtların tepesine bıraktı.

-Bay Turnball adına tutulan dosyalar bunlar. O, senin de bildiğin gibi, Barry Erkek Kardeşler Tröstü nün mali danışmanıydı.

-Evet, biliyorum.

-Son birkaç saatimi bunlara göz atmakla harcadım.

Acele etmedim. Ayrıca Bay Turnball tarafından bilgisayarda gerçekleştirilen

ticari işleri de inceledim. Ticaret modellerini, alım satımlarısenin anlayacağın şekilde dile getirmek gerekirse, girdi ve çıktıları dikkatle gözden geçirdim. Sana çok saygı duyduğum ve zekâna da güvendiğim için Wendy, onun iş geçmişim Phil Turnball un nasıl tuzağa düşürülmüş olabileceğini araştıran gözlerle özenle gözden geçirdim.

-Ve? Win le göz göze geldi ve o soğuk ürpertiyi hissetti.

-Phil Turnball iki milyon dolar çalmadı. Benim tahminim bu rakam üç milyona yakındı. Kısacası, bundan en ufak bir şüphe yok.

Phil Turnball un nasıl tuzağa düşürüldüğünü bilmek istedin.

Düşürülmedi. Phil Turnball, en az son beş yıldır bir hilekârlık içerisindeydi. Wendy başını iki yana salladı.

-Belki de o değildi. Bu adam bir boşluk içerisinde çalışmadı, öyle değil mi? Ortakları ve asistanları vardı. Belki bunlardan teki...

-Win uzaktan kumandayı gözlerini Wendy ninkilerden ayırmadan kaldırdı ve düğmesine bastı. Televizyon açıldı.

-Bay Barry gözetim kayıtlarım incelememe izin verecek kadar anlayışlı davrandı. TV ekranında bir ofis göründü. Kamera oldukça yükseğe yerleştirilmiş, doğrudan aşağı odaklanmıştı. Phil Turnball dokümanları bir kâğıt öğütücüsüne veriyordu.

-Bu, müşterisinin hesap özetlerini henüz postaya verilmeden önce ortadan yok eden Bay Turnball un. Win uzaktan kumandaya tekrar dokundu.

Ekran başka bir görüntüye atladı. Şimdi Phil masasmdaydı. Ayağa kalktı ve yazıcıya yöneldi.

-Burada Bay Turnball biraz önceki belgelerin yerine postalayacağı sahte dokümanları basıyor. Elimizdeki görüntüleri bu şekilde seyretmeye devam edebiliriz Wendy. Ama en ufak bir şüphe yok. Phil Turnball müşterilerini ve Bay Barry i dolandırdı. Wendy arkasına yaslandı. Ridley Barry e döndü.

-Eğer Phil bu kadar başarılı bir hırsızdıysa, neden tutuklanmadı? Bir an için, kimse bir şey söylemedi. Ridley Barry, Win e baktı. Win başıyla onayladı.

-Devam et. Kimseye anlatmayacaktır. Adam boğazını temizledi ve papyonunu düzeltti. Ufak tefek bir adamdı, pörsümüştü, insanların sevimli olarak adlandırabilecekleri türden birisiydi. Sözlerine,

-Erkek kardeşim Stanley ve ben Barry Erkek Kardeşler Tröstü nü kırk yıldan daha uzun bir süre önce kurduk, diye başladı.

-Otuz yedi yıl boyunca yan yana çalıştık. Aynı odada. Masalarımız karşı karşıyaydı. Her bir çalışma gününde.

İkimiz brütte bir milyar doları aşan bir başlangıçla bu işi yapılandırmayı

başardık. İki yüzden fazla insana iş imkânı sağladık. İsmimiz manşetlerdeydi.

Sorumluluğu büyük bir ciddiyetle sırtlandımözellikle de şimdi, erkek kardeşim ölmüşken. Durdu, saatine baktı.

-Bay Barry?

-Evet.

-Bunların hepsi çok hoş, ancak Phil Turnball eğer sizin paranızı çaldıysa neden tutuklanmadı?

-O benim paramı çalmadı. Müşterilerininkini çaldı. Tabi benim müşterilerimin de.

-Her neyse.

-Hayır, her neysediyemezsiniz. Bu semantikten daha öte bir şey. İzninizle sorunuzu iki farklı şekilde yanıtlayayım.

Birincisi, soğukkanlı bir işadamı, ikincisi de müşterilerinin iyiliklerinden kendisinin sorumlu olduğuna inanan yaşlı bir adam olarak. Soğukkanlı işadamı: Bu Madoff soması ortamda, üst düzey mali danışmanlarımızdan tekinin bir Ponzi entrikası çevirdiği haberi etrafa yayılırsa, Barry Erkek Kardeşler Tröstü ne sence ne olurdu? Sorunun yanıtı açıktı ve Wendy neden bunu daha önce göremediğini merak etti. Komik. Phil bu soruyu kendi yararına kullanmıştı, öyle değil mi? Bunu tuzağa düşürüldüğünün kanıtı olarak kullanıp durmuştu neden beni tutuklamadılar? Adam,

-Diğer yandan, diye sözlerine devam etti,

-içimdeki yaşlı adam paralarını onda ya da onun firmasında tutaninsanlara karşı kendisini sorumlu hissediyordu. Dolayısıyla kendi kendimle bir hesaplaşma içerisindeydim. Tüm müşterilere paralarını kendi hesabımdan ödedim. Kısacası, paralar benden çıktı. Dolandırılan müşterilerin zararları tamamen telafi edildi. Wendy,

-Ve her şey gizli tutuldu, dedi.

-Evet. Ki Win bunun için ondan her şeyi gizli tutma sözü almıştı.

Wendy arkasına yaslandı ve birdenbire parçalar daha da yerli yerine oturdu. Hem de çoğu.

Artık biliyordu. Olayın büyük çoğunluğunubelki de hepsiniçözmüştü.

Win,

-Başka bir şey var mı? diye sordu.

Wendy,

-Onu nasıl yakaladınız? dedi.

Ridley Barry,

-Bir Ponzi entrikası ancak bu kadar süre gizli tutulabilir, dedi.

-Hayır, bunu anladım. Ama onu incelemeye başlamanıza sebep olan ilk şey ne oldu?

-İki yıl önce, çalışanlarımızın geçmişlerim incelemesi için bir firmayla anlaştım. Bu her zaman yaptığım bir şeydi, sıradandı, ancak Phil Turnball m şahsi dosyasında ilgimizi çeken bir şeyle karşılaştık.

-Ne tür bir şey?

-Phil özgeçmişinde yalan söylemişti.

-Ne hakkında?

-Eğitimi hakkında.

Princeton Üniversitesi nden mezun olduğunu yazmıştı. Bu doğru değildi. BÖLÜM 35 İŞTE ARTIK BİLİYORDU.

Wendy, Phil i cep telefonundan aradı. Yine yanıt alamadı.

Ev telefonunu denedi. Cevap yoktu. Win in ofisinden geri dönerken, adamın Englewood daki evine uğradı. Kimse yoktu.

Starbucks ı denedi. Babalar Kulübü gitmişti.

Walker i ya da belki de, daha da iyisi, Frank Tremont u arayıp aramamakta tereddüt etti. Haley McWaid davasıyla ilgilenen kişi oydu. Haley i Dan Mercer m öldürmemiş olma olasılığı oldukça yüksekti. Hatta artık bu işi kimin yaptığını bildiğini düşündü ama bu hâlâ bir spekülasyondu.

Ridley Barry ofisten ayrıldıktan sonra, Wendy her şeyi Win ile birlikte tekrar gözden geçirmişti. Bunu yapmasının iki nedeni vardı. Birincisi, olayların dışında kalan, zeki birisinin olayları kendisinden dinlemesine ve görüş bildirmesineihtiyacı vardı. Win bunu yapabilirdi. İkincisi de, bildiklerinin tümünün güveneceği başka birisi tarafından yedekleme babında öğrenilmesini istemiştibunu hem kendisini hem de bilgiyi korumak için yapmıştı.

Wendy anlatacaklarını bitirdiğinde, Win en alt çekmecesini açmıştı.

Birkaç tabanca çıkartmış ve ondan birisini almasını istemişti. Wendy de onu reddetmişti.

Charlie ve Pops hâlâ ortada yoklardı. Ev sessizdi. Gelecek seneyi düşündü.

Charlie üniversiteye başladığında, ev hep böyle sessiz olacaktı. Bundanevde böyle yalnız kalma fıkrindenhoşlanmadı. Belki de daha küçük bir yere taşınma zamanı gelmişti.

Boğazı kurumuştu. Bir bardak suyu kafaya dikti ve bardağını tekrar doldurdu. Yukarı çıktı, oturdu ve bilgisayarını açtı. Teorisini sınamaya başlayabilirdi.

Google araştırmalarını Princeton skandalinin tersinden yaptı: Steve Miciano, Farley Parks, Dan Mercer, Phil Turnball.

Şimdi her şey ona mantıklı geliyordu.

Sonra Google da kendisini araştırdı,

-uygunsuz davranışı hakkındaki raporları okudu ve başını iki yana salladı. Ağlamak istedi, kendisi için değil, herkes için. Gerçekten de tüm bunlar bir üniversite leşçil avıyla mı başlamıştı?

-Wendy? Korkması gerekirdi ama korkmadı. Bu sadece onun bildiği şeyi gerçeklemesini sağladı. Arkasına döndü. Phil Turnball kapı girişinde dikiliyordu.

Wendy,

-Olan biteni bilen başkaları da var, dedi.

Phil gülümsedi. Aldığı aşın alkol sebebiyle suratı ışıl ışıldı.

-Seni incitmek istediğimi mi sanıyorsun?

-Çoktan incitmedin mi zaten?

-Sanırım bu doğru. Ama burada bulunma nedenim bu değil.

-İçeri nasıl girdin?

-Garaj kapısı açıktı. Charlie ve lanet olası şu bisikleti. Wendy bu noktada atılacak en doğru adımın ne olduğundan emin değildi. Kurnazlık yapabilir, cep telefonunu alabilir, 911 i ya da başka bir numarayı arayabilirdi.

Eposta ya da bir tür elektronik SOS göndermeyi deneyebilirdi.

Phil,

-Korkma, dedi.

-O zaman bir arkadaşımı aramamda mahsur var mı?

-Yapmamanı tercih ederim.

-Ya ısrar edersem? Phil silahını çekti.

-Seni incitmek gibi bir niyetim yok. Wendy donup kaldı. Birisi silah çektiğinde, insanın gördüğü tek şey o tabanca oluyordu. Yutkundu, güçlü kalmaya çalıştı.

-Hey, Phil?

-Ne var?

-Birisini incitmeye niyetinin olmadığını çekilmiş bir silahtan daha iyi gösteren başka bir şey olamaz. Phil,

-Konuşmalıyız, dedi.

-Ama ben nereden başlayacağımdan emin değilim.

-O ayna parçasını Christa Stockwell in gözüne tekmeleyerek nasıl itelediğinden başlamaya ne dersin?

-Ödevini tam manasıyla yaptın, öyle değil mi Wendy? Wendy hiçbir şey söylemedi.

-Sen de haklısın. Her şey o noktada başladı. Phil iç çekti. Silah baldırının yanından yere sallanıyordu.

-Olanları biliyorsun, öyle değil mi? Ben saklamyordum ve Christa Stockwell çığlık attı. Kapıya doğru koştum ama o beni yere düşürüp bacağımı yakaladı. Onu incitmeyi kesinlikle istememiştim.

Sadece oradan kaçmaya çalışıyordum ve panikledim.

-Dekanın evine leşçil avı için mi gitmiştin?

-Hepimiz bunun için oradaydık.

-Ama tüm suçu sen üstlendin. Bir an için Phil uzaklara baktı, kaybolmuştu. Wendy ileri doğru atılmayı düşündü. Silah kendisine nişan alınmamıştı.

Bu Wendy nin son şansı olabilirdi. Ama kımıldamadı. Adam sonunda,

-Evet, bu doğru, diyene kadar olduğu yerde kaldı.

-Neden?

-O an için yapılacak en doğru şey buymuş gibi görünüyordu.

Anlıyorsun ya, o okula beraberimdeki her tür avantajla geldim. Servet, aile adı, iyi bir ilkokul eğitimi. Diğerleri çeşitli mücadeleler vermiş ve zorda kalmış insanlardı. Bu beni etkiledi. Onlar benim arkadaşlarımdı. Ayrıca, başım nasıl olsa belaya girecektineden onları da beraberimde bu pisliğin içine sürüklemeliydim ki? Wendy,

-Takdire şayan, dedi.

-Tabi ki içinde bulunduğum belanın boyutlarının farkında değildim. Ev karanlıktı. Christa nın sadece korkudan çığlık attığını düşünmüştüm. Suçu üstlenirken onun bu kadar kötü yaralandığını bilmiyordum. Kafasını sağa doğru eğdi.

-Şu anda olsa, yine aynı şeyi yapardım diye düşünmek hoşuma gidiyor.

Arkadaşlarım için kendimi siper ettim, işte bu kadar. Ama bilmiyordum. Wendy bilgisayara bakmaya, yardım almak için tıklayacak bir şeyler olup olmadığını görmeye çalıştı.

-Sonra ne oldu?

-Bunu zaten biliyorsun, öyle değil mi?

-Okuldan kovuldun.

-Evet.

-Ve sbsvsynlsrin ds Christa Stockwsll s sessiz kalması için yüklü miktarda bir ödeme yaptı.

-Ebeveynlerim şaşırıp kalmışlardı. Ama belki de, bilemiyorum, belki de onların böyle hissedeceklerini biliyordum.

Benim kabahatimin karşılığını ödediler ve sonra da çekip gitmemi söylediler.

Aile şirketini erkek kardeşime verdiler. Ben dışlanmıştım. Ama yine, belki de bu iyi bir şeydi. Wendy,

-Kendini özgür hissettin, dedi.

-Evet.

-Şimdi oda arkadaşların gibisin. Takdir ettiğin insanlar gibi. Phil gülümsedi.

-Kesinlikle. Ve dolayısıyla, onlar gibi, savaştım ve tırnaklarımla kazdım. Yardım almayı reddettim.

Barry Erkek Kardeşler de işe girdim. Bir müşteri listesi oluşturdum, herkesi mutlu etmek için sıkı sıkı çalıştım. Sherry le, her açıdan mükemmel bir kadınla evlendim.

Bir ailemiz oldu.Güzel çocuklar, hoş bir ev. Hepsi de benimdi. Akrabalarımın kayırması, herhangi bir yardım olmaksızın... Sesi şiddetini yitirdi. Gülümsedi.

-Ne var?

-Sen Wendy.

-Bana ne olmuş?

-İşte buradayız, ikimiz. Benim silahım var. Sana yaptığım iğrenç işlerin tümünü anlatıyorum. Sen ise polislerin tam zamanında geleceklerini umut ederek beni yavaşlatmak için sorular soruyorsun. Wsndy hiçbir şsy söylemedi.

-Ama buraya kendim için gelmedim Wendy. Senin için buradayım. Wendy adamın yüzüne baktı ve birdenbire, silaha ve içinde bulunulan duruma rağmen, korkusu uçup gitti.

-Nasıl yani? diye sordu.

-Göreceksin.

-Ben daha ziyade

-Yanıtları almak istiyorsun, öyle değil mi?

-Sanırım evet.

-Peki, nerede kalmıştım?

-Evlendin, iş buldun, akraba kayırması olmaksızın devam ettin.

-Tamam, teşekkürler. Ridley Barry le tanıştığını mı söyledin?

-Evet.

-İyi bir yaşlı adam, öyle değil mi? Çok etkileyici.

Karşı laşılması zor derecede dürüst görünüyor. Ve gerçekten de öyle.

Ben de öyleydim. Elindeki silaha sanki bir anda ortaya çıkıvermiş gibi baktı.

-İnsan hayata bir hırsız olarak başlamaz.

İddiaya girerim ki Bernie Madoff bile öyle yapmadı. Müşterilerin için elinden gelenin en iyisini yaparsın. Ama bu amansız bir dünya. Kötü bir ticaret yaparsın. Bir miktar para kaybedersin. Ancak bunu geri kazanacağını bilirsin. Dolayısıyla bu hesaba başka bir yerden aldığın parayı geçirirsin.

Sadece bir günlüğüne, ya da belki de bir haftalığına. Bir sonraki alım satımda

bunu telafi edeceksindir. Bu hırsızlık değildir.

Sonunda, müşterilerin çok daha iyi durumda olacaktır. Bu şekilde küçük küçük başlarsın, çizgiyi hafifçe geçersinama sonra bu konuda yapabileceğin ne kalır ki? Yaptığım itiraf etmen durumunda, mahvolmuşsun demektir.

İşten atılır ya da hapse girersin. O zaman başka ne şansın kalır? Paul un parasını ödemek için Peter dan borç almaya ve bir şeylerin bir anda değişeceğini ümit etmeye, Hail Mary uygulamalarının işe yarayacağını, böylece bu işin altından kalkabileceğini düşünmeye başlarsın. Wendy,

-Özetle, dedi,

-Müşterilerinin parasını mı çaldın? .

-Evet.

-Kendine münasip bir maaş da bağladın mı?

-Bu istifimin bozulmaması için yapılması gereken bir şeydi. Wendy,

-Doğru, dedi.

-Anlıyorum. Phil gülümsedi.

-Tabi ki haklısın. Ben sadece sana, haklıolsun ya da olmasın, bakış açımı aktarmaya çalışıyorum.

Ridley sana beni araştırma altına almaya neden başladıklarını söyledi mi? Wendy başını salladı.

-Özgeçmişinde yalan beyanda bulunmuşsun.

-Doğru.

Dekanın evindeki o gecebeni tekrar rahatsız etmeye başlamıştı. Birdenbire, onca sene önce olan bitenler sebebiyle, tüm dünyam parçalanmaya başlamıştı.

Kendimi nasıl hissettiğimi hayal edebiliyor musun? Ben onların iyiliği için tüm suçu üstlendim, ki aslına bakılırsa gerçekten suçlanacak kişi ben değildim ve şimdi, onca senenin ardından, hâlâ acı çekiyordum.

-Suçlanacak kişi ben değildim sözleriyle ne demek istiyorsun?

-Söylediğim şeyi.

-Sen oradaydın.

Christa Stockwell in suratına tekme attın.

-Her şey bununla başlamadı.

O sana kül tablasından da bahsetti mi?

-Evet. Onu sen attın.

-Bunu sana o mu söyledi? Wendy kısa bir an için düşündü. O öyle olduğunu farz etmişti, ancak Christa Stockwell bunu atanın Phil olduğunu açıkça ifade etmiş miydi? Phil,

-Ben değildim, dedi.

-Başka birisi ona kül tablasını fırlattı. Aynayı patlatan da o kül tablasıydı.

-Atanın kim olduğunu bilmiyor muydun? Phil başım olumsuz manada salladı.

-O gece orada bulunan oğlanların hepsi bunu atanın kendilerinin olmadığını söylediler.

Suçlanacak kişi ben değildim derken bunu kastediyordum. Ve artık yine hiçbir şeyim kalmamıştı. Ebeveyn lerim işten atıldığımı işittiklerinde, bu en son darbe oldu. Beni tamamen reddettiler. Sherry ve çocuklarımbana farklı bakmaya başladılar. Mahvolmuştum. Dibe vurmuştum hepsi de o lanet olası leşçil avı yüzündendi. Dolayısıyla eski sınıf arkadaşlarıma gidip yardım istedim. Farley ve Steve bana tüm suçu üstlendiğim için minnettar olduklarını ifade ettiler ama artık bu konuda ne yapabilirlerdi ki? Düşünmeye başladım, o olayı tek başıma üstlenmiş olmamalıydım.

Eğer beşimiz birden suçumuzu itiraf ederek öne çıkmış olsaydık, yükü bölüşürdük. Burada yalnız olmazdım. Okul bana bu kadar acımasız davranmazdı.

Ve şimdi onlara, bana yardım etmeyen eski sınıf arkadaşlarıma bakıyorum da, hepsi de harika hayatlar yaşıyorlar, hepsi de hayatlarını rayına sokmuş başarılı insanlar... Wendy,

-Dolayısıyla, dedi,

-hepsini birden alaşağı etmeye karar verdin.

-Bu yüzden beni suçluyor musun? Olanların bedelini bir tek ben ödedim ve şimdi, sanki onların gözlerinde bitmiş gibiyim.

Bitmiş. Sanki kurtarılmaya değmez birisiyim. Ailen zengin dediler. Onlardan yardım iste. Wendy, Phil ailesinden kurtulamıyor, diye düşündüservetleri, pozisyonları. O mücadele eden arkadaşları gibi olmak istemiş ama onların gözlerinde hiçbir zaman gerçek anlamdaonlardan birisi olamamıştıçünkü gerektiği anlarda, nasıl onlar zenginler sınıfına dâhil olamıyorlarsa, Phil de fakirler grubuna dâhil olamazdı.

Wendy,

-İnternet pazarlamasını Babalar Kulübü nde öğrendin, dedi.

-Evet.

-Bu aslında benim dikkatimi çekmeliydi. Bir daha bakıyorum da. Farley mahvolmuştu. Steve mahvolmuştu. Ben mahvolmuştum.

Ve internette Dan a dair de yeterince şey vardı.

Ama sen Phil. Senin parayı zimmete geçirişine ilişkin internette tek bir kelime dahi yoktu. Neden? Eğer birisi hepinizi birden mahvetmeye uğraşıyorsa,

neden senin şirkette yaptığın hırsızlığa dair de bir blog yaratmasın ki? Aslına bakılırsa, bunu hiç kimse bilmiyordu. Babalar Kulübü ne işten atıldığını söyledin. Ta ki arkadaşım Win senin iki milyon dolar çaldığın için işten atıldığını ortaya çıkartana kadar, işte bu noktada birdenbire olanları itiraf ettin. Ve benim Princeton a gittiğimi öğrenince, bunun da ötesinde bir adım attminsanlara okuldan atıldığını açıkladın. Phil,

-Plepsi de doğru, dedi.

-Şimdi senin planlarına gelelim. İlk olarak Chynna yı, Dan m bahsettiği genç kızı ve Farley in fahişesini oynaması için bir kız buldun.

-Doğru.

-Onu nereden buldun?

-O benim bu iki rolü oynaması için kiraladığım bir fahişeydi sadece. Bu pek de karmaşık bir iş değildi. Söz Steve Mi ciano ya gelince, bir adamın bagajına uyuşturucu koymak ve polise oraya bakmasını söylemek ne kadar zor olabilir ki? Ve Dan... Wendy,

-Bunun için beni kullandın, dedi.

-Bu şahsi bir şey değildi. Bir gece senin TV programına denk geldim ve vay be, birisinden öç almak için ne kadar da iyi bir yol, dedim.

-Bunu nasıl yaptın?

-Bunda karmaşık olacak ne vardı ki Wendy? İlk olarak Ashlee den, SocialTeam Odası ndaki on üç yaşındaki o kızdan gelen epostayı yazdım. Ve odada sanki Dan mışım gibi davrandım. Fotoğrafları ve diz üstü bilgisayarını onun evine ziyaretine gittiğimde sakladım. Kiraladığım fahişe Chynna adında sorunlu bir genç kızmış gibi davrandı. Sen bana internet karakterim pedofil Danüzerinden

-parmaklarıyla denden işareti yaptı belirlediğin zamanda o evde bulunmamı söylediğinde, Chynna da Dan a o saatte orada buluşmayı önerdi.

Dan gitti, kameran çekimdeydi... Phil omzunu silkti.

Wendy,

-Vay be, dedi.

-Bu işin içine seni de kattığım için özür dilerim.

Ayrıca senin hakkında bunca dedikoduyu başlattığım için daha da özür dilerim. Bunda çok ileri gittim. Bir hataydı. Kendimi bunu yaptığım için çok kötü hissediyorum. İşte, şimdi bunun için buradayım. Gönlünü almak için. Sürekli olarak bunu söylüyorduonun için orada olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Bu sinirlendiriciydi.

Wendy,

-Yani tüm bunları sırf intikam almak için yaptın, dedi,

-herkesinpeşine bunun için düştün, öyle mi? Phil başını eğdi. Yanıtı Wendy i şaşırttı.

-Hayır.

-Yaşadıkların hiç de kolay şeyler değildi Phil. Her şeyini kaybettin, dolayısıyla masumları da beraberinde aşağı çekmeye karar verdin.

-Masum mu? İlk defa, sesi sinirden köpürdü.

-Onlar masum değildi.

-O gece dekanın evinde yaptıkları şeyden dolayı mı demek istiyorsun?

-Hayır, demek istediğim bu değil. Diyorum ki, bunu suçlu oldukları için yaptım. Wendy yüzünü buruşturdu.

-Neden suçlu?

-Anlamıyor musun? Farley fahişelerle yatıyordu. O korkunç bir çapkındı. Bunu herkes biliyordu. Ve Steve tıp doktorluğundan gelen saygınlığım reçeteli ilaçlan yasadışı satmak ve vermek için kullanıyordu. Polislere sor. Steve i bu yüzden tutuklanmadı. Ama polisler de gerçeği biliyorlar. Anladın mı, onlara ben tuzak filan kurmadım. Sadece haklarındaki gerçekleri açığa çıkarttım. Şimdi bir sessizlik, derin bir uğultu vardı. Wendy bedeninin titrediğim hissetti. İşte şimdi esas noktaya geliyorlardı. Phil, Wendy nin kendisine daha başka somlar soracağını bilerek, bekledi.

Wendy,

-Ya Dan? diye sordu.

Adamın nefes alış verişi şimdi biraz garipleşmişti. Kendisini kontrol altına almaya çalıştı ama geçmiş çok büyük bir hızla üzerine doğru geliyordu.

-Bunun için buradayım Wen dy.

-Anlamıyorum. Farley in bir çapkın ve Steve in de uyuşturucu satıcısı olduğunu söyledin.

-Evet.

-Ben de şimdi sana açık bir şey soruyorumDan Mercer gerçek bir pedofil miydi?

-Gerçeği duymak istiyor musun?

-Hayır Phil, bunca şeyin ardından bana yalan söylemeni istiyorum. Ona bu tuzağı adaletin önüne çıkartılması için mi kurdun? Phil,

-Dan da, dedi,

-hiçbir şey planlandığı gibi gitmedi.

-Lütfen kelimelerle oynamayı kes. O pedofil miydi, değil miydi? Phil soluna doğru baktı ve içindeki cesareti toparlayarak yanıtladı.

-Bilmiyorum. Bu Wendy nin işitmeyi beklediği yanıt değildi.

-Nasıl olur?

-Ona tuzak kurarken, öyle olduğunu düşünmedim. Ama şimdi, o kadar da emin değilim. Yanıt Wendy nin başının dönmesine sebep oldu.

-Bu ne anlama geliyor? Phil,

-Sana Farley ve Steve e gittiğimi söyledim, dedi.

-Ve bana yardımcı olmaya yanaşmadıklarını da anlattım.

-Evet.

-Sonra Dan a gittim. Phil silahı kaldırdı, diğer eline aldı.

-Nasıl bir tepki verdi?

-Onun berbat evinde oturduk. Onu neden rahatsız ettiğimi dahi bilmiyorum.

Ne yapabilirdi ki? Hiç parası olmadığı belliydi. Fakir insanlarla bir arada çalışıyordu. Dan bana bira isteyip istemediğimi sordu. Bir tane aldım. Soma ona başıma gelenleri anlattım. Can kulağıyla dinledi. Sözlerimi bitirdiğimde Dan gözlerimin içine baktı ve kendisine geldiğim için çok memnun olduğunu söyledi. Ona, neden, diye sordum.

Onca yıl boyunca Christa Stockwell e yaptığı ziyaretlerden bahsetti. Şaşırmıştım.

Ve sonunda bana asıl gerçeği söyledi. Wendy şimdi anlıyorduyani Christa Stockwell in ondan sakladığı şeyi.

-Dan sana ilk geldiğinde ne söyledi?

-Bu ikimiz arasında bir sır. Wendy başını kaldırıp adama baktı.

-Kül tablasını atan Dan dı. Phil başıyla onayladı.

-Benim yatağın arkasına saklandığımı görmüştü. DiğerleriFarley, Steve ve Kelvinçoktan sıvışmışlardı. Christa Stockwell o elektrik anahtarına uzanırken, onlar aşağı inen merdivenlerin yarışımlaydılar. Dan sadece kızın dikkatini dağıtmak istemişti. Böylece bana kaçmak için bir fırsat yaratacaktı.

Dolayısıyla o kül tablasını attı.

-Ve bu da ayna kırıklarının kızın suratına sıçramasına sebep oldu.

-Evet. Wendy o anı gözünün önüne getirdi. Dan ın itiraf edişini ve Christa nın da bunu zar sor kabullenişini. Hepsi de leşçil avına çıkmış birer üniversite öğrencisiydi. Bu bağışlanması kolay bir şey miydi? Christa için belki de öyleydi.

Wendy,

-Ve onca yıl boyunca, dedi,

-bunu biliniyordun.

-Kesinlikle bilmiyordum. Dan bu konuda bana yalan söyledi. Bunu yapma sebebini açıklamaya çalıştı. Fakir bir çocuk olduğunu söyledi. Bursluydu ve

korkmuştu.

Onu ele vermenin her halükarda bana bir faydası olmayacaktı. Sadece onu mahvetmekle kalacaktımve bir de ne için?

-Dolayısıyla sessiz kaldı.

-Diğerleri gibi, benim paramın olduğunu düşündü. Bir ailem ve bağlantılarım vardı. Christa Stockwsll s bunun karşılığını ödeyebilirdim. Dolayısıyla hiçbir zaman tek bir kelime dahi etmedi. Oturup yaptığı şeyin bedelini benim yüklenmeme göz yumdu. İşte, görüyorsun Wendy, Dan o kadar da masum değildi. Aslına bakılırsa, bir çok açıdan, o içlerinde en suçlu olandı. Wendy bunu, Dan m işlediği bir suçun bedelini kendisinin ödediğini öğrendiğinde Phil in duymuş olması gereken o öfkeyi düşündü.

-Ama o çocukları taciz eden birisi değildi, öyle değil mi? Phil bunu bir düşündü.

-Sanmıyorum, hayır. En azından, ilk başlarda zannetmiyordum. Wendy bu işin içinden çıkmaya, söylenenlerin anlamını kavramaya çalıştı. Ve soma Haley McWaid i anımsadı.

-Tamım Phil. Sen ne yaptın?

-Onlar haklı. Ben bittim. Benden geriye her ne kaldıysaorada iyi olan her ne varsaartık o da gitti. İşte intikam duygusu insana bunu yapıyor. Ruhunu yiyip bitiriyor. O kapıyı hiçbir zaman açmamalıydım. Wendy onun hangi kapıdan bahsettiğini artık bilmiyordu yıllar önce açtığı, dekanın evinin kapısını mı, yoksa intikam peşine düşmesine sebep olan o nefret kapısını mı? Wendy, Christa Stockwell in nefrete, ona tutunmanın insanı nasıl her şeyi koyuvermesine sebep olduğuna dair söylediklerini anımsadı.

Ama henüz işleri bitmemişti. Haley McWaid konusu hâlâ açıktı.

Wendy,

-Dolayısıyla Dan cezadan kurtulduğunda, diye sözlerine başladı,

-yani, yargıç gitmesine izin verdiğinde... Phil in suratında beliren gülümseme Wendy nin kanını dondurdu.

-Devam et Wendy. Ama Wendy bunu yapamadı. Sürdürmeye çalıştı ama birdenbire bu hiçbir anlam ifade etmedi.

-Haley McWaid i merak ediyorsun, öyle değil mi? Onun bu işin içine nasıl bulaştınldığım merak ediyorsun. Wendy konuşamadı.

-Devam et Wendy. Söylemek üzere olduğun şeyi söyle. Ama Wendy şimdi bunu görüyordu. Hiç de mantıklı değildi.

Phil in surat ifadesi şimdi daha sakindi, hatta ciddi bile denilebilirdi.

-Onların canlarını yaktım, evet. Kanunu çiğnedim mi? Bundan emin değilim.

Farley hakkında yalan söylemesi ve Dan a dair kısmı oynaması için bir kızı kiraladım. Bu suç mu? Belki de bir kabahat. Sohbet odasında başka birisiymiş gibi davrandımama senin yaptığın da bu değil mi? Yargıcın Dan ı serbest bıraktığını söyledin. Bu doğru, ama öyleyse ne olmuş? Onu mutlaka hapse göndereceğim diye bir hedefim yoktu ki. Sadece acı çekmelerini istemiştim.

Ve de çektiler, öyle değil mi? Phil yanıt almak için bekledi. Wendy sadece başını sallamayı başarabildi.

-O zaman, neden ona onu öldürmek için tuzak kurayım ki? Wendy,

-Bilmiyorum, diyebildi. Phil öne doğru uzandı ve

-Yapmadım, diye fısıldadı.

Wendy nefes alamadı. Her şeyi yavaşlatmaya, şöyle bir düşünmeye, bir şekilde geri adım atmaya çalıştı. Haley Mc Waid cesedi bulunmadan üç ay önce öldürülmüştü. Neden? Wendy, Phil onu Dan m cezadan kurtulması durumunda suçu onun üzerine atabilmek için mi öldürdü acaba?, diye düşündü.

Bu mantıklı mıydı?

-Wendy, ben bir babayım. Genç bir kızı öldüremem.

Hiç kimseyi öldüremem. Wendy internette insanlara zarar vermekle cinayet, eski sınıf arkadaşlarından bazılarını zor duruma sokmakla bir genç kızı öldürmek arasında çok büyük bir ayrım olduğunu fark etti.

Gerçekler yavaş yavaş yerine oturmaya ve onu sersemletmeye başlamıştı.

Wendy yavaşça,

-iPhone u onun odasına sen koyamazdın, dedi.

-Dan ın nerede olduğunu bilmiyordum Başı hiç durmaksızın dönüyordu.

Odaklanmaya çalıştı, tüm bunları mantıklı bir hale getirmeyi denedi, ama yanıt artık çok açıktı.

-Bu sen olamazsın.

-Doğru Wendy. Phil gülümsedi, yüzü tekrar huzurla kaplanmıştı.

-İşte bu yüzden buradayım. Hatırlıyor musun? Buraya kendim için değil, senin için geldiğimi söylemiştim. Bu benim sana vereceğim son hediyem.

-Ne hediyesi? Anlamıyorum. O iPhone Dan m odasına nasıl geldi?

-Bunun yanıtını biliyorsun Wendy. Sen masum bir adamı mahvettiğinden endişeleniyorsun.

Ama yapmadın. O telefonun onun odasında olmasının tek bir açıklaması var: Telefon en başından beri Dan daydı. Wendy sadece ona bakmakla yetindi.

-Haley i Dan mı öldürdü? Phil,

-Tabi ki, dedi.

Wendy hareket edemedi, nefes alamadı.

-Ve şimdi her şeyi biliyorsun Wendy. Artık özgürsün.

Her şey için üzgünüm. Bu sana yaptıklarımı telafi ediyor mu bilmiyorum fakat yapmalıydım. Başta da söylediğim gibi, buraya bunun için geldimsana yardım etmek için. Sonra Phil Turnball silahını kaldırdı. Gözlerini kapattı, huzur içerisinde görünüyordu.

-Sherry e üzgün olduğumu söyle, dedi.

Wendy ellerini havaya kaldırdı, ona bağırarak durmasını söyledi, ileri doğru hamle yaptı. Ama ondan çok uzaktaydı.

Phil namluyu çenesinin altına dayadı, namluyu düzeltti tetiği çekti.

BÖLÜM 36 BEŞ GÜN SONRA POLİS ortalığı temizledi. Hem Walker, hem de Tremont Wendy i kontrole ve hikâyeyi dinlemeye geldi. Wendy elinden geldiğince detay vermeye çalıştı. Medya da konuya oldukça büyük ilgi gösterdi.

Farley Parks kendisi hakkında

-karar vermek için acele edenleri lanetleyen bir demeç verdi ama yarışa tekrar katılmadı.

Dr. Steve Miciano röportaj taleplerini reddetti ve tıp dalında çalışmaktansa

-ilgilendiği diğer alanlara yöneleceğini ilan etti. Phil Turnball onlar hakkında haklıydı.

Yaşam hızlı bir şekilde neredeyse normale döndü. NTC kanal Wendy nin cinsel herhangi bir ahlaksızlığı olmadığını açıkça dile getirerek onu temize çıkarttı. Ama işyeri artık çalışılmaz bir hal almıştı. Vie, Garrett Wendy le göz göze gelemiyordu.

İş dağılımını ona şahsi asistanı Mavis vasıtasıyla yapıyordu. Verilen işler de saçma sapandı. Eğer bu dumm değişmezse, Wendy çok daha saldırgan bir tavır takınacaktı.

Ama henüz değil.

Pops hafta sonu yola çıkacağını söyledi. Wendy ve Charlie nin iyi olduklarından emin olmak için uzun kalmıştı, ancak Pops un ifade tarzıyla, o

-gezinen bir adam, yuvarlanan bir taştı. Bir yere takılıp kalmak ona göre değildi. Wendy bunu anlıyordu fakat Tanrım, onu özleyecekti. İşyeri Wendy hakkında internette yayılan dedikoduların doğru olmadıklarını kabullenmiş olsa bile, onun Kasselton lu akranlarının çoğu insanı hayrete düşüren bir şekilde hiç de öyle düşünmemişlerdi. Süper markette dikkate alınmıyordu.

Anneler okul çıkışında çocuklarını almak için beklerlerken ondan uzak duruyorlardı. Beşinci günde, Wendy Mezuniyet projesi için toplantı yapacak olan PR komitesine gitmeye hazırlanırken, Millie Hanover ona seslendi:

-Çocukların iyiliği için, size herhangi bir komitede çalışmayı bırakıp hemen

aşağı inmenizi öneriyorum. Wendy,

-Çocukların iyiliği için, diye karşılık verdi,

-size yumurta emmenizi öneriyorum. Telefonu hızla çarptı. Arkasından bir alkış işitti. Bu Charlie ydi.

-Harikaydı Anne.

-Bu kadın çok dar görüşlü. Charlie güldü.

-Rasgele cinsel ilişkiyi desteklediği için sağlık dersine katılmak istemediğimi sana söylediğimi hatırlıyor musun?

-Evet.

-Cassie Hanover dersten mazur görüldü, çünkü annesi bunun onun ahlakını çökerteceğinden korkuyor. Komik olan şu ki, kızın kod adı El İşiHanover. Yani kız tam bir orospu. Wendy döndü ve uzun boylu oğlunu bilgisayara yaklaşırken seyretti. Charlie oturdu ve gözlerini ekrandan ayırmadan yazmaya başladı.

Wendy,

-Hazır laf orospulardan açılmışken, diye sözlerine başladı.

Charlie kafasını kaldırarak ona baktı.

-Ha?

-Etrafta benim hakkımda bir takım dedikodular dolaşıyor.

Bunlar internete girilmiş söylentiler.

-Anne?

-Evet?

-Benim mağarada yaşadığımı mı zannediyorsun?

-Onları gördün mü?

-Tabı ki.

-Neden hiçbir şey söylemedin? Charlie omuz silkti, tekrar yazmaya başladı.

-Senin bunların doğru olmadıklarını bilmeni istiyorum.

-Yani terfi etmek için başkalarıyla yapmadığını mı söylüyorsun?

-Ukalalık etme. Charlie iç çekti.

-Bunların doğru olmadığını biliyorum Anne, tamam mı? Bunu bana söylemene gerek yok. Wendy ağlamamak için kendisini güç tutuyordu.

-Arkadaşların sana bu yüzden zor anlar yaşatıyorlar mı? Charlie,

-Hayır, dedi. Sonra:

-Yani, tamam, Clark ve James senin daha genç erkeklerle ilgilenip ilgilenmediğini merak ediyorlar. Wendy kaşlarını çattı.

Charlie,

-Şakaydı, dedi.

-İyi bir şakaydı.

-Neşelen. Sonra yazmaya devam etti.

Wendy odadan çıkmaya, oğlunu yalnız bırakmaya hazırlandı.

Eğer bunu yapmış olsaydı, her şey bitmiş olacaktı.

Yanıtlara ulaşmışlardı. Phil arkadaşlarına tuzak kurmuştu.

Dan Haley i kaçırıp öldürmüştü. Bunun sebebini bulamamış olması çok can sıkıcıydı ama hayat bazen böyle işliyordu.

Ama odadan ayrılmadı. Kendisini ağlayacak gibi ve yalnız hissediyordu.

Oğluna,

-Ne yapıyorsun? diye sordu.

-Facebook uma bakıyorum. Bu Wendy e kendi sahte profilini, Sharon Hait i, Kirby Sennett le

-arkadaşlık kurmak için kullandığı o ismi anımsattı.

-Red Bull parti ne demek? diye sordu.

Charlie yazmayı bıraktı.

-Bu terimi nereden işittin? Wendy ona, Kirby Sennett le irtibat kurmak için yalancı profilini nasıl kullandığını anımsattı.

-Kirby Sharon u birRed Bull partisine davet etmişti. Charlie,

-Göster bana, dedi.

Charlie bilgisayardan kalktı ve uzaklaştı. Wendy oturdu, Sharon Haitadıyla kaydoldu. Şifreyi anımsaması bir saniye aldı

-Charlie

-ydi. Daveti buldu ve bunu oğluna gösterdi.

Charlie,

-Sakat, dedi.

-Ne?

-Bak, okulun kesinlikle tolerans gösterilmeyen bir takım kurallarının olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?

-Evet.

-Ve Müdür Zecher da bu konuda tam bir Nazi gibidir.

Demek istiyorum ki, eğer bir çocuk içki içerken görülürse, hiçbir spor takımında oynayamaz, Yeni Oyuncular şovunda yer alamaz, bunu üniversite kabullerini yapanlara raporlar, elinden gelen her şeyi yapar.

-Evet, biliyorum.

-Ve gençlerin ne kadar salak olduklarını ve bu tür şeyleri içerken çekilmiş fotoğraflarını Facebook gibi yerlerde nasıl yayınladıklarını da biliyorsun, öyle değil mi?

-Evet.

-Dolayısıyla, birisi fotoğrafları Red Bull lama fikrini ortaya attı.

-Red Bull lama mı?

-Evet. Şimdi, diyelim ki bir partiye gittin, bir kutu Bud içiyorsun, izzetinefis yönünden zayıf olduğun için, vay be, ne kadar da muhteşemim, diğerlerinin de bunu görmelerini istiyorum, diyorsun.

Birisinden internete koyabilmek için senin Bud içerken fotoğrafını çekmesini istiyorsun, böylece bununla arkadaşlarına hava atabileceksin. Mühim olan nokta şu, diyelim ki Müdür Zecher ya da onun Üçüncü Nazi Almanyası dalkavuklarından birileri bunu görüverdi, ne olacak? Mahvoldun. Dolayısıyla ne yapıyorsun, resimle oynayarak bira kutunun üzerine bir Red Bull resmi yapıştırıyorsun.

-Şaka yapıyorsun.

-Yapmıyorum. Düşününce insana mantıklı geliyor. İşte. Wendy nin üzerinden uzandı ve fareye tıkladı. Kirby Sennett in çok sayıdaki fotoğrafı ekrana yansıdı. Charlie bunlara teker teker tıklamaya başladı.

-Gördün mü? Bak bakalım o, arkadaşları ve diğer fahişeleri ne kadar çok Red Bull içiyor.

-Onlara fahişe deme.

-Her neyse. Wendy resimlere tıklamaya başladı.

-Charlie?

-Evet.

-Sen hiç Red Bull partisine katıldın mı?

-İstikamet: Kaybedenler kasabası.

-Bu hayır anlamına mı geliyor?

-Hayır anlamına geliyor. Wendy oğluna baktı.

-Alkollü bir partiye gittin mi? Charlie çenesini ovaladı.

-Evet.

-İçtin mi?

-Bir kez. Wendy tekrar bilgisayara döndü, tıklamaya, ellerinde Red Bull olan Kirby Sennett ve kırmızı suratlı arkadaşlarınıseyretmeye devam etti. Fotoğrafların bazılarında, yapılan değişiklik görülebiliyordu. Red Bull kutusu çok büyük ya da çok küçük, parmakların üzerine taşmış veya hafifçe çarpıktı.

Wendy,

-Ne zaman? diye sordu.

-Anne, sorun değil. Bu bir kereliğineydi. İkinci sınıfta. Wendy tam bu sohbeti ne kadar daha ileri götürmesi gerektiğini düşünüyordu ki birdenbire her şeyi değiştiren o fotoğrafı gördü. Kirby Sennet öne ve ortaya oturmuştu.

Arkasında iki kız vardı, ikisinin de sırtları kameraya dönüktü. Kirby nin suratında kocaman bir gülümseme vardı. Red Bull u sağ elinde tutuyordu. Üzerinde bir New York Knicks Tişörtü ve siyah bir beyzbol şapkası vardı: ancak Wendy nin dikkatini çeken şey, duraklayıp bir daha bakmasını gerektiren şey, oğlanın oturduğu kanepeydi. Bu mavi çiçekli, parlak sarı bir kanepeydi.

Wendy bu kanepeyi daha önce görmüştü.

Tek başmabu sadece bir fotoğraftıonun açısından hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ama şimdi Phil Turnball in, ona bir

-hediye verdiğine, kendisini masum bir adama tuzak kurmakla suçlamayacağına dair sarf ettiği son kelimeleri anımsadı.

Phil Turnball buna inanmıştıve Wendy de inanmak istemişti.

Önemli olan buydu. Bu onu zor durumdan kurtarmıştı.

Katil Dan dı. Masum bir insana tuzak kurmamıştı. Aslında bir katili gün yüzüne çıkartmıştı.

O zaman, nasıl oluyordu da hâlâ buna tüm yüreğiyle inanamıyordu? Daha önceki sezgisi, Dan Mercer ı haksız bir şekilde suç ladığı görüşü, adamın o kırmızı kapıyı açıp tuzak eve girdiği andan itibaren bilinçaltını hafif hafif kemiren o düşünceson birkaç gündür bunu pasif konuma atmıştı.

Ama bu his hiçbir zaman onu terk edip uzaklaşmamıştı.

BÖLÜM 37 NAKLİYE KAMYONU Wheeler lann evinin önüne park etmişti.

Açık ön kapıya doğru uzanan küçük bir rampa vardı.

Koyu renk eldivenler giyinmiş ve deri halterci kemeri takmış iki adam bir mantra gibi sürekli olarak

-Sıkı tutun, sıkı tutun diye tekrarlayarak raflı bir dolabı kamyona yerleştirdi. Satılık levhası hâlâ avluda duruyordu. Altında, Kontrat Altında türünden ya da başka bir ibare sallanmıyordu.

Wendy raflı dolabın geçmesine izin verdi ve ardından da rampaya yöneldi, kafasını kapıdan içeri uzattı ve,

-Evde kimse var mı? diye seslendi.

-Selam. Jenna küçük odadan çıktı. Onun da koyu renk eldivenleri vardı.

Kot pantolon giyinmişti. Beyaz tişörtünün üzerin den kabarık pazen bir gömlek sallanmaktaydı. Gömleğin kollan dirseğe kadar kıvnktı, kadın kumaş içerisinde yüzüyordu.

Wendy, kocasının olmalı, diye düşündü. Çocukken, babanızın eski elbiselerini iş gömleği olarak kullanabilirsiniz. Bir yetişkin olarak, kocanızın eskilerini ev işlerinde ya da bazen, kendinizi sırf ona yakın hissetmek için

giyersiniz. Wendy de, erkeğinin kokusunu üzerinde hissetmekten haz aldığı için, vaktiyle aynısını yapardı.

Wendy,

-Bir alıcı buldunuz mu? diye sordu.

-Henüz değil. Jenna saçlarını arkadan toplamış, ama birkaç tutam serbest kalmıştı. Bunları kulağının arkasına sıkıştırdı.

-Noel yine de gelecek hafta Cincinnati de çalışmaya başlıyor.

-Ne kadar hızlı.

-Evet.

-Noel bu işi hemen aramaya başlamış olmalı. Jenna bu kez tereddüt etti.

-Sanırım öyle.

-Bir pedofili savunmandan kaynaklanan zorluklar yüzünden mi?

-Evet. Jenna ellerini kalçasına yerleştirdi.

-Ne oluyor Wendy?

-Hiç Newark daki Freddy nin Lüks Konforlu Süitleri ne gittin mi?

-Freddy nin neyine?

-Burası Newark in göbeğinde masal gibi bir motel.

Hiç oraya gittin mi?

-Tabi ki hayır.

-

-Komik. Giriş görevlisine resmini gösterdim. Seni Dan m öldürüldüğü gün orada gördüğünü söyledi. Aslında, adamın odasının anahtarını istediğini belirtti. Bu yarı blöftü. Resepsiyon müdürü Jenna Wheeler i tanımış ve onun son iki hafta içerisinde orada bulunduğunu söylemişti, ama kesin tarih verememişti. Hiç soru sormadan Jenna ya anahtarı verdiğini de anımsamışhoş görünümlü bir kadın Freddy e geldiğinde, hiçbir zaman kimlik sorulmazdıama hangi odanın anahtarı olduğunu hatırlayamamıştı.

Jenna,

-Yanılmış, dedi.

-Hiç sanmıyorum. Daha da önemlisi, bunu polise anlattığımda, onlar da adamın yanıldığına kesinlikle inanmayacaklar. İki kadın orada dikildi, saldırgan bir tavırla birbirlerine baktılar.

Wendy,

-Görüyorsun ya, Phil Turnball işte bu noktayı kaçırmıştı, dedi.

-Onun intihar ettiğini sanırım işitmişsindir, öyle değil mi?

-Evet.

-Haley i Dan m öldürdüğünü düşündü, çünkü ona göre ortada suçlanacak

başka kimse yoktu. Dan motelde saklanıyordu.

Nerede olduğunu kimse bilmiyordu, dolayısıyla hiç kimse götürüp Haley in iPhone unu oraya habersiz bırakamazdı.

Seni unuttu Jenna. Tabi ben de öyle. Jenna deri eldivenlerini çıkarttı.

-Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor.

-Ya şuna ne dersin? Wendy ona Kirby Sennett in fotoğrafını uzattı. Mavi çiçekli parlak sarı kanepe arkalarmdaydı, naylona sarılmış duruyordu, Cincinnati ye gitmeye hazırdı. Jenna fotoğrafa biraz uzun uzadıya baktı.

-Kızın sana Red Bull lamanın ne olduğunu söylemiş mıydı? Jenna fotoğrafı geri verdi.

-Bu hâlâ hiçbir şey ispatlamıyor.

-Tabi ki ispatlıyor. Çünkü şimdi doğruyu biliyoruz, öyle değil mi? Bu bilgiyi polise verdiğimde, çocukların peşine daha fazla düşecekler. Hiç oynama yapılmamış fotoğraflara erişecekler. Kirby nin burada olduğunu biliyorum. O ve Haley kavga edip ayrıldılar. Onunla yalnızken temas kurduğumda, bana burada, sizin evinizde, Haley in ortadan kaybolduğu gece bir içki partisi verildiğini söylemiş, sadece dört kişinin katıldığım da sözlerine eklemişti. Polis şimdi onlara baskı yapacak.

Hepsi konuşacak. Bu yine tam manasıyla doğru değildi. Walker ve Tremont Kirby i tek başına bir odada tutmuşlar, onu konuşturmak için her şeyle tehdit etmişlerdi. Avukatı mahremiyet yasağını ortadan kaldırana, hakkında herhangi bir kovuşturma açılmayacağı söylenene kadar, Kirby partiden bahsetmemişti.

Jenna kollarını göğsünde kavuşturdu.

-Senin neden bahsettiğini anlamıyorum.

-Beni neyin şaşırttığını biliyor musun? Çocuklardan hiçbirisi Haley ortadan kaybolduktan sonra meydana çıkmadı.

Ama, şunu tekrarlamalıyım ki, burada sadece birkaç çocukvardı. Kirby senin üvey kızın Amanda ya bu konuyu sorduğunu söyledi. Amanda da ona Haley in evden hemen onun arkasından ayrıldığını söylemiş. Müdür Zecher in toleranssız politikası sebebiyle, hiç kimse içki içtiğini mecbur kalmadığı sürece söylemek istemiyordu. Kirby beyzbol takımından atılmaktan korkuyordu. Bana Boston Üniversitesi nin bekleyenler listesinde diğer bir kız olduğunu ve Zecher in onayı olmadan oraya alınmayacağım söylemişti. Dolayısıyla bu konuda sessiz kaldılar. Ve gerçekten de, bu hiç de önemli değildi, çünkü Amanda onlara Haley in partiden ayrılırken iyi olduğunu söylemişti.

Bundan neden şüphelensinlerdi ki?

-Sanırım artık gitmelisin.

-Gitmeyi planlıyorum. Hatta doğrudan polis karakoluna gitmeye niyetliyim. O geceyi artık yeniden yapılandırabilirler, biliyorsun. O gece partiye katılan diğer çocuklara dokunulmazlık verecekler. Senin motelde olduğunu bulacak, belki yakınlardaki güvenlik kamerası görüntülerini inceleme altına alacaklar.

Telefonu oraya senin bıraktığını bulacaklar. Tıbbi inceleme uzmanı Haley in cesedine bir kez daha bakacak. Senin yalanlar zincirin kolayca dağılıp gidecek. Wendy gitmek için arkasını döndü.

-Bekle. Jenna yutkundu.

-Ne istiyorsun?

-Gerçeği.

-Üzerinde dinleme cihazı var mı?

-Dinleme cihazı mı? Sen çok fazla TV seyrediyorsun. Jenna,

-Üzerinde dinleme cihazı var mı? diye tekrar sordu.

-Hayır. Wendy kollarını iki yana uzattı.

-Benidoğru terminoloji neydi?baştan ayağa aramak ister misin? Nakliye firmasının iki çalışanı eve girdi. Teki,

-Bundan soma genç kızın yatak odasını taşıyabilir miyiz Bayan Wheeler? diye sordu.

Jenna,

-Tamam, dedi. Tekrar Wendy e baktı. Gözleri yaşlarla doluydu.

-En iyisi dışarıda konuşalım. Jenna Wheeler önden yürüdü. Cam kapıyı kaydırarak açtı. Arkada bir havuz vardı. Suda mavi bir duba tek başına yüzüyordu.

Jenna bir süre ona baktı. Gözlerini kaldırdı ve avluda şöyle bir gezdirdi, sanki muhtemel bir müşteri gibiydi.

-Bu bir kazaydı, dedi.

-Olan biteni dinlediğinde, anlayacağını umuyorum.

Sen de bir annesin. Wendy kalbinin burulduğunu hissetti.

-Amanda popüler bir öğrenci değil. Bazen bu sorun olmuyor.

İnsan kendisine başka ilgi alanları buluyor ya da popüler olmayan diğer çocuklarla arkadaşlık kuruyor. Bu nasıldır, bilirsin. Ama Amanda öyle değildi. Ona çok sataşan olurdu.

Hiç kimse onu verdiği partiye çağırmazdı. Her şey ben Dan ı savunduktan sonra daha da kötü bir hal almıştı ama gerçeği söylemem gerekirse, bunun bu konuda çok büyük bir etken olup olmadığından da o kadar emin değilim.

Amanda bu tür şeylere kafasını çok fazla takan bir çocuktu. Her seferinde odasına gider, ağlardı. Noel ile ne yapacağımızı bilemezdik. Sustu. Wendy,

-Dolayısıyla bir parti vermeye karar verdiniz,

-dedi.

-Evet. Detaylara girmeyeceğim ancak bu bize onca kargaşa arasında yapılabilecek en akıllıca şey gibi gelmişti. O hafta boyunca, son sımftakilerin tümünün, yaşları tutmayan gençlere hizmet veren bir yer buldukları için Bronx a akm ettiklerini biliyor muydun? Charlie ye sor, sana anlatacaktır.

-Oğlumu bu konunun dışında tut. Jenna iki elini birden sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı.

-Tamam, her neyse. Ama gerçek bu. Hepsi de o kulübe gidiyor, kafayı buluyor ve evlerine geri dönüyorlardı. Dolayısıyla Noel le birlikte evde bir parti verebileceğimizi düşündük. Biz yukarda oturup ayaklarının altından uzak duracaktık ve yani, sadece dışarıda bir buzluk dolusu bira bırakacaktık.

Bu onları bira içmeye zorladığımız anlamına gelmiyordu, haydi ama, sen de bir zamanlar liseye gittin. Çocuklar içerler. Biz sadece bu işi en azından olabilecek en güvenli yere yönlendirebileceğimizi düşündük.

Wendy o Proje Mezuniyet standmdaki, ebeveynlerin evlerinde parti vermelerine karşı olan

-Bizim Evimizde Olmaz kampanyasını anımsadı. O baba bunu

-Aşın koruma olarak adlandırmıştı ve belki Wendy de ilk başta onunla hemfikir olmuştu.

Wendy,

-Sanırım Haley McWaid de oradaydı, öyle değil mi? diye sordu.

Jenna başıyla onayladı.

-O Amanda dan pek hoşlanmıyordu.

Daha önce eve sadece bir kez gelmişti. Sanının Amanda yı sadece alkol için kullanıyordu. Sadece birkaç çocuk geldi. Haley McWaid üzgündü. Virginia Üniversitesi ne giremediği için kalbi kırıktı. Kirby ile büyük bir kavgaya girişti.

Oğlan bu yüzden partiden erken ayrıldı. Sesi kuvvetini kaybetti. Jenna tekrar havuzun suyuna baktı.

Wendy,

-Sonra ne oldu? diye sordu.

-Haley öldü. Bunu bir çırpıda söyleyiverdi.

Taşıma şirketinin adamları büyük bir gürültüyle aşağı indiler. Teki küfretti.

Wendy orada Jenna Wheeler la birlikte dikildi. Güneş tepelerini kavuruyordu.

Avlu nefesini tutmuşçasına sessizdi.

Jenna,

-Haley çok fazla içti, dedi.

-Aşırı alkol aldı. O ufak tefek bir kızdı.

Dolapta hiç açılmamış bir viski şişesi buldu.

Hepsini kafaya dikti. Amanda onun sadece kendini kaybettiğini düşündü.

-Dokuz yüz on biri aramadınız mı? Jsnna olumsuz anlamda kafasını salladı.

-Noel doktor.

Zavallı kızı hayata döndürmek için ne gerekiyorsa yaptı. Ama çok geçti. Jenna sonunda havuzdan arkasına döndü. Wendy e yakaran gözlerle baleti.

-Bir an için kendini bizim yerimize koymanı rica ediyorum, tamam mı? Kız ölmüştü. Hiçbir şey onu gen getiremezdi. Wendy, Jenna nm son karşılaşmalarında eski kocasına dair sarf ettiği ifadeyi tekrarlayarak,

-Ölen ölmüştür, dedi.

-Alaycı davranıyorsun, ama evet, ölen ölmüştür. Haley gitmişti. Bu korkunç bir kazaydı ama onu geri döndürmeninhiçbir yolu yoktu. Onun başında dikildik. Noel kardiyopulmoner resüsitasyon yapmaya devam etti ama faydasızdı. Bir düşün. Sen muhabirsin. Bu tür partiler hakkında çeşitli programlar yaptın, öyle değil mi?

-Yaptım.

-Ebeveynlerin sonunda hapse düştüklerini de biliyorsun, doğru mu?

-Doğru. Buna kasıtsız cinayet denir.

-Ama bir kazaydı. Görmüyor musun? Çok fazla içti.

Böyle şeyler olur. Wendy, Güvenlik Memuru Pecora nın verdiği istatistiği anımsayarak,

-Yılda dört bin kere, dedi.

-Haley orada yatıyordu. Ölmüştü. Ve biz ne yapacağımızı bilmiyorduk. Polis çağırırsak, hapse gidecektik. Dava açılacak ve hemen kapanacaktı. Hayatlarımız mahvolacaktı. Wendy,

-Bu ölmekten iyidir, dedi.

-Ama kime ne faydası olacaktı ki? Anlamıyor musun? Haley çoktan ölmüştü.

Hayatlarımızı mahvetmemiz onu geri getirmeyecekti. Korkmuştuk.

Beni yanlış anlama. Haley konusunda kendimizi berbat hissediyorduk. Ama ölen için yapılabilecek hiçbir şey yok. Dehşet içerisindeydikanlıyorsun, değil mi? Wendy başıyla onayladı.

-Anlıyorum.

-Lütfen kendini bizim yerimize koy. Diyelim ki ailen yok oluşun eşiğinde. Ne yapardın?

-Ben mi? Büyük olasılıkla cesedi bir eyalet parkına gömerdim. Sessizlik oldu.

Jenna,

-Bu hiç de komik değil, dedi.

-Ama öyle yaptınız, değil mi?

-Bunun kendi evin olduğunu hayal et.

Düşün ki Charlie yukarı yatak odana geldi, seni aşağı indirdi ve arkadaşlarından tekinin yerde ölmüş yatıyor olduğunu gördün. Çocuğa onca şeyi sen içirmedin. Alkolü boğazından aşağı zorla boca etmedin. Ve şimdi de bu yüzden hapse girebilirsin. Ya da belki de Charlie hapse düşebilir. Ailem korumak için ne yapardın? Wendy bu kez hiçbir şey söylemedi.

-Biz ne yapacağımızı bilemedik dolayısıyla, evet, panikledik.

Noel ile birlikte cesedi arabamızın bagajına yerleştirdik.

Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama yine tekrarlıyorum, başka bir seçenek bulamadık. Polisi arasaydık, işimiz bitmiştive kız hâlâ ölüydü.

Kendime sürekli olarak bunu tekrarlıyorum. Onu geri getirmek için kendi hayatımı kurban edebilirdimama bu mümkün değildi.

-Sonuç olarak onu ormana gömdünüz, öyle mi?

-İlk baştaki plan bu değildi. Irvington ya da buna benzer başka bir şehre gidecek ve onu bir yerlerde bırakacaktık, böylece hemen bulunabilecektiama sonra yapılacak otopsinin alkol zehirlenmesini ortaya çıkartacağı aklımıza geldi. Polis araştırma yaparak olayları takip edecek, bize kadar gelecekti.

Dolayısıyla onu saklamamız gerektiğini fark ettik. Kendimi berbat hissettimyani Ted ve Marcia nm olan bitenden haberleri olmadığı için. Ama daha başka ne yapabileceğimi gerçekten de bilmiyordum. Ve soma insanlar Haley in evden kaçtığını düşünmeye başladı, bu bir insanın çocuğunun öldüğünü kesin olarak bilmesinden daha iyi değil miydi? Wendy yanıtlamadı.

-Wendy?

-Benden kendimi sizin yerinize koymamı istedin.

-Evet.

-Şimdi de kendimi Ted ve Marcia nm yerine koyuyorum.

Onların gerçeği hiçbir zaman öğrenmeyeceklerini mi umuyordun? Kızları bir gün evdeyken ertesi gün ortadan kayboluyor ve hayatlarının geriye kalanı boyunca her kapı çalındığında koşturuyorlar ya da her telefon sesiyle ümitleniyorlar, böyle olacağım mı bekliyordun?

-Bu insanın kızının öldüğünü öğrenmesinden daha mı kötü sence? Wendy karşılık vermeye tenezzül etmedi.

Jenna,

-Ve şunu anlamalısın, diye konuşmaya devam etti.

-Biz de bir tür cehennem hayatı yaşıyorduk. Kapı zilimiz ya da telefonumuz her çaldığında, bu polis mi diye endişeleniyorduk. Wendy,

-Vay be, dedi.

-Sizin adınıza çok üzüldüm.

-Bunu sana sempatini kazanmak için söylemedim.

Sadece sonradan olanları açıklamaya çalışıyorum. Wendy,

-Sanırım ne olduğunu biliyorum, dedi.

-Sen Dan m en yakın akrabasıydm. Polis sana gelip onun öldüğünü söylediğinde, pekâlâ, bu çok beklenmedik bir şeydi, öyle değil mi? Jenna yere baktı. Bol pazen gömleğini bedenini saracak şekilde çekiştirdi, sanki bu ona ekstra bir koruma sağlıyor gibiydi.

Şimdi olduğundan da ufak tefek görünüyordu.

-Ben o adamı sevdim. Şoke olmuştum.

-Ama senin de söylediğin gibi, ölen ölmüştür. Dan çoktan pedofil damgası yemişti. Ayrıca bana Dan ın itibarının kendisine tekrar kazandırılmasını umursamayacağını da söylemiştin.

Çünkü ölümden sonraki hayata inanmıyordu.

-Bunların hepsi doğru.

-Telefon kayıtları Dan m aradığı tek kişinin sen ve avukatı Flair Hickory olduğunu gösterdi. Güvendiği tek insan sendin. Onun nerede olduğunu biliyordun.

Haley in iPhone u hâlâ sendeydi. Öyleyse neden olmasın? Bunu ölü bir adamın üzerine atabilirdin.

-Artık onun canım yakmak imkânsızdı. Görmüyor musun? Korkunç bir şekilde, bu kısım gerçekten de akla mantığa yatkındı.

Ölü bir adamı incitemezsiniz.

-Haley in iPhone undaki Google Earth e Ringwood Eyalet Parkı m girdin.

Bu diğer bir ipucuydu. Eğer onu Dan öldürdü ve oraya gömdüyse, neden Haley o parkın yerini aramış olsun ki? Bunun hiçbir sebebi olamazdı. Varabildiğim tek sonuç, Haley in katilinin onun cesedinin bulunmasını istediğiydi. Jenna,

-Katilinin değil, dedi.

-Bu bir kazaydı.

-Buraya anlambilim dersi almaya gelmedim Jenna. Gerçekten de, Ringwood Eyalet Parkı m neden Google Earth eişaretledin?

-Çünkü, her ne kadar sen öyle düşünüyor olsan da, ben bir canavar değilim. Ted ve Marcia yı gördümyaşadıklan azaba tanık oldum. Gerçekleri bilmemenin

onlara ne yaptığını fark ettim.

-Bunu onlar için mi yaptın? Jenna ona doğru döndü.

-Onlara bir yerde huzur vermek istedim. Kızlarının gerçek bir cenaze töreni olmasını diledim.

-Ne kadar iyisin. Jenna,

-Şu senin alaycılığın yok mu, dedi.

-Ne olmuş ona?

-Bu bir örtü. Yaptığımız şey kötüydü. Yanlıştı. Ama bunu sen de bir noktaya kadar anlıyorsun. Sen bir annesin. Biz çocuklarımızı korumak için ne gerekiyorsa onu yaparız.

-Biz ölü kızları ormanlık alana gömmeyiz.

-Gömmez miyiz? Yani sen ne olursa olsun gömmezdin, öyle mi? Diyelim ki Charlie nin hayatı tehlikede. Senin kocam kaybettiğini biliyorum.

Diyelim ki o hayatta, bir kazadan dolayı hapse girmek üzere. Sen olsan ne yapardın?

-Ben bir kızı ormana gömmezdim.

-Pekâlâ, ne yapardın? Bilmek istiyorum. Wendy bunu yanıtlamadı. Bir an için düşündü. John hâlâ hayatta.

Charlie merdivenleri tırmanıp yukarı geliyor. Kız yerde ölmüş yatıyor. O an ne yapacağı konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Bunu bu kadar ince eleyip sık dokumaya gerek yoktu. Jenna tekrar, yumuşak bir sesle,

-Onun ölümü bir kazay dı, dedi.

Wendy başıyla onayladı.

-Biliyorum.

-Yaptığımız şeyi neden yaptığımızı anlıyor musun? Benimle hemfikir olman gerektiğini söylemiyorum. Ama anlıyor musun?

-Sanıyorum bir seviyeye kadar, evet, anlıyorum. Jenna ona gözyaşından sırılsıklam bir suratla baktı.

-Peki, şimdi ne yapacaksın?

-Sen benim yerimde olsan ne yapardın?

-Her şeyin bu şekliyle kapanmasına göz yumardım. Jenna uzandı ve Wendy nin elini tuttu.

-Lütfen. Sana yalvarıyorum.

Bırak, bu konu kapansın. Wendy bir an için düşündü. Buraya başka türlü şeyler hissederek gelmişti. Düşünceleri değişmiş miydi? Tekrar John u canlı hayal etti. Charlie nin yukarı çıkışını ve yerde yatan ölü kızı gözünün önüne getirdi.

-Wendy? Wendy, Ed Grayson a ve yaptıklarına gönderme yaparak,

-Ben burada hem yargıç, hem de jüri olamam, dedi.

-Seni cezalandırmak benim işim değil. Ancak seni bağışlamak da öyle.

-Bu ne demek oluyor?

-Üzgünüm Jenna. Jenna geriye doğru bir adım attı.

-Bunların hiçbirisini kanıtlayamazsm. Aramızda geçen konuşmanın tümünü inkar edeceğim.

-Bunu deneyebilirsin, ancak sana bir faydasının olacağını sanmıyorum.

-kimiz de doğru bildiklerimizi söyleyeceğiz ve hangisine inanacaklarına insanlar karar verecek. Wendy,

-Hayır olmayacak, dedi. Bahçe kapısını işaret etti. Frank Tremont ve diğer iki polis köşede göründüler.

Wendy, gömleğini açarak,

-Yalan söyledim, dedi.

-Dinleme cihazım vardı. BÖLÜM 38 O GECE, her şey bittiğinde, Wendy evinin verandasında oturdu. Charlie yukarda, bilgisayarının başındaydı. Pops geldi ve onun sandalyesinin yanında dikildi. İkisi de gökyüzüne, yıldızlara baktılar. Wendy beyaz şarap içiyordu. Popsun elinde ise bir bira şişesi vardı.

Pops,

-Gitmeye hazırım, dedi.

-Bira içtiysen olmaz.

-Sadece bunu içtim.

-Olsun. Pops oturdu:

-Her halükarda, gitmeden küçük bir konuşma yapmamız lazım. Wendy şarabından bir yudum daha aldı. Garip. Kocasını alkol öldürmüştü. Haley McWaid i de alkol öldürmüştü. Buna rağmen ikisi de orada, serin, açık bir bahar akşamında, oturmuş içiyorlardı. Başka bir zaman, belki de tamamen ayık olduğu diğer bir gün, Wendy oturup bunun anlamını daha derinlemesine araştıracaktı.

Wendy,

-Ne var? diye sordu.

-New Jersey e sadece seni ve Charlie yi ziyaret etmek için gelmedim. Wendy ona döndü.

-Başka ne vardı ki? Pops,

-Buraya geldim, dedi,

-çünkü Ariana Nasbrodan bir mektup aldım. Wendy ona sadece bakmakla yetindi.

-Onunla bu hafta buluştum. Birden fazla sefer.

-Ve?

-Ve ben onu affediyorum Wendy. Artık bu kini sürdürmek istemiyorum. John un da bunu yapmamı isteyeceğini düşünmüyorum. Eğer merhamet hissetmezsek, elimizde başka ne kalır ki? Wendy hiçbir şey söylemedi. Christa Stockwell i, kendisine kötülük eden o üniversiteli gençleri nasıl affettiğini anımsadı.

Eğer nefrete takılıp kalırsanız, bir o kadar çok şeyi avuçlarınız arasından kaçırırsınız demişti. Phil Turnball bu dersi zor yoldan öğrenmişti, öyle değil mi? İntikam, nefreteğer bunlara çok sıkı tutunursanız, önemli şeyleri kaybedebilirdiniz.

Diğer yandan, Ariana Nasbro zararsız bir oyun oynayan üniversite öğrencisi değildi. O, Wendy nin kocasını öldüren sarhoş bir sürücü, mükerrer bir suçluydu. Buna rağmen, Wendy şunu düşünmeden edemiyordu: Eğer Dan Mercer hayatta ol saydı, onu affeder miydi? Şartlar birbirleriyle kıyaslanabilir miydi? Kıyaslanabilir olmaları fark eder miydi? Wendy,

-Üzgünüm Pops, dedi.

-Ben onu affedemem.

-Senden bunu yapmanı istemiyorum. Buna saygı duyuyorum.

Ve senden benim kararıma saygı duymanı istiyorum.

Bunu yapabilir misin? Wendy düşündü.

-Evet, sanırım yapabilirim. Huzurlu bir sessizlik içerisinde oturdular.

Wendy,

-Bekliyorum, dedi.

-Neyi?

-Bana Charlie den bahsetmeni.

-Ne olmuş ona?

-Ona neden geri döndüğünü söyledin mi? Pops,

-Bu benim işim değil, dedi. ayağa kalktı ve valizini kapattı. Bir saat sonra, Pops ayrıldı. Wendy ve Charlie televizyonu açtılar. Wendy kısa bir an için orada, sahneler gözünün önünden kayarken oturdu. Sonra kalktı ve mutfağa gitti.

Geri döndüğünde zarf elindeydi. Bunu Charlie ye verdi.

Charlie,

-Bu da ne? diye sordu.

-Bu Ariana Nasbro dan sana bir mektup. Eğer üzerinde konuşmak istersen yukarda olacağım. Wendy yatmaya hazırlandı ve kapısını açık bıraktı.

Bekledi.

Sonunda Charlie nin yukarı çıktığını işitti. Wendy gerildi.

Charlie başını eşikten içeri uzattı ve,

-Yatmaya gidiyorum, dedi.

-İyi misin?

-İyiyim. Bunu şimdi konuşmak istemiyorum, tamam mı?Sadece biraz kendi kendime düşünmeye ihtiyacım var.

-Tamam.

-İyi geceler Anne.

-İyi geceler Charlie. İKİ GÜN SONRA, Kasselton Lise öğrencisi kızlar lacrosse eyalet şampiyonasında Ridgewood la oynamadan hemen önce, orta sahada bir anma töreni yapıldı. Üzerinde

-Haley McWaid Parkı yazan büyük bir levha bir dakikalık saygı duruşu boyunca skorbordun üzerine çekildi.

Wendy oradaydı. Her şeyi uzaktan seyretti. Tabi ki Ted ve Marcia da oradaydılar. Geriye kalan çocukları Patricia ve Ryan yanlarında dikiliyorlardı.

Haley in adının altına diğer bir pankart daha kaldırıldı. Bunda da,

-Bizim Evimizde Değil yazıyordu. Bu ebeveynlere evlerinde içki partileri düzenlememelerini anımsattı. Marcia McWaid pankart kaldırılırken gözlerini uzaklara odakladı. Sonra kalabalığı taradı, gözleri Wendy ninkilerle buluştu.

Wendy e başıyla küçük bir selam verdi. Wendy de onu aynı şekilde selamladı.

İşte bu kadar.

Maç başlayınca, Wendy döndü ve yürüyerek uzaklaştı.

Artık emekli olan Eyalet Müfettişi Frank Tremont da orada, arkalardaydı.

Cenaze töreninde giyindiği buruşuk takım elbise sırtmdaydı. Haley McWaid in o davayı üstlenmeden önce ölmüş olması adama çok yardımcı olmuştu. Ama şimdi, bu pek bir işe yaramış gibi görünmüyordu.

Walker tören için üniformasını eksiksiz sırtına geçirmişti, silahı ve tabanca kılıfı da yanındaydı. Asfalt yolda dikilmiş, Michele Feisler ile konuşuyordu.

Michele konuyu NTC adına işliyordu. Wendy nin yaklaştığını görünce ikisini baş başa bırakarak oradan uzaklaştı. Walker ayağım gergin bir tavırla sallamaya başladı.

Walker,

-İyi misin? dedi.

-İyiyim. Dan Mercer masumdu, biliyorsun.

-Biliyorum.

-Bu Ed Grayson un masum bir adamı öldürdüğü anlamına gelir.

-Biliyorum.

-Onun bu işten bu şekilde sıyrılmasına göz yumamazsın.

Onun da adaletin önüne çıkartılması gerekiyor.

-Mercer ın pedofil olduğunu düşünse bile mi?

-Öyle olsa bile. Walker hiçbir şey söylemedi.

-Ne dediğimi işittin mi? Walker,

-İşittim, dedi.

-Ve elimden geleni yapacağım.

-Ama diye eklemedi. Bunu yapmasına gerek yoktu.

Wendy, Dan m ismini temize çıkartabilmek için elinden geleni yapıyordu ama bunu pek kimse umursamadı. Nasıl olsa ölen ölmüştü. Wendy Michele Feisler e doğru döndü. Michele o not defterini tekrar çekip çıkartmıştı, kalabalığı seyrediyor, tıpkı birlikte oldukları son defasında olduğu gibi hızlı hızlı not alıyordu.Bu Wendy e bir şey anımsattı.

Ona,

-Hey, dedi.

-Şu zaman çizelgesine ilişkin şey neydi, tekrarlasana? Michele,

-Sen sıralamayı yanlış yapmıştın, dedi.

-Oh, doğru. Ed Grayson kayınbiraderini Mercer dan önce vurmuştu.

-Evet. Ben bunun hiçbir şeyi değıştinnediğini düşünüyorum, öyle değil mi? Wendy bunu düşündü, şu anda yeterli zamanı olduğu için kafasında şöyle bir evirip çevirdi.

Aslına bakılırsa bu her şeyi değiştirmişti.

Walker a döndü ve kılıfındaki silahını gördü. Bir an için silaha sadece bakmakla yetindi.

Walker onun ne yaptığım gördü.

-Sorun ne?

-Treyler parkında kaç kurşun bulmuştunuz?

-Anlayamadım?

-Sizin suç teknisyenleriniz Dan Mercer m vurulduğu parkı bir güzel incelemişlerdi, öyle değil mi?

-Tabi ki.

-Kaç kurşun bulmuşlardı?

-O cüruf briketinde bir tane.

-Treylerde delik açanı mı?

-Evet. Neden? Wendy arabasına yöneldi.

Walker,

-Bekle, neler oluyor? diye sordu.

Wendy karşılık vermedi. Arabasına yürüdü ve gözden geçirdi. Hiçbir şey yoktu. En ufak bir işaret, en ufak bir çizik. Eli ağzına doğru yükseldi. Çığlığını

engelledi.

Arabasına bindi ve Ed Grayson un evine doğru sürdü. Onu arkada, ot yolarken buldu. Ed onun ani ziyaretinden şaşkına dönmüştü.

-Wendy?

-Dan ı her kim öldürdüyse, dedi,

-benim, arabama nişan almıştı.

-Ne?

-Sen uzman bir nişancısın. Herkes öyle söylüyor. Seni arabama nişan alır ve birkaç el ateş ederken gördüm. Ama arabamda tek bir çizik dahi yok. Aslına bakılırsa, koca parkta bulunan tek mermi o duvara saplananyani senin yaptığın ilk atışa aitmermiydi. Bu da göz önündeki bir yerdi. Ed Grayson gözlerini topraktan kaldırdı.

-Sen neden bahsediyorsun?

-Uzman bir nişancı Dan ı o kadar yakından nasıl ıskalayabilir? Arabamı nasıl ıskalayabilir? Lanet olası lastiği nasıl ıskalayabilir? Yanıt: Iskalayamaz. Bunların hepsi bir oyundu.

-Wendy?

-Ne var?

-Bu işin peşini bırak. Kısa bir için birbirlerine baktılar.

-Yolu yok. Dan m ölümü hâlâ üzerimde bir yük. Adam hiçbir şey söylemedi.

-Ve bunu düşününce kulağa çok ironik geliyor. Treylere ilk girdiğimde, Dan m her yeri yediği dayaktan çürüklerle doluydu. Polisler Hester Crimstein in çok zeki olduğunu düşündüler. O onu senin dövdüğünü ileri sürmek için benim ifademi kullandıişte kan da arabana bu şekilde bulaşmıştı. Polislerin farkına varmadıkları şey, onun doğru söylediğiydi. Sen Dan ı buldun. Onu öldürürcesine dövdün, çünkü itiraf etmesini istedin. Ama etmedi, öyle değil mi? Ed Graysoıı,

-Hayır, dedi.

-Etmedi.

-Aslında, ona inanmaya da başlamıştın. Onun belki de masum olabileceğinin farkına vardın.

-Belki.

-Peki, bu noktada bana yardım et. Eve geldin. Sonra ne oldudoğruyu söylemesi için E. J. i mi zorladıı?

-Bu işin peşini bırak Wendy.

-Haydi ama. Biliyorsun ki bunu yapamam. E. J. oğruyu söyledi ve sana resimleri çekenin amcası olduğunu mu söyledi?

-Hayır.

-O zaman kimdi?

-Karımdı, tamam mı? Beni kanlarla kaplı gördü.

Durmam gerektiğini söyledi. Resimleri çekenin kendi erkek kardeşi olduğunu söyleyerek olan biteni anlattı. Bu işin peşini bırakmam için bana yalvardı.

E. J. olanları yavaş yavaş atlatmaya başladı, dedi. Erkek kardeşi de yardım alıyordu.

-Ama sen bu işin peşini bırakmaya niyetli değildin.

-Hayır, değildim. Ancak E. J. in öz amcasına karşı tanıklık stmssins ds ssbsp olmayacaktım.

-Dolayısıyla onu diz kapaklarından vurdun.

-Buna yanıt verecek kadar aptal değilim.

-Önemli değil. İkimiz de senin bunu yaptığını biliyoruz.

Ve soma, ne oldu, özür dilemek için Dan ı mı aradın? Buna benzer bir şey mi yaptın? Adam yanıtlamadı.

Wendy,

-Yargıcın davayı kapatmış olmasının bir önemi yoktu, diye devam etti.

-Benim programım Dan ın hayatını mahvetmişti. Şimdi bileher ne kadar ortaya çıkıp onu alenen aklamış olsam dainsanlar hâlâ onun pedofil olduğunu düşünüyorlar.

Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, öyle değil mi? Dolayısıyla hiçbir seçeneği yoktu. Hayatı bitmişti. Büyük olasılıkla sen, onu tuzağa düşürdüğün için kendini de suçladm.

Her şeyi düzeltmek istedin.

-Bu işin peşini bırak Wendy.

-Ve daha da iyisi, sen bir federal polis müdürüydün. Bunlar tanık koruma programım kullanan insanlar, öyle değil mi? Siz insanları nasıl ortadan yok edebileceğinizi bilirsiniz. Adam yanıtlamadı.

-Dolayısıyla artık çözüm oldukça basitti. Onu sanki ölmüş gibi göstermeliydiniz. Gerçek bir ceset bulamadınız ya da federal kurbanlarınızda yapabildiğiniz gibi sahte bir polis raporu hazırlayamadınız. Ve ortada ceset olmadığı için de sağlam bir tanığa ihtiyaç duydunuzhiçbir zaman Dan m tarafını tutmayacak birisine. Ben. Arkada polislerin benim hikâyeme inanmalarını sağlayacak kadar kanıt bıraktınıztek bir atış, onun kanı, seni halı taşırken gören bir tanık, olay yerindeki araban, arabama koyduğun GPS, hatta atış poligonuna gitmenancak kanıtlar senin hüküm giymene yetmeyecek kadar sınırlıydı. Silahında tek bir gerçek kurşunun vardı. Bu da duvara nişan aldığın ilk atışındı. Diğerleri kurusıkıydı.

Dan büyük olasılıkla sana kan örneği verdi ya da kasten bir yerini kestibu da geride bulunan kanı açıklıyor. Oh, hatta daha da zekicesicep telefonlarının çekmeyeceklerinden emin olduğun bir treyler parkı buldun. Çünkü tanığının oradan uzaklaşması şarttı. Bu sana Dan ı oradan gizlice çıkartman için yeterli zaman tanıyacaktı. Ve o iPhone u motel odasında bulduklarında, bir an için çılgına döndün, öyle değil mi? Bu yüzden o parka geldin. Bu yüzden bilgi edinmeye çalıştın. Kısa bir an için, gerçek bir katilin kaçmasına yardım etmiş olmaktan korkmuştun. Adamın bir şeyler söylemesini bekledi.

Ed Grayson sadece onun suratını incelemekle yetindi.

-Bu büyük bir hikâye Wendy.

-Şimdi, bunlardan hiçbirisini kanıtlayamam Ed Grayson,

-Biliyorum, dedi.

-Çünkü çok saçma. Artık neredeyse gülümsüyordu.

-Yoksa benim de senin dinleme cihazının tuzağına düşeceğimi mi sanıyorsun?

-Üzerimde dinleme cihazı filan yok. Ed Grayson başını salladı ve evine doğru ilerlemeye başladı. Wendy de onu takıp etti.

-Görmüyor musun? Bunların hiçbirisini kanıtlamak istemiyorum.

-O zaman neden buradasın? Wendy nin gözleri yaşlarla doldu.

-Çünkü onun başına gelenlerden ben sorumluyum. Ona o televizyon programında tuzak kuran benim. Dünyanın onun bir pedofil olduğunu düşünmesine sebep olan da benim.

-Sanırım bu doğru.

-Ve eğer onu öldürdüysen, bu da benim yüzümden olmuş olacak. Sonsuza kadar. Hiçbir şeyi düzeltme şansım yok.

Bu benim hatam. Ama eğer onun kaçmasına yardımcı olduysan, belki, sadece belki, o şimdi iyidir. Belki her şeyi anlar ve... Wendy sustu. Eve girmişlerdi.

-Ve ne? Wendy kelimelerin ağzından dökülmesinde sorun yaşıyordu.

Artık gözyaşları gözlerine çok daha hızlı dolmaktaydı.

-Ve ne Wendy?

-Ve belki de, dedi,

-beni affederdi. Ed Grayson bunun ardından telefonu eline aldı. Uzun bir telefon numarası tuşladı. Hatta bir tür kod verdi. Klik sesini duymayı bekledi. Sonra telefonu Wendy e uzattı.

SONSÖZ

-BAY DAN? Okul gibi iki katlı bir çadırın içindeyim, şu çocuklara Dünyayı Aydınlat olarak adlandırılan bir programla okuma yazma öğretiyorum.

-Evet?

-Telsiz. Sizi arıyorlar. Köyde telefon yok. Angola nın Cabinda vilayetinin bu bölümüne sadece telsizle ulaşabilirsiniz. Yıllar önce, Princeton dan mezun olduğumda, buradan pek uzak olmayan bir yerde uzun süre hizmet vermiş, Barış Kolordu su adına çalışmıştım.

Tamı nın bir kapıyı açarken, diğerini kapattığı sözünü daha önce işitmişsinizdir.

Ya da buna benzer bir şeyi. Dolayısıyla, o kırmızı kapıyı açtığımda, bana diğer bir kapının açılacağından en ufak haberim yoktu.

Ed Grayson benim hayatımı kurtaran kişidir. Onun bir arkacdaşı var, Terese Collins adında bir kadın, dağın diğer tarafında buna benzer bir köyde çalışıyor. O ve Ed den başka gerçekleri bilen yok. Diğer herkesin gözünde, Dan Mercer gerçekten de ölü.

Aslına bakılırsa bu pek de yalan sayılmaz.

Daha önce size Dan Mercer m hayatının sonlandığım söylemiştim. Ancak Dan Mayer in hayatıbu büyük bir isim değişikliği değil, ama yeterlibaşladı.
Komik şey. Eski hayatımı hiç de özlemiyorum. Yol boyunca bana bir şeyler oldubelki bunun sorumlusu gaddar bakıcı ailem, belki Christa Stockwell e yaptığım şey, belki Phil Turnball un işlenen suçun tümünü sırtlanmasma izin verdiğim gerçeğiydibu da bu tür bir işi benim misyonum hâline getirdi. Sanırım siz bunu kefaret olarak adlandırırdınız. Öyle de olabilir. Ancak ben bunun bir şekilde genetik seviyede işlediğini düşünüyorum, tıpkı bazı insanların doktor olmak ya da balık avlamaktan hoşlanmak veya büyük bir beceriyle basket atmak için doğdukları gibi.

Uzun bir süre bununla savaş verdim. Jenna ile evlendim.

Ama size en başından söylediğim gibi, benim almyazım yalnızlık.

Şimdi bunu kabul ediyorum. Çünküve bunun kulağa basmakalıp geleceğini biliyorum ancak bu çocukların suratlarmdaki gülümsemeyi gördüğünüzde, hiçbir zaman tam manasıyla yalnız değilsiniz.

Geçmişe bakmıyorum. Bırakın, dünya Dan Mercer m pedofil olduğunu düşünsün. Burada internetimiz yok, dolayısıyla memleketimde neler olup bittiğini kontrol edemiyorum.Bunu yapmayı isteyeceğimi de pek zannetmiyorum.

Jennayı, Noel i ve çocukları özlüyorum ama sorun değil. Ona gerçekleri anlatmak isterdim. Jenna benim için gerçekten, tüm içtenliğiyle yas tutacak tek kişi.

Bilmiyorum. Belki bir gün bunu yaparım.

Telsizin ahizesini kaldırdım. Burada geçirdiğim kısa süre içerisinde, tek bir çağrı almamıştım. Bu numara sadece Teresa Collins ve Ed Grayson da mevcut, dolayısıyla

-Çok üzgünüm, diyen tanıdık sesi işittiğimde çok şaşırdım.

Onun sesinden nefret edeceğimi düşünüyordum.

Ona öfke duymalıyım ama öyle hissetmiyordum. Gülümsüyorum.

Sonunda, bir şekilde, o beni hiç olmadığım kadar mutlu ediyor.

Şimdi hızlı hızlı konuşuyor, bir yandan da açıklamalar yaparak ağlıyor.

Yarım kulak dinliyorum. Bunlardan hiçbirisini bilmem gerekmiyor. Wendy iki kelimeyi işitmek için aradı.

Bekliyorum. Ve sonunda bana fırsat tanıdığında, bunları ona söylemekten inanılmaz bir mutluluk duyuyorum:

-Seni affediyorum.